

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
HANNAH HAZE

FRACTURED FATES

ARROW
HART
ACADEMY

1

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

PARÇALANMIŞ KADERLER

HANNAH HAZE

Telif hakkı© 2023 by Hannah Haze

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Ön kapak Covers by Christian tarafından

tasarlanmıştır Edited by Buckley's Books

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Ayrıca yazan: Hannah

Haze Yazar Hakkında

Teşekkür

ÖNSÖZ

Bu kitap, bir kadın ana karakter ve birden fazla potansiyel aşk ilgisi ile 'neden seçmeli' zorba bir paranormal romantizm. Bu aşk ilgileri acımasız ve zaman zaman acımasızca zalimdir. Bazı okuyucuların rahatsız olabileceği şiddet ve kan içeren sahneler vardır. Daha ayrıntılı içerik uyarıları için lütfen [web sitemi](#) ziyaret edin.

Bu kitapta herhangi bir yazım hatası görürseniz, düzeltebilmem için lütfen bana bir satır bırakın:hannahhazewrites@gmail.com (Ya da sadece bir e-posta bırakın. Sohbet etmeyi seviyorum!).

PROLOGUE

Rmerhaba

10 YIL ÖNCE

"UYAN."

Gözlerimi açtım.

Yatak odam karanlık, zifiri karanlık. Gecenin bir yarısı. Gözlerim kapanıyor.

"Rhianna, uyan, hadi tatlım."

Serin bir el omzumu kavırıyor. Beni hafifçe sarsıyor.

Gözlerimi tekrar açıyorum.

Karanlık bir figür üzerimde geziniyor. Gözlerimi kısıyorum, yüz hatları yavaş yavaş karanlığın içinden çıkıyor.

Teyzem, uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüş, yüzü gergin.

"Rhi, gitmeliyiz. Biri geliyor, tatlım."

Uyandım. Küçük bedenim şimdiden titriyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Oturmak için yuvarlanıyorum ve bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Teyzem beni kollarının arasına alırken soğuk hava çıplak ayaklarımı ısıtıyor.

Yün hırkasını minik omuzlarıma sararken kulağıma "Ne çalıştığımızı hatırlıyor musun?" diye fısıldıyor. Ses tonu parlak olmasına rağmen titriyor.

"E-evet," diyorum, kolumu bir koldan geçirmesine izin vererek. "Ormana koş ve ağaçların arasına saklan."

Teyzem başını sallıyor. "Bu sefer olmaz, tatlım. Zaman yok."

Hemen kafamı karanlık pencereye çeviriyorum. Uzakta motorların gürültüsünü, ağaçların arasından salınan ışıkları duyuyorum.

"Rüyamdaki gibi," diyorum.

"Evet tatlım," diyor teyzem, elimden tutup beni yatak odasından dışarı çıkarıyor ve ahşap merdivenlerden aşağı indiriyor. Adımları hızlı ve ayaklarım basamaklarda kayıyor, ama beni dik tutuyor ve mutfığa doğru çekiyor.

Burada kiler kapısını açmadan önce şöminenin üzerindeki raftan gümüş hançeri alıyor.

Kutu yığınlarını bir kenara iterek bana yer açıyor.

"Kim bunlar?" Sesim titreyerek soruyorum. "Büyücüler mi?"

Rüyamda, öfkeli ve vahşi, yüzü olmayan adamlardı. Gözlerini, ağızlarını, burunlarını ya da kaşlarını seçemiyordum. Asla yapamam. Şimdiye kadar seçebildiğim tek bir yüz oldu ve halamın dediğine göre bunun nedeni onun yüzünün her yerde olmasıymış. Yetkililerin uygulayıcısı. Yine de bu gece o değil, bu sefer ondan saklanmıyoruz.

Teyzem yarattığı boşluğu işaret ediyor ve ben ince geceliğinin kumaşına yapışarak başımı sallıyorum.

"İstemiyorum," diyorum, midemde bir hıçkırık fokurduyor, vücudum artık kontrolsüzce titriyor.

Teyzem siyah saçlarımın birbirine karışmış buklelerini geriye doğru okşuyor, yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı ve alnımı öpüyor.

"Biliyorum tatlım, biliyorum istemiyorsun. Ama uzun sürmeyecek. Uzun sürmeyecek ve sonra tekrar güvende olacağız."

Boğazımdan yarı hıçkırık, yarı hıçkırık bir ses kopuyor. Motorların sesi daha da şiddetleniyor, ağaçların arasında yankılanıyor.

"Benimle saklan," diye yalvarıyorum. Rüyamda neler olduğunu gördüm ve umutsuzca koluna yapışırken gözlerimde sıcak yaşlar yanıyor.

"Her şey yoluna girecek," diyor bana, teneke kutularla kutuların arasında bana yol göstererek. "Rüyalar sadece rüyadır. Hiçbir şey ifade etmezler" diye ekliyor, kalbimdeki korkuları bilerek.

Yalan söylediğini biliyorum. Ve gitmesine izin vermek istemiyorum, ama çok geçmeden ellerimi kollarından sıyrıyor ve beni dolabın içine doğru itiyor.

"Seni seviyorum, sevgilim. Sessiz ol." Beni son bir kez öpüyor ve hançeri avuçlarıma bastırıyor. "Ne olur ne olmaz."

Sonra kutuları tekrar önüme yığıyor ve kiler kapısını kapatıyor. Kilit tıkırdıyor. Karanlıkta dizlerime sarılıyorum, bıçak soğuk zemine kayıyor. Mekân kurutulmuş ot kokuyor, sade aroması burnumu gıdıklıyor. Ötesinde benzin ve kokuşmuş duman kokusu var.

Motorlar daha yüksek sesle kükrüyor. Adamların bağırışlarını, alaycı bakışlarını duyuyorum.

Kulaklarımı ellerimle kapatıyorum ve yüzümü dizlerime gömüyorum.

Rmerhaba

GÜNÜMÜZ

Elimde bıçağım, ağaçların arasından bisikletimi sakladığım yere doğru sürünerek adımlarımı yeniden atıyorum.

Onu dört gün önce kırık dalların ve ölü yaprakların altına gömmüştüm ve makineyi bulup çıkarmak için çalılıkların arasında debelenmem on dakikamı aldı. Sonra onu fırçalıyorum ve ormanın içinden geçen eski patikaya doğru sürüyorum.

Yol artık neredeyse hiç kullanılmıyor ve dikenler ve çalılar onu ormanın bir parçası olarak geri almakla tehdit ediyor. Ama o kadar eski ki hiçbir haritada işaretli değil ve sanırım kullanmak güvenli. Tüm bu planın dezavantajı: bisikletim gürültülü.

Tutamakları kavrayıp gözlerimi kapatıyorum ve etrafı tarıyorum. Yakınlarda herhangi bir büyü hissedemiyorum. Dört gün oldu. Belki de beni ormanda aramaktan çoktan vazgeçip gitmişlerdir.

Benim onları hissettiğim gibi onların da beni hissedebildiklerini sanmıyorum. Eğer hissedebilselerdi, çoktan yakalanmış olurum. Teyzem benimki gibi bir izleme yeteneğinin nadir olduğunu söylemişti. Beni güvende tutabilecek bir yetenek. Umarım haklıdır, çünkü eve bu şekilde dönmek büyük bir risk.

Derin bir nefes alıyorum.

Doğru şeyi mi yapıyorum?

İçten içe bunun aptalca olduğunu biliyorum. Ben genç, kayıtsız bir büyücüüm. Beni teslim eden herkes yetkililerden cömert bir ödül alır.

Ama domuzumu düşündüğümde kalbim sızlıyor, evde yalnız ve muhtemelen açlıktan ölüyor. Tavuklar çıldırmış durumda. Kümeslerine giren son tilki bir gözünü kaybetti. Onlara bir şey olmaz.

Öte yandan Pip, yavruların en küçüğüydü, asla tam boyuna ulaşamadı ve her zaman piknikten bir sandviç eksikti. Onu evin arka kapısında sabırla oturmuş, dönmemi beklerken hayal edebiliyorum. Muhtemelen bahçede yetişen aptal sebzeleri yemek aklına bile gelmeyecektir.

Bu bir risk ama bir süreliğine eve gizlice gireceğim. Sadece biraz yiyecek almak, kıyafetlerimi değiştirmek ve domuzumu almak için. Hatta belki kolumdaki yaraya yeni bir bandaj yapmayı bile deneyebilirim.

Beni arayan büyücüler şimdiye kadar evimi bulmuş olmalılar. İpucu bulmak için didik didik etmiş olmalılar. Çoktan gittiğim sonucuna varmışlardır. Mantıklı bir insan kaçardı. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu.

Sakin bir nefes aldım ve motorun marşına bastım.
Motor kükreyerek canlandı.

Nefesimi tuttum.

Hiçbir şey yoktu.

Uzun bir oh çekip ormanın içinde yavaşça ilerliyorum, yoldaki çukurlar ve molozlar yüzünden hızlı gidemiyorum. Evimizin bulunduğu açıklığı gözlediğimde, alnım konsantrasyondan nemlenmiş ve gözlerim karanlıkta kısılmaktan ağrıyordu. Evin hâlâ ayakta olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum, ayrıca tavukların gıdıklamalarını da duyabiliyorum. Açıklığa dağılmış bir sürü tavuk leşi ve yanmış bir ev kabuğu bulmayı bekliyordum.

Bu ilk kez olmazdı.

Bacağımı bisikletten salladım ve sehpayı indirdim.

Yakınlarda herhangi bir büyü hissedemiyorum.

Gidebilirim.

Açıklığı yarılamiştım ki tavukların gıdaklamasının iyiye işaret olmadığı aklıma geliyor. Gecenin bir yarısı. Kümesin içinde sıkışmış, uyuyor olmalıydılar.

Doğru olmayan bir şeyler var.

Duruyorum, karanlığın içinden bakıyorum, kalbim küt küt atıyor.

Bu da doğru *gelmiyor*.

Bisikletime geri dönüyorum.

Ön kapı açıldı ve bir adam dışarı fırladı.

Hayır, bir adam değil, bir dev. Kapı aralığını dolduruyor, vücudu siyah bir pelerinle sarılmış, kapüşonu yukarı çekilmiş, böylece yüzü gölgede kalıyor.

Neden onu daha önce fark etmemiştim?

Hemen, büyüünün aurorası etrafındaki havayı dolduruyor, daha önce sadece bir kez gördüğüm şekilde parılıyor. Sanki vücudunun etrafında bir dizi yıldız yükseliyor.

İçimin derinliklerinde bir şeyler kıpırdıyor, ham ve güçlü. O kadar güçlü ki, nefesim kesiliyor. Beni kendine doğru çekiyor ve bakışlarım onunkilerle buluşmak zorunda kalıyor. Karanlık, gece gibi. Bir an için sadece birbirimize bakıyoruz ve eğer daha iyi bilmeseydim, adamın da benim kadar şok olmuş görüldüğünü düşünerek kendimi kandırabilirdim.

Ama sonra yüzündeki şaşkınlık ifadesi kayboluyor. Bir anda yok oldu.

Kamımdaki kanca daha güçlü bir şekilde geriliyor ve ben tepki veremeden eldivenli elini kaldırıp bana doğru bir büyü fırlatıyor.

Parlak menekşe rengine, aramızdaki boşlukta yanan bir kuyruklu yıldız gibi süzülüyor. Etkisi neredeyse çok güzel.

Tepki veremeyecek kadar şaşkınlım ve büyü omzuma çarpıp beni geriye doğru uçururken acı vücudumda spiraller çiziyor. Açıklığın sert toprağına bir gümbürtüyle inerken çığlık atıyorum.

Bir saniye boyunca hareketsiz yatıyorum, hareket edemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım.

Bu çok tanıdık. Çok tanıdık. Sanki daha önce görmüşüm gibi.

Bu düşünceden sıyrılıp parmaklarımı kaldırıyorum ve ona doğru çarpan bir sihirli ok gönderiyorum.

Onunki kadar güzel değil. Dağınık, kaotik ama yine de etkili. Eğiliyor, büyü kapının üstündeki sundurmaya çarpıyor ve kirişı çatlatıyor. Kıymıklar kafasına düşüyor. Kolunu uzatarak bana doğru ilerliyor, ben de ayağa kalkarak ona doğru iki ok daha gönderiyorum. Gecenin içinde renkli havai fişekler gibi zum yapıyorlar ama o dönüp durarak onlardan kaçıyor.

İkisini de.

"Teslim ol!" diye sesleniyor bana, sesi derin ve hırçın, açıklığı bir gök gürültüsü gibi dolduruyor. "Bunu kendin için kolaylaştır."

Cevap vermedim. Karnıma saplanan ve beni kendi yoluna sürükleyen bu lanet büyü her neyse onunla mücadele etmekle meşgulüm.

Cevap vermeyince kızgınlıkla ofluyor ve bana doğru bir büyü akımı gönderiyor, o kadar hızlı ve çevik ki kaçacak zamanım olmuyor. Bir tanesi sol kalçama çarpıp derimi yaktı. İkinci kez yere yuvarlanırken dudağıımı sertçe ısırıyorum.

Bu sefer duraksamıyorum; acıya rağmen yuvarlanıyorum, kendi büyüümün bir kısmını onun ayaklarına doğru fırlatıyorum ve sonra tekrar kendi ayaklarımın üzerine zıplıyorum. Saldırımdan kaçarak havaya sıçırıyor ve bana doğru koşuyor.

"Teslim ol!" diye bağılıyor, bir başka ok omzuma ve omurgama isabet ederken. Acıdan gözlerim sulanıyor, midem bulanıyor ama dişlerimi sıkıp dönüyorum ve koşuyorum.

Hava yanık et ve yanmış kumaş kokuyor. Koleksiyonuma eklediğim yeni yaraları düşünmemeye çalışıyorum.

Daha önce başa çıkmadığım bir şey değil - cildim yara izleriyle dolu, her biri kaçtığım başka bir zamanın vasiyeti.

Koşabildiğim kadar çok koşuyorum. Vücudumdaki acıya rağmen, boş mideme rağmen, ezici yorgunluğa rağmen. Adam benden daha iri, adımları daha uzun. Ama ben hafif ve çevikim. Onu geçebileceğime eminim. Başımın üzerinden iki büyülü cıvatanın daha çığlık attığını duyuyorum, ağır çizmeleri yerde gürüyor, bana yaklaşıyor ve yaklaşıyor, ta ki hırıltılı nefesi kulaklarımda bir siren gibi duyulana kadar. Kalbinin gümbürtüsü bile gürültülü görünüyor, benimkiyle aynı anda öfkeyle atıyor.

Kahretsin! Beni yakalayacak.

Omzumun üzerinden bir büyü seli fırlatıyorum ve o küfür ediyor, botları tekrar başlamadan önce sadece bir saniyeliğine duraklıyor.

Üzerimde dönen büyülerle karşılık veriyor, zekice, karmaşık, havada ağlar örüyor. Birinden, ikisinden, üçünden kaçarak savrulurken çığlık atıyorum ama dördüncüsü öyle şiddetli bir güçle sırtıma çarpıyor ki öne doğru savruluyorum. Yere tökezliyorum, ciğerlerimdeki nefes tükeniyor ve bu kez yuvarlandığımda, üzerimde yükseliyor.

Artık yüzünü görebiliyorum, gözleri giydiği pelerin gibi karanlık, uzun jet saçları omuzlarına dökülüyor, ağır kaşları aşağı çekilmiş, kare çenesi gerginlikle kilitlenmiş.

Siyahlar içindeki adam.

Resmini yeterince sık gördüm ama yine de o tanıdıklık hissi zihnimde ikinci kez yüzüyor. Sanki onu tanıyormuşum gibi. Sanki daha önce tanışmışız gibi.

"Yeter," diyor. Bu bir soru değil, ama işimin bittiğini sanıyorsa, büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak.

Hayatım boyunca kaçtım. Şimdi beni yakalayamazlar. Özellikle de o.

"Kim olduğunu biliyorum," diye tükürdüm. "Ve seninle gelmemin hiçbir yolu yok."

Ağzının kenarı kendinden memnun bir sırıtışla kalkıyor. "Bunu göreceğiz."

Kendini beğenmiş piç. Yetkililerin bir numaralı infazcısı olarak biliniyor olabilir; bu beni bu kadar kolay ele geçireceği anlamına gelmez.

"Evet, göreceğiz," diyorum ve bacaklarını altından tekmeliyorum.

Gözleri şokla açılıyor ve hayatım için kaçmıyor olsaydım bu çok komik olurdu. Devasa adamın devrilmiş bir ağaç gibi devrilmesini izliyorum ve bıçağımın ağzı boynunda, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun tepesindeyim.

"Beni rahat bırak!" Ona söyledim.

O dipsiz gözleriyle bana bakıyor, karanlık ve tehditkâr, göğsü kabarıyor. Konuşmuyor, onun yerine gözleri yanaklarımı ısıtacak şekilde yüzümde geziniyor. Vücudu altımdaki bir ağacın gövdesi kadar sağlam ve adamın kasıklarına doğru indiğimi fark ediyorum. Çok samimi. Kasıklarının gerginliğini görebiliyorum.

Kıyafetlerinin arasından geçen kaburgalar, nefes alırken alt dudağının titremesi, burun deliklerinin açılması, soluk teninin tuhaf tonu.

Daha önce bir erkeğē hiç bu kadar yakın olmamıştım. Hayatım boyunca teyzemle yaşadım. Hiç okula gitmedim. Kendimizi sakladık. Sadece bize zarar vermek isteyen erkeklerden uzak durduk.

Erkekler uzak durulması gereken, tuhaf yaratıklardı. Yüzünün daha köşeli hatlarını, çenesinden ve boynundan geçen kalın kirli sakalını ve boğazındaki yumruyu fark ederek ona bakıyorum. Vücudu da farklı. Daha kare, daha geniş, omuzları pelerininin altında güçlü, vücudu ağır.

Karnımdaki o kanca beni tekrar çekiştiriyor, sanki beni ona olabildiğince yaklaştırmak istiyor. Sanki küçük bedenimi onun büyük bedenine bastırmamı istiyor.

Adam ilgi çekici.

Bu nasıl bir büyü böyle?

Bıçağımı boynuna daha sıkı saplıyorum, gümüş bıçak derisini sıkıştırıyor ve yutkunuyor, pembe dili dudağını ıslatmaya geliyor.

"Burası güvenli değil," diye fısıldıyor ve kendimi o dudakların hareketine kapılmış buluyorum. Elleri baldırlarımı bulmadan önce bir an tereddüt ediyor. Bunun için bıçağımı boğazına saplamalıyım. Ama dokunuşu elektrik gibi. Midemdeki his bir kasırga gibi dönüyor. Hareket etmiyorum. Nabzım boğazımda atıyor. Koyu renk gözleri yüzümde geziniyor. Dikkatle, sanki vahşi bir kısırak gibi kaçacağımı düşünüyormuş gibi, eldivenli ellerini kalçalarıma doğru vuruyor. Hareketinin sürtünmesi tenimde daha fazla elektrik yayılmasına neden oluyor.

Beni zorla içeri sokmayı başaramadı. Şimdi bunu baştan çıkarma yoluyla mı yapmaya çalışacak?

"Seni güvende tutacağım," diyor.

Gözlerimi kapatıp ona inanmak istiyorum. Güvende olmak güzel olurdu. Birinin beni güvende tutması güzel olurdu. Geçtiğimiz yıl çok zor geçti. Yoruldum. Kaçmaktan ve saklanmaktan yoruldum. Savaşmaktan ve kavga etmekten yoruldum. Hayatta kalmaya çalışmaktan yoruldum. Yalnız olmaktan yoruldum.

Gözlerimi zorla açıyorum ve ona bakıyorum.

Sonra acı acı gülüyorum. Onunla güvende olmayacağım. Çalıştığı yetkililerle güvende olmayacağım. etesiyle güvende olmayacağım.

büyücüler de beni arıyordu. Güvende olduğum tek yer teyzemin yanıydı. Ve o da gitti.

Boşta kalan avucumu göğsüne dayayarak, yüzlerimiz sadece birkaç santim açık olacak şekilde ona doğru eğildim. Sıcak nefesi tenimde geziniyor ve orman kokuyor.

Parmakları kalçalarımın batıyor ve gözleri karararak ağızma düşüyor.

Nabzım boğazımda hızlanıyor ve içimde ördüğü büyü beni ona daha da yaklaştırıyor.

Bu büyüye kapılmak çok kolay olurdu.

"Siktir git!" Ona söylüyorum ve o daha cevap veremeden, göğsüne doğru fırlayan bir enerji şimşegi gönderiyorum. Sonra ayağa kalktım ve koşarak uzaklaştım. O kendine gelene kadar bisikletime binmişim, inliyor ve ayağa kalkmak için yuvarlanırken hantallaşıyordu.

Bana tekrar bağırdığını duyuyorum ama motorun gürültüsünden sözlerini duymuyorum ve karnımdaki lanet olası kancayı görmezden geliyorum. Motosiklet ileri doğru yalpalıyor ve ben hızla uzaklaşıyorum, bu sefer çukurlara ve dallara çarpıyorum ve vücudumdaki her yara acıyla haykırır da, büyüm tükenmiş olsa da ve vücudum yorgunluktan titrese de umurumda değil.

Siyahlı adamdan kaçtım. Önemli olan tek şey bu.

Tsiyahlı adam

Orada durmuş, lanet bir aptal gibi gidişini izliyordum. *Lanet bir aptal!*

Damarlarımdaki kan titriyor ve büyüm parmaklarımda titreşiyor ve gitmesine izin veriyorum.

Gitmelerine asla izin vermem. Asla. Ben siyahlı adamım. Pençelerimden asla kaçamazlar. Ve onu yakalamıştım, ellerim kalçalarındaydı. Bizi kolayca ters çevirebilirdim, ağırlığımla onu ezebilirdim. Güçlerimle onu dondurabilirdim. Peşinden bir yıldırım gönderebilirdim.

Ama
yapma
dım.
Yapma
dım.

Kalın, siyah saçları ve zengin akçaağaç şurubu renginde gözleri olan cılız bir şeydi. İlk bakışta olduğundan daha genç görünüyordu. Yakından bakınca daha yaşlı olduğunu fark ettim. 19, 20, sanırım. Nasıl oldu da 20 yaşına geldi ve kayıtlara geçmedi?

Yeni doğan büyücülerin radara yakalanmaması neredeyse imkansızdır. Yine de yirmi yıldır radarın altındaydı.

Orman onu yutarken başımı sallıyorum ve tek duyabildiğim bisikletin ölmekte olan kükremesi. Belli ki ondan daha yaşlı ve parçalanmak üzere olan bir bisiklet.

Burada nasıl hayatta kalabiliyordu? Hiçbir yerin en arka ucunda. Normallerden oluşan bir kasabanın kenar mahallelerinde yaşıyor. Yakalanmadan nasıl bu kadar uzun süre yaşayabildi? Nasıl hiç ihbar edilmedi?

Dört gün önce yeraltı ağlarında burada yaşayan kayıtsız genç bir kızıdan bahsedildiğine dair bir telefon aldığımda, onu toplama işimin onu bazı serseri suçlulardan kaçırmayı içereceğini düşündüm. Belki de kötü şöhretli çetelerden biri bile, eğer onlar da haberi duymuş ve buraya daha önce gelmişlerse. Onun serbest kalmasını beklemiyordum.

Onu kendi lanet evinde bulmayı beklemiyordum.

Kesinlikle parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermek niyetinde değildim.

Hayır, bu bir yalan. Niyetim buydu. Onu şu anda baygın ve kollarımda bulabilirdim.

Bu fikir kanımı yeniden gümbürdetti ve toprağı tekmeledim. Benim neyim var böyle?

Kapüşonumu başımın tepesinden geriye doğru çekiyorum ve tırnaklarımı çenemdeki kirli sakallara geçiriyorum.

Şimdi ne yapacağım?

Gecenin Kurtları ya da Ölüm Prensleri bulsun diye onu burada bırakamam. Kayıtsız kaldığı için yetkililerin vereceği cezanın ağır olacağını mı sanıyor? O canavarların ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yok.

Her neyse, yetkililer muhtemelen ona yumuşak davranacaktır. Muhtemelen. O daha genç. Halkından dışlanmış bir şekilde yaşamak muhtemelen kendi seçimi ya da fikri değildi. Topladığım bazı inatçı yaşlı köylüler gibi değil, onlarca yıl önce kayıt olmak için hiç ortaya çıkmamış, kuralları çiğnemeye ve sorumluluklarından kaçmaya kararlı olanlar. Onlar her zaman Kuzey'deki çalışma kamplarına gönderilir.

Onunla ne yapmayı seçecekler? Onun yaşında bir büyücü Arrow Hart Akademisi'nde eğitim görüyor olmalı.

Uzun çimlere tükürüp eve geri dönüyorum. İçeride açlıktan yarı delirmiş küçük bir domuz ve beslenmeye ihtiyacı olan bir sürü akıllı tavuk var.

Kapı aralığından içeri giriyorum ve domuz bana doğru koşarak geliyor, çizmelerimi kokluyor. Daha iyi beslenmiş görünüyor

içimdeki öfkenin alevlenmesine neden olan kızıdan daha fazla. Buraya adımımı atar atmaz takla atan içim. O, o ve en az yarım düzine başka koku gibi kokuyor. Belli ki onu aramak için buraya gelen ilk kişi ben değilim. Her yer alt üst olmuş, kâğıtlar, fotoğraflar ve giysiler her yere saçılmış.

Uzanıp sert döşeme tahtalarının üzerinde duran bir gömleği alıyorum. Sayısız kez tamir edilmiş ince, pamuklu bir şey. Burnuma götürüp içime çekiyorum. Kokusu burun deliklerime çarpıyor ve boğazımdan aşağı kayarak karnımı ısıtıyor. Güneş ışığı gibi kokuyor. Kanım yeniden kaynıyor.

Parmaklarımın altındaki esnek kalçalarının hissini hatırladığımda daha da sertleşiyor. Gözlerinin dönen rengini hatırlıyorum. Kucağımda tünemesinin ağırlığını hatırlıyorum.

Kahretsin.

Mutfağa doğru ilerliyorum, domuz için bir kaseye koyduğum bir konserve ve tavuklar için avucumda ezip dışarı attığım bayat bir ekmek buluyorum.

Sonra masaya çöküp parmaklarımı yüzeye vuruyorum. Tavandan otlar sarkıyor, kuruyor ve raflarda her renkten şişeler sıralanıyor. Burada büyücülerin yaşadığı o kadar belli ki, neredeyse gülünecek bir şey. Elbette, burası kaba ve oldukça basit ve buradaki çorak arazilerde büyücüler yaşamıyor, ama nasıl oldu da kimse onları fark etmedi? Çünkü iki tane vardı. Evin etrafında bulduğum fotoğrafları çoktan inceledim. Kız ve yaşlı bir kadın. Vefat etmiş yaşlı bir kadın - ölüm belgesi hâlâ masanın ortasında duruyor. Kendime doğru çeviriyorum.

Mabel Blackwaters.

Adı buydu. Bir yıl önce ölmüş. Kız

bunca zamandır yalnız mıydı?

Kasabada ona Rhianna dendiğini söylediler.

İsmi dilimde test ediyorum, sesim yemeğini çiğneyen domuzun gürültüsünden daha yüksek çıkıyor.

Sonra kendime lanet ettim. Ne oluyor lan?

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve parmaklarımı tekrar masanın üzerine vurarak Phoenix'i arıyorum. Phoenix'ten daha bilgilidir.

Öyleyim. Her zaman öyleydi. Ayrıca bunu itiraf ediyor olmama da bayılacak ve ben de onun kendini tatmin eden saçmalıklarına aylarca katlanmak zorunda kalacağım.

Zor iş. Onun yardımına ihtiyacım var.

Onun evindeki kanepede çok kötü uyuyorum. Yatmak ve biraz kestirmek için en iyi yerin orası olduğunu düşündüm. Fikrini değiştirip geri dönebilir, teslim olabilir. Ya da evine giren diğer pislikler için hoş olmayan bir sürpriz olabilirim.

Ama benim gecem kesintisiz. Gözümü kırpmadan uyuduğumdan değil. Kollarımı göğsümde kavuşturmuş tavana bakıyorum, kafamda düşünceler uçuşuyor. Domuzun gelip ayaklarımın yanındaki halının üzerinde uyuması ve bütün gece horlaması da işe yaramıyor.

Şafaktan hemen önce horoz öttüğünde ve gökyüzü aydınlandığında, hala kara kara düşünüyorum. Phoenix ile yaptığım konuşma umduğum netliği sağlamadı. Kız konusunda bana inandığını sanmıyorum. Ama yine de yardım etmek için yola çıktı. Bugün geç saatlerde burada olacak.

Bu arada ben de onu aramaya çıkıyorum.

Dün gitmesine izin vermek lanet bir hataydı. Hem de çok aptalca bir hata.

O genç ve açıkça eğitimsiz olsa da, onun için cömertçe para ödeyecek birçok kişi var. Çeteler dışarıda onu arıyor olacak. Kaçıp gitmesine izin veremeyecek kadar çok para kazanılacak.

O canavarların eline düşmesini ister miyim? Hayır.

Güvende olduğu tek yer benim yanımda - onu bu cehennem çukurundan güvenli bir yere götürene kadar. Kayıt altına alındığında, yetkililerin koruması altına girdiğinde, iyi olacak. Çünkü onu kamplara göndermeyecekleri kesin. O çok genç, potansiyel bir kaynak.

Ayaklarımı yere vuruyorum, tabanlarım döşeme tahtalarına gümbür gümbür çarpıyor ve domuzu sarsarak uyandırıyor.

"Seni çoktan doyurdum," diyorum o ciyaklamaya başlamadan önce, hala bu evdeki yiyeceklerden aslan payını aldığı için kızgın. Belki de onu şişmanlatıyordu. Yine de yatak odasının köşesindeki küçük yatağına bakılırsa, bundan şüpheliyim.

Gözlerimi deviriyorum, pelerinimi silkiyorum ve yürüyerek ormana doğru yola çıkıyorum. Yapılacak en mantıklı şey Phoenix'i beklemek ve kızı birlikte aramaya çıkmak olurdu. Ama dün mantıklı olanı zaten pencereden dışarı attım ve onu bulmak için sabırsızlanıyorum.

Kabaca hangi yöne doğru kaçtığını biliyorum ve karnımdaki o his beni belli bir şekilde çekiyor, sanki bilinçaltım onun nerede olduğunu bildiğine inanıyor. Elimde başka bir şey olmadığı için bu hisse odaklanıyorum ve olgun ağaçların arasından onu takip ediyorum. Bir Nisan sabahı için hava soğuk ve kuş sesleri tepemde patlarken ve güneş ışınları yavaş yavaş gölgeliklere nüfuz ederken nefesim yüzümün önünde bir bulut halinde asılı kalıyor.

Ağır botlarımın altında dallar kırılıyor ve dallar pelerinime sürtünüyor, ama esintide onun kokusunu yakalayarak yürümeye devam ediyorum.

Bu delilik ama Phoenix gelene ve daha iyi bir plan yapana kadar elimdeki tek şey bu, zihnim karmakarışık bir halde ormanda tökezliyorum.

Aptalca. Çok aptalca çünkü bu his beni tam yakalamışken ve ormanın göbeğine doğru inen bir patikayı takip ederken ağaçların arasından bir grup adam çıkıp etrafımı sarıyor.

Bu kaçınılmazdı. Kız değerli bir mal. Çetelerin topladığı kayıtsızların çoğundan çok daha genç.

Savaşmadan kızı kapmama izin vermeyecekler.

Ve evet, eğer dürüst olursam, kavga etmek için can atıyorum. Bu piçlere vurmak için bir şans. Onu kaçırıp, serserinin birinin bodrumunda emirlerini yerine getirmesi için zincire vurmak isteyen bu piçlere. Sayıca az olsam bile, yine de bu **k a v g a** için can atıyorum.

Onlar silahlı büyücüler ve tanışma ya da pazarlıkla uğraşmıyorlar. Ne de olsa ben siyahlı adamım. A

sürekli başlarına bela olacaktı. Beni ortadan kaldırmak kızı yakalamaktan daha büyük bir ödöl olacaktı.

Tepki vermeden önce ilk birkaç atış kafamı kıl payı ıskalıyor, öfkeyle kükreyerek mermilerini büyümle saptırıyor, atlatıyor ve donduruyorum, onlara doğru bir yaylım ateşi gönderiyorum.

En yakınımıdaki iki adama doğru hücum ederek silahlarını alıyorum. Bana doğru hamle yapıyorlar, darbelerini senkronize ediyorlar, beni dönmeye ve savrulmaya zorluyorlar, ancak benimle gerçek bir eşleşme değiller.

Yine de biri beni omzumdan yakalıyor ve acı dalgasıyla tıslıyorum. Şanslı bir vuruş. Bu palyaçolar tarafından öldüresiye dövülmek üzere değilim. Bunun yerine, daha güçlü bir şekilde karşılık veriyorum, birinin göğsüne ölümcül bir büyü saplıyorum, böylece cansız bir şekilde yere yığılıyor ve sonra aniden diğerine saldırıyorum, onu etkisiz hale getiriyorum ve bağırsaklarını yakıyorum.

Dönüp diğerlerine bakıyorum, dörde kadar sayıyorum ve onlara doğru bir ateş bataryası daha gönderip birini doğrudan yüzünden vuruyorum.

Üç.

Hırlayarak kalan adamlara doğru koşuyorum. Vücudumu döndürüp büküyor, büyülerimle itip kakıyor ve yumruklarımınla yumruklayıp gümbürdetiyorum.

Kumral saçlı bir piç boynumu şanslı bir şekilde tutuyor ama ben dönüp büyümü boynuna sertçe indiriyorum ve boynunu ikiye ayırıyorum.

İki.

Daha esmer bir adamın üzerine atılarak büyümü silahına çarpıyorum. Diğerlerinden daha iri ve daha yetenekli olan bu adam, saldırıma rağmen ayağa kalkıyor ve karnıma öyle bir yumruk indiriyor ki ciğerlerimden nefesim kesiliyor. Oksijen için mücadele ederken, çılginca bir hamleyle onu bertaraf etmeyi başarıyorum.

Biri daha öldü.

Sadece bir tane

kaldı.

Ama boku yedim.

Son adam üstümde yükseliyor, silahı doğrudan başımın tepesine doğrultulmuş.

Ve bu son.

Zaman yavaşlıyor. Gözlerimi kapatıyorum.

Bu aptalcaydı ve ben her şeyi berbat ettim.
Phoenix'in benimle ilgili hayal kırıklığına uğramış bir şekilde
başını salladığını hayal ediyorum. Nefes alıyorum ve kurşunu
beklerken irkiliyorum.
Sonra yüksek bir gümbürtü kulak zarlarıma çarpıyor.
Ardından acı gelmiyor. Hâlâ hayattayım.
Gözlerimi açtığımda, diğer adamın kafatasına saplanmış bir bıçak
görüyorum.
Daha dün boğazımı sıkan bıçak.

Rmerhaba

Açık avucuma bakıyorum ve tüm vücudum titriyor.

Onu ben öldürdüm.

O adamı öldürdüm.

Daha önce de tavuk öldürmüştüm. Hiç adam öldürmemiştim.

Midemde bulantı patlıyor ve geriye doğru sendeliyorum, karnımı tutuyorum ve iki büklüm oluyorum. Vücudum şiddetle titrerken çalılıklara doğru yığılıyorum. Sonunda durup ayağa kalktığımda siyahlı adam tam karşımdaydı. Merakla bana bakıyor.

"Beni kurtardın."

Yüzüm nemli ve yanaklarımdan süzülen yaşları siliyorum.

"Al." Pelerininin altından bana bir şişe uzatıyor ve kapağını açıp uzun bir yudum alıyorum. Ilık suyu ağzımda gezdirdikten sonra çimenlere tükürüp biraz daha içiyorum. Adam gibi bir içki içmeyeli günler olmuştu.

İşim bittiğinde elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve matarasını geri veriyorum.

"Susadın mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Aç mısın?"

Tereddüt ediyorum. "Evet."

Birbirimize bakıyoruz. Gözleri gece yarısı gökyüzü gibi simsiyah ve içlerinde parlayan yıldızlar bulmayı umuyorum.

"Burada kalamazsın," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Bunu biliyorum. Sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum.

Siyahlı adamı neden kurtardığımı, neden hâlâ burada durduğumu da bilmiyorum. Kaçıyor olmalıydım.

Başını eğiyor ve bir sonraki kelimelerini dikkatle seçtiğini anlayabiliyorum. Açıklıkta kalçalarımı temkinli bir şekilde okşadığı gibi, yanlış bir hareket yaparsam kaçacağımı düşünüyor. Adam haklı.

"Sana ne söyledi bilmiyorum, birlikte yaşadığın o kadın-"

"Teyzem."

"Sana ne söyledi, seni neden bu bok çukurunda sakladı bilmiyorum ama böyle yaşanmaz."

"Ben gayet mutluyum."

"Ama güvende değilsin. Bunu görüyorsun." Yere yığılmış ölü adamlardan birini işaret ediyor. Midem bulanıyor ve sanırım yine kusacağım. "Boynundaki dövmeyi görüyor musun?" Tüm boğazına yayılmış kocaman bir kurt bize doğru hırlıyor. "Onlar Gecenin Kurtları. Kim olduklarını biliyor musun?" Dudağımı ısıyorum ve başımı sallıyorum. "Yeraltı dünyasının en kötü şöhretli çetelerinden biri. Senin peşindeler. Hepsi senin peşinde. Ve eğer seni ele geçirirlerse ..."

"Yani, sanırım bana seninle gitmenin tek seçeneğim olduğunu söyleyeceksin."

"Öyle değil. Kaçmaya devam edebilir, hayatının geri kalanını saklanarak yaşayabilirsin."

Homurdanıyorum. "Hem sen beni hem de onları kovalarken."

"Seni yakalamak isteseydim, bunu dün yapardım." Sırıtarak ve o ukala özgüveniyle homurdanıyor. Öldürdüğü adamların cesetleri ayaklarının dibinde yatıyor. Beş tanesinin. Kendini beğenmiş olmak için her türlü hakkı var.

Gerçekten gitmeme izin verdi mi? Beni tekrar bırakmayı mı teklif ediyor?

İstediğim bu mu?

Tek istediğim kolumdaki yaranın zonklamasının durması ve karnımın doymuş olması, böylece gerçekten doğru düşünebileceğim.

"Sen gerçekten kendini beğenmiş bir piçsin," diye mırıldanıyorum sırtıtlşını incelerken. "Ve senin de şımarık bir baş belası olduğunu söyleyebilirim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. Çıkardığım ses, dudaklarımdaki gülümseme onu bir an için ürkütmüş gibi görünüyor. Yüzündeki şaşkınlıkla oldukça sevimli görünüyor ve küçümseyen bakışları geri dönmenden önce karnımdaki o kanca beni bir kez daha çekiyor.

"Burada kalmazsın."

"Biliyorum," diyorum yüzümü ellerimin arasına gömerek. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

Bana hep biri beni aramaya gelirse ormanda saklanmam söylenirdi ama teyzem plan başarısız olur ve beni bulurlarsa ne yapacağımı hiç söylemedi.

Artık varlığım bilindiğine göre, beni aramaktan vazgeçmeyecekler. Vazgeçmeyecekler.

Siyahlı adam haklı, gitmeliyim. Ama nereye gidebilirim? Ara sıra buradan geçen, sürekli hareket halinde olan, bir yerde birkaç gecedan fazla kalmayan, sürekli omuzlarının üzerinden bakan diğer kayıtsız büyücüler gibi mi yaşamak istiyorum?

"Kolun."

Ellerimi indiriyorum ve ona bakıyorum. Dün büyüyle oluşturduğu yanıkları yatıştırmayı başardım ama kesik her zamanki gibi vahşi. İnceliyor.

"Neden iyileştirmedin?"

"Denedim. Kapanmıyor. Dikiş attırmam lazım."

O lanet çetenin beni ilk bulmasının sebebi buydu. Kliniği ziyaret etmek için kasabaya nadiren gitme riskini göze almıştım. Yine de kapıdan içeri girmeden o yabancılar tarafından fark edildim, gerçekte ne olduğumu bir şekilde fark etmiş olan yabancılar: bir büyücü.

Bana kaşlarını çattı. "Yararı iyileştirebilirim. Buraya gel." Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Seni yakalamak isteseydim, Los Magicos'a giden yolu çoktan yarılarmış olurduk."

Dudağımı çiğnerken onu düşünüyorum. Kaybedecek neyim var ki? Bir adım öne çıktım. Eldivenlerini çıkarıyor, sol eliyle bileğimi kavlıyor ve sağ elini yaranın üzerinde gezdiriyor.

Parmaklarının bileğimin etrafında kıvrıldığı yerde derim karıncalanıyor. Teyzem dışında daha önce kimse bana dokunmamıştı. Beni yanlış anlamayın, birçok kişi denedi. Ama o dokunuşların hiçbiri rızaya dayalı değildi.

Ara sıra birinin bana sarılmasının, beni okşamasının, beni istemesinin nasıl bir his olduğunu hayal ettim. Çoğunlukla bu düşünceleri bir kenara ittim.

Parmakları seğiriyor ve dokunuşunun verdiği rahatlık göz kapaklarımı kapanma tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyor.

Sadece dokunmaya mı açım? Bu yüzden mi böyle hissediyorum? Yoksa onunla ilgili bir şey mi? Midemdeki o kanca beni ona doğru çekiyor ve kendimi onun bedenine doğru düşmekten alıkoymak için zorluyorum.

Yutkunuyor, gözleri yarama kilitlenmiş. Dudakları hareket ediyor. Pelüş görünümlü dudaklar, arkalarında sıralanmış mükemmel dişler.

Avucundan sıcaklık yayılıyor ve sonra ani bir acıyla nefesim kesiliyor. Bırakıyor ve aşağıya baktığımda yara sadece iyileşmekle kalmıyor, tamamen yok oluyor.

"Bu basit bir büyü. Los Magicos'ta senin türünle birlikte yaşasaydın ve okula gitseydin öğrenirdin."

"Teyzem bana çok şey öğretti," diye tersliyorum, parmaklarımı onarılmış etin üzerinde gezdiriyorum, acı da gitmiş.

Bana bildiği her şeyi öğretti ama dürüst olmam gerekirse, bunun yeterli olmadığını hep biliyordum. Büyüm her zaman parmak uçlarımda sanki kullanılmak için can atıyormuş gibi çatırdadı. Sınırlarını test etmek istiyorum. Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir adamı

öldürmek.

İşte bu.

İçim yine burkuluyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Benimle gel Rhianna," gözlerim onunkilere dikiliyor, "ve sana öğretilmesi gereken her şeyi öğrenebilirsin."

Sanki beni ikna edecek şeyin bu olduğunu biliyor.

Çok cazip, özellikle de seçeneklerim iyice daralmışken.

Teyzem bana yetkililerin yanında güvende olmadığımı söylemişti. Bu yüzden beni sakladı. Ama ya yanılıyorsa? Ya bu benim öğrenmem, olmam gereken kişi olmam için bir fırsatsa?

Gözlerimi kısıyorum. İlgimi çekmiş olabilir ama ona güvenmiyorum. "Kimse bana öğretmeyecek. Beni bir hücreye kapatacaklar," diyorum.

"Kaç yaşındasın? 19?"

"20."

"Senin yaşındaki tüm sihirbazların 21 yaşına gelene kadar Arrow Hart Akademisi'ne devam etmesi gerekir."

"Okul mu? Ben okula gitmiyorum. Biri bana öğretemez mi?" Senin gibi biri.

"Bu Yüzüklerin Efendisi değil," diyor tiksintiyle, burnu kötü bir koku almış gibi kırışıyor. "Burada zaman kaybediyoruz. Kararın nedir?"

Benim kararım ne?

Yüzüne, karanlık gözlerine bakıyorum ve aslında hiçbir zaman bir karar vermedim. Bunu ikimiz de biliyoruz. Kendi kaderimin efendisi olduğuma inanmamı sağlayarak beni oy alıyor. Ama ben hep onunla gidecektim. İsteyerek ya da zorla.

Ne zaman yenildiğimi biliyorum. Bu, savaşmadan, bir tür zafere tutunmadan yenilmeyeceğim anlamına gelmiyor.

"Seninle geleceğim," diye sertçe başını salladı, "tek bir şartla." "Adını söyle."

"Benim domuzum da geliyor."

Kaşları gözlerinin üzerine çöküyor. "Domuzunu da mı götürmek istiyorsun?"

"Pip, evet."

"Domuzların devasa büyüdüğünü biliyorsun. Onlar evcil hayvan değil." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Pip bir cüce. Daha fazla büyümeyecek."

"Arrow Hart Akademisi'nde domuz beslemene izin vermezler." Omuz silkiyorum. "Onsuz gitmiyorum."

"Tamam. Ama benim de bir şartım var."

"Tamam. Neymiş o?"

"K a  m a k yok. Sen kaç ve beni domuzla bırak, ben de sosis kızartayım."

İşaret parmağımı yüzüne doğru kaldırıyorum ve silah gibi doğrultuyorum. "Domuzuma zarar verdin-"

"Kaçyorsun..."

Birbirimize ters ters bakıyoruz. Sonra başını sallıyor.

"Haydi. Hareket edelim. Burası güvenli değil."

Bıçağıma doğru bakıyorum, oymalı gümüş sapı sabahın ışığında parlıyor. Onu geride bırakmak istemiyorum. O babama aitti. Sahip olduğum tek eşyası. Beni güvende tuttu. Ama onu ölü adamın kafatasından çekip alma düşüncesi boğazıma kusmuk kaçmasına neden oluyor.

Arkamı dönüyorum.

"Tamam," diyorum ve eve doğru yürümeye başlıyorum.

Rmerhaba

SESSİZLİK İÇİNDE YÜRÜYÖRÖZ, ikimiz de başka bir pusu için tetikteyiz, örkötücü sessizlikteki ormanda tek ses onun ağır botları. Sanki kuşlar ve ağaçlar bu adamdan korkmuş gibi. Onları suçlamıyorum. Oldukça korkunç görünüyor, sanki cehennemden fırlamış bir intikam meleği gibi.

Arada bir kaçamak bir bakış atıp onu daha yakından inceleme fırsatı yakalıyorum. Çizmelerinin derisi, pelerininin kalın ve lüks malzemesinin aksine oldukça yıpranmış. Kukuletasını başının tepesine kadar çekmiş ama yüzündeki ifadeyi görebiliyorum, alnı ciddi ve konsantrasyonla kırışmış. Kendimi gülümsediğinde neye benzediğini merak ederken buluyorum, eğer gülümsüyorsa, ve öldürdüğü onca adamdan dolayı benimki gibi suçluluk duygusunun kafasında asılı olup olmadığını merak ediyorum. Bakışlarım ellerine taktığı pahalı deri eldivenlere kayıyor. Bu adam kaç kişiyi yakaladı? Kaç kişiyi öldürdü?

Bir saat sonra açıklığa varıyoruz ve evimin kapısına doğru ilerliyoruz, tam Pip patinaj yaparak dışarı çıkarken duruyor, bize doğru koşarken yüksek sesle homurdanıyor.

Çömeliyorum ve kucağıma atlıyor, ben onu öpücük yağmuruna tutarken o da yüzümü yalıyor.

"Bu bok çukurundan mümkün olduğunca çabuk çıkmalıyız," diyor siyahlı adam, dudaklarını tiksintiyle kıvrarak. "Sırt çantan var mı?" Başımı sallıyorum. "Almak istediğin her şeyi doldur, ama elini çabuk tut ve sen taçlıyacağın için çok ağır olmasın."

Pip'in kulaklarını gıdıklıyorum ve dudağımı çiğniyorum. Ne alacağıma nasıl karar vereceğim? Çok fazla eşyam olduğu söylenemez - o kadar çok koştuk ki, hafif seyahat etmeye, sevdiğim şeylerden vazgeçmeye alıştım. Ama hala yıllar içinde biriktirdiğim bazı takılarım var. Hiçbirini geride bırakmak istemiyorum.

"Yarım saat," dedi ve Pip'i nazikçe iterek evin içine daldım, dağınıklığı görünce nefesim kesildi. Omzumun üzerinden suçlayıcı bir tavırla adama baktım.

"Genç bir kadının eşyalarını karıştırmaktan zevk mi alıyorsun?"

"Ben yapmadım," diyor ses tonundaki öfkeyle.

"Elbette," diye mırıldanıyorum ve hızla merdivenleri çıkıp odama giriyorum. Gardıroptan kıyafetlerimi çıkarıp bir çift spor ayakkabıyla birlikte çantama dolduruyorum. Parmaklarımı rafındaki kitapların ve ormanda keşfettiğim bibloların üzerinde gezdiriyorum. Kalbim ağırlaşıyor. Sanki eski dostlarımı bir kez daha geride bırakıyorum ve göğsüm sıkışıyor.

Bu ev yıllar boyunca pek çok evden biri oldu. Ama dört gün öncesine kadar güvende olduğum bir yerdi. Burada sevildim ve bana bakıldı. Bir daha böyle bir yuva bulabilecek miyim? Bir daha böyle sevicecek miyim?

"İşin bitti mi?" diye sesleniyor siyahlı adam aşağıdan ve elim kapının kolundayken odama son bir kez bakıp kapıyı kapatıyorum.

Merdivenlerin dibinde beni karşılıyor ve fıstık ezmesi sürülmüş bir kraker uzatıyor.

"Ye şunu," diye emrediyor ve ben de hepsini aynı anda ağzıma tıkmamak için elimden geleni yapıyorum. İlkini bitirdiğimde bana iki tane daha uzatıyor ve ben de onu oturma odasına kadar takip ediyorum.

Pip kanepeye uzanmış, kıpırdamadan yatıyordu.

Nefesim kesiliyor ve ani bir öfke damarlarımda dolaşıyor. "Ne yaptın sen-"

"Hemen telaşa kapılma. Sadece baygın. Canlı bir domuzu Los Magicos'a kadar taşıyacağımı mı sanıyorsun?"

Hayvanıma doğru koşarak avucumu vücudunda gezdiriyorum; panik, kızgınlık ve öfke karnımdaki yemeği ekşitiyor.

Ilık.

Ve usulca horluyor.

Rahatlayarak iç çekiyorum, gergin omuzlarım sarkıyor. Söylemiyorum ama adamın mantığını anlayabiliyorum. Pip'in tağınmayı kabul etmesine ya da arabanın arka koltuğunda rahatça oturmasına imkân yoktu.

"Onu uyutmadan önce benimle konuşmalıydınız," diye homurdanıyorum, siyahlı adama dönüp krakerden bir lokma daha alıyorum.

"İstersen onu geride bırakabiliriz," diye homurdanıyor ve ben de konuyu değiştirmeye karar veriyorum.

"Los Magicos'a nasıl gideceğiz?" "Benim bisikletimle."

"Senin bisikletin. İkimiz birden mi? Benimkini alabilirim."

Başını sallıyor. "O bok parçası Los Magicos'a kadar gidemez."

"Ya seninki?"

Homurdanıyor, domuzumu alıyor ve kapıdan dışarı çıkıyor. Onu tekrar takip etmekten başka çarem yok, özellikle de Pip'i domuzlaştırmışken.

Islık çalıyor ve evin arkasından bir motor kükrüyor, sonra bir bisiklet hızla binanın etrafından dolanıyor ve kayarak önünde duruyor. Şık ve parlak, sanki dün yapılmış gibi görünüyor.

Elimde olmadan uzanıp ona dokunuyorum, elimi selenin yumuşak derisi üzerinde gezdiriyorum. Daha önce hiç böyle bir bisiklet görmemiştim.

"Deneyebilir miyim?" Avucum tutamağın üzerinde gezinirken hevesimi gizleyemeyerek soruyorum.

"Hayır. Ben kullanıyorum."

Tam tartışmak üzereydim ki uzaktan gelen başka bir motor sesi duyduk ve ikimizin de bakışları ormana kaydı. Ona doğru bakıyorum,

Başka bir pusuyla nasıl başa çıkacağımızı merak ediyorum. Siyahlı adam gibi dövüşmem. Ve artık bıçağım da yok.

"Sorun yok," diyor bisikletin arkasındaki kutuyu açıp içine Pip'i koyarak. "O benim arkadaşım."

"Arkadaşın mı?"

Kutunun kapağını kapattı ve elini kutunun üzerinde sallayarak bir dizi nefes alma deliğinin görünmesini sağladı.

"Seni Los Magicos'a geri götürmeme yardım etmeye geldi."

"Beni taşımak mı? Aman Tanrım! Ben bir kasa elma değilim!"

"Hayır, onlar daha işbirlikçi olurlar."

"*Yardıma* ihtiyacı olan bir adam olduğunu düşünmemiştim," diye karşılık verdim.

"Yeraltı dünyasındaki tüm çeteler seni arıyor olacak. Arka yollardan gideceğiz ve o da seni güvende tutmama yardım edecek."

Tavrında bana hikâyenin tamamını anlatmadığını söyleyen bir şeyler var. Benden ne saklıyor? Teyzemin uyarısını düşünüyorum ve endişeden tüylerim diken diken oluyor. Bir hata mı yapıyorum? Bana onlardan iki tane olacağını hiç söylememişti.

Motorun gürültüsü artıyor ve sonra bir motosiklet ağaçların arasından süzülerek açıklığı geçiyor ve ikimizin önünde duruyor.

Sürücü motoru durduruyor, bacağını aşağı sallıyor ve kaskını çıkarıyor. O da başka bir dev ve siyahlı adamdaki bir santim daha kısa olduğunu tahmin etsem de, en az onun kadar geniş, siyah tişörtü kaslı göğsünü geriyor ve dövmelemleri güçlü kollarında iz bırakıyor. Saçları kulaklarının üzerinde kesilmiş ve kalın bir sakal kare şeklindeki çenesini gizliyor. Her ikisi de söğüt kabuğu renginde, soluk mavi gözleriyle tezat oluşturuyor.

Benimkilerle kilitleniyorlar ve tıpkı daha önce olduğu gibi, ortamdan çengellendiğimi hissediyorum. Kaşlarımı çatıyorum, bu garip büyü karşısında kafam karışıyor. O da bana bakıyor, kaşları çatılıyor ve siyahlı adamın bakışlarının arkadaşından bana ve tekrar bana döndüğünü hissedebiliyorum.

Sonra ikinci adam göz kırpmıyor, eğiliyor ve o soluk gözler yüzümde, vücudumda geziniyor, sonra arkadaşına yöneliyor.

"Bu o mu?"

Siyahlı adam kafama bir kask geçirmeden önce sertçe başını sallıyor.

"Durmayaacağız," diyor ikimize de ve bisikletine atlıyor. Arkasındaki koltuğa vuruyor ve ben kararsızlık içinde bocalarken diğer adam kaşlarını çatarak beni izliyor.

Bir hata mı yapıyorum? Yanlış insanlara mı güveniyorum?

Tekrar evime bakıyorum. Yatak odasının camlarından biri kırılmış ve verandaya dün sihrimle vurduğum yer kırılmış. Teyzem hayattayken evden yayılan sıcaklık dağılmış. Şimdi taş gibi soğuk.

"Bir saniye," diyorum.

"Gitmemiz gerek-"

Adamın sözlerinin geri kalanını duymuyorum. Arka bahçeye koşuyorum ve kümesin kapısını açıp tavukları dışarı çıkarıyorum. Hep kaçmak istemişlerdi, şimdi özgürler.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Benim aksime.

Ne olacağını bilmiyorum ama kesin olan bir şey var ki, kaderim artık kendi ellerimde değil.

Rmerhaba

Sırt çantamı omuzlarımda sallayarak siyahlı adamın bisikletinin arkasına atlıyorum. Önümdeki koltuğu ellerimle kavrayarak aramızda hatırı sayılır bir mesafe bırakıyorum.

Eğlenen bir bakışla omzunun üzerinden bana bakıyor, sonra kapüşonumu avuçluyor ve vücudum onunkine y a s l a n a n a kadar beni öne doğru sürüklüyor.

"Düşmek mi istiyorsun?" diyor başını sallayarak ve ellerimi beline koyuyor. "Sıkı tutun."

"Onu zapt etmeyecek misin?" diyor diğer adam bisikletinden.

"Beni zapt etmek mi?" Başlıyorum ama itiraz edemedim metal bir zincir ayak bileklerime dolanıyor ve beni bisiklete kilitliyor. "Anasını satayım-"

Siyahlı adam motoru devirerek itiraz sözlerimi kesiyor ve motosikleti ileri doğru itiyor. İçgüdüsel olarak ona doğru eğiliyorum, açıklıktan çıkarken arkamı dönmüyorum.

Üzerimde ağır bir hüznün var. Evimi geride bırakıyorum. Belki burada en iyi ya da en heyecan verici varoluşa sahip değildim ama burası benim evimdi. Terk edilmiş bir tane daha. Ormanın içinde ilerlerken hüznün beni ağırlaştırıyor, sadece

Otoyola ulaştığımızda siyahlı adam gaza basıyor ve bizi yol boyunca hızlandırıyor.

Bu motosiklet benimkinden iki kat daha hızlı gidebiliyor ve hız kanıma adrenalin pompalıyor. Belini daha sıkı kavıyorum, parmaklarım sert kaslara batıyor.

Bir erkeğin bacaklarımın arasında olması, vücudumun onunkine bastırılması heyecan verici bir şey. Ormanın kokusunun altında erkeksi ve tehlikeli bir koku var ve bu koku boğazımda uğulduyor.

Kaçıran kişiye aşık olmanın büyük ve tahmin edilebilir bir klişe olduğunu bilecek kadar çok kitap okudum. Bunu yapmayacağım. Hayatıma giren ilk adama aşık olmayacağım. O kadar zavallı değilim. Ama elimi kendi eliyle kapattığında ve sonra kalçamı sıkmak için aşıağı indiğinde bu sözü tutmanın zor olacağını görebiliyorum.

Bunlar sadece güvence dokunuşları. İyi olduğumdan emin olmaya çalışıyor. Ama yine de midem bulanıyor.

Sözünü tutuyor ve ana yollardan kaçınarak arka yollardan gidiyoruz. İki adam yan yana gidiyor, ara sıra birbirlerine bağırıyorlar ama motorların gürültüsünden sözlerini duyamıyorum.

Birkaç saat sonra, köhne bir lokantanın otoparkına giriyoruz. Vücudum kaskatı kesilmiş durumda ve bu motordan atlayıp boynumu döndürmek ve sırtımı esnetmekten başka bir şey istemiyorum. Ama makineye zincirlenmiş durumdayım. Onun yerine kaskımı çıkarıp saçlarımı silkeliyorum.

"Zincirlerimi çözecek misin?" diye soruyorum. "Yoksa siz yemek yerken beni burada mı bırakacaksınız?"

Diğer adam bacağını bisikletinin üzerinden atıyor ve bana doğru geliyor. Tam yanımda durup tehditkâr bir şekilde gözlerimin içine bakıyor ve daha fazlasını söylemem için beni cesaretlendiriyor. Sonra elini kaldırıyor ve zincirler kayarak uzaklaşıyor.

Bir iniltiyle bisikletten kayıyorum, vücudumdaki her kemik çatırđıyor. Ormanda geçirdiğim geceden ve siyahlı adamla ilk karşılaşmamdan dolayı hâlâ ağrım var. Vücudumun her yerinde çürükler var ve yanıklar kesik kadar iyi iyileşmemiş.

"Ellerini uzat," diyor ikinci adam.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Ellerini uzat." "Neden?"

Sinirli bir öfkeyle iki bileğimi de kavıyor, ayırma çabalarımın rağmen onları birleştirmeye zorluyor, sonra da havadan bir kelepçe seti yaratıyor.

"Eğer kaçmak isteseydim," diye alay ediyorum, "ellerim bağlıyken de kaçabilirdim."

O da bana sırtarak karşılık veriyor. "Bu işi daha da zorlaştıracak, değil mi?"

Siyahlı adamla olan savaşımdan dolayı büyüm hâlâ tükenmiş durumda ama kelepçelerin gücünü test etmek için sahip olduğum azıcık şeyi kullanıyorum. Sihirliler ve şu anda onları kırıp açacak gücüm yok.

Siyahlı adam bisikletinden atlıyor ve arkadaşının omzuna bir tokat atarak birlikte dönüp lokantaya doğru yürüyorlar.

"Domuzumu burada bırakmayacağım," diye sesleniyorum arkalarından. "Domuz mu?" diyor siyahlı adamın arkadaşı.

Siyahlı adam sadece başını sallıyor ve bisikletine geri dönüyor.

Kutuyu açıp Pip'i çıkarıyor ve kollarıma bırakıyor. Diğer adamın üst dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bu da ne böyle?" "Benim domuzum."

Siyahlı adama bakıyor. "Neden bir domuzu var ki?" Siyahlı adam omuz silkiyor. "Akli dengesi mi bozuk?"

Siyahlı adam gözlerimin içine bakıyor. "Muhtemelen." "Ben buradayım, biliyorsun," diye mırıldandım. "Pip benim evcil hayvanım ve-"

"O iğrenç şeyi örtmeniz gerekecek," diyor ikinci adam. "İçeri girmesine izin vermezler."

"O," diyorum, dilimi ona doğru uzatma isteğime direnerek. Başını sallıyor ve uzaklaşıyor.

Kapüşonumu kafamdan sıyrıp -ki ellerim bağlıyken bunu yapmak çok zor- Pip'i ona sarıyorum ve ben de onu takip ediyorum. Altımda sadece bir üst giysi var ve siyahlı adamın gözleri uzaklaşmadan önce üzerimde geziniyor.

Biz içeri girerken lokantanın kapısı çalıyor ve garson kız tezgâhtaki dergisinden baını kaldırıp bakıyor. Mekan boş. Çok fazla iş aldığından şüpheliyim. Bize ilgiyle bakıyor ve siyahlı adam kapüşonunu indiriyor. Bir kabini işaret ediyor.

"Oturun."

Pip'i kucağıma alarak bankta ilerliyorum.

Diğer adam karşıdaki koltuğa oturdu. Siyahlı adamdan daha klasik görünümlü. Bakımlı ve açık renk gözleri var; onunki gündüz, siyahlı adamınki gece gibi.

"İnsanlara hep dik dik bakar mısınız?" diye soruyor bana. "Sen bana bakıyorsun."

Alay ediyor. "Oldukça güzelsin. Bunu bana söylemedi. Ne yazık ki dengesiz ve suçlusun."

Gözlerimi kısıyorum. "Sana ne söyledi?"

Cevap vermiyor, onun yerine bakışlarını arkadaşına çeviriyor ve kabinde bize katılıp yanındaki koltuğa oturuyor.

Sonraki on dakikayı beni görmezden gelerek ve Los Magicos'a giden rotaları tartışarak geçiriyorlar. Koltuğumda kıpırdanıyorum. Mutfaktan gelen kokular beni hafiften delirtiyor. Midem yüksek sesle gurulduyor ve onu ovmaya çalışıyorum. Mutfak kapıları açılıp garson kız elinde üç tabakla dışarı çıktığında, kendimi yerimde kalmaya ve ona doğru koşmamaya zorluyorum. Sürpriz bir şekilde en yüksek tabağı benim önüme, iki küçük sandviç ekmeğini de erkeklerin önüne koyuyor.

Çenem düşüyor ve muhtemelen salyalarım akıyor ama bunların benim için olduğuna inanamıyorum.

"Yiğin bakalım," diyor siyahlı adam.

Ona kaşlarımı çatıyorum. Kucağımda bir domuz var, bileklerim bağlı ve ellerim kapüşonuma sıkışmış. Bu bir işkence yöntemi mi? Önüme yemek atıp yememe izin vermemek mi? Kafamı doğrudan yemek tabağının içine daldırmayı düşünüyorum. Ancak, biraz haysiyetim var ve ne düşünürlerse düşünsünler, ben deli değilim.

"Ye," diye tekrarlıyor siyahlı adam, bu kez zehir saçarak.

"Yiyemem," diye çıkışıyorum. "Bileklerim bağlı, unuttun mu?"

İkinci adam bana o sinir bozucu sırtışılarından birini daha atıyor. Siyahlı adam sadece kızgınlıkla susuyor ve parmaklarını şıklatıyor. Kelepçeler açılıyor ve kapüşonumu çözüp Pip'i yanımdaki bankın üzerine yatırıyorum.

Öğrendiğim sofra adabını unutup yumurta, domates, mantar, mücver ve kızarmış ekmeği mideye indirirken iki adam da beni izliyordu.

İkinci adam siyahlı adama, "Genelde görevine krallara layık bir kahvaltı ısmarlamazsın," diyor.

"Şuna bakın." Siyahlı adam başını bana doğru salladı. "Yetersiz beslenmiş."

Bedenime kızgınlıkla bakıyorum. Öyle miyim? Muhtemelen biraz sıska sayılırım ama bu tanımlamaya alındım. Ve az önce beni hayranlıkla değil, daha çok tiksintiyle süzdüğü gerçeğine.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye soruyor diğer adam.

"Yola çıkmadan önce bir avuç kraker yedim. Onun dışında dört gün önce."

Kaşları çatıldı. "Onu beslemiyorlar mıydı?" "Onlar mı?" Ağzım dolu soruyorum.

"Onu ele geçirememişlerdi. Serbestti. Saklanıyordu."

"Ama onun peşindeydiler? Orada olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Evet."

Bu diğer adam görünüyor nazik . Etkilendim at o Nugget bilgi.

"Adın ne senin?" "Rhi."

"Tam adın?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Rhianna Blackwaters," diyor siyahlı adam. Bilmesine şaşırmadım.

"İsim sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır," diye cevaplıyor diğer adam,

"sen?" Siyahlı adam başını sallıyor.

"Seninki ne?" Çiğnerken çenemi iki adama doğru sallayarak soruyorum.

"Bana Stone diyebilirsin."

Başımı sallıyorum ve siyahlı adama bakıyorum. Bana ters ters bakıyor ama konuşmuyor. Sanırım adını söylemeyecek.

"En iyisi siz ona efendim deyin." Stone kıkırdıyor. Gözlerimi deviriyorum. Hayatta olmaz. "Neden Shitsville'de saklanıyordun, Rhianna?" Stone koltuğunda öne doğru eğiliyor. Ekmeğine dokunulmamış.

Sorguya mı çekiliyorum? Koltuğumda kayıyorum ama yemeğime ara vermiyorum.

"Saklanmıyordum."

Siyahlı adam homurdanıyor. "Belli ki teyzen seni saklıyordu. Neden?"

"Bazı insanlar sakın hayatı sever. Herkes büyük şehirde yaşamak istemez."

Stone yüzümü inceliyor. "*Bazıları* ister. Sihirbazların çoğu şehirde yaşar ve çok azı gerçekten de bakımları altındaki çocukları kaydettirmeyi başarır. Aslında, bu neredeyse hiç duyulmamış bir şey." Bu bilgiyi sindirmeme izin vererek duraklıyor. "Neden kayıtlı değilsiniz? Bunun cezai bir suç olduğunu biliyorsun."

"Yani beni hapse mi atacaklar?" Siyahlar içindeki adama kaşlarımı çatıyorum.

Bana yalan söyledi. Neden şaşırdım ki?

"Dediğim gibi, muhtemelen seni akademiye gönderecekler."

"Muhtemelen mi?"

"Kendini şanslı saymalısın," diyor Stone sertçe. "Tüm büyücülerin kayıtlı olması gerekiyor."

Ona dik dik bakıyorum. "Neden?" Resmi cevabı biliyorum. Ama onun söyleyeceklerini de duymak istiyorum.

"Her an saldırıya uğrayabiliriz. Batı'daki güçler tarafından her an. Tüm sihirbazların kayıt altına alınmak ve eğitilmek için öne çıkmaları gerekmektedir. Ulusumuz bizi güvende tutmak için her nesil büyücüye güveniyor."

"Yarım yüzyıldan fazla bir süredir Batı'dan bir saldırı olmadı."

"Çünkü bizim sihirli güçlerimiz caydırıcıdır. Eğer her sihirbaz sorumluluklarından kaçmayı seçerse..." Gözlerinde öfke parlıyor ve sözünü kesiyor.

"Teyzem beni güvende tutuyordu," diyorum tostumu biraz agresif bir şekilde ikiye bölerek.

"Kimden?"

"Senin gibi insanlardan sanırım."

"Bizden mi? Biz iyi adamlarız, tatlım."

Bıçağımı ve çatalımı indirip kaşlarımı oynatıyorum. "Gerçekten öyle görünüyorsun."

Stone önce kıyafetlerine, sonra da kömür rengindeki kalın peleriniyle siyahlar içindeki adama bakıyor.

"Sana ne söyledi? Teyzen mi?" diye soruyor siyahlı adam.

"Yetkililerin de yeraltı çeteleri kadar kötü olduğunu. Varlığımdan haberdar olurlarsa ikisi de beni ele geçirmek istermiş. Görünüşe göre haklıymış." Ağzıma bir parça yumurtalı tost tıktırıyorum. Bana bundan çok daha fazlasını anlatmış olsaydı bile bunu bu iki adamla paylaşmazdım.

"O yanılıyordu. Yetkililerin yanında güvende olacaksın." Stone ekmeğini kaldırdı ve büyük bir ısırik aldı.

"Bir hücrede mi?"

"Akademide."

Umarım haklıdır ama şu anda buna inandığımdan emin değilim. Teyzem her zaman benim iyiliğimi düşündü. Kendimi bildim bileli benimle ilgilendi. Ne zaman hastalansam bana baktı, yemeğimiz azaldığında kendi payından her zaman feragat etti, bildiği tüm sihirleri bana öğretti, saldırıya uğradığımızda darbeleri üstlendi.

Yetkililere güvenilemeyeceğini söyledi ve ben de ona inanıyorum.

Şimdilik bu durumu kabulleneceğim. Doğru zaman geldiğinde, gitmiş olacağım.

Stone sandviçini indiriyor ve aklımdan geçeni tam olarak biliyormuş gibi gözlerimle buluşuyor.

Rmerhaba

Tabağımdaki her bir yemek kırıntısını yedikten ve kendimi yalayıp temizlememek için zorladıktan sonra, siyahlı adam bana bir poğaça alıyor. Kocaman yapışkan şeyi yaklaşık üç ısırıkta yiyorum, sonrasında parmak uçlarımdaki şekeri yalıyorum. Sonra, itirazlarıma rağmen beni bisiklete kilitliyorlar ve tekrar yola çıkıyoruz.

Seyrettiğimiz yollar bomboş. Yanımızdan geçen tek araç bir ya da iki külüstür kamyon. Nedenini anlamak zor değil. Asfalt tamamen bozulmuş ve iki adam derin çukurlara girip çıkmak zorunda kalıyor.

Bu şekilde birkaç saat daha gidiyoruz, bir kez su içmek, bacaklarımızı esnetmek ve rahatlamak için duruyoruz. Sonra tekrar yola koyuluyoruz, güneş alçalıp gökyüzü nefesimi boğazımda düğümleyen bir pembeye dönüşene kadar durmuyoruz. Bir yan yolu takip edip daha önceki lokanta gibi harap görünen bir motelde durduğumuzda ufkun gün ışığını yutmasını izliyorum.

Ön tarafa birkaç eski araba park edilmiş ve bazı odaların perdeleri çekilmiş. Ön büroda bir ışık yanıp sönüyor ve Stone içeride kayboluyor, birkaç dakika sonra elinde bir anahtarla geri dönüyor.

Sadece bir tane.

"Sizinle aynı odayı paylaşmayacağım," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak.

"Ben de seni gözümün önünden ayırmayacağım," dedi siyahlı adam ve Pip'i kutudan çıkarıp Stone'u köhne bir merdivene kadar takip etti.

Lanet olsun! Domuzum onda. Takip etmek zorunda kalıyorum. O her zaman bir adım önde. Onları merdivenlerden yukarı ve yatak odasına kadar kovalıyorum, Pip'i aramak için bakışlarımı etrafta gezdiriyorum. Onu çoktan gözden uzak bir yere saklamıştı.

"Görünüşe göre alt katta bir otomat var. Ben gidip bize yiyecek bir şeyler alacağım," diyor Stone ve odadan çıkıyor.

Siyahlı adam pelerininin düğmelerini açıyor ve bir sandalyenin arkasına asıyor, sonra da sandalyeye çöküp telefonunda geziniyor.

Odanın etrafına bakıyorum.

"Sadece iki yatak var," diye belirtiyorum, çift kişilik olmadığı için rahatlamış bir şekilde. "Phoenix ve ben sırayla nöbet tutacağız."

"Nöbet tutmak mı? Gerçekten-"

"Biri bizi yine pusuya düşürebilir mi? Evet." Başparmağımı çiğniyorum. "Bunu yapma," diyor bana, cihazından başını kaldırmadan, "bu kötü bir alışkanlık."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ben de nöbet tutabilirim."

Koyu renk gözleri benimkilere dikiliyor. "Ve gece gizlice kaçacak mısın? Hayır.

Ayrıca, iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

Öyle mi? Sanırım tüm bu kargaşa başladığından beri iyi uyuyamadım.

Doğruyu söylemek gerekirse, teyzem öldüğünden beri iyi uyuyamadım.

"Tamam, ben duş alacağım." Sıcak su ve sabun hayalleri kurarak banyoya doğru yürüyorum.

"Bekle," diyor ve o ayağa kalkarken ben kapı aralığında donup kalıyorum. Kafasını banyoya sokup etrafa bakıyor. Bir duş, küfle kaplı bir perde, bir tuvalet ve küflü görünümlü bir lavabo var. "Kapıyı dinliyor olacağım," diyor bana. "Sakın bir şey yapmaya kalkma."

"İçeri girip izlemek istemediğine emin misin?"

Sert gözleriyle bana bakıyor ve ben de banyoya girip kapıyı kapatıyorum.

"İyi şanslar," diye alaycı bir sesle sesleniyor diğer taraftan. "Su muhtemelen soğuktur."

Yüzümü buruşturuyorum. Kulağa pek davetkâr gelmiyor ama kokuyorum ve ormandan ve bisikletlerden dolayı kir içindeyim. Yıkanmam gerek.

Banyonun kapısını sürgüledikten, kıyafetlerimi çıkardıktan ve damlayan musluğun altına girdikten sonra, bunun muhtemelen aklıma gelen en parlak fikir olmadığını fark ediyorum. O iki adamın kapıyı kırıp üzerime gelmeleri çok uzun sürmezdi. Muhtemelen onlarla aynı odayı paylaşmak da iyi bir fikir değildi. Ama gül kokulu sabunu cildime masaj yaparak yedirirken, endişelerim fiş deliğinden aşağı kayıyor.

Saçlarımı şampuanlamanın yarısına gelmiştim, tırnaklarımı kafa derime geçirirken gözlerim kapanıyordu ki su buz gibi kesildi.

Çıglık atıp duştan dışarı fırlıyorum, serin banyoda titrerken şampuan sırtımdan aşağı akıyor.

"Bu da ne böyle?" Muslukla oynayarak mırıldandım.

"Duştan çık!" Stone kapının diğer tarafından bağılıyor ve suyun ani sıcaklık değişiminden onun sorumlu olduğunu hemen anlıyorum.

"Neden?" Bağırlıyorum. Bu adamın sorunu ne? Tam bir pislik.

"Yeterince uzun süredir içeridesin, işte bu yüzden."

"Saçımı yıkamanın yarısındayım." Kendimi destekliyorum, soğuk suya cesaret edip temizliği bitirmeye hazırım.

"Lanet olsun!"

Su kesildi.

"Hey," diye bağırlıyorum, ama musluğu çekiştirmek ya da musluktan sihirle su çekmek için hiçbir girişimim yok, duş tekrar çalışmaya başlıyor.

Küfrediyorum ve saçımdaki köpükleri elimden geldiğince sıkıyorum. Sonra isteksizce dışarı çıkıyorum, sunulan kaba havluyla vücudumu ve saçlarımı hızlıca kuruluyorum ve ısınmaya çalışıyorum.

Yanıma pijama almamıştım, bu yüzden büyük boy bir tişört ve bir çift yoga pantolonu giydim. Yatak odasına geri döndüğümde, her ikisi de

Erkekler bana doğru bakıyor, bakışları vücudumda geziniyor, kısa bir süre göğsümde kalıyor. Gözlerini takip ediyorum ve sertleşmiş meme uçlarımla tişörtümden görüldüğünü fark ediyorum.

Sütyen giymemek de başka bir büyük hataydı. Aceleyle odayı geçip bir sandalyeye çöküyorum. Umarım yetkilileri akademiye atlayabileceğime ikna edebilirim çünkü sosyal etkileşimler konusunda öğrenmem gereken çok şey olduğu açık. Özellikle de erkeklerle olan sosyal etkileşimlerde.

Stone bana bir paket sandviç fırlatarak, "Al," diyor. Havadan yakalıyorum ve etiketine bakıyorum.

Jambon.

Pip odanın içinde bir yerlerden homurdanıyor ve Stone'un bir başka sırtışını görmezden gelerek paketi açmadan bırakıyorum.

"Ne kadar uzağa gitmemiz gerekiyor?" Adamın oyunları beni etkilemiyormuş gibi umursamaz davranarak soruyorum. Ona benimle neden bir sorunu olduğunu sorarak tatmin olmasına izin vermeyeceğim.

"Yarın akşama kadar orada oluruz," diyor siyahlı adam.

"Peki beni tam olarak nereye götüreceksiniz?"

"Şansölye'ye."

Başımı sallıyorum ve tişörtümü çekiştiriyorum. "Peki Şansölye tam olarak kim?" Stone sanki bu şimdiye kadar sorulmuş en aptalca soruymuş gibi ofluyor.

"Yetkililerin başı." Ona boş boş baktığımda ekliyor: "O seçilmiş bir memur, her beş yılda bir konsey tarafından oylanıyor."

"Peki konseyde kim oy kullanıyor?"

"Hiç kimse. Konsey, büyüklü insanlar arasındaki en güçlü ailelerden oluşur."

"Kulağa çok demokratik geliyor," diye mırıldandım.

"Son elli yıldır işler bu şekilde yürüyor ve ülkemize istikrar ve barış getirdi. Bu sistemden önce dünya kaotikti."

Teyzem bana böyle saçmalıklara asla inanmamayı öğretti. Bir şey kulağa gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, genellikle öyledir, derdi.

Fikrimi söylemiyorum ama Stone yine de bana kaşlarını çatıyor.

Adamların sandviçlerini bitirip birer tane daha açmalarını izliyorum. Lokantada yediğim devasa yemeğe rağmen hâlâ açlıktan ölüyorum ve Stone sandviçini özellikle yavaş yavaş, abartılı ısırıklarla yemekten büyük zevk alıyor gibi görünüyor. El değmemiş jambonlu sandviçime bakıyorum ve adama aklıma gelebilecek her türlü ismi söylüyorum.

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

"Yatma vakti," diye anons ediyor siyahlı adam, beni izleyerek. "Hangi yatağı istediğine dair bir tercihin var mı?" Başımı sallıyorum. "Tamam, biz kapiya en yakın olanı alacağız. Önce sen uyu," diyor Stone'a.

"Emin
misin?"

"Evet."

Hiçbirimiz bir sonraki adımda ne yapacağımızı bilmiyormuş gibi oturduğumuz yerde kalıyoruz. Pip odanın içinde gizli bir yerden horluyor ve ben bir esnemeyi bastırıyorum.

"Yat, Blackwaters," diye tersliyor siyahlı adam, elindeki boş sandviç paketlerini top haline getirip çöp sepetine atıyor.

Her ne kadar yorganın altına girip yumuşak bir şiltenin üzerine uzanmaktan daha çok istediğim bir şey olmasa da - aslında o kadar da yumuşak görünmüyor ama sert orman zemininden iyidir - bana emir verilmesinden hoşlanmıyorum. Bu nedenle sandalyeden kalkmak için abartılı bir zaman harcıyorum, geriniyorum ve yatağa doğru ilerliyorum. Orada erteleme yollarım tükenene kadar çarşafarla oynuyorum ve yorganın arasına giriyorum. Yatak pütürlü ve şiltedeki her yayı hissedebiliyorum ama harika bir his. İki çift gözün bana doğru fırlamasına neden olan küçük bir memnuniyet inlemesine engel olamıyorum.

İnleme, ayak bileklerimi saran iki metal zincirin soğuk acısını hissettiğimde bir ciyaklamaya dönüşüyor.

"Bu da ne böyle?" Oturmak için doğruluyorum. "Beni yatağa mı zincirliyorsun? Sen hastasın, bunu biliyor musun?"

"Tedbirli davranıyoruz," diyor Stone. "Ve sen bir veletsin. Bu işi bizim için olabildiğince kolaylaştırıyorum. Git uyu."

"Sen beni çözene kadar olmaz." Siyahlı adama bakıyorum, ona sesleniyorum ama dikkatini bile vermiyor, bir şeylerle meşgul.

telefonunu.

"Takım elbise kendin. Kalmak uyanık hepsi geceiçin
hepsi I Bakım. Ben Zincirlerini çözmüyorum.
Sen bir mahkumsun. Yetki yasalarını çiğnedin."

"Bana yumuşak davranacaklarını söylemiştiniz," diyorum siyahlı adama. Şaşkınlıkla gözlerini kaldırıyor.

"Muhtemelen."

"Sizi şerefsizler!"

Siyahlı adam parmaklarını şıklatıyor ve ışıklar sönüyor.

Sonraki on dakikayı yatakta debelenerek, büyülerimle ayak bileklerimin bağını çözmeye çalışarak geçiriyorum. Hiçbir şey işe yaramıyor ve iki adam da benim küçük öfke nöbetimi görmezden geliyor.

Sonunda pes ediyorum, sırtüstü yatıyorum ve onlara sırtımı dönerek yuvarlanıyorum. Stone'un kemerini çözdüğünü ve kot pantolonunu kalçalarından aşağı indirdiğini duyarken neler olduğunu hayal etmemeye çalışıyorum.

Onun kendine ait bir yatağı var. Ama ben benimkine zincirliyim. Benimkine tırmanmasını engelleyecek hiçbir şey yok.

Gözlerimi kapatıyorum.

Arkamda soyunan adamın kıyafetleri olmadan nasıl görüldüğünü hayal etmemeye çalışıyorum. Merak ettiğimi kendime itiraf etmemeye çalışıyorum.

Sonunda yanımdaki yatağa tırmandığını, yayların gıcırdadığını duyuyorum. Onun nefesini dinliyorum, siyahlı adamınkini de, ikisi de sessizlikte yüksek sesle.

Uyanık kalmak için elimden geleni yapıyorum, bu iki adamın da olması gerektiği gibi davranacaklarına güvenmiyorum. Ama geceleri uyanık kalmaya zorlanmaktan, her sesi dinlemekten, beni yakalamaya çalışanlar için ormanı taramaktan yoruldum. Gözlerim ağırlaştı, bedenim de. Sonunda uykuya daldım.

Çok sonraya kadar tekrar uyanmıyorum. Oda hâlâ karanlık ve fısıltılı seslerle uyanıyorum. Nerede olduğumu hatırlamam biraz zaman alıyor - evde kendi yatağımda değilim, ormanda da değilim - ve neden burada olduğumu. Sonra o iki sesin söylediklerine kulak kabartıyorum.

"Sen de hissediyorsun, değil mi?" Bir duraklama.

"Evet, hissediyorum."

"Sence öyle mi?"

"Evet, l düşünmek o var bir farkındalık ama l
Yapma. düşünmek bunun ne anlama geldiğini anlıyor."

"Bence bu şekilde devam etmeliyiz. Şimdilik."

"Katılıyorum."

Daha fazlasını söylemelerini bekliyorum, karanlık odada kulaklarım zorlanıyor. Ne demek istiyorlar? Ne hissediyorlar?

Ama tek duyduğum banyodaki vantilatörün uğultusu ve Pip'in yumuşak horultuları. Sonunda uyku beni tekrar ele geçirdi.

S^{tonu}

ARKADAŞIM çok nadiren yardım ister. Arrow Hart Akademisi'nde tanıştığımızdan beri, son on yıldır benim en iyi arkadaşım oldu. Pek iyi bir arkadaş sayılmaz. Huysuz, kendini çok fazla ciddiye alan ve oldukça anti-sosyal biri. Bugünlerde onu nadiren görüyorum. Ama aynı zamanda sadık ve çok yetenekli bir büyücü - güçleri hemen hemen benimkine eşit.

Bu yüzden arayıp bu görevin farklı olduğunu söylediğinde, onu getirmek ve güvende tutmak için yardımına ihtiyacı olduğunu söylediğinde tereddüt etmedim.

Tüm bu durum hakkında alaycı olmadığımdan değil. Söylemeye utanıyorum ama yanlış anladığımı düşünmüştüm. Ama daha iyi bilmeliydim. En iyi arkadaşım yanlış yapmaz.

Elimi yorgun yüzümde ve sakalımda gezdiriyorum. Dün gece ikinci nöbeti ben tuttum ve karanlıkta oturup bu durumu düşündüm.

Bu sabah yorgun, bitkin ve biraz da kızgınım. Kaderin nesi var? Neden bu kadar sefil bir kaltak? Neden beni hiç rahat bırakmıyor?

Ve neden bu kıyamet duygusundan kurtulamıyorum? Bu şımarık kızın başımızı belaya sokacağı fikrinden.

Şafak vakti arkadaşım kalkıyor ve sessizce banyoya gidiyor. On dakika sonra giyinmiş ve gitmeye hazır bir şekilde dönüyor. Kız kıpırdamıyor.

"Ben onu uyandırırım," diyorum.

Arkadaşım başını sallıyor. "Bırak biraz daha uyusun."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama beni görmezden geliyor ve kahve hakkında mırıldanarak odadan çıkıyor.

Bir saat sonra sabrım tükeniyor. Bu bir tatil değil.

Gitmem gereken yerler var.

Ayağa kalkıp arkadaşımı görmezden gelerek yatağa doğru yürüyorum ve kıza bakıyorum. Kız baygındı. Bu kadar bariz bir tehlikede olan birinin nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak ediyorum.

Biz iki adamız, onun iki katı büyüklüğünde, güçlü büyücüler. O uyurken boğazını kesebilirdik, onu ikiye bölebilirdik, ...

Ellerimi birbirine vuruyorum, sihrimi kullanarak sesi on kat yükseltiyorum.

Gözleri panikle açılıyor ve hemen ayağa fırlıyor.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanıyor, kollarındaki tüm tüyler diken diken.

"Günaydın uyucu kafa," diyorum. "Kalkma vakti geldi. Kışını buradan sürüklemeyen önce beş dakikan var."

"Kahretsin. Saat kaç?" diye soruyor, esniyor ve kollarını başının üzerinde geriyor. Kocaman bal rengi gözleri ve çevik hareketleriyle bir kediye benziyor. Neredeyse bir kedi. Ve bir kedi kadar da küçük. Arkadaşım haksız değil, kız belli ki yarı aç kalmış.

"Yedi."

"Yedi mi? Hepsi bu mu?"

"Sabah insanı değilsin, ha?" Kahve fincanıma geri dönerek soruyorum.

"Genelde horozlarla birlikte kalkarım. Ama bugün... Kahretsin, kaskatı kesildim." Yorgani arkaya atıp biraz daha geriniyor ve ben başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum.

Bunu yaparken arkadaşımın gözlerini yakalıyorum ve ne düşündüğünü biliyorum.

İri gözleri, kıvrık yanakları ve pembe dudaklı ağzıyla güzel bir kız: koyu renk saçları saatlerdir yatakta yuvarlanıyormuş gibi dağınık.

Ayrıca bizden ve onun görevinden on yaş daha genç.

Onu ne kadar çabuk teslim edersek o kadar

iyi. Bu yüzden harekete geçmeliyiz.

Yataktan sallamaya çalışırken bacakları zincirlere takılıyor ve beni öldürmek istemiş gibi kaşlarını çatıyor. Sessizce ellerimi kaldırıyorum ve zincirler eriyip gidiyor.

"Bisikletleri kontrol edeceğim," diye mırıldanarak kapıya doğru dönüyorum.

"Bu bisikletler kendi kendine gidebilir - bunu gördüm. En iyi durumdalar. Neyi kontrol etmen gerekiyor?"

"Hâlâ orada olduklarını."

Tabii ki haklı. Motosikletlerin hala motelin arka tarafında gözden uzak bir yere park edilmiş olduğunu tespit ettikten sonra, benzin seviyeleri dışında kontrol edilecek başka bir şey kalmıyor. Ama bana o odada bir dakika daha geçirmem için para ödeyemezsiniz, onun etrafta dolaşmasını, farkında olmadığından emin olduğum bir şekilde nefesinin altında mırıldanmasını, kokusunun tatlı parfümünün havayı doldurmasını izliyorum.

Dışarıda hava benzin ve sidik kokuyor. Bin kat daha iyi.

Sonunda arkadaşım köşeyi dönene kadar toprağı tekmeliyorum, kız ona ayak uydurmak için koşturuyor, kokmuş domuzu sanki lanet olası bir bebekmiş gibi kucağında taşıyor.

"Hazır mısınız?" Bisikletime tırmanarak soruyorum.

"Hazır," diye yanıtıyor, domuzu kızdan alıp bisikletinin arkasındaki kutuya yerleştiriyor. Sonra bisiklete kayıyor, kız da peşinden geliyor, kollarını sıkıca beline doluyor. Eldivenli sol eliyle kızın elini sıkıyor ve ben kaşlarımı ikinci kez kaldırıp ona bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor ve ben kızı motora kilitlemeye fırsat bulamadan motorunu çalıştırıp uzaklaşıyor.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanıyorum ve peşinden gidiyorum.

Birkaç saat sonra geç bir kahvaltı için durduğumuzda ona tekrar ters ters bakıyorum ve kıza bir tampon porsiyon daha sipariş ediyorum.

ucuz lokantanın menüsündeki en pahalı yemek.

Yanlış yapmaz ve duygusal bağıllık da yapmaz. Bu işle pek bağdaşmıyor. Ama burada bir istisna yaptığından şüphelenmeye başlıyorum. Bu fikir başımı ağrıtıyor.

Arkadaşım kaşlarını çatarak bana bakıyor, mesaj gün gibi açık - eğer bir kelime söylemeye cüret edersen ...

Yapmayacağım. En azından kızın önünde. Los Magicos'a geri döndüğümüzde bunu parçalara ayırabiliriz ve kız konseyin sorunudur.

Öğle yemeğini atlıyoruz, öğleden sonra geç saatlerde yol kenarındaki bir kamyondan hamburger almak için duruyoruz. Bundan sonra bozuk yollar yerini daha düzgün olanlara bırakıyor ve daha fazla kasabadan geçmeye başlıyoruz, sonunda şehrin genişleyen banliyölerine ulaşıyoruz.

Arkadaşımın bisikletinin arkasındaki küçük kedinin gözleri büyüyor. Onu bulduğumuz gibi büyülü olmayan çıkmaz kasabalar dışında hiçbir yere gitmemiş ve her şeyi merak ve huşu içinde izliyor. Kızın kulaklarının arkasının ne kadar ıslak olduğu bu kadar açık olmasaydı neredeyse sevimli olurdu. Islak ve lanet olası masum. Nasıl oldu da tek başına bu kadar uzun süre hayatta kalabildi?

Arkadaşım, eğitimsiz bir kıza göre yeteneklerinin oldukça etkili olduğunu söylüyor. Ayrıca kolundaki aptal bir kesiği bile iyileştiremediğini ve zincirlerimin kilidini açamadığını söyledi, bu yüzden bu konudaki kararımı saklı tutuyorum.

Öğrenmesi gereken çok şey var. Ve sadece lanet büyü hakkında değil.

Sonunda Los Magicos'un merkezine doğru ilerliyoruz. Pazartesi akşamı geç bir saat. Güneş uzun zaman önce battı. Tüm dükkanların kepenkleri indirilmiş, kulüpler ve barlar bu gece kapalı. Yine de bir manzara. Parlak fenerler caddenin üzerinde gezinerek caddeyi altın renginde aydınlatıyor ve kaldırımlar boyunca sepetler içinde çiçekler açıyor. Son iki gündür önünden geçtiğimiz köhne işyerlerinin aksine burada her şey pırıl pırıl, temiz ve yeni. Para gibi görünüyor ve kokuyor ve kızın şaşkınlıktan ağzının açık kalmasına şaşırmadım.

Ana caddeden aşağıya d o ğ r u kayarken, yetkililerin bayrakları güzergahı kaplıyor ve esintide dalgalanıyor, Konsey binasına yaklaşıyoruz. Gürcü döneminden kalma devasa bir bina, ön tarafını çevreleyen muhteşem beyaz sütunlar ve çatının tamamını kaplayan devasa bir cam kubbe.

Ön taraftaki kapılar bronz bir metalden dövölmüş ve biz yaklaşıırken ayrılıyor, görevli muhafızlar bizi tanıyarak başlarını sallıyor. Binanın etrafında dönüyoruz, yan taraftaki bir arsaya park ediyoruz ve bisikletlerimizden atlıyoruz.

Kız kaskı kafasından çıkarıyor ve saçlarını silkeliyor. Yolculuktan dolayı her yeri buruşmuş, yanakları canlı bir pembeye bürönmüş, bal rengi gözleri parlıyor.

"Burası-"

Arkadaşım onun sözünü kesti. "Takılmak ve dedikodu yapmak için vaktimiz yok. Bizi bekliyorlar." Bir girişi işaret ediyor. Büyölü resimlerle oyulmuş göz korkutucu kapılarıyla ana kapı değil ama yine de geçtiği en görkemli kapı olduğuna bahse girerim. Kız içeri girerken başını geriye atıyor ve bir başka muhafız grubu bizi selamladıktan sonra gözleri merakla kıza kayıyor. İçgüdüsel olarak ben onun yanına, arkadaşım da diğer yanına geçiyoruz.

"Tutuklu muyum?" diye tıslıyor.

"Şansölye'nin ne karar vereceğine bağlı," diye cevap veriyor arkadaşım, gözleri ileriye dikilmiş.

Yan koridorlardan geçerek ana konsey koridoruna ulaşıyor ve kırmızı kadife halılı, altın trabzanlı geniş merdivenleri tırmanıyoruz. Duvarlarda uzun zaman önce büyöcüler arasında gerçekleşen efsanevi savaşları tasvir eden devasa tablolar asılı ve tavandan sarkan devasa bir cam ejderhanın yakut gözleri parılıyor ve tıslayan ağzından çıkan ateş kavernöz alanı aydınlatıyor.

En tepede, hepsi ceviz ağacından oyulmuş, her bir kolu farklı renkte kristalden yapılmış birkaç ağır kapıyla karşılaşıyoruz. Arkadaşım ilkinin önünde duraklıyor, kolu koyu bir zömrüt. Kapının iki yanında başka bir çift muhafız duruyor.

Tahtaya fısıldıyor. Sonra bana dönüyor. "Şansölye şimdi bizi görecek."

"Şimdi mi?" Bu Kız yutkunuyor. O Sonunda görünüyör gergin. Çevre onu korkutmuştur.

"Sen değil," diyor ona. "Biz."

"Siz mi? Neden beni görmek istemiyor?"

"Seni görmeden önce raporumu vermem gerekiyor."

"Oh harika," diyor gözlerini devirerek.

Adam ona ters ters bakıyor, sonra dirseğinden tutarak koridor boyunca bir sıra koltuğa götürüyor. Onu ilk sıraya itiyor.

Parmağıyla yüzünü işaret ediyor. "Olduğun yerde kal." Kadın yine gözlerini deviriyor. "Ben ciddiylim."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Bunu düşünüyor olsa da.

Arkadaşım homurdanıyor ve bana katılmak için geri yürüyor. Sonra kapının açılmasını bekliyoruz.

Ona doğru eğildim. "Arrow Hart'ta Müdür Jacobs'ı görmeye gönderildiğimiz zamanı hatırlıyor musun?"

Homurdanıyor, gözleri kapıya sabitlenmiş. "O gün okuldan atılmadığımız için şanslıydık."

"Yine de bu na değerdı, değil mi? Sadece yaşlı Profesör Dickwad'in yüzündeki ifadeyi görmek için."

"Bizden hep nefret etti."

"Sizden nefret etmiyordı," diyorum, çamurlu botlarıma ve kot pantolonuma bakarak. "Doğru anne ve babaya sahiptiniz."

"Evet, ama senin gibi ayak takımıyla takılmamdan hoşlanmadı." Arkadaşımın ağzının köşesi yukarı doğru çekildi.

"Evet, Tanrı korusun seni yoldan çıkarmış olabilirim."

"Değerli el yazmalarını toza çevirmeye yardım etmem için beni cesaretlendirdi."

"Hepsi senin fikrindi," diye homurdanıyorum. "Görünüşe göre beni her zaman pisliğin içine sürüklüyorsun."

Arkadaşım başını çeviriyor, gözleri keskin bir şekilde bana bakıyor.

"Buradaki durumun boktan olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, "karmaşık olduğunu kabul etmelisin. Ve biliyorsun," diye yutkunuyorum, "istediğim bu değildi. Asla."

"Ben de öyle," diyor ama ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum. Kapıya bakmaya devam ediyor.

Kol saatimi ayarlıyorum, gözlerimi saatin kadrânında gösterdiği değerler üzerinde gezdiriyorum. "Sence onu getirerek doğru şeyi mi yaptık?"

İçeri mi?"

"Sence gitmesine izin mi vermeliydik?" diye alay ediyor. "Onu doğrudan Gecenin Kurtları'nın eline mi teslim etmeliydik?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Ben sadece... Bu senin için farklı." Şansölye beklediğimiz gibi yapar ve kızı Arrow Hart Akademisi'ne gönderirse, arkadaşım bir sonraki görevine gidecek ve kızı bir daha görmek zorunda kalmayacak. Ben mi? O kadar basit olmayacak.

"Sadece biz izin verirse bir şeyler değişir, Phoenix. Ayrıca, ne zamandan beri geleneklere uyuyoruz?"

Kıkırdıyorum. Buna itiraz edemem. Belki de haklıdır.

Kapının sürgüleri takırdıyor ve kapı geri çekilmeye başlıyor.

Birlikte Şansölye'nin büyük ofisine adım atıyoruz.

Ne kadarını anlatacağını merak ederek arkadaşıma doğru bakıyorum.

Rmerhaba

Koridorda ağır botlar gümbürdüyordu ve bağıımı kaldırdığımda siyahlı adamın yaklaştığını gördüm. Pip kollarımdayken yavaÇça ayağa kalktım.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Şansölye ve Konsey senin geleceğini tartışıyorlar."

"Ne kadar nazikler. Bu tartışmaya dahil olmak isteyebileceğimi düşünmediler sanırım?"

Bana karşılık vermek yerine iç geçirdi, yüzü aniden yorulmuştu. "Sana bir tavsiye, sivri dilini kontrol altında tut. Aksi takdirde tek başaracağın Şansölye'yi kızdırmak olur ve o da bir ton tuğla gibi tepene biner."

Kaçmayı düşünüyorum. Ama sadece siyahlı adam değil, bu binada dolaşan tüm muhafızlar da beni anında yakalayacaktır. Hayır, kaçmak uzun vadeli bir hedef olmak zorunda. Bunun yakın zamanda gerçekleşmeyeceği açık. Sorun değil. Birlikte oynayacağım. Uyumlu olduğumu düşünmelerini sağlayacağım. Sonra hiç beklemedikleri bir anda kaçacağım. Umarım o zamana kadar büyü hakkında daha çok şey öğrenmiş olurum ve kendi başımın çaresine bakıp daha iyi saklanabilirim.

"Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu görmüyor musun? Sence benim de söz hakkım olmalı değil mi?"

Çenesini çalıştırıyor. "İşler böyle yürüyor. Kendini kaydettirmedeğinde seçme hakkını kaybettin."

Ona bakıyorum. İkimiz de bunun benim seçimim olmadığını biliyoruz.

"Beni onlara götür, olur mu? Bu işin bitmesini istiyorum." Daha fazlasını söylemek için ağzını açıyor ama ben koridorun yarısındayım, Pip kolumun altında asılı, benim kadar tağ kesilmiş görünmemeye çalışıyorum. Görmek için çağrıldığım bu insanlar benden daha çok şey biliyor olacaklar ve zekice sözleri ve üstün bilgileriyle etrafımda daireler çizebilecekler.

Bir de beni gerçekten bu aptal okula gönderecekleri endişesi var. Sosyal ortamlarda iyi değilimdir. Aynı anda iki kişiden fazla insanla bir odada bulunduğum nadirdir. Ama okul denen cehennemi takdir edecek kadar televizyon izledim, kitap okudum. Düşünebildiğim tek teselli, en azından diğerlerinin benim yaşımda olması ve on altı yaşındaki bir grup çocukla takılmak zorunda kalmanın utancını yaşamayacak olmam. Belki de daha az hormonlu ve daha mantıklı olur.

Daha önce girdiği kapının önünde duruyorum, ama başını sallıyor ve beni büyük merdivenlerden aşağıya, camdan yapılmış ejderhanın altına götürüyor ve yüzeyleri çok sayıda mücevherle süslenmiş bir dizi çelik kapının önünde duruyor. Bu yerin zenginliği beni fiziksel olarak hasta ediyor. Kelimenin tam anlamıyla tavandan ve duvarlardan damlıyor, kaldırımları kaplıyor. Oysa memleketimde, bir fırtınada hasar gördüğünde çocuklar için parkı onarmaya ya da doğru dürüst bir hastaneyi finanse etmeye yetecek kadar bile para yoktu.

"Neden burası?" Hırlıyorum, çünkü bana büyük şemada bir hiç olduğumu hatırlatmak istediklerini biliyorum.

"Konsey senin geleceğini mecliste tartışıyor. Kararlarını verdiler." "Çok çabuk," diyorum alaycı bir tavırla.

Omuzları geriliyor ama yemime karşılık vermiyor, onun yerine yumruğunu kapıya vuruyor. O vurdukça metal tangırıyor, geniş alanda yankılanan bir ses ve içeriden alçak bir ses 'girin' diye anons ediyor.

Siyahlı adam kapıları iterek açıyor ve sonra bir kenarda durup geçmem için işaret ediyor.

"Benimle gelmiyor musun?" Telaşla söylüyorum.

"Hayır. Bu senin kaderin," diyor, bunu söylerken gözleri benden uzaklaşıyor. "Bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Pip'i sıkıca kavradıktan sonra çenemi kaldırdım ve meydan okurcasına adımlarla odaya girdim. Gergin olabilirim ama bunu belli etmeme imkân yok. Yine de gözlerim loş odaya alıştığında adımlarım duraksıyor.

Odayı dolduran sadece hakimiyet havası değil. Başka bir şey de var. Tüylerimi diken diken eden bir şey. Bu oda tanıdık geliyor. Sanki buraya daha önce gelmişim gibi.

En az on kadın ve erkeğin yüzü bana bakıyor. Hepsi çok daha yaşlı, pahalı giysiler giymiş, kulaklarından sarkan ve boyunlarına dolanan değerli mücevherler var. Odanın duvarları altın yaldızlı ve yukarıda cam kubbenin merkezi, gecenin gökyüzü bir şekilde güçlendirilmiş, böylece yıldızlar ve gezegenler sanki uzanıp onlara dokunabilirmişim gibi görünüyor.

Erkekler ve kadınlar daire şeklinde oturuyor, solgun, kel bir adam hariç, buruşuk cildi neredeyse yarı saydam, boynunda ağır bir zincir ve burnunun üzerinde duran gözlükler. Benden sadece biraz daha uzun, ama yanında çok daha koyu tenli bir kadın onun üzerinde yükseliyor. Gümüş rengi saçları sık bukleler halinde kesilmiş, tüvit bir etek ve ona uygun bir ceket giymiş. Elinde bir kırbaç olmamasına şaşırdım.

Adam gözlüklerinin arkasındaki kurnaz gözlerini kısarak bana bakıyor. "Bayan Blackwaters."

Kendimi trans halimden sıyrıp odaya doğru ilerliyorum ve adamla kadının önünde duruyorum.

"Ben Şansölye Stermer," diyor adam bana, yanındaki gözlerini kırpmadan bakan kadını tanıtmadan. "Kayıtsızsınız. Bu doğru mu?"

"Evet," diyorum.

Daha fazlasını eklememi bekliyor. Eklemediğimde kaşlarını çatıyor. "Konsey kaderiniz hakkında bir karara vardı."

Tanrım, bu kendini beğenmiş adama iğneleyici bir yorum yapmak istiyorum ama dilimi ısırıyorum, kan akıtacak kadar sert bir şekilde ve kararlarını bekliyorum.

"Sihirli statünüzü yetkililere kaydettirmemek büyük bir kabahattir ve ülkenin kuzeyinde ağır çalışma cezasıyla cezalandırılabilir. Her büyücünün bu büyük ülkeye karşı kendini tanıtmaya, yetkililerin verdiği eğitimi kabul etme ve halkımızı saldırılara karşı savunmaya hazır olma sorumluluğu vardır."

Ona biraz daha ters ters baktım. Zor fiziksel işlere karşı değilim ve korkak da değilim.

"Ancak," diye devam ediyor, "genç yaşıyorsunuz ve teyzenizin düşünceleriniz üzerindeki etkisi nedeniyle, yetkililerin elini tam olarak hissetmeyeceksiniz. Bayan Blackwaters, bunu anlamanız çok önemli. Burada hoşgörü ve merhamet gösteriyoruz. Ancak sabrımızı sınamayın. Sizi izliyor olacağız." Sözlerini vurgulamak istercesine gözlerini ikinci kez kısarak bana bakıyor. "Çalışma kamplarına gönderilmeyeceksin, çocuk ıslahevine de gönderilmeyeceksin. Konsey senin yaşındaki diğer büyücüler gibi 21. yaş gününde mezun olana kadar Arrow Hart Akademisi'ne devam etmene karar verdi." Şansölye kadını işaret ediyor. "Bu Profesör York, Arrow Hart Akademisi'nin müdürü. Kendisi Konsey tarafından yapılan bu olağandışı talebi, öğrenme açısından yaşlılarınızdan oldukça geride olmanıza rağmen nazikçe kabul etti."

Şansölye, "Konsey, siz mezun olana kadar akademi ücretleriniz ve yemek masraflarınız için size borç vermeyi kabul etti," diye ekliyor. "Bu kredinin tamamının mezuniyetinizden sonra geri ödenmesi gerekecek."

"Kredi mi?" Ona hayretle bakıyorum. "Hiç param yok ki."

Akademi kulağa pahalı geliyor. Asla karşılayamayacağım bir şey.

"Akademiden sonra, savunma bakanlığında bir pozisyon alacaksın. diğer genç sihirbazlar gibi, güçleri ve buna göre bir ücret ödenecek. Eminim ki bu da borçlarınızı ödemenize olanak sağlayacaktır."

Bu aslında endişelenmem gereken bir şey değil. Mezun olmadan çok önce gitmiş olacağım. İyi olmuş. Beni borca sokmak, yetkililerin beni kontrol altında tutmaları için mükemmel bir yol gibi görünüyor. Görünüşe göre teyzem onlar hakkında pek de yanılmamış.

"Peki," diyorum. Şansölye sırtıyor. "Domuzumu getirebildiğim sürece," diye ekliyorum.

Ardından ben ve Şansölye, ben ve müdür ve ben ve çeşitli Konsey üyeleri arasında uzun bir tartışma yaşanıyor. Kimse Arrow Hart Akademisi'nin bir domuz için uygun bir yer olduğunu düşünmüyor. Ben katılmıyorum. Benim için uygunsa, onun için de uygundur. Yarım saat boyunca dönüp durduktan sonra, Şansölye'nin yüzü her geçen dakika hayal kırıklığıyla daha da kızarıyor, sanki patlayacakmış gibi oluyor ve bağılıyor:

"Sizi çalışma kampına göndermemizi mi tercih ederdiniz, Bayan Blackwaters?"

"Domuzumu alabilseydim, evet!"

Müdür York'un dudakları seğirir.

"Domuz Arrow Hart Akademisi'ne gelebilir, Bayan Blackwaters." Şansölye homurdanıyor ama müdür belli ki alıştırılmış bir gülümsemeyle onu susturuyor. "Ama o sizin odanızda kalmalı-"

"Açık alana ihtiyacı var."

"Sanırım yurt odanızın dışında bir parça çim var." Yutkundum.

Yatakhane mi?

"Teşekkür ederim," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Ama," diye ekliyor, "bu istisnai muafiyetin karşılığı olarak ek ev işleri üstlenmeniz gerekecek."

Her neyse. Geçen yıldan beri küçük çiftliğimizi tek başıma işletiyorum. Bir üniversitede yapılacak birkaç ev işi bunun yanında çocuk oyuncağı kalır. Aslına bakarsanız, işin iç burkan sosyal yönü bir yana, bu gösterişli üniversitede hayatımın memlekette olduğundan çok daha kolay olmasını bekliyorum.

Rmerhaba

"ARROW HART ACADEMY," diye anons ediyor müdür, arabamız bir saat sonra köşeyi dönerken.

Elimde olmadan burnumu arabanın camına dayıyor ve önümüzdeki bir buçuk yıl boyunca evim olacak binaya bakıyorum.

Kırsal kesimden çalınmış ve burada bir tepenin zirvesine yerleştirilmiş eski bir İngiliz malikanesine benziyor. Duvarları kumtaşı sarısı, çatısını çevreleyen kuleleri ve kapılarına kadar uzanan bakımlı çimenleri var. Arkasında başka binalar da var ama henüz onları seçemiyorum. Yine de açık olan şey, burada, şehirden uzakta, kampüsün yayılmış ve izole edilmiş olduğu. Görünürde başka hiçbir ev, hatta bir çiftlik ya da küçük bir kulübe bile yok.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Herkesten uzakta yaşamaya alışkırım ama bu durum istediğim zaman kamamı zorlaştıracak ve itiraf etmekten nefret etsem de Los Magicos'u keşfetmeyi dört gözle bekliyordum.

Müdür York dikkatimi başka yöne çekerek, "Buraya gelmeden önce sizi bu akademinin bazı temel kurallarından haberdar edeceğim," diyor. "Bunları iğnemeniz uzaklaştırılmanıza ve muhtemelen okuldan atılmanıza yol açacak ve sonuçta sizin için ciddi sonuçlar doğuracaktır.

gelecek. Yetkililer tarafından belirlenen yasaların gerektirdiği şekilde diğerleriyle birlikte eğitim almak üzere bir sihirbaz olarak buradasınız. Her büyücünün bu ülkeyi koruma sorumluluğu vardır ve bu da ancak bu doğrultuda eğitim aldığınız takdirde mümkündür."

Başımı salladım. Kurallar, kovulmak ya da algılanan bir tehdit için eğitim almak umurumda bile değil.

"Öncelikle, öğrencilerin sihirli güçlerini başka bir öğrenciye ya da birbirlerine karşı kullanmalarının yasak olduğunu söylemeye gerek yok. Bu kuralın tek istisnası, derslerinizden birinde bir öğretmeniniz tarafından güçlerinizi bu şekilde kullanmanıza izin verilmiş olmasıdır."

"Anlıyorum," diyorum, biraz rahatlamış olarak. Öğrencilerin güçlerini bu şekilde kullanabilecekleri aklıma gelmemişti ama şimdi düşününce gayet mantıklı geliyor. Büyünüzü kullanmak varken neden yumruklarınızı kullanasınız ki?

"İkinci olarak, kampüs alanını izinsiz terk etmeniz yasaktır."

"Ciddi misin?" Ben de öyle dedim.

"Tamamen. Üçüncüsü, öğrenci yurtları cinsiyete göre ayrılmıştır. Siz bir kız yurdunda kalacaksınız. Yurt binanıza ziyaretçi kabul etmenize izin verilmiyor, özellikle de karşı cinsten olanları. Aslında, burada kaldığınız sürece derslerinize konsantre olmanızı ve romantik düşünceleri aklınızdan tamamen çıkarmanızı tavsiye ederim."

"Bu bir sorun olmaz," diye ısrar ediyorum.

"Umarım olmaz." Bana bakıyor. "Bunlar en önemli olduğunu düşündüğüm kurallar. Odanızda akademi prospektüsünün bir kopyasını bulacaksınız; burada bulunduğunuz süre boyunca uymanız gereken diğer kuralların daha ayrıntılı bir listesini ve davranışlarla ilgili beklenen davranış kurallarını bulacaksınız." Müdür avucunu eteğinin tüvit kumaşının üzerinde gezdiriyor. "Geç oldu, Bayan Blackwaters-"

"Rhi."

"-ve uzun yolculuğunuzdan sonra, eminim yatmak istersiniz." Bilmiyorum. Bu gece gözümü kırpmadan uyuyabileceğimden şüpheliyim. "O yüzden sana doğruca yatakhanedeki odanı göstereceğim. Yarınki ilk dersinizden önce iyi bir gece uykusuna ihtiyacınız olacak."

"Dersler mi?" Doğrudan derslere bırakılmayı beklemiyordum. En azından derslere yetişme şansım olması için önce bire bir eğitim almayı umuyordum.

"Evet, domuzunu getirmene izin vermiş olabilirim," derken Pip'in bacakları havada, karnı yukarıda yatışına bakarken dudakları kıvrıldı, "ama bu, keyfini çıkarmana izin vereceğim tek istisna olacak. Yarın derslere katılacak olan diğerk öğrencilerimle aynı kurallara ve standartlara tabi tutulacaksınız. Odanızda sizi bir zaman çizelgesi bekliyor."

Sözlerini bitirdiğinde, zaten burada olduğumuzu, Arrow Hart Akademisi'nin girişinin önüne park ettiğimizi fark ediyorum. Ama yüksek binayı seyretmeye vaktim yok, çünkü müdür arabadan inmiş ve beni takip etmem için çağırıyor, kahverengi terlikleri çakılları çtırdatarak konağın etrafında yürüyor. Arabadan çıktım, tek çantamı omzuma attım ve Pip'i kucakladım. Bu uyku büyüğü tam olarak ne kadar sürecekt çünkü majestelerini her yere taşıtmaktan yorulmaya bağıladım.

Hava karanlık ama Los Magicos sokaklarında olduğu gibi, binaların etrafında dolaşırken başımızın üzerinde fenerler beliriyor ve yolumuzu aydınlatıyor. Büyük bir cam bitki evinin, uzun bacaları ve spor salonuna benzeyen bodur bir binanın etrafından dolanarak öğrenci yurdu olduğunu tahmin ettiğim yere ulaşıyoruz. Bloklar halinde odalar var; pencerelerden bakmayı başardığım kadarıyla ilk birkaçı açıkça lüks, saray gibi döşenmiş devasa odalar. Yürüdükçe daha az lüks hale geliyorlar, ta ki bina kümesinin kenarında, arkasında bir orman gizlenen köhne görünümlü bir bloğa ulaşana kadar. Binanın dış cephesindeki boyalar soyulmuş; kartonla kapatılmış en az bir kırık pencere görebiliyorum ve içerideki odalarda asılı olduğunu görebildiğim birkaç ampulün hepsi çıplak.

Görünüşe göre bu büyücülerin öğrendikleri inanılmaz güçler, harap binaları onarmaya yetmiyor.

"Konsey'in sizin için seçtiği konaklama yeri burası. Birinci kattaki bir odayı kendi sınıfınızdan bir öğrenciyle paylaşacaksınız."

"Aynı odayı mı paylaşacağım?"

"Oda paylaşma ücretleri oldukça ucuz Bayan Blackwaters."

"Oh." Sanırım o zaman sineye çekmem gerekecek.

Müdür bloğa girmekte isteksiz görünüyor, ama bir nefes alıp içeri giriyor, ikinci kapının önünde durup tahtaya vuruyor.

Kapı hemen geri açılıyor ve iki uzun parlak örgülü ve parlak pembe pijamalı bir kız bizi karşılamak için dışarı fırlıyor.

"Bu o mu?" diyor geniş bir gülümsemeyle ve ağır metal dişliklerini gösteriyor. Görünüşe göre bu sihirbazlar dişlerini de düzeltemiyor.

"Bayan Wence, bu yeni oda arkadaşınız Bayan Blackwaters," diyor müdür her zamanki boş ifadesiyle. Kız neredeyse ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor, örgüleri aşağı yukarı sıçırıyor. "Şimdi onu size bırakıyorum. Ona ipleri göstereceğinizi umuyorum."

"Elbette Profesör York," diyerek bileğimden tuttu ve beni odaya çekti.

"Teşekkür ederim. İyi geceler hanımlar."

"İyi geceler," diye sesleniyor diğer kız, kapıyı kapatıyor ve dönüp bana bakıyor.

Bakışlarımı odanın içinde gezdiriyorum. Bu binanın içi de dışarıdan görüldüğü kadar harap. Oda küçük, tavanda büyük bir nem lekesi ve duvara yaslanmış bir ranza var. Diğer tarafta yan yana duran bir çift cılız masa ve kapakları yamuk duran bir gardırop var.

"Pek bir şey yok," diyor kız, odamızı gezerken beni izlerken, "ama elimden geldiğince güzelleştirmeye çalıştım." Gerçekten de öyle. Peri ışıklarının yanı sıra sahte bahar çiçekleri de pencerenin etrafına dizilmiş. Duvarlara bazı parlak sanat eserlerinin yanı sıra tanımadığım birkaç kadın ve erkek posteri ilıştırılmış. "Ayrıca burası üniversitenin en ucuz odası." Gülümsüyor ve en alt ranzaya uzanıyor. "Saskia geçen dönem ayrıldıktan sonra oda için tam para ödemek zorunda kalacağımdan endişelenmeye başlamıştım. Başka bir oda arkadaşı bulabileceğimi sanmıyordum."

"Saskia mı?"

"Eski oda arkadaşım."

"Neden gitti?" Şüpheyile soruyorum.

Kızın gözleri hüzünleniyor. "Annesi hastalandı ve kardeşlerine yardım etmek için eve dönmek zorunda kaldı."

"Ve yetkililer ona izin mi verdi? Bu üniversiteye gitmenin zorunlu olduğunu sanıyordum."

"Zaten 21 yaşındaydı ve mezun olmak için yeterli puanı toplamıştı." Kız örgülerinden birini parmaklarının etrafında döndürüyor. "Bu arada benim adım Winnie. Winifred'in kısaltılmışı." Yüzünü buruşturuyor.

"Rhi," diyorum ona, "Rhianna'nın kısaltılmışı."

"Oh, güzel bir isim. Ailen benimkiler gibi zalim değil. Bana iki yüzyıl önce yaşamış öncü bir büyücünün adını vermişler."

"Bana neden Rhianna adını verdiklerini bilmiyorum. Ben küçükken ölmüşler."

Yüzünden sempati akıyor. "Özür dilerim."

Omuz silkerek boş masaya doğru yürüdüm ve Pip'le çantamı yüzeye indirdim.

"Nereden transfer oldun?" Sırt çantamdan birkaç parça eşyayı çıkarmaya başladığımda Winnie soruyor, "peki diğer eşyaların ne zaman gelecek? Eşyalar için fazla yerimiz yok, o yüzden umarım-"

"Tüm sahip olduklarım bunlar."

Bir kot pantolon, bir şort, bir kapüşonlu sweatshirt ve birkaç tişört koyarken Winnie gözlerini kırıştırıyor.

"Şey... zaten çoğu zaman üniformalarımızı giymek zorundayız, o yüzden çok fazla şeye ihtiyacın yok sanırım." Biraz emin görünmüyor. "Neden daha fazlasını getirmedin? Eski okulunuz bir şeyler gönderemez mi?"

"Ben okuldan gelmedim. Aslında hiç okula gitmedim." Yatağa doğru yürüyüp ucuna asılmış yedek battaniyeyi çekerken Winnie'nin keskin nefes alışını duyuyorum. Onu masamın yanındaki boşluğa küçük bir yuva yapmak için kullanıyorum ve Pip'i rahatça yatırıyorum. Domuzumu somasını bekledim ama bu son bilgi dikkatini dağıtmaya yetecek kadar bomba etkisi yaratmış olmalıydı.

"Hiç okula gitmedin mi?! Nasıl... Bu nasıl mümkün olabilir? Bütün büyücüler okula gitmek zorundadır. Hasta falan mıydın?"

"Sadece *kayıtlı* büyücüler okula gitmek zorunda," diyorum külotumu ve yeleğimi çıkararak. "Saçlarımı fırçalayabileceğim bir yer var mı?"

dişler?"

Winnie pencerenin yanındaki köşeye gizlenmiş küçük bir lavaboyu işaret ediyor. Tuvalet ve duşun nerede olduğunu Tanrı bilir. Diş fırçamın kıllarına bir sıra diş macunu sürüyorum ve lavaboya doğru yürüyorum.

"Sen... sen kayıtsız mısın?" Winnie bir dakika öncesine göre birkaç oktav daha yüksek bir sesle soruyor.

"Öyleydim. Sanırım artık kayıtlıyım." Omuz silkiyorum ve diş fırçamı soğuk suyun altına itiyorum. Leğenin çatladığını ve kaidenin etrafındaki ince halının nemli olduğunu fark ediyorum. Dişlerimi fırçalıyorum, tükürüyorum, çalkalıyorum ve Winnie'nin sanki odasına on kollu ve dört kafalı kırmızı bir uzaylı inmiş gibi bana baktığını görmek için dönüyorum.

"Kayıtsız mı?" diye fısıldıyor.

"Sabah sana her şeyi anlatırım," diyorum ve üst ranzaya atlıyorum, Winnie alt ranzaya tırmanırken yatağın yayları ağırlığımın altında inliyor. "Aman Tanrım, bu şey güvenli mi ki?" Yatağın yumuşak karnına gömülürken soruyorum. "Gece çöküp seni ezmeyecek, değil mi?"

"Saskia senin yaklaşık iki katındı ve hiç sorun yaşamadık," diyor zayıf bir sesle. Sonra parmaklarını şıklatıyor ve ışık sönüyor, ucuz perdelerdeki aralıktan içeri sızan bir parça ay ışığı dışında bizi karanlığa gömüyor. "Nasıl kayıtsız olabilirsin?" Mırıldandığını duyuyorum.

İç çekiyorum. "Karışık bir durum."

"Eminim öyledir!" Yatağında kaydığını duyuyorum. "Rhi?" diyor bir dakika sonra.

"Evet?"

"İyi arkadaş olacağımızı umuyorum, en azından medeni oda arkadaşları, bu yüzden sana bir tavsiye verebilir miyim?"

"Elbette." Bu yeni sosyal ortamda alabileceğim tüm tavsiyelere ihtiyacım olacakmış gibi bir his var içimde.

"Belki de herkese kayıtsız olduğunu söylememelisin." "Neden olmasın?" Kim olduğumdan utanmıyorum ve ne olduğum umurumda değil.

herkes benim hakkımda düşünebilir.

"Ben tahmin etmek sen yapmadım olmuştur
etrafında birçok Büyülü. Kayıtsızlar vardır güzel çok
hor görülmüş arasında ve büyü

topluluk - Biliyorum, kendinize göre sebepleriniz vardır ama... Onlar aşığaların aşığı olarak görülüyor."

Başparmağıımı çiğniyorum. "Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Seninle daha yeni tanıştım. Henüz senin hakkında bir fikrim yok. Ama yeniden bir ev arkadaşım olacağı için çok heyecanlıyım ve sadece para biriktirmek için değil. Dediğim gibi, umarım arkadaş olabiliriz."

Karanlığa doğru başımı salladım. "İnsanlar neden böyle düşünüyor?"

"Tanrım," diyor. "Yetkililer hepimize kayıtsız büyücülerin ne kadar korkunç olduğunu anlatarak oldukça iyi bir iş çıkardılar."

"Ve insanlar yetkililerin onlara söylediği her şeye inanıyor mu?"

Winnie soruma cevap vermeden gülüyor ve çok geçmeden yumuşak horultularını duyuyorum.

Sanırım uzun süre uyanık kalacağım, küflü tavana bakıp Winnie ve Pip'in dönüşümlü horlamalarını dinleyeceğim ve sabah beni nasıl bir cehennemin beklediğini düşüneceğim.

Ama farkına varmadan uyuyakalmışım.

Rmerhaba

Altımdan gelen yüksek sesli homurtular ve bir dizi çığlıkla UYANDIM. Işık yandı ve gözlerimi siper edip, yuvarlandım ve yere doğru baktım.

Pip uyanmış ve Winnie'nin yatağında bir aşağı bir yukarı koşturuyor. Winnie yatağının üzerinde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, sanki kuduz bir kurt sürüsünün saldırısına uğramak üzereymiş gibi duruyor.

"Bu da ne böyle?" diye bağırıyor.

Bacaklarımı yataktan sarkıtıp yere düşüyorum. "Domuzum Pip. Terbiyesizliğinin kusuruna bakmayın ama iki gündür bir şey yemedi."

Pip tırıs tırıs yanıma geliyor, ıslak burnunu çıplak bacaklarıma çarpıyor.

"Domuzun." Yatağa girmeden önce yaptığı gibi bana göz kırpmıyor, sanki söylediklerim tam olarak anlaşılmamış gibi.

"Evet, o benim evcil hayvanım."

"Arrow Hart'ta evcil hayvanlara izin verilmiyor. Profesör York öğrenirse-"

"Müdür onu burada tutmam için bana izin verdi. Odamda ya da penceremizin dışındaki çimenlikte kaldığı sürece."

"Verdi." Winnie'nin yüzü solgundan yeşile dönüşüyor. "Şimdi küçük ama domuzlar çok büyümüyor mu? İnsanları yemiyorlar mı?"

"O tamamen büyüdü," diyorum, çömelip kulaklarını gıdıklıyorum. Genelde bu hareket onu sakinleştirir ama bugün çok aç ve bana öfkeyle homurdanıyor. "O yavruların en küçüğüydü. Bu yüzden ona Pipsqueak adını verdik ve bu yüzden onu sakladık."

"Biz mi?"

"Ben ve teyzem." Penceredeki aralıktan içeri süzülen ışık gri ve tahminimce neredeyse gün doğuyor, sabah altı civarı. "Gerçekten çok erken. Ne zaman kalkmamız gerekiyor?"

"Sabah 7'de."

"Tamam, o zaman sizi rahatsız etmemek için onu dışarı çıkarayım." Böylece Pip rahatlayabilir. Bana Çağrı bakıyor, bu da gerçekten iğmesi gerektiği anlamına geliyor.

Yoga pantolonumu çekiştirerek ve elimden geldiğince çabuk çantamı alarak pencereyi açtım, Pip'i kollarıma aldım ve dışarı çıktım.

"Ne yapıyorsun?" Winnie soruyor. "Pip'i beslemeye gidiyorum," diyorum.

"Kapıyı kullanabilirsin, biliyorsun," diye mırıldanıyor, parmaklarını şıklatarak ışıkları söndürüyor ve tekrar yatağa uzanıyor.

Arkamdan pencereyi kapatıyorum ve siyahlı ve taşlı adamla yemek yerken kaçırmayı başardığım kahvaltı ve öğle yemeği artıklarını bulana kadar çantamı karıştırıyorum. Onları yere bırakıyorum ve o iğni bitirdikten sonra, yüzünü bir rahatlama kaplıyor, Pip atlayıp hepsini yıkmaya başlıyor.

Çiyden ıslanmış çimlerin üzerine oturdum ve kaçak yiyeceklerden biraz daha aldım. Birkaç öğün yeteceğini umuyordum ama belli ki yetmeyecek.

Pip yemeğini yerken, uzaktaki malikanenin heybetli görüntüsü üzerinde doğan güneşin onu altın rengine boyayışını izliyor, sonra da gün ılgığında etrafımı inceliyorum. Tepenin en yüksek noktasındayız ve arazinin nasıl yemyeşil çayırlara ve çimen tarlalarına dönüştüğünü görebiliyorum, ara sıra ağaçlar desenle benekleniyor ve kıvrımlı mavi bir nehir onu kesiyor. Ufukta ise

Los Magicos'un yüksek binaları ve arkamda ormanın karanlık ağaçları var.

Pip yemeğini bitirip kucağıma tırmanıyor, ben mecbur kalıp karnını gıdıklayana kadar burnuyla elimi dürtüyor.

Tam başının tepesini öpmek için eğilmiştim ki, bir çift ayağın çarpma sesini duydum. Omurgam sertleşiyor, doğruluyorum ve bir düzine kızın bana doğru koşarak gelmesini izliyorum. Dövüşmeye hazır bir şekilde kendimi destekliyorum, ta ki bana doğru gelmediklerini, sadece ormana giden yolu takip ettiklerini fark edene kadar.

Hepsi birbiriyle uyumlu siyah kadife şortlar ve kapüşonlu tişörtler giymiş, göğüslerine Arrow Hart Akademisi'nin arması iğnelenmiş, şortları o kadar küçük ki neredeyse iç çamaşırlarını görebiliyorum. Çoğunun kapüşonlarının fermuarı da aşağıya doğru çekilmiş, etkileyici göğüs dekoltelelerini sergiliyorlar ve saçları koşarken göğüsleriyle birlikte zıplayan yüksek at kuyrukları şeklinde toplanmış.

Bunun ne kadar acı verici görüldüğünü düşünerek kollarımı göğsümde sıkmaktan kendimi alamıyorum. Ama bu kızlar hiç acı hissetmiyor gibi görünüyor, hatta koştukları tempoya rağmen hiç terlememişler, mükemmel makyajlı yüzleri hiç bozulmamış. Sanki biri Playboy malikanesine girmiş ve tüm tavşanları yarışa çağırmış gibi görünüyor.

Bana yaklaştıklarında, çoğu takma kirpiklerle çerçevelenmiş on iki çift göz üzerime dikiliyor. Birkaç manikürlü kaş kavisleniyor, birkaç çift göz kucağımdaki mutluluktan uçmuş domuza kayıyor. Birkaç el ağızlarını kapatmak için kalkıyor ve koşarken fısıldaşmalarını izliyorum. Sonra kahkahalar ve kıkırdamalar duyuluyor ve sürünün başını çeken kız tam önümde duruveriyor. Uzun sarı saçları var, o kadar sarı ki neredeyse beyaz, büyük delici menekşe gözleri ve sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen çok uzun bacakları var.

Ellerini kalçalarına dayadı ve kalkık burnunun altından bana bakarak dudak büktü.

"Peki sen kimsin?" diye soruyor. Ses tonu o kadar agresif ki, neredeyse arkamda gizlenen başka birini bulmayı umarak arkama bakıyorum.

"Kim? Ben mi?" Göğsümü işaret ederek soruyorum.

"Tabii ya!" diyor gözlerini devirerek. "Başka kim olabilir?"

"Rhianna." Bana ters ters bakıyor. "Oh, Rhianna Blackwaters."

"Sen yeni misin?"

Ona gözlerimi devirmek için çok istekliyim, ama kaçınıyorum. Sosyal becerilerim eksik olabilir ama ilk günümde düşman edinmeye hiç niyetim yok. Güvenli bir şekilde, "Evet." diyorum.

"Peki bu da ne?" Boyalı bir tırnağını bana doğru sallıyor.

"Bir domuz," diyorum basitçe. "O benim evcil hayvanım."

Burnu kırışıyor ve dudağı kıvrılıyor. "Onu öpüyor muydun?" Cevap vermiyorum, ses tonundaki bir şey cevap vermezsem daha iyi olacağımı söylüyor. Arkadaşlarına dönüyor. "Öpüyordu, değil mi?" Kızların çoğu itaatkâr bir şekilde başını sallıyor. "Muhtemelen pire, kuduz ya da daha kötüsü vardır." Başını bir yana eğerek gülüyor. "Hangi geri kalmış ülkeden transfer olduğunuzu bilmiyorum ama burası Arrow Hart Akademisi - sihirbazlar için seçkin bir akademi - bir çiftlik bahçesi değil. Ve insanlar 'evcil hayvanlarını,' parmaklarıyla ters virgüller yapıyor, 'okula getirmezler. Onu hemen eve göndermelisin."

Başımı sallıyorum ve kız kaşlarını kaldırıyor.

"Kampüste bok gibi kokan ve sabah koşumu mahveden bir domuz istemiyorum."

"Doğru," diyorum, neden umursadığımı düşündüğünü merak ederek.

"Yani ondan hemen kurtulacaksın," diyor çenesini kaldırarak.

"Hayır," diyorum, "domuz kalacak."

Kızın menekşe rengi gözleri kısıldı. "Üzgünüm, yenisiniz ve bu yüzden muhtemelen anlamıyorsunuz. Ben Summer Clutton-Brock'ım ve ben zıpla dediğimde sen ne kadar yükseğe diyorsun?"

"Neden?" Ben de ona sordum. Kendi yaşındaki insanlarla etkileşimim sınırlı olabilir ama bu kızın dünyanın ayaklarının dibine düşmesine alışkın olduğundan şüphelenecek kadar film izledim. Bu pek benim tarzım değil.

"Çünkü," diyor başını sallayarak. "Ve o pis kokulu küçük domuzun etrafta dolaşıp solumak zorunda olduğum havayı kirletmesini istemiyorum."

"O zaman onun yakınındaki havayı soluma."

Sinirli bir şekilde ofluyor, gözleri ince yarıklara kadar daralıyor ve bana doğru bir adım atıyor, sesini seyircilerin duyamayacağı şekilde alçaltıyor.

"Buna pişman olacaksın, Domuz Kız."

Tekrar doğrulurken, yüzünde bembeyaz dişlerden oluşan ısıltılı bir gülümseme belirirken ona bakıyorum.

"Hadi kızlar, gidelim. Bu yeni kızın aksine, benim pis bir domuz gibi kokmaya hiç niyetim yok."

Summer yola koyulur ve kız grubu itaatkâr bir şekilde arkasından koşar. "Kim o?" Birinin yanımdan koşarak geçerken "Kim o?" diye sorduğunu duyuyorum.

Birkaçı omuzlarının üzerinden bana bakıp gülüyor.

Sonunda ayak sesleri kesiliyor, ağaçlar tarafından yutuluyor ve ben orada afallamış bir şekilde oturuyorum. Bu da neydi böyle? Sanki lisenin beş yılını hızlı ayarda geçirmişim gibi hissediyorum.

Başımın üstündeki pencere açılıyor ve Winnie kafasını dışarı çıkarıyor.

"Gittiler mi?" diye soruyor, gözleri tahtaya doğru kayıyor. "Kim?"

Zıplayan tavşanlar mı?" Winnie sözlerim karşısında sanki başımızı belaya sokabilirler. "Evet, gitmişler. Kim onlar?"

Pantolonumun paçalarının ıslandığını fark ederek ayağa kalkıyorum.

"Amigo kız takımı. Her sabah bu rotada koşuyorlar. Bence bunu kampüsteki herkesi uyandırmak ve tüm erkeklere ne kadar seksi olduklarını hatırlatmak için yapıyorlar."

"Ahh, baskı yapmayı umuyorlar." "Ne?"

"Tavuklar gibi."

"Doğru," diyor Winnie, belli ki ne düşündüğümü anlamamış.

Tekrar ormana bakıyorum. "Onlardan çok fazla var."

"Evet ve okulu neredeyse onlar yönetiyor, o yüzden Summer'ın hayatını zindana çevirmesini istemiyorsan onlar etraftayken kafanı aşağıda tutman en iyisi. O amigo kızların başı."

"Doğru. Herhangi bir takıma katılmakla pek ilgilenmiyorum.

Aslında spor pek bana göre değil."

"Öyle olmak zorunda. Arrow Hart Akademisi spor delisidir," diye iç geçirdi Winnie, "katılmaman mümkün değil."

Bunu göreceğiz. Birinin bana o şortlardan giydirmesi ve göğüslerimi o tür bir işkenceye maruz bırakması mümkün değil.

"Hadi," diye işaret ediyor Winnie bana, "kahvaltıya geç kalacağız." Pencereden içeri girmeye çalışırken Pip'i işaret etti. "Peki ya o?"

"Burada iyi olacak. Onu sonra getiririm."

"Kaçmayacak mı?"

Kıkırdıyorum. "Pip mi? Kaçmak mı? Hayır." Ona doğru eğildim ve kulağına fısıldadım. "O kadar da akıllı değil."

Pip beni duymuş gibi homurdanıyor ve ben de Winnie'nin bariz tiksintisine rağmen ona bir öpücük konduruyorum.

Winnie beni koridordan ortak tuvaletlere götürüyor, bu arada birkaç yatakhanein önünden geçiyoruz. Bir tanesinin önünden geçerken kapı koluna bağlanmış bir fiyonk ve içeriden gelen yüksek sesli iniltiler dikkatimi çekiyor.

"Görünüşe göre Pen ve Juan yine iş başında," diye mırıldanıyor Winnie. "Sürekli bir açılıp bir kapanıyorlar."

"Yurtta erkeklere yer yok diye katı bir kural olduğunu sanıyordum."

"Ah şu." Odadan gelen iniltiier daha da yükseliş tizleşirken Winnie elini havada sallayarak, "Herkes bu kuralı görmezden geliyor. Öğretmenler asla uygulamıyor. Bu sadece göstermelik - ne de olsa burası elit bir akademi. İnsanların, öğrencilerin ülkemizin gelecekteki koruyucuları olmak için eğitim almak yerine tavşanlar gibi tepiştiklerini düşünmelerini istemiyorlar."

Bir kadın sesi alçak bir erkek homurtusu eşliğinde haykırıyor ve Winnie kapıya bakıyor.

"Görünüşe göre işleri bitmiş."

"Herkes tavşan gibi hopluyor mu?" Kendimi biraz hasta hissederek soruyorum.

"Keşke," diyor Winnie kaprisli bir şekilde. "Bazen herkes yapıyor da bir tek ben yapmıyormuşum gibi geliyor."

Yeni oda arkadaşşıma bakıyorum. Bu sabah saç örgülerini açmış ve koyu renk saçları dalga dalga sırtından aşağı dökölüyor. Diş telini de kaybetmiş. Eğer o biriyle çıkamıyorsa, benim de çıkma umudum yok demektir. Ki bu iyi bir şey. O iki adam hormonlarımı baş döndürücü bir fırlıdağa çevirdi ve şimdi sakinleşip beni rahat bıraktıkları için mutluyum.

Banyo da binanın geri kalanı gibi küflü ve su ancak ılık.

"O kadar da kötü değil," diye ısrar ediyor Winnie, kendini destekleyip akıntının altına eğilirken, başında çiçekli bir duş bonesi dengede duruyor. "Ayrıca kısa duşları teşvik ediyor, bu da çevre ve öğrenci ilişkileri için daha iyi."

"Elbette," diye mırıldanıyorum, ben de altına giriyorum.

On dakika sonra yurt odamıza döndüğümüzde, saçlarım sıırılsıklam, gardırobun kapısında tam bir üniversite üniforması asılı duruyor.

"Oh," diyor Winnie, "bu senin için olmalı."

"Onu giymeyeceğim!" Ekose pileli eteğe, yüksek çoraplara, beyaz bluz, blazer ceket ve uyumlu bereye bakarak "Bunu giymem!" diyorum. Sanki biri internete seksi liseli kız yazıp bunu göndermiş gibi görünüyor - yine de malzemenin ve işçiliğin yüksek kalitede olduğunu kabul etmeliyim.

"Neden olmasın?" Winnie gardırobun kapağını açıp içinden daha yıpranmış olsa da aynı üniformayı çıkarıyor ve kıyafetlerinin içine giriyor.

"Çünkü ben yirmi yaşında bir kadını, altı yaşında bir kız değil."

Winnie omuz silkiyor. "Bu bir zorunluluk ve zaten hoşuma da gidiyor," diyor.

"Yeşil o kadar da kötü değil, bordo ya da kırmızı olabileceğini düşünersek bu bir tür mucize."

"Umurumda değil. Bunu giymemin imkanı yok."

Winnie üniformamı daha yakından incelerken kot pantolonumu, düz bir tişörtümü ve kapüşonumu çıkarıyorum.

"Görünüşe göre Venüs Evi'ndesin," diyor Winnie, ceketime iştirilmiş küçük, pembe bir rozeti işaret ederek.

"Bir evde miyim?"

Winnie gülümsüyor. "Tabii ki öylesin."

"Kimse bana söylemedi!"

Kendi rozetini işaret ediyor. "Ben Neptün'deyim." "Bu yüzden mavi. O zaman yedi ev mi var?"

"Hayır, beş tane. Venüs, Mars, Jüpiter, Neptün ve Merkür. Tüm Roma tanrıları."

"Neden Venüs'e yerleştirildim?"

Omuz silkiyor. "Bunu biz buraya gelmeden önce yapıyorlar. Görünüşe göre akademik kayıtlarınıza, fitness puanlarınıza ve sosyal profilinize bakıyorlar ve

hangi evin en uygun olduğuna karar verin."

Akademik bir sicilim, spor sicilim ya da sosyal bir profilim yok (bildiğim kadarıyla), öyleyse beni neden Venüs'e koydular ve bu ne anlama geliyor?

"Bir evde olmak gerçekten bir fark yaratıyor mu? Yani, kimse bundan bahsetmedi."

"Spor etkinlikleri evler arasında gerçekleşiyor ve bazı akademik yarışmalar da var. Ayrıca her dönem zorunlu ev etkinlikleri var."

Başımı salladım, hızlıca giyindim ve karışmış saçlarımı fırçaladım.

"Saçını kurutmayacak mısın?" Winnie başındaki beresini düzeltirken soruyor.

"Kuruturdum ama yanımda saç kurutma makinesi getirmedim."

Winnie yine o göz kırpmaya hareketini yapıyor. Bunun beni anlamadığı anlamına geldiğini fark etmeye başlıyorum.

"Büyünle kurutamaz mısın?"

Şimdi göz kırpmaya sırası bende. "Ben ... şey ... ben ..." Ona nasıl olduğunu bilmediğimi söylemeye utanıyorum ama o kendi başına çözüyor.

"Dur, ben yapayım." Ellerini kaldırıyor, nefesinin altından fısıldıyor ve ılık bir hava üfleyerek saçlarımı neredeyse anında kurutuyor ve dağılmadan bırakıyor. "Makyajını da yapmamı ister misin?" Hafif kirpiklerine maskara ve dudaklarına parlaticı sürdüğünü fark ediyorum.

"Hayır, böyle iyiyim," diyorum ona, zaten ondan daha büyük bir ucube olduğumu ve daha önce hiç makyaj yapmadığımı bilmesini istemediğimden. Neden zahmet edeyim ki? Etrafta etkileyebileceğim kimse yoktu.

Winnies bana tereddütlü bir bakış attı. "O üniformayı giymek istemediğine emin misin? Sen-"

"Hayır. Cidden, bunun içinde mutluyum."

"Tamam," diyor başını sallayarak ve içinden büyük kitaplar çıkan bir çantayı eline alıyor. "Dün gece sen gelmeden önce bana ders programını gönderdiler. Bugün bütün derslerime giriyorsun, yani sana etrafı gösterebilirim."

"Teşekkürler Winnie," diyorum, itiraf edemeyeceğim kadar rahatlamış bir şekilde.

Kapıya doğru adım atıyor ve ben de onu takip ediyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor, duraklıyor ve ben doğrudan sırtına yürüyorum.

"Oof," diyoruz ikimiz de.

"Not defterin ve kalemin yanında mı?" diye soruyor yavaşça, sanki küçük bir çocuğa hitap ediyormuş gibi.

"Bende yok."

Daha fazla göz kırpmıyor. Sonra masasına koşuyor, bir çekmeceyi çekiştirerek açıyor ve benim için bir bloknot ve kalem çıkarıyor. Bana uzatırken hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"Özür dilerim," diyor. Defter gökkuşakları ve tek boynuzlu atlarla kaplı. "Büyükanнем benim için aldı. Sanırım bazen artık beş yaşında olmadığımı unutuyor."

"Teşekkür ederim, gerçekten sorun değil."

"Hadi, kahvaltımızı yapsak iyi olur, yoksa geç kalacağız." Beni kapıdan dışarı itiyor ve ben de yol boyunca onu takip ediyorum.

Kampüs dün gece ya da bu sabah olduğundan çok daha kalabalık. Diğer öğrenciler yol boyunca aceleyle ilerliyor, kapı aralıklarından çıkıyor ya da pencerelerden birbirlerine sesleniyorlar. Hepsi üniforma giyiyor - erkekler aynı yeşil ekose blazer ceketleri giymişler, ancak lacivert pantolon giyebiliyorlar ve aptal şapkaları yok - ve büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum, çünkü kot pantolonum ve kapüşonumla tavus kuşu sürüsündeki bir penguen gibi göze çarpıyorum. Harika! Yanlarından geçerken insanların kafaları dönüp bana bakıyor, fısıldaşmalar ve dürtmeler oluyor. Gökkuşağı pedini kolumun altına saklamaya çalışıyorum ama beceremiyorum.

Konağın arka girişine ulaşp içeri daldığımızda biraz rahatlıyorum.

"Burada mı yiyeceğiz?" diye soruyorum.

"Evet, öğrenciler Büyük Salon'da yiyor." Beni eski öğrencilerin portrelerinin sıralandığı bir koridor boyunca ilerletiyor ve içerideki bir çift ahşap kapıdan geçiriyor.

Önce gürültü çarpıyor yüzüme; taş duvarlardan ve yüksek tavandan yansıyan çok sayıda ses, çatal bıçakların tabaklara çarparken çıkardığı şangırtıya eşlik ediyor.

Salonun girişinde, beyaz önlükler giymiş birkaç kadının tabaklara yemek doldurduğu bir servis istasyonu var

bekleyen öğrenciler. Onların ötesinde salon boyunca uzanan dört uzun ahşap masa, altlarına sıkıştırılmış banklar ve en uçta hafif bir platform üzerinde yükseltilmiş son bir masa var. Bu yüksek masanın üzerinde, daha önce hiç görmediğim birkaç ejderha ve diğer yaratıklar da dahil olmak üzere savaşları tasvir eden çok sayıda vitray pencere parlıyor. Diğer duvarlar boyunca daha fazla portre asılı ve salonun köşelerini dört zırh takımı koruyor.

Yemek için sıranın en arkasına geçtiğimizde rahatlamakla hata ettiğimi anlıyorum. Salondaki her göz bana doğru dönüyor ve birkaç acı dolu dakika boyunca salon ölümcül bir sessizliğe gömüldükten sonra tekrar o gürültülü konuşmaya başlıyor.

"O da neydi?" Winnie'ye fısıldıyorum.

"Yenisin ve üniforma giymiyorsun, insanlar merak ediyor."

Meraklı ve belli ki yeni insanlar bulma konusunda bir yeteneğe sahip. Sanki gittiğim her yerde başımın üzerinde kocaman bir tabela yanıp sönüyor: yeni kız, yeni kız.

Duyu demişken, tüm bu büyücülerin yakınlığı yüzünden benimkiler o kadar yüksek sesle çalıyor ki günün sonunda şiddetli bir baş ağrısı çekeceğim. Bu hissi azaltmanın ya da görmezden gelmenin bir yolunu bulmalıyım. Öğretmenlerimden biri bana bu konuda yardımcı olabilir. Yine de diğer sihirleri hissetme ve takip etme yeteneğimin muhtemelen kendime saklamak istediğim bir yetenek olduğundan şüpheleniyorum. En azından şimdilik. Teyzem bunun nadir bir yetenek olduğunu söylemişti.

Sıranın önüne geldiğimizde, kırmızı yanaklı iri bir kadın bana şüpheyle bakıyor ve Winnie'ye sesleniyor.

"Geriye bir tek yulaf lapası kaldı."

Winnie aşırı tiz bir sesle cevap veriyor, "Çok güzel, iki tane alacağız."

Kadın gri bir çamurdan kaşık kaşık iki kâseye doldurup uzatıyor.

Biz oturacak bir yer bulmak için uzaklaşırken Winnie eğiliyor, "Tanrım, yulaf lapası çok kötü. Sanırım yemeden gideceğim."

Kaselerimizi masaların arasındaki sıraya taşıyoruz ve yine o zıplayan tavşan grubunun yanından geçiyoruz. Kadife şortlarını çıkarmışlar ve üniformalarını giymişler, ama her nasılsa etekleri

şorttan daha uzun görünmüyor. Biz geçerken hepsi bizi izliyor, Winnie başını eğmiş, gözlerini yere dikmiş. Ben de tam tersi bir yaklaşım sergileyerek, yanlarından geçerken her birine bakıyorum.

Beyaz-sarı saçlı olan, göz göze geldiğimizde beni küçümsüyor ve yanında oturan çocuğa dirsek atıyor. Dikkati telefonunda ama başını kaldırıyor ve bakışlarımız kilitleniyor. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı adam. Yontulmuş elmacık kemikleri, berrak, açık ten, parlak yeşil gözler ve bir tutam altın sarısı saç. Çocukken sahip olduğum tüm masal kitaplarındaki prens çizimlerine benziyor.

Bakışları beni içine çekmek için aşağı kayıyor ve kaşlarını çatıyor, dudağı kıvrılıyor. Sanırım o benim görünüşümden benim onunkinden etkilendiğim kadar etkilenmedi.

"Bakın kedi ne getirmiş," diyor Summer tüm salonun duyacağı kadar yüksek bir sesle. "Yemin ederim o domuzun kokusunu alabiliyorum."

Ben de ona ters ters bakıyorum ama Winnie dirseğimden tutup beni çekiştiriyor.

"Kesinlikle domuz kokusu alıyorum. Yulaf lapasından daha kötü kokuyor," diye arkamdan sesleniyor Summer ve masasındaki herkes kahkahalara boğuluyor.

"Onları görmezden gelin," diye tıslıyor Winnie nefesinin altından. "Kendi otoritelerini kuruyorlar. Eğer buna karşı çıkmazsan, yakında sıkılacaklar ve seni yalnız bırakacaklar."

"Zıplayan tavşanların yanındaki diğerleri kimdi?" Prens'e bakmaktan kendimi alamayarak soruyorum. Tekrar telefonuna bakmaya başladı ve ben de diğer tarafında oturan çocuğu fark ettim. Kocaman, neredeyse siyahlı adam kadar büyük, teni koyu ve saçları kısa kesilmiş.

"Sence kim?" Winnie banktaki son koltuğa tırmanarak soruyor.

"Popüler çocuklar. Delicesine yakışıklı, müstehcen derecede zengin."

Gözlerimi onların küçük grubundan ayırıyorum, salonun tam ortasında herkesin onları görebileceği bir yere oturmayı seçtiklerini fark ediyorum ve Winnie'nin karşısındaki koltuğa oturuyorum.

Bu sabah açıktan ölüyorum ama bir kağıdı lapanın içinde dolaştırırken Winnie'nin bu lapa konusunda haklı olduğunu düşünüyorum. Bir Şekilde Pip'e kaçırabilir miyim? O her şeyi yer.

"Yiyecek doğru dürüst bir Şey bulma Şansın olsun istiyorsan buraya erken gelmelisin," diyor Winnie, çenesini

elini uzatıyor ve kâsesini itiyor.

"Bizi geç bıraktıysam özür dilerim," diyorum, en azından yulaf lapasından bir lokma yemeye cesaret etmeye karar vererek. Pütürlü, çiğnenebilir ve soğuk. Boğazımdan zorla geçirebilmek için üç kez yutkunmam gerekiyor.

"Sorun değil. Benim de hatam vardı." "Başka bir yerden yemek alabilir miyiz?"

Winnie başını sallıyor. "Annem bana postayla bir şeyler gönderiyor ama şu anda dışarıdayım. Spor salonunun orada otomatlar var ama düello takımındaki sporcular onları mücevher gibi koruyor."

"Düello takımı mı?"

"Düello takımı. Normallerin futbolu var, bizim **d ü e l l o m u z** var."

Düellonun ne olduğunu bilmek istiyor muyum?

Midem gurulduyor.

"Yemek yiyebileceğimiz başka bir yer var mı?"

"Hayır, sadece öğle yemeğine kadar beklememiz gerekiyor."

Öğle yemeği mi? Bu ihtimal karşısında midem daha şiddetli gurulduyor. Eğer bir otomatta kullanacak param olsaydı, sporculara aldırmadan hemen oraya giderdim.

Karnımı ovuşturup etrafıma bakıyorum, Winnie'nin masanın en sağ köşesinin sonunu seçmiş olmasına rağmen bana bakan birkaç öğrencinin gözlerini yakalıyorum, bu salonda olabildiğince gözden uzak bir yere sıkışmış.

"Seni arkadaşlarıyla oturmaktan alıkoyuyor muyum?" Yeni oda arkadaşımı sadece kahvaltısından değil, her zamanki sosyal etkileşimlerinden de mahrum ettiğim için aniden suçluluk duyarak soruyorum.

Winnie'nin bakışları masanın üzerine düşüyor ve küçük tırnağını yüzeye çiziyor.

"Gerçekten başka arkadaşım yok. Yani, Saskia benim en iyi arkadaşımdı ama o artık yok."

"Başka arkadaşın yok mu?" Şaşkınlıkla istemeden ağızımdan kaçırıyorum, Winnie'nin yüzü kıpkırmızı kesilince kendimi daha da suçlu hissediyorum.

"Burada para ve güç konuşur," diye fısıldıyor Winnie masanın üzerinden. "Yani eğer senin de benim gibi arkadaşın yoksa, eğer ailen

Konsey, arkadaş edinmek neredeyse imkânsız."

"Doğru," diyorum, "kulağa kendini beğenmiş ve cidden boktan geliyor."

Winnie gülümsemeyi başarıyor. "İkisi de öyle, inan bana." Sonra kendini silkeliyor ve o neşeli havası geri geliyor. "Ama burada olduğum ve her şeyi öğrendiğim için son derece minnettarım."

"Ve rutubetli, penceresi çatlak, pis kokulu bir delikte yaşadığın için."

Bu sefer gerçekten gülüyor, bakışları başımın üzerindeki bir şeye takılınca aniden kesilen bir ses.

Dönüyorum ve Stone'un sandalyemin tam arkasında durduğunu görüyorum, beni gördüğüne en az benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyor. Hayır, onu geç, bu şaşkınlık değil, küçümseme. Bakışları vücudumda geziniyor ve sonra üst kolumdan tutup beni ayağa kaldırıyor.

"Ne oluyor be!" Çığlık attım.

"Benimle gelin lütfen, Bayan Blackwaters."

Rmerhaba

Cevap veremeyecek ya da karşı koyamayacak kadar şoktayım, beni masaların arasındaki sıradan aşağıya, salonun dışına ve bir koridora doğru yürütürken ayaklarım otomatik olarak hareket ediyor. O garip büyülü kanca beni peşinden sürüklüyor. Koridorun yarısında nihayet kendime geliyorum ve sesimi yeniden kazanıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Sıkı tutuşundan kurtulmaya çalışarak söylüyorum ama hiç şansım yok. "Senin burada ne işin var Stone?"

"Profesör Stone."

Sarsılarak duruyorum, topuklarım ayağımızın altındaki halıyı kazıyor ve o da durmak zorunda kalıyor.

"Ne?! Profesör Stone mu?!" Ne giydiğine baktım. Bugün kot pantolon ve deri ceket yok. Hayır, fiziğini vurgulayan ve iki gün önce tanıştığım motorcuyla tamamen zıt olan çok iyi kesimli koyu renk bir takım elbise giyiyor. "Burada mı çalışıyorsun?"

Gözleri koridorda geziniyor. "Hadi," diyor kolumdan çekiştirerek ve beni tekrar yürümeye zorlayarak.

"Bana burada çalıştığını hiç söylemedin," diye tıslıyorum merdivenlerden çıkıp iki koridor daha inerken.

"Hiç sormadın."

"Bana yalan söyledin."

"Size tam olarak nasıl yalan söyledim Bayan Blackwaters?" diye soruyor, üzerinde adının yazılı olduğu bir kapının önünde dururken. Evet, hiç şüphe yok. O gerçekten *Profesör* Stone, harfler altın boyayla bana bakıyor.

"Bana burada çalıştığınızı söylememiştiniz. Öğretmenlerden biri olduğumu."

Cebinden bir anahtar çıkarıp kilide sokuyor ve elini mekanizmanın önünde sallayarak bir şeyler fısıldıyor. Bu lanet büyüleri kopyalayabilmek için duyma konusunda daha iyi olmalıyım.

"Bu yalan değildi," diyor, kapıyı çarparak açıyor ve beni içeri sürüklüyor.

Kendimi bir ofiste bulmayı umuyorum ama öyle değil, burası küçük bir sınıf. Arka duvarda dev bir karatahta, önde bir masa ve o tarafa bakan sıra sıra sandalyeler. Tavandan sarkan ve duvarlara tutturulmuş nesneler var, ama beni sınıfın arkasına ve başka bir odaya çekerken onlara bakma şansım yok. Burası onun ofisi gibi görünüyor - başka bir masa, deri destekli bir sandalye ve içinde büyük bir kitaplık.

Sonunda durduğumuzda ve beni döndürüp yüzüne baktırdığında ona "Bu bir ihmal yalanıydı," diyorum.

Çocuksu olduğumu düşündüğünü belli eden o aptalca ve çileden çıkarıcı tavırla gözlerini deviriyor.

"Neden üniformanı giymiyorsun?" diye bağırıyor bana, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ceketinin kollarını pazularına doğru çekiyor.

"Çünkü giymek istemedim."

"Okuldan atılmak mı istiyorsun?"

Ona dik dik bakıyorum. "Evet, aslında isterdim ama bunun pek olası olmadığını düşünüyorum. Siz ve yetkililer beni buraya getirmek için çok çaba sarf ettiniz. Herkes bana devam zorunluluğu olduğunu söyleyip duruyor. Yakın zamanda kimsenin beni okuldan atacağını sanmıyorum."

Homurdanıyor. "York'u tanımıyorsun. Sırf saçma bir istisna yaptı ve o pis kokulu domuzu getirmene izin verdi diye-"

"O pis kokmuyor!"

"-bu sana yumuşak davranacağı anlamına gelmez. Kuralları çiğnersen seni buradan atmakta bir sakınca görmez. O zaman sonunun nereye varacağını görürsün. Sorun çıkaranlara tahammülü yoktur."

"Ben sorun çıkaran biri değilim."

"Gerçekten mi? Bu sabah üniformasız başka birini gördün mü?" "Bu çok saçma! Etek müstehcen bir şekilde kısa," diyerek kalçalarımı gösteriyorum,

"Çoraplara gelince... Oldukça cinselleştirilmiş-"

"Üniforma yüzünden. Kurallar böyle. Ya uyarsın ya da atılırsın."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Beni atsalar da umurumda değil."

Beni düşünüyor, masaya yaslanıyor. "Seni gözaltı merkezine ya da daha kötüsü bir çalışma kampına gönderirler."

Göndermeyecekler. Beni o yerlerden birine göndermeleri için oyalanmayacağım.

Stone başını iki yana eğdi. "Kaçarken beş dakika bile dayanamazsın."

Nefesimi içime çekiyorum. Böyle düşündüğümü nereden biliyordu? "Gerçekten mi? Çünkü geçen sefer dört gün dayanmıştım," diyorum.

"O Marcus Lowsky'nin en sevdiği kardeşini öldürmeden önceydi."

"Ben mi?"

"Seni." Ellerini açıp iki yanına koyuyor. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diyorum sessizce, bıçağımı ve o kafatasını düşünerek.

"O Gecenin Kurtları'nın lideri ve eminim sen de onların kim olduğunu biliyorsundur."

Başımı sallıyorum, başparmağımı çiğniyorum.

"Artık başının üstünde bir ödül var, Blackwaters."

Gözlerinin içine bakıyorum, tüm bunların beni burada tutmak için bir saçmalık olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. "Ben olduğumu bilmeyecekler."

"O bıçağın her yerinde senin büyüülü parmak izlerin olacak. Küçük kardeşi Joey'nin kafasında bıraktığın bıçakta."

Kusmuğumu yuttum. "Ne demek istiyorsun?"

İç geçiriyor. "Çok gülünç derecede cahilsin. Okula gitmiş olsaydın bunları bilirdin." Ona ters ters bakıyorum. "Bir nesneyi cinayet gibi ciddi bir amaç için kullanan bir büyücü

Nesneyle birlikte parmak izleri. Parmak izleri ne sihirle ne de zamanla asla silinemez. Bazıları Gecenin Kurtları gibi çeteler için çalışan yetenekli bir iz sürücü, bu parmak izlerini okuyabilir ve onları sahibine bağlayabilir."

Masaya doğru kayıyor ve o soğuk tavrıyla bana sırtıyor. "Bıçağı çoktan sana bağladılar. Neye benzediğini zaten biliyorlardı. Artık ismini de biliyorlar. Marcus Lowsky başına ödül koydu. Ölü ya da diri, kardeşinin öldürülmesinin cezasını çekmeni istiyor."

"Cinayet değildi, kurtarıyordum..."

Yere bakıyorum; üzerinde yürüdüğümüz diğer döşeme tahtalarının aksine, bunlar çok cilalı değil, aslında sürtünmüş ve aşınmış.

"Siyahlı adam neden bana söylemedi? Neden bıçağımı bulmaları için bırakmama izin verdi?"

"Yapması gereken bir iş vardı Bayan Blackwaters: sizi içeri almak. Ve o da tam olarak bunu yaptı. Bundan sonra size ne olacağı onu hiç ilgilendirmiyor."

Kendime rağmen kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Tabii ya. Siyahlı adam beni neden umursasın ki?

Sessiziz, onun odunsu kokusunu fazlasıyla alan bu küçük, havasız ofisteki tek ses onun nefesi ve benimki.

"Aptal olma. Burada güvendesin. Arrow Hart Akademisi büyü dünyasındaki en güvenli ve en iyi korunan yerlerden biridir."

"Korunaklı mı? Issız bir yerin ortasındayız!"

"Aynen öyle. Yeni nesil sihirbazlar çok değerlidir ve gelecekleri için eğitim alırken her ne pahasına olursa olsun korunmalıdırlar."

"Komik, bir dakika önce beni kovacaklarını söylemiştin."

"Eğer kurallara uymazsan York atacak. Açık konuşayım." Gözleri yüzümde ve vücudumda geziniyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Sen bir hiçsin. Kimsenin kızı değilsin, kimsenin vaftiz kızı değilsin, kimsenin sorumlusu değilsin. Düne kadar kayıtlı bile değildin. Seni korunmaya değer kılacak hiçbir olağandışı gücün ya da yeteneğin yok. Kimse seni umursamıyor, kaybolursan kimsenin umurunda olmayacaksın. Kaçarsan - kendini okuldan attırırsan - Marcus Lowsky'nin seni ele geçirmesi günler değil saatler sürer."

Sonra da ölmüş olursun ve ne yetkililer ne de bu okul için bir sorun olmaktan çıkarsın."

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum, sözleri kalbimin derinliklerine saplanıyor. Eskiden beni umursayan, beni önemseyen biri vardı, o kadar ki hayatını beni koruyarak ve saklayarak geçirdi.

"Seni neden saklıyordu, Blackwaters?"

Düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve hayallerimden sıyrılıp onun sözlerini algılamam biraz zaman aldı. "Ne?" Yüzü tekrar gözümün önüne geldiğinde "Ne?" diyorum.

"Teyzen seni neden sakladı?"

Ona bakakalıyorum. "Bunu düşündüğümü nasıl... nasıl bildin?"

Farkında olmadan düşüncelerimi yüksek sesle mi söyledim?

"Hayır, söylemedin ama yine de onları duyabiliyorum." Bana sırıttı.

"Ne oluyor lan? Ne demek istiyorsun?" Sırıttığı bir şekilde daha da sinir bozucu bir hal alıyor. Bunun zekice bir güven numarası olduğunu sanmıyorum. Bence o ciddi.

"Öyleyim. Bu benim birçok yeteneğimden biri."

"İnsanların düşüncelerini okuyabiliyor musun? Bu iğrenç bir şey," diye ciyaklayarak ondan bir adım uzaklaşıyorum ve birlikte geçirdiğimiz iki gün boyunca aklımdan geçen tüm uygunsuz düşünceleri düşünmemek için gerçekten çok çaba sarf ediyorum.

Tanrım, siyahlı adam da düşüncelerimi okuyabiliyor mu? Herkes okuyabilir mi?

"Hayır, tatlım. Sadece ben."

"Şunu yapmayı kes," diye çıkışıyorum.

Kahretsin, o motel odasında yatarken hayal ettiğim tüm o şeyler. Siyahlı adamla bisiklete binerken aklımdan geçen tüm o kirli fikirler.

Profesör Stone kaşlarını çattı, sanki az önce o yulaf lapasından bir kaşık dolusu yutmuş gibiydi.

"Merak etme Blackwaters, senin gibi zavallı küçük okul kızlarının olgunlaşmamış arzularını araştırmakla ilgilenmiyorum."

Gözlerim yanıyor ama ağlamamaya kararlıyım, Stone'un önünde değil - adı taş, doğası taş. Belki daha sonra, Pip'i de yanımda yatağa sürüklediğimde.

"Üniformanı giy ve sınıfa git," diyor, masasındaki bir şeye bakmak için bana sırtını dönerek. "Ve seni uracıkta soyundurup iç amaırlarınla okula geri göndermediğim için ükret."

O fark etmeden önce hızla gözlerimi siliyorum ve havayı içime çekiyorum. Soğukkanlılığımı geri kazanarak ona çıkışıyorum: "İsterdim ama beni rehberimden uzaklaştırdın. Haritam yok, zaman çizelgem yok ve-"

Dönüp bana bakıyor, elinde iki kâğıt parçası var: biri harita, diğeri zaman çizelgesi. Onları bana doğru itiyor ve ben de başka bir şey söylemesine fırsat vermeden elinden kapıp uzaklaşıyorum.

Ne dediğı umurumda değil, yine de en kısa zamanda buradan kaçacağım. Sadece bu konuda daha akıllı olmam gerekecek.

Rmerhaba

Kampüsün içinden yurt odama giden yolu bulmak için haritayı kullanıyorum. İçinde bir tür sihirli GPS var, beni temsil eden küçük bir nokta binaların etrafında yol alıyor. Yollar bu sefer boş. Derslerin çoktan başladığını tahmin ediyorum. Onlara katılmak için acelem yok, özellikle de aç ve biraz sersemlemişken. Patikalar boyunca yürümek için zaman ayırıyorum ve kıyafetlerimi çıkarıp üniformamı giymek için daha da uzun bir zaman harcıyorum. Biraz büyük beden, etek belimden aşağı kayarak kalça kemiklerime tünüyor ve ceket omuzlarımdan gevşekçe sarkıyor. Zıplayan tavşanların aksine, ben bu görünüşle sallanmayacağım.

Aptal bereyi kafama geçirdiğimde, artık kaçınılmaz olanı erteleyemeyeceğimi kendime itiraf etmek zorunda kalıyorum; derse gitmem gerekiyor. Zaman çizelgesine bakıyorum; ilk sırada ileri düzey büyüler var. Eskiden epeyce yararlı büyü bildiğimi, aslında onları yapmada oldukça yetkin olduğumu düşünürdüm. Bunun saçmalık olduğunu ne kadar çabuk öğrendim? Bir yarayı iyileştiremiyorum ya da saçımı bile kurutamıyorum.

Ayaklarımı labirent gibi binaların arasından sürükleyerek geri dönüyorum ve üzerinde büyü laboratuvarı yazan uzun bacalı binanın içine giriyorum. Zemin katta doğru sınıfı buluyorum ve elimi

Kapı kolunu. İçeriden sesler duyabiliyorum. Omuzlarımı destekliyorum, kolu çeviriyorum ve adımlarımı içeri atıyorum.

Sınıf tıpkı televizyonda gördüğüm laboratuvarlara benziyor. Her yer pırıl pırıl beyaz, lavabolar pencerelere karşı dizilmiş ve ekipmanlar raflara istiflenmiş. Ayrıca dört sıra sandalye var, ön taraftaki biri hariç hepsi dolu. Bu sandalyelerde oturanların hepsi ve beyaz tahtanın önünde duran bir öğretmen dönüp bana bakıyor. Beyaz bir laboratuvar önlüğü ve spor ayakkabılar giymiş, parlak mor gözlükleri kafasının tepesine yığılmış parlak mor saçlarıyla uyumlu.

"Ahhh Bayan Blackwaters, sonunda bize katılmaya tenezzül etmişsiniz gibi görünüyor."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, öyle olmasa da. Umarım Stone doğruyu söylüyordur ve zihin okuma yaygın değildir.

"Tam zamanında geldiniz. Bazı pratik ödevler yapmak üzereydik ve ben de ilk gönüllümü arıyordum. Lütfen kitaplarınızı masanıza bırakın ve ön tarafa gelin."

Dediğini yapıyorum ve bana sempatiyle gülümseyen Winnie ile göz göze geliyorum. Bu beni tedirgin ediyor. Bu bir ders değil mi? Kötü bir şey olamaz.

Zaman çizelgemde adının Dr. Johnson olduğunu öğrendiğim öğretmenin yanında duruyorum.

"Pekâlâ," diyor öğretmen ellerini karnının önünde birleştirerek ve odayı gözden geçirerek. "İlk kim başlamak ister?"

Neredeyse her kol beni şaşırtan bir coşkuyla havaya kaldırıyor. Bir coşku ve öğrencilerin gözlerinde dans eden kesin bir kötü niyet. Bu beni Winnie'nin gülümsemesinden bile daha fazla geriyor.

"Summer," diye karar veriyor Dr. Johnson, baş amigo kıza öyle bir hayranlıkla bakıyor ki, acaba aşık mı oldu diye merak ediyorum.

"Teşekkür ederim, Dr. Johnson," diyor Summer tatlı bir sesle, ayağa kalkarken, az önceki huysuzluğun tüm izleri silinmiş.

"Görevimiz," diye açıklıyor Dr. Johnson bana, "başka bir büyücünün sesini değiştirmenin mümkün olup olmadığını görmek. Bu, gizli faaliyetler yürütürken faydalı bir beceri olabilir. Hazır mısınız?" diye bana değil Summer'a soruyor.

Summer başını sallıyor, ellerini kaldırıyor ve gelecek olanın kötü olduğunu biliyorum, gözlerindeki parıltı kesinlikle şeytani. Dudakları fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, başka bir sıcak hava patlaması ya da başka bir şey bekliyorum.

Hiçbir şey yok.

Her şeyi berbat mı etti?

Gözlerimi açıyorum. Herkes hâlâ bana bakıyor, Summer başarılı olduğunu çok iyi biliyormuş gibi kendini beğenmiş.

Herkes bekliyor.

Sonunda Dr. Johnson, "Konuşma nezaketini gösterirseniz, Bayan Blackwaters." diyor.

Yanağımı çığnıyorum. Konuşmak istemiyorum. Bunun iyi gideceğini sanmıyorum. Muhtemelen sesimi gıcırtılı ya da boğuk bir hale getirmiştir. Ancak Winnie haklı. Ona rahatsız olmadığımı göstermeliyim. O zaman çabucak sıkılır ve beni yalnız bırakır.

Konuşmak için ağızımı açtım, kimse sormadığı için onlara ilk adımı söylemeyi planlıyordum.

Ama ağızımdan çıkan tek şey yüksek sesli bir domuz homurtusu.

Gözlerim telaşla öğretmene kayıyor ve tekrar deniyorum, bu sefer dudaklarımdan bir dizi ciyaklama ve homurtu çıkıyor. Konuşmaya çalıştıkça, sanki derim ve kemiğim geriliyor ve yeniden şekillendiriliyormuş gibi, burnumda şiddetli bir acı hissediyorum. Ne olduğunu anlamak için çaresizce ellerimi yüzüme götürüyorum.

Tüm sınıf kahkahalara boğuluyor ve ben gözlerimle yardım etmesi için yalvararak öğretmene baktığımda, o sadece bana sırtıyor ve alkışlıyor.

Gerçekten alkışlıyor.

"Aferin Summer. Mükemmel. Bu gerçekten de zor bir sihir. Birinin sesinin tonunu değiştirmek çok daha kolaydır, sınıf, ama onu bu şekilde tamamen değiştirmek son derece yetenekli. Ya burun? Ne muhteşem bir dokunuş! Tam not, Summer. Bravo!"

Burun mu?! Umutsuzca burnumu okşuyorum ve artık orada olmadığını, yerini iki büyük burun deliği olan düz bir burnun aldığını dehşetle fark ediyorum. Yüzümü saklamaya fırsat bulamadan birkaç öğrenci telefonlarını çıkarıp fotoğrafımı çekiyor.

Summer yerine oturmadan önce abartılı bir reverans yapıyor.

Öğretmen bana doğru döndüğünde "Domuz kız," diye ağzını açıyor ve ben de otomatik olarak ellerimi kaldırıyorum, o küçük sürtüğü sınıftan dışarı atmaya hazırım.

Ancak buna fırsat bulamadan Dr. Johnson'ın eli benimkini tokatlayarak uzaklaştırdı.

"Bayan Blackwaters, bu okulda başka bir öğrenciye karşı büyü kullanmanın kesinlikle yasak olduğunu hatırlatmak isterim. Henüz yenisiniz ve kurallarımıza aşına değilsiniz, bu yüzden bu saldırı girişiminizi Profesör York'a bildirmeyeceğim ama yarın akşam derslerden sonra benimle birlikte cezaya kalmanız gerekecek."

Şaşkınlık içinde ona bakıyorum, sesim domuz sesine dönüştüğü için karşılık veremiyorum. Summer öğretmenin arkasından bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. İçimden hem Dr. Johnson'ı hem de amigo kızların başını yan sınıfa fırlatmak geliyor.

Bunun yerine nefes almaya konsantre oluyorum, gözlerim Winnie'ye takılıyor, onun bariz endişesi öfkemi yatıştırıyor.

"Bayan Blackwaters, yardımınız için teşekkür ederim. Yerinize oturabilirsiniz."

Kımıldamıyorum, büyüyü tersine çevirmesini ya da Bayan Günişığı'ndan bunu yapmasını istemesini bekliyorum. Bu gerçekleşmeyince Winnie sonunda benim adıma konuştu.

"Rhianna'nın sesini ve yüzünü değiştirmeyecek misiniz, Dr. Johnson?"

"Henüz değil, Bayan Wence. Dersin sonunda tüm sesler tersine çevrilecek. Sırada kim var?"

Koltuğuma yığılıp kaldım. Diğer herkesin kobaylarında yaptığı değişiklikler çok daha uysal. Herkes arkadaşlarının hafif bir aksanla ya da hafif bir sürçmeyle konuşmasını komik buluyor. Kimse domuz gibi burnundan solumuyor. Kimsenin yüzü sakatlanmıyor. Ve konuşamadığım için büyüyü kendim bile uygulayamıyorum. Oturduğum yerde somurtarak etrafımdaki herkesin eğlenmesini, ara sıra bana doğru bakmasını, kıkırdamasını ve 'domuz kız' diye fısıldamasını izliyorum.

İçimde bu ismin kalıcı olacağına dair kötü bir his var.

Rmerhaba

Neyse ki Dr. Johnson dersin sonunda yüzümü ve sesimi normale döndürüyor. Ama ancak Winnie ona hatırlattıktan sonra, aksi takdirde muhtemelen bunu yapmayı unutturdu diye düşünüyorum.

Tekrar konuşabildiğimde Winnie kolunu benim koluma doluyor ve bizi laboratuvardan çıkarıp spor salonuna doğru götürüyor. Nereye gittiğimizi fark ettiğimde inliyorum. Egom bu sabah zaten hırpalanmıştı, bir de bedenimin hırpalanmasıyla başa çıkabileceğimden emin değilim.

"Bu spor değil," diyor Winnie beni sürüklerken. "Bu dövüş eğitimi. Aslında oldukça eğlenceli. Yağmur altında kros yapmaktan ya da Summer'ın aerobik yapmasından daha iyi."

Yaklaştıkça, spor sahasına ilk kez bakıyorum, saha yemyeşil ve yemyeşil ve iki tarafı çevreleyen yüksek tribünler.

Sahada birkaç öğrenci birbirleriyle yarışıyor, birbirlerine sihir fırlatıyor, gülüyor ve bağırıyorlar.

"Diğer öğrenciler üzerinde büyü kullanmamıza izin verilmediğini sanıyordum" diyorum, bir elimle sahayı işaret ederken diğer elimle burnumu ovuşturuyorum.

"Bu düello. Pratik yapıyorlar."

Bir öğrencinin diğerine bir sihirli şimşekle vurarak geriye doğru yuvarlanmasını ve bir başka öğrencinin kendisinden daha küçük bir çocuğu omzunun kuvvetiyle yere sermesini izliyorum.

"Tehlikeli görünüyor," diye mırıldanıyorum, "ve kaotik."

"Eski günlerde, resmi kurallardan önce öyleydi. Şimdi hangi büyüler kullanabileceğin ve ne tür bir güç kullanabileceğinle ilgili kurallar var."

Ne olup bittiğini anlamadan biraz daha izliyorum. "Ama bunun amacı ne?"

"Çok basit aslında. İki takım. Amaç diğer takımı saf dışı bırakmak. Burada popüler, çünkü bilirsin, bir gün dışarıda gerçekten böyle savaşıyor olabiliriz."

Ayaklarım yavaşlıyor, biraz daha izliyorum ama Winnie dirseğimden çekiştirerek beni soyunma odasına sürüklüyor.

Bu sabah olduğu gibi, soyunma odasında bir askıda asılı bir spor kıyafeti beni bekliyor. Üzerinde adımın yazılı olduğu bir etiket benim olduğunu ilan ediyor ama biri onu silmiş ve üstüne 'domuz kız' yazmış.

Gözlerimi deviriyorum. Ciddi misin? Bu kadar mı orijinal olabiliyorlar?

Tüm fısıldaşmalara ve kıkırdamalara rağmen hakarete tepki vermeyerek iğrenç üniformamı çıkardım ve aynı derecede iğrenç spor kıyafetlerimi giydim. Şort ve vücudumun her yerine yapışan parlak likradan yapılmış üst kısım da bir deri bir kemik. Zıplayan tavşanların üzerinde harika görünüyor, tüm etkileyici kıvrımlarını vurguluyor. Benim üzerimde ise sadece çıkık kalça kemiklerimi ve herkesin aksine tanga giymediğimi vurguluyor. Evet, külot çizgim kesinlikle görünüyor.

İkimiz de giyindikten sonra Winnie elimi tutuyor ve beni büyük spor salonuna götürüyor.

"O kadar korkmuş görünme. Yaşlı Koç Hank aslında buradaki en iyi öğretmenlerden biri, bir kere havlamasını geçtiniz mi tamamdır."

"Korkmuyorum," diyorum ona, herkesin bana bir tür ucubeymişim gibi bakmayı kesmesini dileyerek. Başımın üzerinde gerçekten bir işaret var mı diye havaya bakıyorum ve burnumun geri dönmediğinden emin olmak için burnuma dokunuyorum.

Winnie beni bekleyen bir grup öğrencinin yanına götürüyor. Hâlâ saçlarını şekillendiren zıplayan tavşanlar henüz gelmedi ama oğlanlar gelmiş gibi görünüyor. Ve bu likranın saklanmadığı konusunda yanılmamışım.

Hem de çok. *Her* yumruyu - *her* yumruyu - her popo çatlağını ve her sertleşmiş kası görebiliyorum. Ve aman Tanrım, sergilenen çok fazla kas var. Bu üniversitedeki erkekler zamanlarının çoğunu spor yaparak geçiriyor olmalı. Sanırım bu pek de şaşırtıcı değil, çünkü biz burada bir gün çağrılırsak bu ülkeyi savunabilecek elit büyücüler olarak eğitiliyoruz.

Tanıdık olmayan yüzlere göz gezdirirken, bu sabahki dev adamı ve prensi görüyorum ve iki insanın bu kadar acımasız bir malzemenin içinde bu kadar iyi görünebilmesi korkunç derecede adaletsiz geliyor.

Saçları ağarmış, çömelmiş yaşlı bir adam grubun önünde bekliyor, ayağını yere vuruyor ve saatine bakıyor. Sonra beni fark etti ve beni öne doğru çağırdı.

Beni bir tarafa götürüyor. "Sen yeni kızsın." "Evet, Rhianna."

"Memnun oldum Rhianna. Ben Koç Hank." Bana elini uzatıyor - elini uzatan ilk kişi- ve ben de sıkıyorum, parmaklarımı sıkarken hafifçe yüzümü buruşturuyorum. "Resmi bir eğitim almadığını duydum. Sana herhangi bir savaş becerisi öğretildi mi?"

"Evet," diyorum, sonunda kendimi güvende hissedebileceğim bir şey olduğu için mutluyum.

"Peki ya büyülü olmayan dövüş?"

"Büyülü olmayan mı? Dövüş sanatları gibi mi?"

Kıkırdıyorum. "Evet," diyor, eğlenceden eser yok.

Gülümsemem düşüyor. "Hayır, hiç yok."

Kollarını kavuşturup başını sallıyor, belli ki düşünüyor. Sonra gruba doğru sesleniyor. "Spencer, buraya gelebilir misin lütfen?"

Neredeyse bir ayı büyüklüğünde görünen dev adam koşarak

Biz

e. "Evet, Koç," diyor.

"Rhianna fiziksel dövüş eğitimi almamış, bu da demek oluyor ki bugün derse katılamayacak." Spencer sanki buraya yabancı bir gezegenden gelmişim gibi bana bakıyor. Ki öyle sayılır. "Onunla birlikte bazı temel manevraları ve tutuşları gözden geçirmeni istiyorum."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Spencer inledi. "Gerçekten, Koç. Bu-"

"Bu konuda en iyi öğrencim sensin, Spencer. Düello takımımızın en iyi üyesisin," diyor Spencer'a dönmeden önce bana. "Bir ya da iki ders kaçırmak sana diğerlerine verdiği zararı vermez. Ayrıca, Rhianna'ya burada ders verecek daha iyi birini düşünemiyorum." Spencer'ın omzuna bir tokat attı ve köşedeki minderleri işaret etti. "Oradan başlayabilirsin."

Matlar mı? Bu fikir hiç hoşuma gitmedi.

Koç Hank diğer öğrencilerin yanına dönerken Spencer sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Neden hiç dövüş bilmiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü hiç öğrenmedim."

"Çok saçma," diye mırıldanıyor ve minderlerin olduğu yöne doğru tepiniyor. İsteksizce onu takip ediyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve zıplayan tavşanların da bana kaşlarını çatıldığını görüyorum. Gülümsüyorum ve onlara tatlı tatlı el sallıyorum. Sonra ayaklarımı kaldırıp minderlerin yanındaki Spencer'a katılıyorum.

O da bir grup öğrenciye doğru bakıyor ve onların Koç Hank'le birlikte spor salonundan çıkıp ikimizi yankılı alanda yalnız bırakmalarını izliyor.

"Bu çok sinir bozucu," diyor bana kollarını kavuşturarak.

"Özür dilerim," diyorum, "gününü mü mahvettim?" Koçtan bana bire bir eğitim vermesi için Spencer'ı seçmesini ben istemedim ki. Bana sorsaydı, çok daha ufak tefek, zayıf adamlardan birini seçerdim. Üstüme düşse beni ezip öldürecekmiş gibi görünmeyen birini.

Spencer'ın gözleri vücudumda geziniyor, yüzüme dönmeden önce kalça kemiklerimde oyalanıyor.

"Neden böyle şeyleri bilmiyorsun? Son okulun sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Winnie'nin bana kayıtsızlar hakkında söylediklerini ve okula hiç gitmediğimi açıklamamın onu neredeyse fit hale getirdiğini hatırlayarak, bu sefer bu bilgileri kendime saklamaya karar veriyorum. Bunun yerine, muhtemelen orada olmam gerekeceğini düşünerek minderlerin ortasına doğru yürüyorum.

"Artık başlayabilir miyiz? Bana bu şeyleri ne kadar çabuk öğretirsen, ikimiz de gruba o kadar çabuk katılabiliriz." Gerçi gruba katılmanın onun için benim için olduğundan çok daha iyi bir seçenek o l d u ğ u n d a n eminim.

Ancak bir sonraki anda vücudumun havada savrulduğunu ve sırtımın sert bir şekilde mindere çarptığını görüyorum.

Ve bunu tekrar düşündüm. Belki bu benim için de iyi olmayacak.

İnliyorum, ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Siyahlı adamla yaptığım dövüşten dolayı vücudum hâlâ ağrıyor. Ama sanırım bir sürü çürük daha kazandım.

Spencer'a bakıyorum. Elleri kalçalarında, üzerimde yükseliyor.

"Ne oluyor lan?" Nefes nefese kaldım, yüzüne doğru bir büyü patlaması göndermek istedim. Ne de olsa burada bunu yaptığımı görecektir kimse yok.

"Başla demiştin."

"Beni uyarabilirdin."

"Peki bunun ne anlamı olurdu? Bir saldırganın seni uyaracağını mı sanıyorsun?"

Siyahlı adamı ormanda pusuya düşüren çeteyi ve yıllar boyunca yaşadığımız çeşitli evlere giren adamları düşünüyorum. Omurgam sızlıyor, ayağa kalkıyorum.

"Biri bana saldırırsa büyüümü kullanırım," diyorum ellerimi kaldırarak.

"Peki ya seni silahsız bırakırlarsa? O zaman ne olacak?"

"Beni silahsızlandırmak mı?" Ellerimi indirmeden önce onlara bakarak söylüyorum.

"Evet, silahsızlandırmak," diye alay ediyor, sanki aptalmışım gibi. "O zaman sahip olacağın tek şey fiziksel dövüş yeteneklerin ve becerilerin olur."

"Senin gibi birine karşı büyüümü kullanamayasaydım, hiç şansım olmazdı!"

"Bu şeyleri öğrenme zahmetine katlansaydın yapardın."

Ona bunun öğrenmemekle değil, öğretilmemekle ilgili bir durum olduğunu söylemiyorum.

Birbirimize ters ters bakıyoruz. Gözleri koyu çikolata kahverengisi ve yemin ederim onlara bakarken o kancayı, o çekimi hissediyorum. Siyahlı adamla ve Stone'la hissettiğim aynı garip sihir. Nefesim kesiliyor ve gözlerim karnıma düşüyor, tam o sırada bana tekrar saldırıyor,

Beni sırt üstü çeviriyor. Omurgam çarpmanın etkisiyle irkildi ve gözlerim acıyla sulandı.

"Yüce Tanrım!" diye mırıldandım. "Şunu keser misin? Bunun ne faydası var?" Tekrar ayağa kalkıyorum. "Ne yapmam gerekiyor? Seni nasıl durdurabilirim?"

"Karşılık ver, aptal," diyor ve tekrar üzerime atılıyor.

"Nasıl?" Çığlık atıp ona doğru hamle yapıyorum. Faydası yok. Üçüncü kez sırt üstü yatıyorum. Gözlerimi tavana dikiyorum. Bu saçmalık. "Bunu yapmaktan zevk mi alıyorsun?"

Yavaşça geri dönüyorum.

"Neyi yapmaktan? Koç sana birkaç hareket göstermemi istedi. Ve yapıyorum."

"Öyle demedi. Olman gereken- Argh," diye feryat ediyorum beni tekrar ters çevirirken, bu sefer o kadar sert ki, yemin ederim yıldızları görüyorum.

Orada nefes nefese yatıyorum.

"Ayağa kalk," diyor bana. Başımı sallıyorum. "Kalk!"

"Hayır!" Bağırıyorum.

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Acınacak haldesin. Madem her şeyi biliyorsun, seni neden bu okula aldılar domuz kız?"

Bu isim karşısında yüzüm kızardı. Sonra oturmak için kendimi yuvarladım. "Zaten burada olmayı hiç istememiştim."

Çenesi seğiriyor. "O zaman neden gitmiyorsun?"

"Bu... karmaşık," diyorum, eğer gitmek istiyorsam, bu dövüş şeylerinin gerçekten işe yarayacağını ve bu devasa ahmağın bunları öğrenmeme engel olduğunu fark ediyorum. "Ders bitti," diyorum ona, ayağa fırlayıp uzaklaşarak.

"Gidemezsin. Koç çok kızacak." Ona parmağımı gösterip yürümeye devam ediyorum.

Soyunma odasından üniformamı alıp doğruca odama döndüm ve Pip'i çimlerin üzerinde uyukladığı yerden kaldırdım.

Bu sabah Winnie'nin masasında bir dizüstü bilgisayar gördüm. Umarım onu kullanmama kızmaz.

Yere çöküp bilgisayarı kucağıma aldım, Pip de yanıma kıvrıldı. Winnie'nin bilgisayarını tahmin etmem birkaç denememi aldı.

Şifre. Girdikten sonra, kendini savunmayla ilgili eğitim videoları arıyorum. O et kafalı bana öğretmezse, ben kendim öğretirim.

Yarım saat sonra kapı açıldı ve Winnie aceleyle içeri girdi.

"Rhianna, her yerde seni arıyordum." "Ben de tam buradaydım," diyorum omuz silkerek.

"Ne oldu? Spencer hareketleri yapamadığın için dersi ektiğini söyledi."

"Piç kurusu," diye mırıldandım. "Bana öğretmedi, ben de gelip kendim öğrenmeye karar verdim."

"Koç çok kızacak, Rhi. Savaş yolunda. Genelde çok tatlıdır ama onunla ters düştüğünde ..."

"Harika," diye mırıldandım. "Görünüşe göre buradaki tüm öğretmenler bana çoktan kızmış - Johnson, Hank... Stone."

"Oh, yani daha önce mi? O da neydi öyle?"

Cevap vermiyorum, dikkatimi dizüstü bilgisayara veriyorum.

Winnie yanımda yere çöktü. "Dizüstü bilgisayarımı ödünç almana bir şey demiyorum ama senin kendi bilgisayarın yok mu?"

Başımı sallıyorum. "Geride bıraktım."

"Biri sana gönderebilir mi?"

"Kimse yok." Winnie'ye bakıyorum. "Teyzemle yaşıyordum. Ama o artık yok."

"Başka ailen yok mu?" Başımı sallıyorum.

"Ah... Özür dilerim," diyor Winnie.

Dişlerimin arasından hava emiyorum ve dizüstü bilgisayarın kapağını kapatıyorum. "Peki ya öğle yemeği? Sakın söyleme, salona geç kalırsak yol kenarında ölmüş hayvan falan yeriz."

Winnie kıkırdıyor. "Öğle yemeği biraz daha iyi olur." Ayağa fırlıyorum, Winnie'ye elimi uzatıyorum ve onu yukarı çekiyorum. "İlk günün pek iyi geçmediği için üzgünüm," diyor.

"Böyle olmasını beklemiyordum, biliyorsun."

Winnie bana gülümsüyor. "Bir dahaki sefere, eğer böyle sinirlenirsen, hışım ile çekip gitme. Gel beni bul. Cidden, her yerde seni arıyordum. Seni arayacaktım ama numaralarımızı hiç değiştirmedimizi fark ettim."

"Telefonum yok."

"Onu da mı geride bıraktın?"

"Hayır, hiç telefonum olmadı."

Winnie'nin yüzü kasılır. "Hiç olmadı. Nasıl olur? Telefonun olmadan nasıl yaşayabiliyorsun?"

Ona sert bir bakış attım. "Telefonun olmadan yaşayamıyor musun?" "Hayır, pek sayılmaz."

"Neden? Bu kadar hayati olan ne?"

"O... şey... ona ihtiyacım var... sadece öyle, tamam mı? Ve sana da bir tane almamız gerekecek. Öğle yemeğinden sonra Trent'e uğrarız. Satılık her türlü aleti var. Eminim bir ya da iki eski telefonu vardır."

"Bu bana ne kadara mal olacak?" Yetkililerin bana her hafta vermeyi uygun gördükleri cüzi harçlığı düşünüyorum. Bu ancak bir paket Çeker almaya yetecek ve Pip için yiyecek bulmam gerekecek.

"Bu konuda endişelenme. Trent iyi adamlardan biridir." Bu sözleri biraz buğulu gözlerle söylüyor ve ondan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum.

Öğle yemeği kahvaltıya oldukça benzer bir işkenceydi. Elimde büyük bir peynirli baget ve bir kase çorba ile geçerken herkes bana bakıyor ve fısıldaşıyor, ancak bu sefer yeni lakabımın bonusu da var: Domuz Kız.

Ayrıca, birisi kibarca burnumla çekilmiş fotoğraflarımı bastırmış ve Büyük Salon'un etrafına asmış.

Bunu görmezden geliyorum, çorbayı ve bagetimden birkaç ısırtığı mideye indirip kalanını Pip'e saklıyorum.

"Onu da yemeyecek misin?" Ekmek parçalarını ceketimin ceplerine doldururken Winnie soruyor. "Kahvaltıyı atladığım için açlıktan ölüyorum."

"Ben de öyleyim ama birazını Pip için saklamalıyım." Winnie boş gözlerle bana bakıyor. "Domuzum."

"Oh, evet, doğru," diyor. Bir havuç çubuğunu çiğniyor. "Onu domuz yemi gibi bir şeyle beslemen gerekmiyor mu?"

"Peki ben onu buralarda nereden bulacağım?"

"Şey," dirseğimi tutuyor, "bu hemen şimdi çözebileceğimiz bir şey."

Trent'in odası da bizimki gibi köhne bir blokta, ancak Winnie ve benden daha fazla parası olmalı, çünkü odasını paylaşmıyor.

Winnie Trent'in kapısını çalarken ve biz cevap beklerken birkaç çocuk bize şüpheyle bakıyor. Ancak kimse bize dışarı çıkmamızı söylemedi. Kurallar buraya kadarmış.

Uzun bir dakikadan sonra Trent kapıyı açtı. Uzun boylu ve zayıf, gözlerinin üzerine düşen ve bugün taradığını sanmadığım bir tutam saç var. Aslında yeni kalkmış gibi görünüyor.

"Hey Winnie," diyor eliyle saçlarını karıştırırken, "uyukluyordum."

Dudaklarında gergin bir gülümseme geziniyor. "Üzgünüm, eğer-"

"Yok, zaten beşte derse kalkmam gerekiyordu. Ne var ne yok?"

"Bu Rhi. Yeni geldi."

"Selam," diyor Trent, çenesini bana doğru sallayarak. "Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Telefona ihtiyacı var."

"Benim telefona *ihtiyacım* yok," diye mırıldanıyorum.

"Herkesin bir telefona ihtiyacı var," diyor Trent bana, "senin yok mu?"

"Hayır, hiç param da yok, bu yüzden yapabileceğimi sanmıyorum. göze-"

"Kullanmadığım eski bir tane var. Onu parçalarına ayıracak ve parçalarını bir şeyler yapmak için kullanacaktım."

Winnie eğiliyor ve hayranlıkla fısıldıyor: "Yaptığı şey bu. Bir dahi gibi."

Trent'in saçlarının arasından çıkan kulaklarının tepesi kıpkırmızı. "Her neyse, istersen alabilirsin."

"Çok nazıksın ama-"

"Bekle. Senin için getireyim." Birkaç cihazdan gelen mavi ışıkların buruşuk yatağı aydınlattığı odanın karanlık karanlığına dalıyor ve birkaç dakika sonra elinde tuğlaya benzeyen bir şeye, etrafına sarılmış bir şarj kablosuyla geri dönüyor. "Bunu şarj etmen gerekecek. Merak etme, zaten silinmiş."

"Teşekkürler." Hediye elinden aldım. Teyzem olmayan birinden aldığım ilk hediyeydi bu. Siyahlı adamın bana aldığı yiyecekleri saymazsak. Ancak bu, onun bana yaptığı

iş. Bu gerçek bir cömertlik. Yeni tanıştığım birinden. Karnımda tarif edemediğim bir his yüzüyor, yarı rahatsızlık, yarı minnettarlık.

"Teşekkürler Trent," diyor Winnie ona, "sınıfta görüşürüz."

"Evet, sınıfta görüşürüz."

Kapıyı kapatıyor ve Winnie bir sonraki dersten önce yeni telefonumu takmak için yatakhaneimize dönmemiz konusunda ısrar ediyor.

Koç sınıfın dışında beni bekliyor. "Sınıfımı izinsiz terk ettin, Missy." "Öğretiyordum. Spencer bana öğretmiyordu-"

"Benim iznim olmadan kimse sınıfımı terk edemez." Ses tonu sakın ve ölçülü. Sesi kızgın değil ama bu onu bir şekilde daha tehditkâr yapıyor. "Bir sorunun varsa, gel ve beni gör. Şimdi, dersimin yarım saatini kaçırdığın için, bu akşam t e l a f i edebilirsin. Saat tam yedide spor salonunda ol. Sakın geç kalma."

Dönüyor ve fırtına gibi uzaklaşıyor. İkinci bir ceza. Evet, tüm bu okul olayını tamamen sallıyorum.

Bir sonraki ders Büyülü Tarih ve Politika ve küçük yaşlı kadın öğretmen Bayan Hollyhill, yeni doğmuş bir bebek kadar çok şey bildiğimi hemen fark ediyor. Okumam gereken uzun bir kitap listesiyle beni kütüphaneye gönderiyor ve yetiştiğimde geri gelmemi söylüyor.

Haritamla birlikte malikanenin arkasındaki kütüphaneyi buluyorum. Büyük Salon'la neredeyse aynı büyüklükte, tavanı da neredeyse onun kadar yüksek. Sadece burası raf raf kitaplarla dolu ve hepsi de tavana doğru yükseliyor. Hayatımda daha önce hiç bu kadar çok kitap görmemiştim. Küçük ciltler, dev dergiler, eski püskü görünümlü şeyler ve yepyeni ciltler. Bazılarının sırtında altın harflerle yazılmış yazılar, diğerlerinde resimler ya da sade metinler var. Ortalık toz ve eski kâğıt kokuyor ve bu koku her nasılsa davetkâr. Koltuklar ve basık kanepelerin yanı sıra lambalı masalar da mekanın dört bir yanına serpiştirilmiş.

Kütüphaneciye listemi gösteriyorum ve o da kitap labirentinde gezinmeme yardımcı oluyor, ta ki bir koltuk ararken önümü göremeyeceğim kadar yüksek bir yığın elde edene kadar. Köşedeki bir koltuğa gömülüyorum, yıllar boyunca burada oturan öğrencilerin ağırlığından göbeği çökmüş olmalı ve sayfaları karıştırmaya başlıyorum.

Çoğu, yüzlerce yıl önce, çoğunlukla okyanusun diğer tarafında gerçekleşen savaşların ve siyasi müzakerelerin sıkıcı tarihi anlatımları. Esniyorum, daha yakın tarihe geçip geçmemeyi, bilgilerimdeki bazı boşlukları doldurmaya çalışıp çalışmamayı tartışıyorum. Ama gözlerim kamaşıyor ve göz kapaklarım düşüyor.

"Arayı kapatmak için de mi gönderildin?" Sarsılarak uyanıyorum ve benim yaşlarımda bir çocuğun bana baktığını görüyorum. Düzgün kesilmiş kahverengi saçları, sade bir yüzü ve hafif çarpık dişleri var.

"Ha?"

Kolunu kaldırıp bana elinde tuttuğu üç kitabı gösteriyor.

"Evet," diyorum boynumu kıvrarak ve daha dik oturarak.

Bir sandalye kapıp bana doğru çekiyor, oturuyor ve kollarını dizlerine dayıyor. "Yeni misin?"

"Evet."

"Ben de. Yaklaşık bir dönemdir buradayım."

"Sen yeni misin?" Bir tür anomali olduğum izlenimine kapılmıştım.

"Ailem Aropia'dan buraya taşındı. Orada bize öğrettikleri bazı şeyler buradan farklı. Arayı kapatmaya çalışıyorum."

"Söylesene," diyorum ona, "'yeni çocuk' etiketinin etkisinin geçmesi ne kadar sürer?"

"'Yeni' etiketi mi yoksa 'domuz' etiketi mi?" Bana sırtıyor ama bunun iyi niyetli olduğunu söyleyebilirim.

"Domuz olan asla gitmeyecek, değil mi?"

Başını sallıyor. "Ve benim 'yeni' çocuk etiketim bir sonraki yeni çocuk ortaya çıkana kadar sürdü ve o da sendin." Sırtışı genişliyor. "Artık resmi olarak yeni çocuk değilim."

"Tebrikler ... ee ...?" "Andrew."

"Rhi," diyorum ona. "Burayı mı yoksa eski okulunu mu tercih ediyorsun?"

"Aslında burayı. Çok daha pratik şeyler öğretiyorlar. Eski okulumda yeteneklerimizi ve becerilerimizi test etmemize hiç izin verilmezdi. Burada bu teşvik ediliyor."

Bugün ilk kez midemde bir heyecan duygusu kıvılcımlanıyor. Ben de bunu istiyorum. Yeteneklerimi test etmek. Eğer burada sıkışıp kalacaksam, en azından neler yapabileceğimi öğrenmek istiyorum.

"Bu kulağa hoş geliyor."

Bir anda kütüphanecinin sesi bize ulaştı. "Sessiz olun lütfen. Burası bir kütüphane."

Andrew gözlerini deviriyor ve fısıldamak için yaklaşıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, Rhi. Görüşürüz."

Sonra ayağa kalkıp bir kitap rafının etrafında kayboluyor. Az önce ikinci bir arkadaş mı edindim?

Kendi kendime sırtıyorum ve sandalyeye geri gömülüyorum. Belki de okul o kadar da kötü değildir.

Rmerhaba

KÖTÜ. Gerçekten kötü. Çünkü koç Hank'in vermeye karar verdiği ceza işkenceden başka bir şey değil. Sanırım bana baktı ve en büyük fiziksel zayıflığımı buldu. Sahada turlar, mekikler, şnavlar, hatta burpee'ler. Canım çok yanabilir ama deneyebilirim. Ama bunu. Bu kesinlikle imkansız.

Tabii ki ilk başta bunu fark etmedim. Beni spor salonunda asılı duran bir halata götürdü ve tavanı işaret etti.

"Buna tırman ve tepedeki zili çal, sonra gidebilirsin."

On dakika sonra yatakhane döneceğimi sanıyordum. Ne de olsa ipe tırmanmak ağaca tırmanmak gibi bir şeydi, değil mi? Sorun değil.

Uh uh. Büyük sorun. Büyük, büyük sorun.

Bunu bir bok için yapamam. Ellerimi kaba halatın etrafına dolayıp kendimi yukarı çekiyorum ama yerden sadece bir metre kadar yükseldikten sonra geri kayıyorum, lifler avuç içlerimi ve kalçalarımı yakıyor. Tekrar deniyorum, ayaklarımla ve ellerimle daha sıkı kavıyorum. Zerre kadar fark etmiyor. İpe atlayıp kendimi yukarı çekmeyi deniyorum. Ama acı veren bir ciyıklama ile daha da aşağıya kayıyorum. Spor salonunun etrafına bakıp yardım arıyorum.

Koç nerede? Bana bunu nasıl yapacağıma dair bazı ipuçları verebilirdi. Doğru yapamadığım bir teknik olmalı.

Bir kez daha deniyorum, kollarım ve bacaklarım acıdan çığlık atıyor. Yol veriyorlar ve yere yuvarlanıyorum, mümkün olan en onursuz şekilde karnımın üzerine düşüyorum.

Spor salonunu kahkahalar dolduruyor ve başımı kaldırdığımda hem zıplayan tavşanların hem de bir grup sporcunun yanımdan geçtiğini görüyorum.

Harika.

"Bakın," diye sesleniyor Summer arkadaşlarına, "bu domuz kız. Yer mantarı mı arıyor? Hayır, ipe tırmanmaya çalışıyor. Ama zavallı küçük domuz bunu yapamıyor çünkü elleri yerine paçaları var."

Herkes gülüyor.

Ben de karşılık vermek istiyorum ama nefes nefese kalıyorum. At kuyruğunu bana doğru sallıyor ve amigo takımının geri kalanıyla birlikte koşarak köşeye gidiyor ve orada hemen piramitler oluşturmaya başlıyorlar.

Sporcular da spor salonunun karşı köşesine geçip orada bir devre kuruyorlar. Yanlarından geçerken Spencer'la göz göze geliyorum.

"Yardım ister misin, küçük domuzcuk?" diye soruyor bana.

"Senden mi, hayır," diye çıkışıyorum, kendimi yukarı sürüklüyorum, kollarım jöleden yapılmışken bu çok zor.

Bana sırtarak sinir bozucu bir göz kırpmıyor ve ben de parmağımı açıp bir kez daha ona uzatacak gücü buluyorum.

Şimdi spor salonunda sahip olduğum izleyici kitlesi bana bu lanet ipe tırmanmak için ihtiyacım olan ekstra enerji ve kararlılığı veriyor.

Başımı arkaya eğip gözlerimi kısarak uzaktaki tavana bakıyorum. Bu işe başladığımda o kadar da uzak görünmemesi ne garip. Şimdi ay kadar uzakta görünüyor, çan ise uzakta parıldayan küçük bir nokta. Avuçlarımdaki teri gömleğimin ön kısmına sürüyorum ve üç ciğer dolusu hava üflüyorum. Sonra ipi elime alıp tekrar deniyorum.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Bu sefer her denemede biraz daha yükseğe tırmanıyor gibiyim ama hâlâ iki filin uzunluğunda uzağında tavanındayım.

Eşlik eden kıs kıs gülmeler ve alaycı "Go Piggy go!" bağırışları yardımcı olmuyor.

İlk günümün büyük bir kısmını bu şekilde geçirdiğimi fark ederek milyonuncu kez sırt üstü düşüyorum. Sırt üstü yuvarlanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve içimden öyle bir çığlık atıyorum ki kendi kulak zarlarımı patlatıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?"

Gözlerimi açıyorum ve siyahlar içindeki adamın karanlık bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Bir anda vücudum tereyağı gibi eridi.

Ağzımı açıyorum. Kapattım. Sonra tekrar açıyorum. Muhtemelen bulunduğu yerden çok çekici bir manzara. Muhtemelen bademciklerimi görebiliyordur.

"İyi misin?"

"Burada ne yapıyorsun?" İnliyorum.

Ağırlığını ağır çizmeli bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Stone'u ziyaret ediyorum."

Bugün pelerinini giymemiş. Onun yerine koyu renk bir kot pantolon ve koyu renk bir tişört giymiş. Kısa kollu olduğu için gözlerim kollarından ellerine doğru inen kabarık damarlara ve özenle işlenmiş mürekkeplere takılıyor. Elleri...

Yutkunuyorum.

"Bu aptal ipe tırmanmaya ve o zili çalmaya çalışıyorum."

"O zaman neden minderde yatıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

İnleyerek, kollarımı dizlerimin üzerine koyarak yuvarlanıyorum.

"Çünkü yapamıyorum."

"O zaman yeterince çabalamıyorsun."

Homurdanıyorum - aptalca çünkü zıplayan tavşanların kıkırdadığını duyabiliyorum. "Gerçekten öyle. Yerden sadece birkaç metre yükselebiliyorum. Ve şimdi ellerim paramparça oldu." Avuç içlerimi uzatıyorum, kırmızı, çiğ ve kabarmış.

Hiçbir uyarıda bulunmadan avuçlarımı kavıyor ve beni ayağa kaldırıyor. Şikayet etmek için ağzımı açıyorum ama sonra dikkatim dağılıyor. Kısmen dokunuşunun mideme taklalar attırması, kısmen de gözlerini kapatıp fısıldamaya başlaması. Ellerimi bıraktığında tamamen iyileşmişlerdi.

"İşte," diyor usulca, ifadesi sertleşmeden önce, "o lanet büyüü öğrenmen gerek."

Yemin ederim bacaklarım titriyor ve bu artık kas ağrısından değil.

"Teşekkür ederim ama pek bir şey fark etmeyecek. Asla zirveye çıkamayacağım."

"Koç büyü kullanamayacağını mı söyledi?"

"Ne?" Kendimi bir insanın hissedebileceği kadar aptal hissederek mırıldandım.

"Koç sana sihrini kullanamayacağını mı söyledi?" "Hayır."

Başımı öne eğiyorum.

"Hmmm," diyor ve bakışlarımı kaldırdığımda uzaklaşmakta olduğunu görüyorum.

Lanet olsun. Sihir. Başından beri sihrimi kullanabilirdim.

Gerçi kimse bana söyleyecek kadar nazik değildi.

Aptal çana bakıyorum ve sırf o lanet şeyi çaldırmak için ona doğru bir büyü patlaması göndermeyi düşünüyorum.

Ama hayır, ona kendim ulaşmaya kararlıyım.

Gözlerim tavana sabitlenmişken, sihrimi çağırıyorum, göğsümün ortasından, uzuvlarım boyunca, el ve ayak parmaklarıma kadar yükselmesine izin veriyorum. Bir adım öne çıkıp ipi ellerime alıyorum. Sonra tırmanıyorum, beni desteklemek ve havaya kaldırmak için sihrimi kullanıyorum. Bu sefer daha da yükseğe tırmanıyorum, kısa bir süre sonra amigo kızların piramidinin tepesiyle aynı seviyeye, sonra pencerelere ve en sonunda da tavana çıkıyorum. Zil tam başımın üzerinde asılı duruyor ve tüm gücümle konsantre olarak, alnımda biriken ve omurgamdan aşağı süzülen terle, elimdeki zinciri kavırıyorum ve zili o kadar yüksek sesle çalışıyorum ki spor salonundaki herkes bana bakıyor.

Onlara sırtıyırım. Summer'a. Spencer'a. Tüm kölelerine. Sonra zili, ipi bırakıyorum ve yere doğru süzülüyorum, Bu sefer ayaklarımın üzerine zarifçe iniyorum.

Sağ salım yere inip havayı yumrukladığımda küçük bir sevinç çığlığı atmaktan kendimi alamıyorum. Koçun burada bir yerlerde olduğunu ve zaferime tanıklık ettiğini umarak ayak parmaklarımda üzerinde dönüyorum. Onun yerine siyahlı adamın kapının yanında durup beni izlediğini görüyorum. Gözlerini yakaladığımda başka tarafa bakıyor, bana sırtını dönüyor ve doğruca çıkışa doğru yürüyor.

İzlemek için mi kaldı?
Ve bu neden içimi titretiyor?

Dışarıda depar atarken bulduğum Koç'un izini sürmem biraz zaman alıyor. Ona başardığımı söylediğimde adeta vızıldıyorum ve saatine bakıp neden bu kadar uzun sürdüğünü sorması bile keyfimi kaçırmaya yetmiyor.

Terli, pis kokulu ve her yerim ağrıyarak ama yine de sevinçli bir şekilde soyunma odalarına gidiyorum.

Soyunma odasında başka birinin daha olduğunu fark ettiğimde ruh halim ters yönde ciddi bir düşüş yaşıyor. Herhangi biri değil.

Summer.

Bu kızı tanıyalı daha bir gün bile olmadı ama şimdiden ondan nefret ediyorum.

En azından yalnız ve etrafı hayranlarıyla çevrili değil. İçeri girdiğimi duydu ve omzunun üzerinden baktı.

"Ah, sensin," diyor, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Evet, benim."

"Bu kokunun ne olduğunu merak ediyordum."

Burnumu göğsüme yaklaştırıp koklamadan edemiyorum. "Muhtemelen şu anda oldukça kötü kokuyorumdur. Bu duşlarda su gerçekten sıcak mı?"

"Duş mu alacaksın?" "Evet."

"Yapamazsın." Bana doğru dönüyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Peki neden? Bu okul senin değil, Summer."

"Tartışılır ama aslında herkes Salı gecelerinin benim gecem olduğunu bilir. Başka kimse gelemes. Küçük arkadaşın sana bunu söylemedi mi? Belki de domuz olduğun kadar sapıksın da."

Bana bakarak beline kadar uzanıyor, üstünün likralı kumaşını kavırıyor ve başının üzerinden geçiriyor. O değil

Altına bir şey giymemişti ve ben başka tarafa bakmadan önce etkileyici göğüsleri gözümün önüne geldi.

"Spencer'la burada buluşacağım. O yüzden kaybol, tamam mı?" Göz ucuyla onun şortunu ve iç çamaşırını çıkardığını görüyorum. "Tamam mı?"

Ona doğru bakıyorum, tamamen çıplak, vücudunu korumaya bile çalışmıyor. Aslında yüzü dönük duruyor, eli kalçasında, uzun sarı saçları omuzlarına dökülmüş.

Neden popüler olduğu çok açık. Kız şaşırtıcı derecede güzel. Ve Spencer gibi birinin neden onunla burada, duşlarda buluştuğu da çok açık.

"Çık dışarı, küçük domuzcuk, hemen!" diye bağırıyor.

Ve aniden içimden utanç akıyor. Utanç ve daha önce hissettiğimi hiç sanmadığım bir şey, kendinden nefret.

Giysilerimi alıp kaçıyorum, soyunma odasının kapısını geri sallarken duşun gürültüsünü duyuyorum ve doğruca çok sert bir duvara çarpıyorum.

Spencer.

Üstsüz, soyunma odasının ışıkları altında göğsü terden parlıyor ve kokusu son derece erkeksi.

Yuvarlanmamı engellemek için kolumu tutuyor ve bir an ağızımız açık birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Ve Tanrım benim neyim var, çünkü midemdeki tüm o çırpınışlar yeniden başlıyor.

"I ..." Başlıyorum.

Ama bitiremiyorum çünkü tek kelime etmeden beni yolundan çekiyor.

Spencer duşta ona katılırken Summer'ın zevk mırıltılarını kulaklarımdan uzak tutmaya çalışarak tökezleyerek kapıdan çıkıyorum. Spor salonundan aceleyle çıkıp patikadan aşağı iniyorum. Karanlık ve boş ve birkaç adım sonra kalbim o kadar düzensiz atıyor ki durup bir ağacın serin gövdesine yaslanarak nefes almaya çalışıyorum.

Neyim var benim böyle? İkisinden de nefret ediyorum. Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum. Peki neden ikisini düşünmekten başım dönüyor? Birlikte, duşların altında, öpüşerek, okşayarak ve

...

Neden bu bende kusma isteği uyandırıyor? Neden damarlarımdaki kan ısınıyor?

Neyim var benim böyle?

"Bana sorarsan her şey."

Sarsılıyorum ve gözlerimi açıyorum. Onları kapatmayı bırakmalıyım, çünkü ne zaman bunu yapsam bir puşt üzerime sürünüyor. Bu kez Stone'u yolda yanımdan geçerken buluyorum.

"Profesör Stone," diye düzeltiyor.

"Kafamın içinden çık!" diye bağıyorum.

"Senin küçük kirli düşüncelerin ve sırlarınla o çukurda yüzmek istediğimi mi sanıyorsun? Sen gerçekten de küçük, şımarık bir sapıksın, Blackwaters."

Yanaklarım o kadar sıcak yanıyor ki alev almadıklarına şaşıyorum. "Sapık olan sensin!"

"Hayır, bu durumda kesinlikle sensin." Beni küçümsüyor ve yürümeye devam ediyor.

Tanrım, kafasına doğru bir sihir fırtınası göndermek istiyorum.

"Bunu aklından bile geçirme, Blackwaters. Tüm uzuvlarına değeri veriyorsan olmaz."

Ayağımı yere vurup gecenin karanlığında çığlık atıyorum. Buradan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum.

Sadece Pip'in beni yatakhanemde beklediği fikri beni odama dönmeye ikna ediyor. Aksi takdirde, buradan gitmiş olurum. Bu üniversiteyi sikeyim. Yetkililerin canı cehenneme. Marcus Lowsky'nin ve Gecenin Kurtları'nın canı cehenneme.

Muhtemelen fiziksel ve duygusal bir enkaz görünümünde kapıdan içeri daldığımda, Winnie ve Pip'i Meksikalı bir çatışmaya girmiş buluyorum. Winnie odanın bir köşesindeki yatağında oturuyor, Pip de diğer köşesinde.

"Neler oluyor?" Bakışlarım ikisi arasında gidip gelerek soruyorum.

"Onu 'Büyülü ekonomi notlarımı' karıştırırken yakaladım. Onu azarladım. Şimdi surat asıyor."

"Notlarını mı yedi? Kahretsin Winnie, gerçekten üzgünüm. Ona düzgün bir yemek bulmalıyım." Pip'e ters ters bakıyorum ve o da başını yere eğip inliyor.

"Bunu çok yapıyor."

"İnsanların ona kızmasından hoşlanmıyor."

"Hmmm." Dikkatini domuzumdan uzaklaştırıp tekrar bana yöneltiliyor. "Her neyse, telefonunu çalıştırdım, sanırım ona yemek sipariş edebilirsin."

"Ne demek istiyorsun?"

Bu kez gözünü kırpmıyor, onun yerine yatakta yanındaki boşluğa vuruyor ve Trent'in bana verdiği telefonu nasıl kullanacağımı, internetten nasıl domuz maması sipariş edeceğimi ve yurtlarımıza nasıl teslim edileceğini anlatıyor. Bunu ayarlamak için Winnie'nin kredi kartını kullanmam gerekiyor ama ona geri ödeyeceğime ve Pip'in yediği tüm notları yeniden yazacağıma dair bir anlaşma yaptık.

Dersini bitirdiğinde yastıklarına yaslandı ve bana baktı. "Pek iyi görünmüyorsun. Ne oldu?"

Ona siyahlı adamla karşılaşmamı, midemde nasıl kelebekler uçuştığını anlatmalı mıyım? Yoksa Summer ve Spencer ile soyunma odasında karşılaşmamı mı?

Stone'u ve beni en çok rahatsız eden şeyi anlatmaya karar veriyorum.

"Profesör Stone ile yine tartıştım. Lütfen bana burada zihin okuyabilen tek kişinin o olduğunu söyleyin?"

"Bir ya da iki kişi daha var ama açık ara en iyisi o. Aslında herkes buradaki işi bu yüzden aldığını söylüyor. Öğrencilerin zihinlerini okuyabilen, kimin yalan söylediğini, kimin sınavlarda kopya çektiğini öğrenebilen bir personele sahip olmak oldukça faydalı."

"Yine de çok can sıkıcı. Çok istilacı." Yolda zihnimde gördüğü tüm kirli şeyleri düşününce ürperiyorum.

"Tanrım, Rhi. Ne kadarını gördü?" Yanaklarım yine kızardı. "Onu dışarıda tutamaz mısın?"

"Hayır..." Yeni arkadaşşıma bakıyorum. "Bu mümkün mü?"

"Evet, zihinsel kalkanların üzerinde çalışmalısın. Profesör Stone istediğinde onları kırmakta oldukça etkili ama en azından sen istemediğinde düşüncelerine girmesini engelliyor."

"Evet, kulağa hoş geliyor. Ama bunu nasıl öğrenebilirim?"

"Ahh, bu bir sorun olabilir." Yüzünü buruşturuyor. "Sana öğretecek kişi Profesör Stone olacaktır."

"Oh, kahretsın."

"Deneyebilirim, ama şüpheliyim-"

"Her türlü yardım için minnettar olurum."

O sürüngeyi düşüncelerimden uzak tutmak için her şeyi yaparım.

Rmerhaba

Ne yazık ki ertesi gün ilk dersim o ucubenin kendisiyle olacaktı: Profesör Stone.

"Kadim Büyü. Kulağa oldukça kuru geliyor," diyorum Winnie'ye, diğer öğrencilerle birlikte sınıfa girerken. Stone'dan hiç iz yok. Sınıfının kilidi açıktı ama boştu.

"Sanırım zor derslerden biri ama ben seviyorum," diye omuz silkiyor, sonra eğilip fısıldıyor, "kızların çoğu seviyor, birkaç erkek de öyle."

"Lütfen bana bunun sebebinin konuyu ilginç ve eğlenceli hale getirmesi olduğunu söyle."

Winnie sırtıyor ve başını sallıyor. "Buradaki öğretmenlerin çoğu ailelerimizden daha yaşlı. Stone kampüsteki tek göz alıcı kişi ve oldukça da iyi bir göz alıcı."

Gözlerimi deviriyorum. Stone'un benim kadar pislik olduğunu bilselerdi eminim farklı düşünürlerdi.

Winnie'nin yanına oturuyorum, duvarlardaki çerçevelere iliştilmiş antik görünümlü yazılara ve raflardaki aynı derecede antik görünümlü üflemeli çalgılara bakıyorum.

Stone'u deri ceketıyla bisiklete binerken düşünüyorum ve onun böylesine akademik bir konuda ders verdiğini hayal etmek zor geliyor. Ama yine de ofisi kitaplarla doluydu. Belki de sandığımdan daha inek biriydi.

Winnie'ye inanmak gerekirse seksi bir inek.

Saate baktım. Saat dokuzu çoktan geçmişti ama kimse profesörün geç kalmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Herkes sohbet ediyor ve kimse çalışmaya başlamamış.

"Gerçekten gelecek mi?"

Winnie çenesini kapıya doğru salladı, çünkü Stone sanki çok vakti varmış ve neredeyse on dakika geç kalmamış gibi içeri giriyordu.

Ceketini -bugün deri değil blazer ceket- omuz silkerek çıkarıyor ve sandalyenin arkasına bırakıyor. Sonra herkes sessizliğe gömülürken sınıfa dönüyor.

Gözleri kendisine doğru yönelen tüm yüzlerde geziniyor, benimkinde diğerlerinden bir saniye daha uzun süre kalıyor. Sonra elini kaldırıyor ve bir parça tebeşir arkasındaki tahtaya doğru uçararak havada asılı kalıyor.

Tek boynuzlu at not defterimi açıp yeni bir sayfa katlıyorum, not almaya hazırım.

Onca yıl kaçındıktan sonra bir sınıfta oturmak hâlâ tuhaf hissettiriyor. Uyandığımda kendimi açıklıktaki evimde, yatağımda bulmayı bekliyorum.

"Bugün büyüğü parmak izlerinin varlığını inceleyeceğiz," diyor profesör ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşuyorum. "Neden ortaya çıktıklarını. Onları bırakmaktan nasıl kaçınabiliriz. Ve nasıl takip edilebileceklerini."

Önde ve ortada oturan ve profesörün gömleğinin altını net bir şekilde görebilmesi için koltuğunda hafifçe öne doğru eğilen Summer kolunu kaldırıyor.

"Evet, Summer?" Stone, kıskançlıktan içimin tuhaf bir şekilde burkulmasına neden olan dostane bir tavırla söylüyor. Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Bahse girerim Summer her öğretmenin en sevdiği öğrencisidir.

"Bugün kader arkadaşlarını ve bağlanma sürecini işleyeceğimizi sanıyordum, Profesör?" diyor tatlı tatlı.

Diğer birkaç öğrenci mırıldanarak onaylıyor.

Profesör elini sallıyor ve tebeşir tahtaya kelimeler karalamaya başlıyor.

"Plan değişikliği."

Hayal kırıklığına uğramış birkaç inilti duyuluyor ve ben Winnie'ye doğru eğiliyorum. Merakımı sezdi.

"Hepimiz yıllardır bize bunu öğretmesini bekliyorduk. Gerçi herkes bunları zaten biliyor." Ona boş boş bakıyorum. "Çoğu insan," diyor sempatik bir gülümsemeyle. "Yine de herkes arasında favori bir konu çünkü herkesin bunun kendi başına gelmesini umduğunu biliyorsun. Tek gerçek eşlerinin ya da eşlerinin dışarıda bir yerlerde olduğunu."

Yüzümü buruşturuyorum. "Bu kulağa saçmalık gibi geliyor." "Değil," diyor Winnie ciddiyetle, "sadece nadir."

"O kadar nadir ki, bahse girerim kimse gerçek hayatta kaderli bir çift bilmiyordur." "Oh, biliyorum. Kuzenimin başına gelmişti," diyor Winnie, ellerini dinlendirerek.

dirseğini masaya dayamış ve çenesini ellerinin arasına almıştı. "Şanslı sürtük."

"Gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Herkes kader arkadaşı olduğunu iddia edebilir ama bu öyle oldukları anlamına gelmez."

"Bu doğru değil. İşaretler var. Ve kan testi. Emin olmanın yolları."

"İşaretler mi?" Alay ettim.

"Bayan Blackwaters," diye sesleniyor profesör ön taraftan ve ben otomatik olarak dik duruyorum. "Eğer konuşmanız bu kadar önemliyse, belki de bunu tüm sınıfla paylaşmak istersiniz."

Ona sırtıyorum. Cidden mi? Elinden gelenin en iyisi bu mu? Başımı sallıyorum.

"O zaman dikkatini ver. Herkesin öğrenmesi gereken çok şey var." Birkaç kişi koltuklarında dönerek bana bakıyor ve profesör kaşlarını çatıyor. "Aslında, ne kadar bildiğinizi test edelim."

İçimden homurdanıyorum. Hayatta kalmak, geçinmek için yeterince şey öğrenmiştim. Tamam, geleneksel bir eğitim almadım ve tamam, teyzemin kaçırdığı çok şey olduğu anlaşılıyor. Ama bizi güvende tutarken ve karnımızı doyururken elinden gelenin en iyisini yaptı. Teyzemin çeşitli savaşları anlatmak için çok fazla zamanı yoktu.

aptal büyücü hangi aptal cadiya saldırdı. Biz tavukları beslemekle, sebze toplamakla ve gerçek doğamızı saklamakla meşguldük. "Yanılıyorsun, Blackwaters. Seni hayal kırıklığına uğrattı. Seni cahil bıraktı ve teşhir edildim."

"Bunu arkadaşına söyle."

Diğer öğrencilerin bakışları bir tenis maçı izler gibi profesör ve benim aramda gidip geliyor.

Profesör masasına yaslandı ve beni inceledi.

"Pekâlâ o zaman, Bayan Blackwaters. Lütfen bana kadim büyü'nün modern büyüden ne farkı olduğunu söyler misiniz?"

Ona bakıyorum, ağzımı lanet bir balık gibi açıp kapatıyorum, sonra sırtıyorum. "Biri eski, diğeri değil."

Kimse gülmüyor.

"Summer?" diye soruyor profesör.

Summer ayağa kalkıp profesöre doğrudan hitap ediyor. "Kadim büyü diğer tüm büyülerin temeli olarak kabul edilir. En güçlü ve temel olanıdır. Böyle bir büyüyü nasıl kullanacağını bilmeyen bir büyücünün başarısız olması muhtemeldir." Kendinden memnun bir ifadeyle omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Kadim büyüden birkaç örnek lütfen, Kara Su?" Ona ters ters bakıyorum.

İç geçirdi. "Yaz mı?"

"Yaşam, ölüm, aşk, seks." Profesöre neredeyse göz kırpmıyor. "Bazı örnekler yaşamın yaratılması ve yok edilmesi olabilir. Bir hayatı korumak için başka bir hayatın verilmesi. Bir sihirden diğerine sihir bağıışı. İki yaşamın kader birliği yapmak üzere bir araya gelmesi-"

"Evet, teşekkür ederim Summer," diyor profesör ani bir kızgınlıkla. "Oturun."

Tebeşir, arkasındaki tahtaya notlar karalamaya devam ediyor. "Summer haklı. Asla kadim büyü kullanamayabilirsiniz ama ne olduğunu ve nasıl çalıştığını anlamanız gerekiyor. Eğer kullanmayı seçersen ya da kullanman gerekirse, bu dünyada ve ruhunda bırakacağı izleri anlamalısın. Daha modern ve karmaşık büyüleri başarılı bir şekilde yapmayı umuyorsanız, parmaklarınızda tınladığını hissetmeniz gerekir."

Sözleri parmak uçlarımdaki elektriği harekete geçiriyor ve gözlerimi kapatıp adamın kafasına saplanan bıçağı görüyorum. Keşke bunu hiç yapmasaydım. Keşke arkamı dönüp siyahlar içindeki adamı kaderine terk etseydim. Yine de, bu sözleri kafamda düşünürken, bunun doğru olmadığını biliyorum. Onu bırakamazdım. Öldürülmesine izin veremezdim. Karnımdaki o kanca beni doğruca ona sürükledi ve o anda onu kurtarmak için her şeyi yapardım.

Parmak uçlarımdaki büyü daha şiddetli bir şekilde kıvılcımlanıyor ve o çekimi şimdi içimin derinliklerinde hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda herkes masalarına eğilmiş tahtadan notlar kopyalıyordu. Ama profesör, gözlerini dikmiş bana bakıyor.

Gözlerimi hemen kaçırıyorum ve herkesin yaptığını yapmaya çalışarak kalemimi elime alıyorum. Yine de kopyaladığım kelimeler anlamsız görünüyor ve o adam ve bıçağımdan başka bir şey düşünemiyorum.

Sonunda ders daha pratik bir konuya döndüğünde rahatlıyorum.

Profesör sınıfı dört gruba ayırıyor ve birkaç eski eser dağıtıyor - bir ayna, bir çanta, bir kitap ve bir pipo.

"Bu nesnelerin her biri," diye açıklıyor, "kadim büyü kullanımında kullanılmış. Hepsi büyücülerin parmak izleriyle işaretlenmiş. Objeleri incelemenizi ve parmak izlerini bulup bulamayacağınızı görmenizi istiyorum. Bunları kullanan büyücüyü tespit edebilirsiniz bonus puan."

Bunu bazı mırıldanmalar izliyor. Diğer öğrenciler açıkça profesörün imkansız bir görev verdiğine inanıyor. Ama ben arkama yaslanıp diğerlerinin çalışmasına izin verirken o kadar da emin değilim. Her nasılsa son iki gün içinde, diğer büyücülerin varlığını algılayan gücümü bastırmayı başardım. Ne de olsa artık 7/24 diğer büyücülerle çevriliyim, eğer bunu yapmasaydım kafamdaki alarm zil çalardı.

Ancak, oturup diğerlerinin aynayı ellerinde çevimelerini izlerken, bu his canlanıyor ve bir an için neredeyse aynayı tutan, kadim büyüü kullanan eli görebildiğimi hayal ediyorum.

Aynanın camı mat, çerçevesi ise parlaklığını ve süslemesini kaybetmiş beyaz bir porselenden yapılmış. Sap ince başlıyor,

Tabanı gittikçe şişmanlıyor ve onu kavrayan el genç, birkaç altın yüzükle süslenmiş, parmakları uzun, tırnakları kısa ve bakımlı.

Profesör tam kulağımın dibinde "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor ve ben bakışlarımı nesneden ona doğru çekerek sarsılıyorum.

"Neyi yapıyorum?"

"O eli hayal mi ediyorsun yoksa görüyor musun?"

Başımı sallıyorum, açıklayamıyorum, açıklamak istediğimden de emin değilim. "Görüyorsun."

Sadece ona bakıyorum, zihnimi boşaltmak için elimden geleni yapıyorum. Bana kaşlarını çatıyor ve yan masaya geçiyor.

Dersin kalan yarım saatinde öğrenciler parmak izlerini tanımlama konusunda pek ilerleme kaydedemiyor. Uzun boylu, sıska bir çocuk kalıcı parmak izlerinin varlığını hissettiğinde ısrar ediyor, bir diğeri ise pipoyu her tuttuğunda aklına Angus isminin geldiğini iddia ediyor.

Profesör bu çabalardan etkilenmiş görünmüyor ve sınıftaki hiç kimsenin gerçek bir yetenek göstermediğini ilan ediyor.

Ancak, sınıfı dağıttığında, ben yanından geçerken kolumu tutuyor.

"Sen değil, Blackwaters."

"Başka bir dersim var."

"O zaman geç kalmak zorundasın."

Winnie kapının yanında durmuş beni bekliyor ama profesör ona doğru ilerliyor ve kapıyı çarparak kapatıyor.

"Şimdi ofisime," diyor ve biz içeri girerken masalardan birinden aynayı alıyor.

Ofise girdiğimizde kapıyı kapatıyor ve masasının üzerinde son karşılaşmamızda olmayan açık kitap yığınına fark ediyorum.

Beni bakarken yakalıyor ve masasının önüne gelip görüşümü engelliyor.

Aynayı kaldırıyor. "Tekrar

yapabilir misin?"

"Neyi?" Masum numarası yaparak soruyorum.

"Blackwaters, ne gördüğünü gördüm. Yalan söylediğini anlayabiliyorum.

Düşüncelerin bu belirsiz şekilde parıldıyor."

Kahretsin.

"Özel bir şey değildi," diye mırıldanıyorum, "sadece hayal gücüm."

Yüzümü inceliyor ve ben de ayakkabılarına bakıyorum. Ormanda beni almaya geldiğinde giydiği, pantolonunun paçasının altına sakladığı botlar.

"Yine yalan söylüyorsun."

Saçmalık, saçmalık, saçmalık.

"Daha önce hiç olmadı," diyorum, sonra hemen ekliyorum, "hatırladığım kadarıyla olmadı, olsaydı da ne olduğunu bilemezdim."

Bu bilgiye inanmış gibi başını sallıyor. "Tekrar dene."

Aynayı bana daha yakın tutuyor. Nesnenin bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Tüylerim diken diken oluyor ve midem altüst oluyor.

"Ne için kullanılıyordu?"

Fısıldıyorum. "Neden?" diyor.

Kapıya doğru bakıyorum. "Bir sonraki dersime gerçekten geç kalacağım ve şimdiden iki kez ceza aldım."

Alay ediyor. "Söyle bana, Blackwaters."

"Bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Ürkütücü. Kötü bir şey için kullanıldı, değil mi?"

Başını sallıyor ama bana ne olduğunu söylemiyor ve bir kez olsun onun benimkini okuyabildiği gibi ben de onun zihnini okuyabilmeyi diliyorum.

"Bu beceri ister Kara Su ve sende olmadığı çok açık."

"Yine de beni ofisinize sürüklediniz çünkü bir tür yeteneğim olduğuna inanıyor gibisiniz."

"Öyle mi?"

Çenemi kapattım.

Omuz silkiyor. "Nasıl istersen öyle olsun." Kapıya doğru bir adım attım.

"Ama böyle güçlerin kaçarken işine yarayacağını bil. Onları geliştirmeyi düşünmelisin."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. "Kaçarken beş dakika bile dayanamam sanıyordum."

"Böyle güçlerle on dakika bile dayanabilirsin."

Uzun bir dakika boyunca ayak parmaklarımda üzerinde durup teklifini değerlendiriyorum. Ama dudaklarında gezinen o sırıtış bana bilmem gereken her şeyi söylüyor. Bana yardım etmeyecek. Gerçekten etmez. Bunu bana karşı kullanacak.

"Muhtemelen," diye kabul ediyor, "ayrıca, bu sırrı zihninden çalmam an meselesi, Blackwaters. İstesen de istemesen de sonunda bana söyleyeceksin."

Spencer

Kafamın üzerinde lanet bir bulutla uyandım. Yemin ederim etrafımdaki herkes bunu görebiliyor, çünkü herkes, kahvaltıda salondaki tüm çocuklar, düello takımındaki tüm arkadaşlarım, hatta Summer ve diğer ponpon kızlar bile beni rahat bırakmıyor.

Skoru biliyorlar. Beni kızdırın - zaten olduğumdan daha fazla kızdırın - ve sonuçlarıyla yüzleşmek için yaşayın.

Kahvaltımı yapıyorum - tam istediğim gibi pişmiş çırpılmış yumurta - sessizlik içinde ve bana bir kelime söyleyecek kadar cesur olan tek kişi lanet olası Tristan.

"Neden bu kadar sinirlisin?" diye soruyor, yanımdaki koltuğa çöküp gergin çenemi ve gürleyen kaşlarımı incelerken.

"Siktiğimin beden eğitimi dersi," diye mırıldanıyorum, çatalımla yumurtaları toplayıp ağzıma atarken.

"Beden dersi mi? Sen beden eğitimi dersi için yaşıyorsun dostum. Sorun nedir? Koç dilini kışına yeterince sokmuyor mu?"

Homurdanıyorum. "Koç bana yeni kıza savunma hareketleri öğrettiriyor."

Gözlerim otomatik olarak koridorun köşesine kayıyor. Yeni kızın her yemek sırasında saklandığı yere. Tristan'ın gözleri benimkileri takip ediyor ve yemin ederim gözleri ona takıldığında yüzünde bir şeylerin sertleştiğine tanık oluyorum.

"Ve..."

"Ve bu çok sıkıcı. Ne yaptığını bilmiyor ve bu da tüm eğlenceyi kaçırdığım anlamına geliyor." Ve gerçekten başarılı olduğum tek ders. Tristan Kennedy'nin kıcını her seferinde tekmelediğim ders.

Her seferinde. Tek seferde. Her seferinde.

Bir şeyde ondan daha iyi olmak iyi hissettiriyor.

Nefret ettiğini biliyorum. Eğlencenin yarısı bu.

Ama şimdi o aptal kız geldi ve her şeyi mahvetti. Umursamamam gerektiğini biliyorum. Ona aptal hareketleri öğretip bu işi bitirmeliyim. Ama beni deli ediyor. Minderdeki o ilk günden beri. Sanki bir isilik gibi, yavaş yavaş cildime yayılıyor ve görmezden gelmek gittikçe zorlaşıyor.

Ayrıca daha da sinir bozucu bir şekilde rahatsız edici. Yemin ederim onu her gördüğümde tüm vücudum kaşınıyor.

Tristan sanki bu konu onu çoktan sıkmış gibi sandalyesine yaslanıyor. "Peki sorun ne? Kıza öğretme."

"Merak etme," diyorum ona, yumurtanın son parçasını ağzıma tikiştirip çatalımın tabağa düşmesine izin vererek. "Öyle bir niyetim yok."

Odama geri dönüyorum, diğer öğrencilerin yolumdan kaçışını, kendilerini duvarlara yaslayışını izliyorum. Kimse bu sabah benimle ters düşmek istemez. Sanırım kötü ruh halim dillere destan.

Ne yazık ki, en azından cılız bir birinci sınıf öğrencisi bu notu almamış. Arkadaşıyla yaptığı sohbete o kadar dalmış ki benim geldiğimi görmüyor, yolun ortasından yürüyor ve yolumdan çekilmiyor.

Ona doğru daldım ve küçük ciyaklamayı bir oof ile yere uçurdum. Şok içinde bana göz kırpmıyor, ağzı bir karış açık.

"Kımılma," diyorum ve yeterince hızlı yolumdan çekilmeyince kıcına yardımcı bir tekme atıyorum. Sonra onu yakasından tutup yerden kaldırıyorum.

"Sen benim kim olduğumu biliyor musun?"

Her zaman böyle değilimdir. Çoğu zaman, partinin canı ve ruhuyum. Sınıfı güldürmek garantidir. İyi vakit geçirme garantisi. Ama bazen, bazen, bu lanet olası kara bulut kanıma sızan bir sis gibi beni tüketiyor ve her şey başımı ağrıtıyor.

"Evet," diyor çocuk ve parmak uçlarımla altında vücudunun titrediğini hissedebiliyorum.

Alt sınıflar arasında bir adamı bir ay boyunca revire gönderdiğime dair bir söylenti dolaşıyor. Bu doğru değil. Sadece bir hafta. Ama bu yanlış bilgiyi düzeltmek için acele etmedim. Onun gibi tıfılların bana saygılı davranması anlamına geldiğinde değil.

"O zaman neden yolumu kesiyordun?"

Bir cevabı yok. En azından bana vermek istediği bir cevap yok. "Özür dilerim," diye kekeleyor. "Bir daha olmayacak, yemin ederim."

"Çok haklısın olmayacak, çünkü olursa ..."

Elimi açıyorum ve havada düşmesine izin veriyorum, ikinci kez yere çarpıyor.

Ben onu tekrar yakalayamadan ayağa kalkıyor ve bir fare gibi kaçmaya başlıyor.

Yumruğumu kapatıp esnetiyorum. Genellikle kötü ruh halimin acısını masum bir kurbandan çıkarmak kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlar. Bugün öyle değil. O karanlık hâlâ damarlarımda dolaşıyor.

Omuzlarımı ve boynumu yuvarlayarak omurların tıkırtılarını dinliyorum. Çok uzun süre kapalı kaldım. Buradan çıkmalı ve bacaklarımı esnetmeliyim. Bunu yapabilmem için haftalar geçmesi gerekecek ve içimdeki karanlık serbest kalmak için çabalıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu bastırıyorum.

Odama döndüğümde, almam gereken hapların iki katını yutuyorum. Yemin ederim artık işe yaramıyorlar. Yemin ederim bu bulutu, bu karanlığı kontrol etmek giderek zorlaşıyor. Özellikle de sidikli küçük bir kız onu kışkırttığında. Sanki eşini bulmuş da ortaya çıkıp oynamak istiyor gibi.

Tabii ki, bu sabah ilk dersimde. Pratik sihir.

Geçen hafta Summer'ın ona yaptıklarından sonra, ilk gelenlerden biri o. Sanki herkes onun varlığını unutacmış gibi arkaya sinmiş.

Keşke yapabilsem.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Her zamanki koltuğuma, önden ikinci sıraya katlanıyorum ve çantamı yere bırakıyorum. Sonra kollarımı göğsümde kavuşturup oturuyorum ve profesörün bize gösterdiği şeye odaklanıyorum - parmak uçlarımızdan nasıl ateş çıkaracağımızı.

Tristan Kennedy kadar yetenekli olmayabilirim - tüm akademik ödülleri kazanmış olabilirim - ama ateş çağırarak kadar basit bir şeyi ilk tüklerim çıkmadan önce de yapabiliyordum.

Yine de dinlemeye odaklanıyorum. Gözlerimin arka sıradaki yeni kıza kaymasına izin vermiyorum.

Sanki hayatı buna bağıymış gibi aptal, parlak bir not defterine notlar karalamasını izlemiyorum. Muhtemelen bağlıdır. Kendini savunmaktan aciz ve gerçekten gülünç olacak kadar cahil görünüyor. Onun yaşındaki her büyücünün akademiye gitmesinin zorunlu olduğunu biliyorum ama onun için bir istisna yapmaları gerekirdi. Rütbelerimizi düşüren sorumluluklara ihtiyacımız yok.

Profesör ateş büyüsü yapmak için gönüllü olup olmadığını sorduğunda, elimi havaya kaldırıyorum. Aynı şeyi yapan diğer öğrenciler benimkinin havaya kalktığını görüp hemen kendi ellerini indiriyorlar.

"Bay Moreau," diyor Dr. Johnson dikkatle. Bugün benim yanımda temkinli davranması gerektiğini o da herkes kadar iyi biliyor.

Ayağa kalkıyorum, başımı çevirmesem de gözlerim kıza kayıyor.

Elimi kaldırıyorum ve büyümün damarlarımda sıcak bir şekilde yalamasına izin veriyorum, ateş parmak uçlarımda canlanıyor.

Öğrencilerden birkaçı şaşkınlıkla nefes nefese kalıyor. Bir ya da iki tanesi muhtemelen gerçektir.

"Kolaymış gibi gösteriyorsunuz Bay Moreau."

"Çünkü öyle," diyorum ona, odayı inceliyor, her öğrencinin gözlerine bakıyor ve hepsinden daha güçlü olduğumu hatırlatıyorum.

Sonra yerime çöküyorum.

"Başka denemek isteyen var mı?" Dr. Johnson soruyor.

Benim baskınlık gösterimden sonra kimse o kadar istekli değil ama bir el kalkıyor.

Neredeyse gülecektim.

"Bayan Blackwaters." Profesör ona doğru başını sallıyor.

Sandalyesinden kalkıyor ve benim yaptığım gibi herkesin görebilmesi için elini kaldırıyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarımı tutarak konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor.

Ona sırtıyorum. Ne halt etmeye çalışıyor bu?

Kaşlarını daha da çatıyor. Parmakları duman çıkarmaya başlıyor ve sonra avucunda parlak kırmızı bir alev dans ederek canlanıyor.

Kimse konuşmuyor. Sınıf sessiz, sadece elindeki ateşin sessiz titreşimi var.

Dr. Johnson beyaz tahtaya dönerek, "Teşekkür ederim, Bayan Blackwaters," diyor.

Domuz kız elini kapatıyor ve alev bir tıslamayla sönüyor. Bana zaferle gülümsüyor, güzel bal gözleri parlıyor ve başımın üzerinde duran kara bulut çok daha karanlık bir hal alıyor.

Spor salonuna doğru yürürken acele etmiyorum, diğer öğrencilerin dengesiz karıncalar gibi etrafımda koşuşturmasına izin veriyorum. Geç kalırsam koçun umurunda olmaz. Ben onun yıldızıyım. Domuz kıza ders vermem için beni seçmiş olması beni daha da kızdırıyor.

Üniformamı çıkarıp formamı giyerken soyunma odası sessiz, insanlar endişeyle birbirlerine bakıyor ve herkes dikkatimi çekmemeye çalışıyor.

Herkesten önce giyinip kapıdan çıkıyorum ve sonra yan kapıya doğru ilerliyorum, kapıdan geçip kızların soyunma odasına giriyorum.

Yüksek sesler çığlık atıyor, ciyaklıyor ve ciyaklıyor ve ben et, göğüs ve külot görüntüsünü yakalıyorum. Bakışlarımı etrafta gezdiriyorum, kızların çoğu kendilerini kollarıyla ya da bluzlarıyla örtmek için ellerinden geleni yapıyor, birkaçı da hayran kalmam için orada duruyor. Sonunda domuz kızı buldum. Tam karşımda

her zamanki gibi köşede. Uyumsuz sütyeni ve külotuyla ayakta duruyordu. Kızın daha çok yemesi lazım. Bir deri bir kemik kalmış.

Tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmek için arkasını döndü ve doğrudan yüzüme baktı. Bir an için bu bağlantı göğsümün derinliklerine işliyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Gözlerim göğsüne kayıyor ve ona sırtıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, aslında güzel görünen bir göğüs kafesine sahip. Ufak tefek olmasına rağmen göğüsleri avuç içi kadar.

Sonra kimse bir şey söyleyemeden ya da beni soyunma odasından kovmaya kalkışmadan omzumu eğip ona saldırıyorum. Çığlık atıyor, alarımın gürültüsü beni daha da kararlı hale getiriyor. Onu kollarımın arasına alıp, tekmeleyerek ve küfrederek en yakın dolaba tikiyorum.

O uzun cılız kollarını ve bacaklarını dolabın içine sokmak için bir an mücadele ediyorum, tırnakları neredeyse erotik bir şekilde tenime sürtünüyor. Ama sonra başarıyorum, dolabın kapısını çarparak kapatıyorum ve bağırışlarının sesini engelliyorum. Kilidi çeviriyorum ve nefes nefese kapıya yaslanıyorum, kalbim kaburgalarıma çarpıyor.

Arkamda, kızların soyunma odası neredeyse iki dakika önce erkeklerinki kadar sessiz. Bir toplu iğnenin düşüşünü bile duyabilirdiniz.

Yavaşça odaya dönüyorum, kaşlarım çatık. "Onu dışarı çıkaran olursa bana hesap vermek zorunda kalacak. Anlaşıldı mı?" Birkaç kız başını salladı. Bazıları sadece gözlerini yere indirdi.

Birinin onun için konuşmasını bekliyorum. Kimse yapmıyor ve ben de onun dolap kapısına vuran minik yumruklarının sesini duymazdan gelerek uzaklaşıyorum.

Rmerhaba

10 YIL ÖNCE

NEFES ALAMIYORUM.

Nefes alamıyorum.

Ciğerlerim gıcırdıyor. Sıcak hava boğazımı yakıyor.

Dizlerim çenemin altında sıkıştı. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Hiç yer yok. Hiç ışık yok. Gözlerimi

sımsıkı kapatıyorum.

Acı ciğerlerimi delip göğsüme, bağırsaklarıma ve uzuvlarıma giriyor.

Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Nefes alıyorum. Tekrar nefes alıyorum. Daha hızlı ve daha hızlı.

Sanki biri boğazımı sıkıyor. Boğazımı kavriyor ve sıkıyor.

Çığlıklarını duyabiliyorum. Adamların gülüşünü duyabiliyorum. Ona vurduklarında çıkan gümbürtüleri duyabiliyorum. Onu bir bez bebek gibi odanın diğer ucuna fırlattıklarını.

Yardım etmek istiyorum. Onun yanına gitmek istiyorum. Ama ben sadece küçüğüm. Evimize giren üç iri adamın yanında bir hiçim.

Ve bana saklanmamı söyledi. Sessiz kalmamı söyledi.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Ellerim çelik yumruklar oluşturdu. Kafamda saydım. Bir. İki. İki. Üç.

Nefes almaya çalışıyorum. Sesi engellemeye çalışıyorum.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Tek bildiğim, dolap kapakları nihayet açıldığında, onları açanın teyzem olduğu. Yüzü şişmiş, başının tepesinde bir tutam saç yok ve ağzının köşesinde kan var.

"Hadi, Rhi," diyor endişeyle, elini bana uzatarak. "Gitme zamanı."

Rmerhaba

MEVCUT

Bu sefer sessiz değilim. Tüm gücümle bağırıyorum. Tüm ciğerlerimle. Yumruklarımı dolap kapısına vuruyorum ve ayaklarımla tekmeliyorum. O kadar yüksek sesle bağırıyorum ki tüm okul duyuyor olmalı.

Ama umurumda değil. Ses, diğer gürültüleri aklımdan uzaklaştırıyord. Uzun zaman önceki o sesler. Teyzemin. Teyzemin benim için tekrar tekrar yumruk atması. Bunu düşünmek istemiyordm. Hatırlatılmak istemiyordm. Bu yüzden çığlık atmaya devam ediyordm, sadece havanın ciğerlerime çekilmesini sağlamak için.

Titriyordm, kemiklerim şiddetli hareketlerle sarsılıyor ve ter içinde kalıyordm. Karnımda bir korku yüzüyor ve beni tamamen ele geçirmekle tehdit ediyor.

Buna izin vermeyeceğim. Kendini beğenmiş bir sık kafalının bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim. Beni oraya geri dönmeye zorlamasına izin vermeyeceğim.

Öfke karnımda kaynamaya başlıyor ve çığlık atmaya devam ederken bu duyguya odaklanıyordm, diğerlerine değil. Çok geçmeden bu öfke

Damarlarımda nabız gibi atıyor ve tüm gücümle, parmak uçlarımdan güçlü bir büyü şimşeği gönderip dolap kapısına sertçe çarpıyorum. Metal menteşelerinden kopuyor ve o şey soyunma odasının öbür ucuna uçarak karşıdaki duvara çarpıyor, alçı her yere dağılıyor.

Çılgılık atmayı bıraktım. Gözlerimi kapatıp sakinleştirici bir nefes alıyorum. Sonra elini düşünmemeye çalışarak, yüzünü düşünmemeye çalışarak, hiç düşünmemeye çalışarak dolaptan sıkıca çıkıyorum.

Odada toplanan diğer kızlara bakmıyorum ama hepsinin ağzı açık bana baktığını biliyorum.

"Rhi!" Winnie'nin soluğunu duyuyorum ve bakışlarımı kaldırdığımda onu iki amigo kızın arasında sıkışmış halde buluyorum. Gözlerinden sempati ve endişe fışkırıyor ve ben bakmaya dayanamıyorum. Bunun yerine, kıyafetlerimi kaptım, topuklularımı aldım ve koştum. Buradan koşarak çıkıyorum.

Yatakhane döneneye kadar, Pip'i kollarımın arasına alana kadar durmadan koşuyorum.

Aniden ortaya çıkmamdan telaşlanarak ciyak ciyak bağılıyor. Yüzümü onun kaba derisine gömüyorum ve çok geçmeden yüzümü yalamaya başlıyor.

"Buradan nefret ediyorum," diyorum ve o da benimle aynı fikirdeymiş gibi homurdanıyor.

Teyzemi her zamankinden daha çok özlüyorum.

Keşke ona daha fazla soru soracak kadar açık olsaydım. Keşke daha fazla cevap isteseydim. Şimdi fark ediyorum ki, o gece o adamların kim olduğunu bile bilmiyorum. Yıllar boyunca bize terör estiren adamların kim olduğunu bilmiyorum. Kaç tanesinden şans ve beceriyle kurtulduğumuzu ve teyzemin bizi güvende tutmak için kaç kişiyi öldürdüğünü bilmiyorum. Tüm bunları benden sakladı, omuzlarında çok fazla yük vardı. Ona tahmin ettiğimden çok daha fazlasını borçluyum. Anladığımdan çok daha güçlüydü.

Onun gibi olabilir miyim bilmiyorum. Olabileceğimi sanmıştım. Öyle olduğumu sanıyordum.

Ama aptal bir çocuk beni bir dolaba kilitledi ve neredeyse nefesim kesiliyordu.

Teyzem birinin ona bunu yapmasına izin vermezdi.

Karşılık verirdi. O dolaptan çıkmanın yolunu patlatırdı ve sonra da adamı patlatırdı.

Yere çöktüm, Pip hâlâ kollarımın arasındaydı ve aynaya baktım.

Teyzem bana hep gözlerimin anneme benzediğini söylerdi. Bazı ıGıklarda daha kahverengi, bazılarında ise altın gibi görünen bir karamel. Ama şimdi gözyaşı lekeli yüzümü incelerken, onların da teyzemin gözleri olduğunu görüyorum.

Başka hiçbir yönden birbirimize benzemiyorduk. Başının etrafına ördüğü, her zaman hayranlık duyduğum uzun sarı saçları vardı. Ayrıca uzun boylu ve söğüt gibiydi. Erkeklerin istenmeyen ilgisini çekmesi şaşırtıcı değildi. Çok güzeldi. Güzel ve güçlü. Güçlü ve cesur.

Gözlerimi aynadan ayırıyorum ve Pip'i bana bakarken buluyorum. Burnu dalgalanıyordu ve bana bir Çey söylemeye çalıştığını hissediyordum.

Muhtemelen aç olduğunu.

Bu fikri reddediyormuş gibi homurdanıyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor.

"Bana pes etmememi söylüyorsun, değil mi?" Kulaklarını gıdıklayarak söylüyorum. "Bana bebek gibi davranmamamı söylüyorsun. Kendime çeki düzen vermemi söylüyorsun."

Pip'in göz kapakları, dokunuşuma doğru eğilirken kapanıyor.

Aslında bana bir şey söylediğini sanmıyorum. Ama yine de tüm bunların doğru olduğunu biliyorum.

Ben teyzemin yeğeniyim. Onun yetiştirdiği kadınıam. Kolay lokma değilim. Bundan daha güçlü bir boktan yapıldım.

Spencer Moreau'nun canı cehenneme, ben de beden dersine geri dönüyorum.

On dakika sonra spor salonunda ona doğru yürüdüm. Dizlerinin üzerine çökmüş, mekik çekiyordu. Beni görünce kaşlarını çatı.

"Geç kaldın," diye sesleniyor Koç bana.

"Evet, ama şimdi buradayım ve gitmeye hazırım." "Spencer..." Koç diyor ki.

Spencer tekrar yere yuvarlanıyor. "Bugün ona başka biri bakamaz mı?"

Koç basitçe "Hayır," diye yanıtlıyor ve Spencer neşeli bir şekilde ayağa kalkıp antrenman yaptığımız köşeye doğru yürüyor.

Sonraki yarım saat boyunca ne o dolaptan bahsetti ne de ben. Aslında hiç konuşmadık. Ve ben bir başka

Otuz dakika boyunca yere fırlatıldım.

Dersin sonuna yaklaştığımızda bana "Bu işte hâlâ işe yaramazsın," diye hırlıyor. Onu bir ya da iki kez atlatmayı başarmış olmama ve üç kez başarılı bir şekilde tutuşundan kurtulmuş olmama rağmen bu oldukça doğru.

"Ve sen hâlâ bana hiçbir şey öğretmiyorsun." "Denemiyorsun bile!"

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip azı dişlerimi gıcırdatarak, "Deniyorum," diye bağıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan üzerime geliyor, beni bir marul yaprağından başka bir şey değilmişim gibi havaya fırlatıyor ve sonra sertçe mindere çarpıyor.

Ona gözlerimi kırıştıtırırken gözlerimin önünde yıldızlar parıltıyor.

Uzanıp minderden havlusunu alıyor ve omzunun üzerinden atıyor.

"Bir dahaki sefere seni koyduğum dolapta kal, Domuz Kız."

"Hayır," diyorum ona, keşke kendimi ayağa kaldıracak gücüm olsaydı. "Asla olmaz."

Ben teyzemin yeğeniyim. Hatırlamam gereken tek şey bu.

Rmerhaba

Spencer, Summer ve yordakılarını atlatmayı başarsam bile önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca bunu bol bol hatırlamam gerekiyor. Tüm derslerimde çok gerideyim ve her şeyi bilmemi ve daha da azını yapabilmemi son derece komik bulan akranlarım arasında çok alay konusu oluyorum.

Yine de, günlük aşağılanmaya rağımen, bir rutine giriyorum. Erken kalkıyorum, Pip'i besliyorum ve onunla vakit geçiriyorum. Sonra Winnie'yle güne başlıyorum. Bu kızı gerçekten seviyorum. Nazik, tatlı ve kendini çok utangaç hissetmediğı zamanlarda komik biri. Neden daha fazla arkadaşı olmadığını anlamıyorum. Ayrıca akşamlarını, diğıer şeylerin yanı sıra sağıımı nasıl kurutacağıımı göstererek, arayı kapatma abamda bana yardım ederek geçirmeye hazır.

"Ama teyzen sana biraz sihir öğretti, değıil mi?" diyor ikimiz de sırlıslıklam saçlarla aynanın önünde dururken. "Ateş büyüsü gibi mi?"

Ev hayatım hakkında pek konuşmadık, çünkü Winnie ne zaman kayıt dışı olduğıumu hatırlasa biraz midesi bulanıyor.

"Evet, ama pratik yaparken dikkatli olmak zorundaydık. Eğer biri bizim büyücü olduğumuzu fark etseydi, bizi yetkililere ihbar ederlerdi. Bu da bana öğretebileceklerini kısıtlıyordu sanırım."

"Bence her şeye rağmen oldukça hızlı öğreniyorsun," diyor ve saç tellerinin üzerinde ılık havayı gezdirirken parmaklarının hareketini yavaşça gösteriyor.

Hareketi taklit ediyorum, kafamda bana öğrettiği kelimelere odaklanıyorum. Havanın parmak uçlarıma sürtündüğünü hissedebiliyorum ama isteğime boyun eğmiyor. Hayal kırıklığı içinde ofluyorum.

"Ateş büyüsü yapmaktan çok daha kolay olduğunu biliyorsun," diyor. "Bu gerçekten zor bir şey."

"Teyzemin bana bunu öğrettiğini bile hatırlamıyorum. Çok küçük olmalıyım. Belki de bu tür şeyler küçükken daha kolay öğreniliyordur."

"Bundan şüpheliyim. Doğru düzgün eğitim almamış küçük büyücülerin etrafında olmayı denemelisin. Tam bir kaos. Annem benim ve kız kardeşlerimin evde büyü yapmamızı yasaklamak zorunda kaldı. Buzdolabında kurbağa, küvette balık bulmaktan bıkmıştı."

Gülüyorum. Kulağa çok eğlenceli geliyor.

Büyüyü tekrar deniyorum, bu sefer en hafif esintilerin başımın üzerinde dolaşmasını sağlamayı başarıyorum.

"İşte oldu!" Winnie diyor ki. "Ama zorlama. Sadece hisset, çağır onu." Ama ben zorlamayı bırakır bırakmaz, esinti kayboluyor.

"Biraz pratik yaparsan anlarsın."

"Hımm," diyorum ve Winnie'nin saçlarını çoktan kurutup şekillendirmiş olduğunu görüyorum.

"Yarın tekrar deneriz ve eğer istersen zihin engelleme konusunu da tekrar gözden geçirebiliriz."

Bu konuda daha da umutsuzluğa kapılmıştım ama Winnie'nin bana yaptığı tüm yardımlar için minnettarım, ayrıca her sabah makyajını ve rimelini ödünç almama izin verdiği ve nasıl uygulanacağını gösterdiği için de.

"Bana iyileştirme büyülerini de gösterir misin? Teyzem bana bunları öğretmeye çalıştı ama ben pek beceremiyorum."

"Muhtemelen sabrın olmadığı içindir." "Ben mi?"

Winnie bana bir bakış attı.

"Sadece arayı kapatmak istiyorum,"
diye mırıldanıyorum. Yetişeyim ki
gidebileyim.

Arrow Hart Akademisi'ndeki ilk birkaç boktan gününe rağmen,
burada olmanın - sanırım arkadaş sahibi olmanın - o kadar da kötü
olmayabileceğini düşünüyorum. Her zaman düşündüğüm gibi münzevi
biri olmadığımı fark ettim. Winnie'nin ve Andrew'un arkadaşlığından
hoşlanıyorum.

Saçlarımın arasında daha fazla hava dalgasının dolaşmasına izin
veriyorum.

"İstersen hafta sonunu pratik yaparak geçirebiliriz," diyor Winnie.
"Gerçekten mi?"

Okuldaki ilk hafta sonumu uykumu alarak ve üniversitede oryantiring
yaparak geçirmiştım. Bu hafta sonunun biraz daha heyecanlı geçmesini
umuyorum.

"Hafta sonu yapacak bundan daha fazla şey olmalı?" Winnie
sandalyesine çöktü. "Pek sayılmaz."

Bu kadar genç insan bir yerdeyken mi?

"Yapacak bir sürü şey vardır diye
düşünmüştüm."

"Popülerseniz ya da spor takımlarından birindeyseniz var. O
zaman maçlar ve partiler sürekli tekrarlanır. Ama seni kırmak istemem
ama biz davet edilmeyeceğiz."

"Bu berbat bir şey."

"Pek parti yapacak birine benzemiyorsun Rhi."

"Bilmiyorum. Ben hiç-"

"Bir tanesine gitmişim." Winnie başını sallıyor ve gülümsüyor. Tuhaf
yetiştirilme tarzım artık onun o manik göz kırpma krizlerine girmesine
neden olmuyor. "O zaman bu dönem en az bir partiye davet edilmeyi
kendimize görev edinmemiz gerekecek!"

"Peki hafta sonları genellikle ne yaparsınız?"

"Saskia ve ben yürüyüşe çıkar, ödevlerimizi yapar ve kitap okurduk."

"Aman Tanrım, Winnie," diyorum ona doğru etkileyici bir sıcak hava
üfleyerek. "Bizler yirmi birinci yüzyılda yaşayan yirmi yaşında
kadınlarız. On dokuzuncu yüzyılda yaşayan yaşlı kadınlar değiliz."

"Doğru, ama bu hafta sonu York için ev içlerine bağlamayacak
mısın?" Winnie kulağını kaşıyan Pip'e bakarak, "Pazara kadar olmaz,"
dedi.

"Pazara kadar olmaz."

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Winnie, "yapacak fazla bir şey yok."

Buna bir an bile inanmadım. Son yirmi yıldır hiçbir yerin arka ucunda saklanarak yaşadığım için, medeniyetteki ilk gerçek hafta sonumun eğlenceli olacağına kararlıyım.

"Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" O öğleden sonra kütüphanede Andrew'a soruyorum.

"Cumartesi öğleden sonra Los Magicos'ta bir arkadaşım ile buluşacağım, sonra da çocuklarla bira içmeye gideceğiz."

"Dur bakalım," diyorum. "Bir, Los Magicos'a girmemize izin verilmediğini sanıyordum. İkincisi, senin yaşı tutmuyor."

Andrew bana sırtıyor ve işaret parmağını kaldırıyor. "Bir, eğer izniniz varsa Los Magicos'a girebilirsiniz." İlk parmağıyla birlikte orta parmağını da kaldırıyor. "İki, eğer yeterince büyük görünürsen seni içeri alacak barlar var."

Vücuduma bakıyorum. Yeterince yaşlı görünebilir miyim? Belki doğru saç ve makyajla.

"İzin almak için nasıl bir yol izlenir?" "Neden? Bizimle gelmek mi istiyorsun?"

"Arkadaşım Winnie'yi de getirebilirim belki."

"Winnie...?"

"Uzun siyah örgülü kız."

Yüzünü biraz buruşturuyor ama ben ona öyle sert bakıyorum ki, hemen "Tabii, ne kadar çok, o kadar iyi" diyor.

"Peki, bu izni nasıl alacağım?" "Evin yöneticisine başvur."

"Evimin müdürüne mi?" Böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum. "Peki evimin reisi kim?"

"Venüs mü? Tristan Kennedy."

İlk günümde fark ettiğim Beyaz Atlı Prens. O zamanlar onun gerçekte ne kadar büyük bir prens olduğunu bilmiyordum. Bu okulda ona kraliyet ailesi muamelesi yapılıyor, yürüdüğü her yerde herkes önünde eğiliyor ve ayaklarını öpüyor.

"Tristan Kennedy?! Öğretmen falan olur sanmıştım."

"Hayır."

"Kahret

sin.

"Evet," diyor Andrew sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Sana bir tavsiye, eğer hayatını kolaylaştırmak istiyorsan, evinin reisiyle ters düşme."

Winnie'ye Cumartesi gecesi Andrew ve arkadaşlarıyla Los Magicos'a gideceğimizi söylüyorum. Tıpkı Trent'in odasının önünde durduğu gibi görünüyor - yarı heyecanlı, yarı hasta.

"Daha önce hiç bara gitmedim."

"Ha," diye havayı yumrukluyorum.

"Ne?" diyor bana bakarak.

"Sonunda senin de yapmadığın bir şey."

"Eğer yakalanırsak ailem derimi canlı canlı yüzer."

"Fark edilmeyeceğiz. Andrew o bara sürekli gittiklerini söylüyor. Ayrıca bizde Andrew'da olmayan bir şey var. Makyaj."

Winnie'nin gözleri parlıyor. "Makyajını yapmama izin mi vereceksin? Yurdun kapısından adımını attığın andan beri sana dokunmak için can atıyorum." Başımı eğiyorum. "Dur, hayır, öyle değil, yani sana makyaj yapmak istiyorum."

"Hmmm."

"Lütfen," diye yalvarıyor ellerini birbirine bağlayarak.

"Beni zıplayan bir tavşana dönüştürmeyeceğine söz verirsen."

"Eww, hayır. Yine de bazı kıyafetlerimi ödünç alman gerekecek.

Kot pantolon ve kapüşonlular olmaz."

"Kıyafetlerin üzerimde çok uzun duracak. Yürüyen bir korkuluk gibi görüneceğim," diye itiraz ediyorum.

Omzunu benimkine çarpıyor. "Sihir, unutma Rhi."

Evet, sihir. Evde sadece acil durumlarda, gerçekten mecbur kaldığımızda kullanmama izin verilirdi. Teyzem çok fazla sihrin evimizin üzerindeki gökyüzünü havai fişek gösterisi gibi aydınlatacağından ve kasaba halkının konuşacağından endişe ediyordu. Sihrimi istediğim zaman kullanabilmeye alışık değilim. Alışmak biraz zaman alacak.

"Andrew, Los Magicos'a gitmek için ev başkanımızdan izin almamız gerektiğini söylüyor."

"Evet. Bu sorun olmaz. Fiona biraz kaltaktır ama popüler olmakla o kadar meşgul ki benim gibilerle oynamaya zahmet edemez."

"Umarım Tristan da aynı şekilde davranır."

"Aslında onunla hiç konuşmadım," diye fısıldıyor Winnie saygıyla. "O bu okulda yaşayan bir tanrı gibi. Ailesi Los Magicos'un yarısına sahip. Babası konseyde ve Tristan son iki yıldır tüm akademik ödülleri kazandı. Son derece yetenekli ve-"

"İyi görünüyorsun. Evet, fark ettim. Hiç yardımcı olmuyorsun, Winnie." Benim yaşımdaki bir çocukla konuşurken gözümün korkmasını istemiyorum ama Winnie onu bir süperstar gibi gösteriyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" diye soruyor, pek de inandırıcı olmayan bir şekilde.

"Hayır, bana uyar. Ama onu nerede bulabilirim?"

"Venüs ortak salonunda."

Gözlerimi deviriyorum. Ortak bir oda mı var? Bunu bilmek güzel olurdu.

Akşam yemeğinden önce Winnie Fiona'yı bulmak için yola koyuluyor, ben de Tristan'ı aramaya çıkıyorum. Venüs ortak odasını malikânenin içinde bir yerde bulmayı umuyorum ama haritamı incelediğimde arkadaki bahçelerde saklı olduğunu görüyorum. Daha önce içinden geçmemiştim ve ağaçlarda asılı duran çiçeklerin ve yatakları dolduran çiçeklerin çiçeksi kokuları bana evimi düşündürüyor. Ağaçların altına gizlenmiş ve gözden uzak bir yazlık eve benzeyen şeye yaklaşıırken karnımda kıpırdanan sıla hasreti mi yoksa ürkütücü bir deja vu hissi mi?

Geri dönmeyi düşünüyorum. Déjà vu benim için asla iyi sonuç vermez.

Ben daha kararımı veremedim kapı açılıyor ve bir grup zıplayan tavşan, heyecanla kıkırdarak ve Tristan'ın adını mırıldanarak dışarı çıkıyor. Gözlerim açık kapıya ve içerideki loş karanlığa takılıyor, içeriden boğucu bir müzik geliyor. Acaba on dakika önce gelseydim neyi bölmüş olurum diye düşünüyorum.

Zıplayan tavşanlardan biri, Aysha, beni dışarıda gezinirken fark ediyor. Yüzü hemen kaşlarını çatıyor. "Eww, domuz kız, burada ne yapıyorsun?"

"Ortak odayı ziyaret ediyorum," diye belirtiyorum, her ne kadar bu çok açık olsa da.

"Hoş karşılanacağından şüpheliyim. Tristan senin pis kokunun ortama bulaşmasını istemez."

Ona soğuk bir bakış atıyorum ama o sadece saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve kızlar bir sürü gibi hareket ediyor.

Kendime yarın Los Magicos'a gitmeyi ne kadar çok istediğimi hatırlatıyorum ve kapı açık olmasına rağmen kapının çerçevesine vuruyorum. İçerisi müzik dışında sessiz.

"Ayşa, seni kovduğumu sanıyordum," diye bir ses yükseliyor içeriden.

İçeriye temkinli bir adım atarak karanlığa bakıyorum. Oda hippilerin aşk kulübesine benziyor. Yerde büyük kanepeler ve minderler, pencereleri örten renkli tüller, tavandan sarkan fenerler ve havada sürüklenen bir duman var. Bir duvarın yanında çift kişilik bir yatak, koyu renkli minderler ve şiltenin üzerine örtülmüş örtüler ve yatak başlığına yaslanmış Tristan Kennedy yer alıyor.

Gömleğinin önü açık, üzerinde lacivert bir chino pantolon var, ayakları çıplak, uzanmış kolu bükülmüş bir dizine dayanmış, parmaklarında bir eklem yanıyor. Altın sarısı saçları başının etrafına dağılmış ve sağ göğüs kafesinde bir ısırik izi olduğuna yemin edebilirim.

"Aysha değil," diyorum, odaya doğru bir adım daha atarak. "Ben Rhianna, Rhianna Blackwaters."

Esrarı ağzına götürüyor ve pelüş dudaklarının arasından uzun uzun emiyor, ucu kıpkırmızı parlıyor ve ucundan korlar fışkırıyor. Sonra havayı, ayrık ağzının arasından yavaşça dışarı üflüyor, gri duman yukarı doğru kıvrılıyor.

"Ve?" diye sorar.

"Ben sizin evinizin bir üyesiyim ve-"

"Ve sonunda gelip kendini göstermek için çaba sarf etmeye karar verdin. Ne kadar nazıksın. Kendini daha önce tanıtmayı düşünmedin mi?"

"Kendimi tanıtmak mı? Pardon?"

"Evin reisine." Başparmağını ona doğru salladı. "Yeni etleri kontrol etmeyi severim."

Andrew'un ev sahibimin sağ tarafında kalmam konusunda beni ne kadar uyardığını hatırlıyorum. Gerçi bu herif pislğin teki. Ateşli bir pislik. Ama yine de bir pislik.

Bakışları vücudumda gezinirken, eteğimle aptal çoraplarımın arasındaki çıplak uyluk parıltısında oyalanırken, "Doğru," diyorum sözlerini duymazdan gelerek. Bu saçma üniformaya lanet olsun. Bakışlarının tenimi ısıttığı o aptal yola lanet olsun. "Bu hafta sonu Los Magicos'a girmek için izin istemeye geldim."

Esrarı parmaklarının arasında yuvarlıyor ve beni düşünüyor. "Peki karşılığında bana ne vereceksin, domuz kız?"

Dişlerimi birbirine geçiriyorum. "Anladığım kadarıyla bu işler böyle yürümüyor."

"Anlayışın yanlış. Sana izin vermemi istiyorsan, karşılığında bana bir şey vermelisin."

"Sana tam olarak ne vermemi istiyorsun?" Belki de bu durumu yanlış yorumluyorum. Buna şaşırımdım. Sosyal etkileşimlerim çok az oldu. Belki de sinyalleri okuma konusunda deneyimsizim. Belki de karnımdaki ürpertici his düşündüğüm şey değildir. Muhtemelen sadece kafası güzeldir.

Ama ağzının köşesi sinsi bir gülümsemeyle kalktığında, daha az ikna oldum.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Sen hastasın."

Kıkırdıyor, yatağının yanındaki masaya doğru eğiliyor ve elindeki sigaranın külünü bir tepsiye savuruyor. "Merak etme küçük domuzcuk, senden böyle bir şey beklemiyorum. Kendine bir baksana." Kıkırdıyor. "Sende hiç et yok." Öne doğru eğiliyor. "Biri sana dişlerini geçirmeden önce senin şişmanlamaya ihtiyacın var küçük domuzcuk."

Sözleri zekiceydi. Siyahlı adamla tanışana kadar, bu okula gelene kadar, kendi çekiciliğimi hiç düşünmek zorunda kalmamıştım. Hiç bu kadar düşünmemiştim. Yüzüm yeterince güzel görünüyordu ve vücudum yapmam gereken her şeyi yapmama izin veriyordu. Başka ne önemi vardı ki?

Şimdi önemli gibi görünüyor. Bu okul hiyerarşisinde nerede oturduğunuz ne kadar seksi olduğunuza, ne kadar paranız olduğuna ve soyadınıza göre belirleniyor.

En azından benim sadeliğim bu sürüngenin herhangi bir iyilik beklemeyeceği anlamına geliyor... ima ettiği her neyse.

"Sadece bana izin ver."

"Burada benim için birkaç iş yaptıktan sonra. O kızlar burayı mahvetti. Çöp kutularını boşaltabilir ve çarşafları değiştirebilirsin. Ben duş almaya gidiyorum." Cigarasını tepsiye bırakıyor ve yataktan kayarak odanın öbür ucundaki kapıya doğru ilerliyor. "İşin bittiğinde, geçiş kartını imzalayacağım."

Milyonlarca sorudan birini soracak oluyorum ama çoktan banyonun kapısını yüzüme kapatmış oluyor ve bir an sonra suyun aktığını duyuyorum.

Oflayıp puflayarak odaya göz gezdiriyorum. Bir duvara yaslanmış büyük bir sandık var ve açtığımda içinde temiz çarşaflar buluyorum. Onları buruşuk yatağa taşıyorum. Misk ve erkek kokusu kokuyor ve çok yakından düşünmek istemediğim birkaç nemli nokta var. Sinirlenerek çarşafları yataktan çekiyorum, o lekelerle dokunmamaya çalışıyorum, onlara neyin sebep olduğunu hayal etmemek için gerçekten çok uğraşıyorum ve Stone'un düşüncelerimi okumak için burada olmadığına şükrediyorum. Kirli çarşafları yere atıyorum, sonra temiz olanlarla savaşıyorum.

İşim bittiğinde çöp kutularının peşine düşüyorum. Yatağın yanındaki hariç hepsi boştu. Çöp torbasını çıkarmak için eğildiğimde, içinde ne olduğunu talihsiz bir şekilde görüyorum ve neredeyse kusuyorum. Yine o erkeksi kokunun eşlik ettiği kullanılmış bir lastik.

Çabucak poşetin ağzını bağlıyorum ve çarşaflarla birlikte yığının üzerine atıyorum. Tristan henüz dönmedi, bu yüzden adamdan zaten nefret etmeme rağmen önümüzdeki birkaç dakikayı kirli bardakları toplayarak ve minderleri düzelterek geçiriyorum.

Ben bütün işleri bitirmişken o banyodan çıkıyor. Saçları nemli ve beline beyaz bir havlu bağlamış halde yatağı incelemek için ilerlerken bir buhar dalgası onu takip ediyor. Yaptığım işi incelemek için eğiliyor ve sırtındaki kaslar nefesimi kesecek şekilde dalgalanıyor.

Ne yazık ki, sanırım duymuş olmalı, çünkü bana sırtıtmak için başını çeviriyor.

"İyi iş, domuz kız. Belki de her gün çarşaflarımı değiştirmeni sağlarım." Cevap vermiyorum ve o yatağa oturuyor. Havlu kalçalarından aşağı sarkıyor ve kalçalarından aşağıya doğru iki derin oluk açılıyor.

malzeme. Komodinin çekmecesini açıp bir kâğıt çıkarırken gözlerimi kaçıyorum, yanaklarım ısınıyor.

Boş bir form, ama elini kâğıdın üzerinde gezdirdiğinde, ilmekli bir imzayla birlikte kelimeler beliriyor.

Bir dahaki sefere sahte bir form doldurma umudum yok oldu. Bana uzattı. "İşte."

Ona doğru yürüyorum, kâğıdı almak için uzanıyorum. Bileğimden tutup beni kendine çekiyor, o kadar yakın ki duşta kullandığı sabunun karanlık kokusunu alabiliyorum ve heykel gibi göğsünden aşağı süzülen nemi görebiliyorum.

"Telefon numaran nedir?"

"Neden?" Tutuşunu çekiştirerek soruyorum.

"Çünkü bu evde uyma gereken kurallar ve beklentiler var ve seninle iletişim kurabilmem gerekiyor."

Gözlerimin içine bakıyor, bakışları bir sağa bir sola kayıyor, yanaklarım alev alev yanıyor ve midem bulanıyor.

Ona numaraları tıslıyorum, o da bana eğlenerek gülümsüyor ve bileğimi bırakıyor. Benimle daha fazla alay edemedi kâğıdı elinden alıyorum.

"Cumartesi gününüzün tadını çıkarın," diyor hoş bir şekilde.

Kapıdan geçerken, piçin Domuz Kız için form doldurduğunu fark ettim.

Tristan

CUMARTESİ GECEİ. Aynı eski aynı eski. Kızın biri kulağıma fısıldıyor, parmakları kucağıma doğru iniyor. Aynı kız masanın diğer tarafından bana bakıyor, geçen ay arkadaşım Max ile çıkmış olmasına rağmen. Aynı masanın etrafında aynı eski hikâyeleri anlatan aynı arkadaş grubu.

Karşımdaki kıza gülümsüyorum ve biramdan bir yudum daha alıyorum. Ilık. Çok fazla kafalı.

Burası berbat bir yer.

Limanın aşağısındaki özel kulüplerden birinde olmayı tercih ederdim. Ama sadece adım bile beni ön kapıdan geçirse, bu ayaktakımının yarısı on adım bile yaklaşamaz.

Yani burada sıkışıp kaldık. Her zamanki gibi. Aynı tas aynı hamam.

Biraz daha bira içeceğim. Bu kızlardan biriyle dans edeceğim, onu dans pistinin karanlık bir köşesinde parmaklayacağım ve sonra diğerini eve, yatağıma götüreceğim.

Ertesi sabah, başım ağrıyarak, boğazım kuruyarak uyanacağım ve bir gece önce oraya gelen kız her kimse onu dışarı atacağım.

Cassandra kulağıma fısıldıyor ve arkadaşı Aysha çok sinirleniyor. Bir metre ötedeki masadan ona hançer fırlatıyor. Bu akşamı biraz daha eğlenceli kılıyor. Belki bu gece bir kedi kavgasıyla biter. Belki de bu kızların ikisini de eve götürmemle sonuçlanır.

Cassandra'nın kulak deliğimden aktardığı dedikodulara aldırmadan esniyorum ve babamdan gelen son mesajı düşünüyorum. Yarın onunla buluşmamı istiyor, konuşmamız gereken şeyler olduğunu söylüyor. Bu fikir beni rahatsız ediyor ve Cassandra'yı iterek oturma yerleri ve insanlardan oluşan labirentten geçip bara doğru ilerliyorum.

Akademiden olmayan, daha yaşlı yeni bir kadın hemen bir sohbet başlatmaya çalışıyor. Ona sırtımı dönüp barın arkasındaki aynaya bakıyorum. Şişeler boylu boyunca sıralanmıştı. Arkalarında yansımamı ve barın kapısını seçebiliyorum.

Çünkü bu geceyi farklı kılacak bir şey var.
Her şeyi sarsacak bir şey.

O kız.

O aptal domuz kız.

Sanki buranın sahibiymiş gibi ortak odama giren ve ...

Parmaklarımı barın tepesine vuruyorum. Kimseye söylemedim. Ot yüzünden olabilir. Cinsel ilişki sonrası vızıltı olabilir. Benim berbat hayal gücüm olabilir.

Çünkü o mu? O mu?

Bence değil.

Kızın bir tavrı olabilir, ama sahip olduğu tek şey bu. Görgü yok, saygı yok, isim yok, eğitim yok ve bakmaya değer bir figürü bile yok.

Hâlâ öyle.

Yansımam bana hırlıyor. "Hala" diye bir şey yok. Ben lanet olası Tristan Kennedy'yim. Konsey'e katıldığımda geleceğin Şansölyesi olacağım söyleniyor. Ben liderlik etmek için doğmuşum, hükmetmek için doğmuşum.

Barmen barda bekleyen diğer insanların yanından geçip bana servis yapmaya geliyor.

"Ne alırsın, Kennedy?"

"İki shot viski." "Hesaba ekleyeyim mi?"

Başımı sallıyorum ve adamın bir bardağa buz koyup içkiyi boş eliyle döküşünü izliyorum, sonunda ödeyeceğim iki dubleden daha fazlasını veriyor. Tabii benden ücret alırsa.

Bar boyunca kaydırıyor ve uzun bir yudum almadan önce bardağı elimde çeviriyorum. Alkol boğazımı yakıyor ve karnımı ısıtıyor.

Ama tatmin edici değil. Bugünlerde pek bir şey tatmin etmiyor. Güçlerimi serbest bırakmaktan başka bir şey yok ve bunu istediğim kadar sık yapmama izin verilmiyor. Burayı terk etmek ve bu dünyaya gerçekten neler yapabileceğimi göstermek için sabırsızlanıyorum. Sıkıcı konsey toplantılarında oturup politika tartışmaktan, yetkililerin yeraltı çetelerini nasıl hizaya getireceğine karar vermekten ve Batı'dan gelen istihbaratı incelemekten çok daha fazlası. Boş ver onu. Bana özgür bir el verin ve o çeteleri dize getireyim, Batı'daki o piçlere bizimle kıyaslandıklarında bir hiç olduklarını göstereyim.

Bardağımı dudaklarıma götürüyorum ve donup kalıyorum. Bu o his. Karnımdaki o kanca beni belli bir yöne doğru çekiyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve tüm dikkatimi bu hissin üzerine yoğunlaştırıyorum. Bu gerçek mi? Böyle hissetmem mi gerekiyor?

Göz kapaklarımı hafifçe aralayıp aynaya bakıyorum.

Bir grup öğrenci kapının yanında duruyor, gergin ve dikkat çekici görünüyorlar. Ben ve nüfuzum olmasaydım, Arrow Hart'taki öğrencilerin çoğu buraya asla gelemezdi. Ama polisler buranın benim, Spencer ve Summer gibi çocukların favori mekânı olduğunu bilseler bile asla baskın yapmazlar.

Grubu inceliyorum. Geçen dönem buraya transfer olan yeni çocuk, atletizm takımından bazı çocuklar, siyah saçlı uzun boylu çocuk ve evet, o. Domuz kız.

Bir an için nefesim boğazımda düğümleniyor, sonra sıkıntıyla nefesimi kesiyorum. Çünkü bu gece farklı görünüyor. Üniforma diye saçma bir şekilde seksileştirilmiş bir bahane giymemiş ve büyük boy bir kapüşonlu sweatshirt içinde boğulmamış. Hayır, küçük siyah bir elbise giyiyor. Kıvrak vücudunun her santimini saran, ince belini vurgulayan bir elbise,

dolgun göğüsleri ve yuvarlak kalçaları. Siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyor ve dudakları kan kırmızısına boyanmış.

Eğer dün gece ortak salona bu şekilde gelseydi, işler çok daha farklı olurdu.

Grubun bir masa bulmak için barın etrafına bakmasını izliyorum ve o arkadaşıyla konuşmak için eğiliyor, gözleri heyecanla parlıyor.

Sonra bakışları tekrar barı tarıyor ve beni bara yaslanmış halde görüyor. Sırtım ona dönük olduğu için onu izlediğimi göremiyor. Ama ben izliyorum. Dudaklarının hafifçe aralanışını, dilinin beyaz dişlerinin üzerinde kayışını, bir elini çıplak kolunda gezdirişini, tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum.

İyi görünüyor olabilir ama aynı zamanda çok garip de görünüyor. Özellikle de diğerlerini barın köşesindeki bir masaya kadar takip ettiğinde, çok yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde her an düşecekmiş gibi sallanırken.

Bu da bana bir fikir veriyor. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sinirli olmam dışında. Sinirli ve sıkılmış ve onun varlığı hem ilginç hem de can sıkıcı.

Bu yüzden kolumu yanıma indiriyorum ve elimi çeviriyorum, sonra sessizce ona doğru bir rüzgar gönderiyorum, sessizce, aldatıcı bir şekilde, böylece başka kimse hissetmiyor ya da duymuyor.

Rüzgâr ona çarpıyor ve bir an için bocalıyor, vücudu bir o yana bir bu yana sallanıyor, sonra dengesini kaybediyor ve ben de ağacımı deviriyorum.

Düşerken bağılıyor, dikkat çekici bir şekilde kıcının üzerine düşüyor ve okulun yarısına küçük siyah külotunu gösteriyor.

Arkadaşından şok olmuş bir ciyaklama ve yakındakilerden birkaç kahkaha sesi duyuldu ve ardından insanlar ne olduğunu görmek için itişip kakışmaya başladı, birkaç kişi fotoğraf çekmek için telefonlarını kaldırdı ve barda bir kahkaha tufanı koptu.

Başını omzunun üzerinden kaldırıp bana doğru bakıyor, suçluyu arıyor. Bakışları aynada benimkilerle kilitleniyor. Ben de ona boş boş bakıyorum. Suçlu bir bakış yok, zafer sırtışı yok.

Andrew denen adam ona yardım etmek için uzanıyor ve elinin beline dolanarak onu sıkması hoşuma gitmiyor.

Evet, bundan hiç hoşlanmadım.

Viskimin geri kalanını içip boş bardağı barın üstüne çarpıyorum, sonra dönüp grubuma doğru yürüyorum. Karşılaştığım ilk kızı bulup bileğinden tutuyorum ve onu dans pistine götürüyorum. O kadar heyecanlı ki ne yapacağını bilemiyor, kontrolsüzce kıkırdarken elleri üzerimde geziniyor. Sanırım bu kızla daha önce yatmadım. Adını bile hatırlamıyorum.

Kıçını kavriyorum ve onu vücuduma doğru çekiyorum, siyah külotunun parıltısını düşünmemeye çalışırken sikime sürtünmesine izin veriyorum. Andrew'un ellerini. Bu şeylerden herhangi birini neden düşündüğüm hakkında.

Yarı sertleşmiş durumdayım ve bu, kızın kendisi için olduğunu düşünerek daha da gerilmesine neden oluyor.

"Odama dönmek ister misin?" diye hıçkırıyor.

"Pek sayılmaz," diyorum ona açıkça.

"Ah." Minik zihnindeki minik çarklar dönerken bir duraksama. "İstersen seninkine dönebiliriz, ya da ... ya da banyoya?"

"Ben almayayım," diyorum, kollarını boynumdan çözüyor ve uzaklaşıyorum. Bara doğru yürürken nereye gittiğimi bilmiyorum. Ama biliyorum. Bir kez daha bakmaya gidiyorum. Onu kontrol etmeye gidiyorum. Gölgelemin arasında kaybolurken, domuz kızı uzaktan izliyorum.

Andrew ve oda arkadaşının arasına sıkışmış oturuyor, önünde iki şişe bira dizili. İçmemesi gerekirdi. Küçük. Bir içki daha içerse ya kık üstü yatacak ya da yüzüstü çukura düşecek. Muhtemelen Andrew'un planı da bu. Ona dokunmak için her fırsatı nasıl değerlendirdiğini görüyorum. Kızın bu dokunuşlara karşılık vermediğini de görüyorum ve her iki arkadaşından da nasıl etkilendiğini ama yine de gözlerinin barın etrafında nasıl dolaştığını gözlemliyorum. Huzursuz gibi. Benim gibi huzursuz.

Onunla tekrar konuşmalıyım.

Telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj yazdım.

Seninle konuşmam lazım. Hemen dışarıda.

Mesaj gönderiliyor. Çantasına uzanıyor ve eski görünümlü telefonunu çıkarıyor, nasıl kullanılacağını bilmiyormuş gibi tuşlara basıyor. Sonunda arkadaşları ona yardım ediyor ve birbirlerine fısıldayarak mesajımı okuyorlar. Belli ki ne yapacaklarını tartışıyorlar.

Ona tekrar mesaj atıyorum, sabrım azalıyor.

Bekliyorum.

Acı verici bir yavaşlıkla tek parmağıyla bir yanıt yazıyor.

Ee? Yarın okulda konuşamaz mıyız?

Telefonumu sıkıca kapatıp cevabımı yazarken telefonum neredeyse çatlayacak.

Lanet olası ev başkanın seninle konuşmak istediğinde, hayır diyemezsin.

Küçük domuzcuk, sanki beni görmek için Salbian çölünü boydan boya yürümesini istemişim gibi gözlerini devirmeye cüret ediyor. Sonra bana tekrar mesaj attı.

Tamam, geliyorum majesteleri.

Ayağa kalkıyor, sandalyesini geriye itiyor ve sallana sallana çıkışa doğru ilerliyor.

Üç dakika bekledikten sonra onu takip ettim. Bu kıyafetle sokakta tek başına dolaşmasına izin vermeyeceğim.

Kapıdan içeri dalıp buharlı gece havasına doğru yürüyorum, kapı arkamdan çarparak kapanıyor. Bir metre ötemde bekliyor, kollarını ortasına sarmış, bakışlarımdan kendini korumaya çalışıyor.

"Lanet bir fahişe gibi görünüyorsun," diyorum

ona. "Beni ittin."

Suçlamayı görmezden geliyor. "Nereden çıktın sen domuz kız?"

"Ne?" diyor, kuşku dolu bir ifadeyle. "Konuşmak istediğin şey bu mu?"

Belki de öyledir. Belki de değildir. Belki de sadece onunla konuşmak istemiştım, karnımda bir kanca vardı.

O da hissediyor mu? Hiçbir belirti yok. Gözlerinde, tavırlarında hiçbir ipucu yok. Aslında, gözlerinden ve tavırlarından anladığım tek şey çok kızgın olduğu.

"Evet. Nerelisin?"

Adını hiç duymadığım bir yer mırıldandı. "Neresi orası?"

"Buradan güneye doğru iki günlük yol."

Başımı sallıyorum. "Hayır, domuz kız, sen nereden transfer oldun? Seni hangi bataklıktan çıkardıklarıyla ilgilenmiyorum."

"Bunun seni ilgilendirmediğini biliyorsun."

Topuklarının üzerinde başarısızca dönüyor ve tekrar yuvarlanmadan önce kolunu tutuyorum. Teni avuçlarımın altında yumuşak ve sıcak.

Elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu bırakmıyorum. "Sende bir şeyler var. Bunu biliyorum. Birinden geliyorsun Aropia'nın kuzeyindeki o boktan okullar."

"Hayır."

"O zaman nerede?" Onu daha sıkı kavriyorum.

"Ah, canımı yakıyorsun," diyor ve sonra beni son derece şaşırtarak, büyüsünden bir sarsıntıyı doğrudan elime gönderiyor.

Şok her parmağıma batarken irkildim ve bıraktım.

"Az önce bana elektrik mi verdin? Bunun için okuldan atılabileceğini biliyorsun," diye gürliyorum.

"Beni yere düşürmek için sihrini kullandın. Sanırım ikimiz de okuldan atılacağız."

"Hayır, küçük domuz, beni atmıyorlar."

Turuncu lamba ışığının altında birbirimize bakıyoruz ve yanaklarının kızardığını, omuzlarının inip kalktığını fark ediyorum.

"Ben okula gitmedim," diye çıkışıyor sonunda. "Geçen haftaya kadar kayıtsızdım."

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, tökezleyerek uzaklaşıyorum.

Onun farklı olduğunu biliyordum. Sıra dışı. Bakmam gereken biri değildi, merakımı uyandırması gereken biri de değildi. Ama kayıtsız? Bu hiç iyi değil.

Bu... son.

"Bunu gizli tuttun." Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Saklamadım. Kim olduğumla gayet mutluyum. Hiçbiriniz ve benim ya da domuzum hakkında ne düşündüğünüz umurumda değil. Çünkü ne öğrendiğimi biliyor musunuz? Sizler berbat ve sefil insanlarsınız. Ve ben kendi 'bataklığımda'," küçük ters tırnak işaretleri yapıyor, "son derece mutluydum."

"O zaman neden geldin? Neden buraya geldin?"

Hayatımı mahvetmek için. Her şeyi mahvetmek için.

"Bu benim seçimim değildi," diyor ve belli ki bu konuşmadan bıkmış çünkü bu sefer adım adım uzaklaşıyor ve doğruca

barın kapısından.

Kayıtsız!

Kayıtsızdı.

Elimi yüzümden aşağı sürüklüyorum. Elim hala o şoktan dolayı acıyor.

Önemli değil. Zaten muhtemelen tüm bu berbat durumu hayal ediyorum.

Babam her zaman kendimi yok etmenin eşiğinde olduğumu söyler, bu yüzden belki de hayatımı patlatmak için bir yol icat ediyordumdur.

Bunu kesin olarak doğrulamanın bir yolu var: kan testi yaptırmak. Ama biri öğrenmeden bunu nasıl yapabilirim? Bu haber buzdağına çarpan bir tekneden daha hızlı sızar.

Hayır, en iyisi bunu gizli tutmak. Gizli.

Kimseye söylememek en iyisi. En azından küçük domuz kız.

Rmerhaba

Pazar sabahı ilk akşamdan kalmalığım olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde uyandım. Oda dönüyor, midem bulanıyor ve başım zonkluyor.

İnliyorum, dönmekten çok korkuyorum ve kusarsam diye perdelerdeki aralıktan içeri giren güneş ışığından gözlerimi saklıyorum.

Başımdaki çarpıntı daha da şiddetleniyor, ta ki aslında kafamın içinde olmadığını fark edene kadar. Birisi kapıyı yumrukluyor.

"Urgh, kim o?" Winnie aşağıdan inliyor. "Blackwaters!"

Gözlerimi kapatıyorum ve
irkiliyorum. Stone.

"Hemen kışını kaldır ve buraya gel!"

"Neden?" Ben de bağıríyorum, kendi yüksek sesli kelimelerim beni
irkiltiyor. "Ev işleri! Geç kaldın amına koyayım."

Ev işleri. Profesör York'un, Pip'i üniversitede yanımda tutmak
istiyorsam yapmam gerektiğini söylediğı işler. Onları tamamen
unutmuştum.

"Daha erken!" İnledim.

"Yirmiye kadar sayıyorum, ya kışını kaldırıp buraya gelirsin ya da ben gelip senin yerine yaparım."

Pislik herif! Kafamın içinde olabildiğince yüksek sesle düşünüyorum, düşüncemi okuyabileceğini biliyorum.

"Birini tanımak için birini alır, Blackwaters."

"Kalksan iyi olur," diye fısıldıyor Winnie ranzama doğru. "Stone boş tehditleriyle tanınmaz."

Tekrar inliyorum ve yavaşça ranzamdan kayıyorum, ani hareketler yapmamaya çalışıyorum yoksa midem rahatsız olacak.

Topallayarak gardırobun yanına gittim ve Pip'in ayak bileklerimin etrafındaki öfkeli homurtularına aldırmadan bir kot Çort ve tiÇört giydim.

"Onu benim için besler misin?" Winnie'ye sordum.

Domuzuma bakıyor ama bağıını sallıyor. Sanırım ona karşı yumuşamaya başlıyor.

Gardırobun kapağını kapatıyorum, çarpma sesi beni irkiliyor ve aynada kendime hızlıca bir göz atıyorum.

Gözlerimin altında maskara halkaları var ve saçlarım başımın etrafında dağınık.

"Bekliyorum," diye bağılıyor Stone ve ben de kaşlarımı çatarak kapıyı açıyorum. "Kahretsin," diyor bana bakarak, "Daha berbat görünmenin mümkün olduğunu sanmıyordum, Blackwaters, ama bunu başarmış görünüyorsun."

"İşemem lazım," diyorum ona, yanından geçip tökezleyerek banyoya gidiyorum.

"Acele et lan," diyor ve ben de ona parmağımı göstermeyi düşünüyorum. "Bunu yaparsan bugünkü ev işlerinin sayısını iki katına çıkarırım."

Tuvaleti kullandıktan sonra lavaboda yüzümü fırçalıyorum ve doğrudan musluktan uzun bir yudum su içerek koltuk altlarımı yıkıyorum. Sonra ince kağıt havluların üzerinde kurulanıp Stone'u yatakhanenin kapısında beni beklerken buluyorum.

"Akşamdan kalmasın," diyor tiksintiyle, burun delikleri hala nefesimde hissedebildiğim alkol kokusunu alabilecekmış gibi açılıyor.

"Evet," diyorum, "gerçekten yemek yemem lazım."

"Zor iş. Pazar sabahımı böyle geçirmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Ufka doğru bakıyorum. Güneş yukarıda süzülüyor ve daha yeni doğduğu belli.

"Sabah mı oldu?" Homurdanıyorum. "Daha çok erken."

Stone omuz silkip patikadan aşağı doğru yürüyor ve ben de ona yetişmek için yarı depar atmak zorunda kalıyorum. Bunun beni ne kadar hasta hissettirdiğini bilmek için aklımı okumasına gerek yok. Çıkardığım öğürme seslerinin çok açık olduğuna eminim. Ama bu piçi yavaşlatmıyor, onun yerine hızını artırarak binaların etrafından dolanıyor. Kampüs bu sabah sessiz. Zıplayan tavşanlar yok, futbol takımı yok ve durmak zorunda kaldığımda buna minnettarım, dizlerimin üzerine çöküp bir çiçek tarhına yığılıyorum.

Hastalık geçtiğinde kıpırdamıyorum, nefes nefese yere bakıyorum.

"İşin bitti mi?" Stone kızgınlıkla soruyor.

Tişörtümün kenarını alnıma ve ağzıma siliyorum.

"Eğer bu kadar hızlı yürümeseydin-"

"Eğer dün gece bu kadar sorumsuzca davranmasaydın ve bu kadar sarhoş olmasaydın."

Dik duruyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Ben yirmi yaşındayım. Bu benim şehri keşfetmek için ilk şansımdı."

Stone bana doğru bir adım atıyor, çenesi sertleşiyor. "Şehre mi gittin?" Başımı salladım. "Aptal mısın lan sen?"

"Hayır," diyorum ona.

Alay ediyor. "O zaman neden şehre gittin ki?"

Neden bu kadar öfkелendiğini anlamıyorum. "Herkes şehre gidiyordu!"

"Herkesin başına ödül konmadı. Gecenin Kurtları tarafından konulmuş bir ödül. Kendini öldürtmek mi istiyorsun?"

"Arkadaşlarımla birlikteydim. Etrafım büyücülerle çevriliyken peşimden gelmeyecekler ve-"

"Marco Lowsky'yi tanı mıyorsun, Blackwaters. Ne zaman ve nerede isterse senin için gelecektir. *Arkadaşların*," diyor tiksintiyle, "onu ya da adamlarını durduramayacaklar. Güvende olduğun tek yer burası, akademi. Kaç kere

söylemek zorundayım." Bana ters ters baktı, sonra başını salladı. "Hadi, gitmem gereken yerler var."

Onu konağın arka tarafına ve bahçeye kadar takip ediyorum. Venüs ortak salonuna göz atıyorum. Pencerelerin hepsi karanlık ve her yer sessiz. Dün gece orada her ne alem yapıldıysa, muhtemelen hepsi bu sabah uyuyorlardır. Morali bozuk bir profesör tarafından uyandırılmayacaklar.

"Moralim bozuk, Blackwaters, çünkü kısa çöpü çektim ve izin günümde sana bakıcılık yapmak zorundayım."

"Bana bakıcılık mı?"

"Profesör York ev işlerini gerçekten tamamladığından emin olmak istiyor. Görünüşe göre sana pek güvenmiyor."

"Ben birkaç ev işi yapabilecek kapasitedeyim ve her zaman sözümü tutarım."

"Gerçekten mi? Kayıtsız birine inanmadığım için özür dilerim."

Beni bahçelerin içine doğru yürütüyor ve bahçeleri çevreleyen çitin uzunluğu boyunca uzanan dev bir çiçek tarhının önünde duruyor. Bir köşede, başımı aşacak kadar uzun, dumanı tüten bir gübre yığını duruyor.

Zamanında çok gübre küremişliğim var. Tavuk kümeslerini temizledim ve domuz pisliğini temizledim. Ama bugün, içim çalkalanırken ve başım ağrırken, koku o kadar keskin ki, iki büklüm oluyorum ve bağırsaklarımı tekrar döküyorum.

Bir daha asla içmeyeceğim. Asla içmeyeceğim.

"Senin daha güçlü şeylerden yapıldığını sanıyordum, Blackwaters."

Midemde kusacak bir şey kalmadığından, zihnimde hayal edebileceğim en iğrenç görüntüyü canlandırıyorum ve profesörün nefesinin altında bir dizi küfür mırıldandığını duyuyorum.

"İğrençsin amına koyayım," diye tersliyor.

"Görmek istemiyorsan kafamdan uzak dur." Belki de sonunda onu dışarıda tutmanın bir yolunu bulmuşumdur.

"İnan bana, senin zavallı liseli kız düşüncelerine rastlayıp durmak istemiyorum ama sen bunu çok kolaylaştırıyorsun."

"O zaman bana bunu nasıl durduracağımı öğret," diyorum, ayağa kalkmak için geri dönüyorum.

Profesör hiçbir şey söylemiyor, sadece elindeki yabayı bana fırlatıyor.

"Sanırım bugün burada ne yapacağını tahmin edebilirsin."

"Senin gibi pislikleri kasabadan kovmak mı?" Yabayı başımın üzerine kaldırarak umutla soruyorum.

"Hayır. Bok küreyeceğim. Baş bahçıvan tüm çiçek tarhlarına yayılmasını istiyor."

Önce gübre kulesine, sonra da bitmek bilmeyen çiçek tarhlarına bakıyorum. Bütün günümü alacak.

"Umalım öyle olmasın," diyor profesör, esniyor ve yoktan bir şezlong yaratıyor. Koltuğa çöküyor ve hemen ardından kucağında bir gazete ve elinde bir fincan sıcak kahve beliriyor. "Ne kadar çabuk bitirirsen, o kadar çabuk buradan gideriz."

Kahveye özlemle bakıyorum, yeterince nazikçe sorsam bana da bir tane getirir mi diye merak ediyorum.

"Hayır," diyor, gözlerini gazetenin ön sayfasından ayırmadan.

Dişlerimin arasından bir nefes çekiyorum, sonra gübre kulesine doğru yürüyorum. Başlasam iyi olacak.

Bir saat sonra, birkaç kilo gübre taşıdım ama kulede neredeyse hiç çentik açamadım ve bu hızla gece boyunca çalışacağımı fark ettim.

Güneş gökyüzünde yükselmiş ve gölgeler geri çekilmişti. Terliyorum, kavruluyorum ve başım uyandığımdan daha çok ağrıyor.

Çatalımın sapına yaslanıp kolumu alnımda gezdirdikten sonra profesöre bakıyorum. Gazetesine dalmış durumda ve bağırana kadar durduğumu fark ettiğini sanmıyorum:

"Henüz mola zamanı değil, Blackwaters." Yerden bir metre kadar zıplıyorum ve dirgen yere çarpıyor. "Okul malzemelerine dikkat et."

Ona başka bir iğrenç görüntü gönderiyorum.

"O bok yığınının daha da yükseltmemi ister misin, Blackwaters?" "Burada susuzluktan ölüyorum. İçecek bir şeye ihtiyacım var."

Kâğıttan başını kaldırıp beni inceliyor. Belki de ona bayılmak üzere olduğumu fark etti, çünkü gözlerini devirdi.

"Git Venüs ortak salonundan biraz su getir. Sana iki dakika veriyorum. Eğer geri dönmezsen-"

"Venüs ortak odası mı? Ben-" "Zaman kaybediyorsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve ortak salona doğru koşmaya başlıyorum. Kapiya vardığımda içeriden gelen seslerin mırıltısını duyabiliyorum.

Hayır, bunu bir kenara bırakalım, içeride her kim varsa kesinlikle konuşmuyor.

İçeri girmektense susuzluktan ölmeyi tercih *edeceğime* karar veriyorum.

Şu anda olduğum gibi görünmek ve kokmak.

Ama ayaklarım zihnimle aynı fikirde değil gibi görünüyor ve karnımdaki o garip his beni olduğum yerde tutuyor. Tam olduğum yerde ve bir kızın tiz inlemelerini, yatak yaylarının gıcırtısını, yatak başlığının gümbürtüsünü ve derin erkek homurtularını dinliyorum.

Hayatım boyunca bir münzevi olmuş olabilirim ama bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Burada durup dinlemek istemiyorum ama hareket edemiyorum, midem bulantı ve çarpınmanın garip bir karışımı. Buraya en son geldiğim zamanı hatırlıyorum, Tristan o havlunun içindeydi, sıkı vücudu suyla parlıyordu, altın rengi saçları duştan dolayı nemliydi, gözleri yoğun bakıyordu.

Vücudundan yayılıyor gibi görünen gücü hatırlıyorum, şimdi kullandığı bir vücut ve güç ...

Odada ağır bir erkek kokusu ve midemi bulandıran daha hafif bir koku var.

Gözlerim loş ışığa yavaşça alışıyor ve iki bedenin ana hatlarını seçebiliyorum: biri yatağa uzanmış bir kadın, diğeri yatağın ucunda duran bir erkek. Bacaklar adamın beline sarılmış, adamın elleri kadının kalçalarında sımsıkı. Bedenler kalbimin atışıyla eşleşen bir ritimle birbirine çarpıyor ve yataktaki beden zevk içinde kıvranıyor. İkisi de benim varlığımdan habersiz, birbirlerinin içinde kaybolmuş gibiler.

Nefes alışları daha çılgınca hale geliyor, kız çığlık atıyor, yatak duvara daha büyük bir güçle çarpıyor.

Gitmek istiyorum. Burada olmak istemiyorum. Bunu görmek istemiyorum. Ama ayaklarım hareket etmiyor. Bedenim itaat etmiyor ve utancımdan kanım ısınıyor gibi görünüyor.

Sonra yüksek bir homurtu duyuyorum. Biri küfrediyor.

Tristan, kesinlikle Tristan.

Gitmem gerekiyor.

Hemen.

Ama çok geç kaldım. Başını çevirdi. Yanakları kızarmış, saçları dağınık, alnında ter, gözleri öfkeli. Omzunun üzerinden bakıyor. Bana. Tam bana.

"Domuz kız," diye homurdanıyor ve sonunda bedenim karşılık veriyor. Bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde ortak salondan dışarı fırlıyorum.

Stone ayaklarının ucunda beni bekliyor.

"Bu iki dakikadan daha uzun sürdü."

"Birkaç pisliğe çarptım," diye mırıldanıyorum, profesörün az önce sahip olduğum şeyi görmemesi için tüm o iğrenç görüntüleri zihnimde gezdiriyorum.

"Asıl pisliğin sen olup olmadığını hiç merak ettin mi, Blackwaters?"

Onu görmezden geliyorum, yabayı elime alıp gübre yığınınına saplıyorum. Güzel bir yığınını doğrudan profesörün kafasına fırlatabilirim. Görüp görmemesini umursamadan bu zihinsel imgeye takılıyorum.

"Bunu denersen kendini yüzüstü o yığının içine gömülmüş bulursun," diyor karanlık bir sesle, koltuğuna geri dönüyor ve ayaklarının dibinden bir şişe soğuk su alıp yudum yudum içerek bana işkence etmekten bariz bir zevk alıyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

İki saat daha geçiyor, diğer öğrenciler bahçeye süzülüyor, güneşin altında çimlere uzanıyor ya da top oynuyorlar. Birkaçı durup bana bakıyor, ellerinin arkasından fısıldaşıyor ya da daha az incelikli davranıp bana yüksek sesle gülüyor. Şaşkınlıkla profesör onlara homurdanıyor ve dikkatimi dağıtmamalarını söyleyerek yollarına devam etmelerini istiyor.

Sonunda, güneş gökyüzünde yükselip kavurucu bir hal aldığı anda, profesör ayağa kalkıyor ve geriniyor.

"Mola zamanı," diyor ve elindeki kâğıdı şezlongun koltuğuna fırlatıyor.

Yabayı bırakıyorum ve nefes nefese yere yığılıyorum.

Profesör burnunun ucuyla bana bakıyor. "Kondisyonunuzu geliştirmeniz gerekiyor."

"Ciddi misin?" "Ciddi misin?" dedim. "Dışarısı 500 derece ve ben akşamdan kalma gibiyim." Yığını işaret ediyorum. "Bu eşyaların neredeyse yarısını bu sabah taşıdım. Daha iyisini yaptığını görmek isterim."

"İster miydin?"

"Evet, isterim."

Ağzı seğiriyor ve buna pişman olacağımı biliyorum.

Gübre yığınına doğru dönüyor, ellerini dairesel hareketlerle sallıyor ve gübrenin havada szlp ek tarhlarının üzerine mkemmел bir şekilde serpilmesini dehşet içinde izliyorum.

Gözlerimi kaçırıyorum ve kelime dağarcığımdaki tüm küfürleri sıralıyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Stone, "Senin için doğal bir şey gibi görünüyor," diyor ve ben tam zamanında gözlerimi açıp büyük bir gübre yığınının havada bana doğru düştüğünü görüyorum. Dönerek yolundan çekilmeye çalışıyorum ama yine de çoğu başımın üzerine düşüyor.

ksrp sıırıyorum, ağzıma, burnuma ve gözlerime bok kaçıyor. Midem tekrar kabarıyor ve pıslığı tükürerek uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Profesör üzerime eğiliyor, elleri dizlerinin üzerinde. Konuştuğunda sesi o kadar kısık ki onu sadece ben duyabiliyorum, fotoğrafımı çekmek için toplanmış olan seyircilerin hiçbiri duymuyor.

"Ve sen de kaçmaya devam edebileceğini mi düşünüyorsun, Blackwaters? Tekrar düşün."

Yurt odama döndüğümde, yerde yatarken ve bok içindeyken ekilmış fotoğraflarım tüm okula yayılmış olmalı, çünkü Winnie beni sempati dolu bir bakışla bekliyor ve hikayenin bir versiyonunu biliyor gibi görünüyor.

"Profesör Stone?" diye soruyor. "Başka kim olabilir?"

"Dürüst olmak gerekirse," diyor benden bir adım uzaklaşarak çünkü leş gibi kokuyorum. "Bu okuldaki herhangi bir pislik olabilir."

Gülüyorum, çünkü haklı.

Odamızdan bir havlu kapıp banyoya doğru yürüyorum. Koridordan geçerken insanlar sanki ben hastalıklıymışım da onlara bir şey bulaşacakmış gibi benden kaçıyor. Alt sınıftan bir kız arkamdan bağıyor, "Duşları bok içinde bırakmasan iyi edersin!"

İçeri girdiğimde su soğuktu ama bugün rahatsız olmadım. Zaten sıcaktan bunalıyorum ve soğuk su beni rahatlatıyor. Gözlerimdeki, burnumdaki ve ağızımdaki pislikleri temizledikten ve yüzümü beş kez daha temizledikten sonra, suyun doğrudan ağızıma ve boğazımdan aşağı akmasına izin vermek için başımı geriye doğru eğiyorum. Bu muhteşem bir şey ve dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davranarak, boktan bir duşta değil de çayırda yüzüme vuran yağmurla evde olduğumu hayal ederek öylece duruyorum.

Huzurlu anım, birinin kapıya vurup tüm suyu boşa harcamamamı söylemesiyle kısa sürede bozuluyor.

Vücudumun geri kalanını keseliyorum, ellerimi ve parmaklarımı kıpkırmızı olana kadar ovuyorum. Yine de faydası yok. Tırnaklarım kalıcı bir siyaha boyanmış gibi görünüyor ve altlarındaki tüm kiri çıkaramıyorum.

Sanki evren beni cezalandırıyor. Dün kendimi harika hissediyordum. Winnie elbiselerinden birini benim için değiştirdiğinde, saçımı şekillendirdiğinde ve yüzüme makyaj yaptığında kendimi başka biri gibi hissettim. Güzel olmasam bile, neredeyse prezentabl sayılabilecek biri. Belki de buraya ait olduğumu hissettim. Bu insanlarla birlikte. Bu okula. Tristan Kennedy'nin gecemi mahvetme çabalarına rağmen eğlenmişim. *Arkadaşlarımla. Arkadaşlarımla.* Daha önce hiç sahip olmadığım bir şey.

İyi hissettirdi.

Ama tıpkı Cinderella gibi baloya gittim. Özel anımı yaşadım. Ve şimdi sihir kesinlikle kayboldu ve ben bir hiç olmaya geri döndüm. Bok gibi kokan pis bir hiç.

Kendisine bir prens ve saray bulamayacağı kesin olan bir hiç kimse.

S^{tonu}

PAZAR GÜNLERİNDEN NEFRET EDİYORUM.

Günümün yarısını Blackwaters'lı kıza bakıcılık yapmak için ayırmak zorunda kaldığımda daha da çok nefret ediyorum.

Pazar günlerim eğlenceyle dolu olduğundan değil. Sorun da bu zaten. Hayatımın aslında ne kadar berbat olduğunun haftalık bir hatırlatıcısı. Genellikle yatarım, koşuya çıkarım, biraz ağırlık kaldırıyorum ve günün geri kalanını gazeteleri tarayarak, yetkililerin özenle hazırlanmış ve üretilmiş manşetlerin arkasında bize söylemedikleri şeyleri merak ederek geçiririm. Akşamları bara gidiyorum, genellikle yalnız.

Tüm günün sorunu da bu zaten. Yalnız geçiriyorum. Jessica'yla ilişkiyi bitirdiğimden beri bir yıldır öyle.

Ama bugün, arkadaşım şehirde. Şehirde bu kadar çok takılmak ona göre değil. Ama neden burada olduğuna dair şüphelerim var. Bana asla itiraf etmeyecek olsa bile.

Onu çoktan barda oturmuş, bir şişe bira içerken buldum.

Yanındaki tabureye otururken barmene bana da bir tane getirmesini işaret ediyorum.

"Bok gibi kokuyorsun," diyor arkadaşım.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diyorum ve barmene bir banknot uzatıp biramdan uzun bir yudum alıyorum.

"Hayır, cidden Stone, berbat kokuyorsun. Ne bok yiyordun sen?"

Çünkü Blackwaters'lı kızla geçirdiğim sabahtan sonra duş almamıştım. Çünkü onu gönderdikten sonra doğruca ofisime ve kitaplarıma gittim.

Bunun bir yolu olmalı. Geri almanın bir yolu. Küçük araştırmamdan arkadaşşıma bahsetmedim. Onaylamazdı. Bazı kuralların çiğnenmesine inanmaz.

"Bilmek istemezsin," diyorum içkimden uzun bir yudum daha alarak.

Arkadaşıma bana bakıyor, yüzümü inceliyor, sonra gözlerini elinde tuttuğu şişeye indiriyor.

"Onun hakkında başka bir şey keşfettin mi?" diye soruyor bana.

İkimiz de kız hakkında daha fazla bilgi arıyoruz. Ben kızın kafasında, o da kendi kaynak ağında.

"O bir iz sürücü. İyi bir iz sürücü. Büyülü varlıkların varlığını hissedebiliyor ve" bakışlarımı ona doğru çeviriyorum, "eski büyülerin kalıntılarını görebilme yeteneğine sahip." Arkadaşıma bu tür güçler günlük olaylarmış gibi başını sallıyor. "Bunu bilmemi istediğinden değil. Gizli tutmaya çalıştı ama..." Sırıtarak omuz silkiyorum.

"Başka bir şey var mı? Geçmiş hakkında?"

Elimdeki bira şişesini çevirip sıvının kenarlara çarpmasını izliyorum. "Zor bir yetiştirilme tarzı vardı."

"Nasıl yani?"

O ormanda nasıl yaşadığını gördü. Bunu neden hecelemem gerektiğini bilmiyorum.

İç çekiyorum.

"Para yok. Masaya yemek koymak için çırpınıyor. Gerçek doğasını saklıyor." Biramdan bir yudum alıyorum. "Sık kafalılar tarafından taciz edildi." Kaşlarımı çatıyorum.

Arkadaşıma sessiz ve gözlerinin hâlâ beni incelediğini hissedebiliyorum.

Tabii ki onun hakkında öğrendiğim bilgi kırıntılarını arkadaşşımla paylaştım. Başarısızlıklarımı paylaşmaya o kadar açık değilim. Aramızda her zaman sessiz bir rekabet, birbirimizi etkileme ihtiyacı vardı.

Doğrudan zihnine girip vitrin alışverişi yapar gibi tüm düşüncelerini incelemek çok kolay olsa da, kilit altında tuttuğu bazı anılar var. Onu bir sandalyeye bağlayıp zihnini işgal etmeden ulaşamayacağım anılar. Kızın sahip olduğunu bildiğinden bile emin olmadığım anılar.

Onları kilitleyemediğimi itiraf etmeye hazır değilim. Henüz değil.

"Ondan hoşlanmıyor musun?" diyor arkadaşım, birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

"Ben öyle bir şey demedim."

"Phoenix-"

"Kayıtsızdı."

Buna söyleyecek bir şeyi yok. Görevlerini savsaklayanlar hakkında ne hissettiğimi biliyor.

"İyi bir nedeni olabilir," diyor sonunda.

Gözlerimi arkadaşşıma dikiyorum. Aklını mı kaçırmış? Yetkililerin infazcısı mı? Onun işi kayıtsız olanları toplayıp hak ettikleri cezayı almaları için teslim etmek.

"Hiçbir zaman yeterince iyi bir neden yoktur," diye çıkışıyorum.

Kızın bazı yetenekleri olabilir. Hatta bazen kendimi onun büyüüne kapılmış buluyorum çünkü çok güzel, o kocaman bal gözleri kelimelerle anlatılamayacak kadar büyüleyici. Ama aynı zamanda bir velet. Fırsatını bulur bulmaz kaçmaya niyetli bir velet.

"Bana seni hatırlatıyor," diyor arkadaşım. "Akademiye ilk başladığımızda nasıldın. Hem öğretmenlerle hem de diğer öğrencilerle her zaman kavga etmeye hazırdın."

Parmaklarımı sakalımın arasından geçiriyorum. Çünkü her zaman ilk saldıran olmayı zor yoldan öğrenmiştim. Eğer onlara izin verseydim, o zengin çocuklar ve sümüklü öğretmenler beni toz haline getirirlerdi.

Bu kızın öğrenmesi gereken bir ders. Ve çabuk. Akademi, Los Magicos, içinde yaşadığımız toplum, tek boynuzlu atlar ve gökkuşaklarından ibaret değil.

"Peki ya sen?" Ben soruyorum. "Onun hakkında ne öğrendin?"

Elindeki bira şişesini barın üstüne indiriyor.

"Şimdiye kadar hiçbir şey. Birkaç yıl önce bir kadın ve bir kız hakkında fısıltılar vardı. Güneyde bir yerde. Ortadan kayboldular. Kayboldular.

yanlış bir söylenti olduğunu düşündüm."

"Peki ya isim? Blackwaters mı? Bununla ilgili bir şey öğrendin mi?"

Taburesinde dönüyor ve bira şişesini tezgâha vuruyor. "Bu isimde bir dosya yok. En azından resmi bir dosya yok."

"Kaynaklarınız ne diyor?"

"İsim onlara tanıdık geliyor ama kimse onunla ilgili hikâyeyi tam olarak hatırlayamıyor."

"Babana sordun mu?"

Arkadaşım bana horozunu pirana dolu bir havuza daldırmasını önermişim gibi bakıyor. Elinden geldiğince babasından kaçıyor. Benim aksime, arkadaşım itibarlı ve bağlantıları olan bir aileden geliyor. Babası oğlu için siyasi bir kariyer planlamıştı. Oğlunun ise başka fikirleri varmış.

"Eğer ortaya çıkıp ona bir aile ismi sormaya başlarsam, nedenini bilmek isteyecektir ve bu da yapmak istediğim bir konuşma değil."

Elimi çeneme götürdüm. "Evet." Sadece biz biliyoruz. Kız, tamamen habersiz görünüyor. Bu bize seçenekler sunuyor. Bu karışıklığı düzeltmenin bir yolunu bulmam için bana zaman veriyor. Bu bilgiyi kendimize saklamamız en iyisi.

"Merak etmeye devam etmelisin. Bak bakalım ailesi hakkında daha fazla şey bulabilecek misin?" diyor.

Yüzümü buruşturup bira şişemi indiriyorum. "Zihni tam bir lağım çukuru."

Arkadaşım gülüyor. "Genç suçluların zihinlerini araştırmaya alışkın olduğunu sanıyordum."

"Hayır, ciddi. Lağım çukuru gibi. Beni dışarıda tutmaya çalışıyor. Bu sabah kafasında canlandırdığı görüntüleri görmeliydin."

"Bu sabah mı?" diyor arkadaşım, masum bir tavırla, ama omurgasının hafifçe sertleştiğini görüyorum.

"Kısa çöpü ben çektim ve York için yaptığı işleri denetlemek zorunda kaldım."

Arkadaşım birasının son bardağını da indiriyor ve taburesini geriye doğru itiyor.

"Hadi biraz dolaşalım. Konuşmamız gereken başka konular var."

PAZAR GÜNLERİ BOKTANSA, PAZARTESİ GÜNLERİ ÇOK DAHA KÖTÜDÜR. Öğrenciler her zaman kötü bir ruh hali içindedir ve benimki de daha iyi değildir.

Genellikle son ana kadar yatakta oyalanır, derslerime beş dakika geç girerim. Bugün yine erkenden ofisimdeyim, kütüphaneden çaldığım eski kitapları okuyorum, mevcut ikilemimize lanet bir çözüm arıyorum.

Öğrenciler beni dokuzu beş geçeye kadar sınıfta beklemeyecekler, bu yüzden kapı çalındığında çok şaşıyorum. Küçümseyerek bakıyorum ve deşifre etmeye çalıştığım eski büyülü kutsal kitapta yazılı paragrafa dönüyorum.

Kapının diğer tarafında duran her kimse oldukça ısrarcı, parmak eklemlerini tahtaya ikinci kez vuruyor.

Ama kimi kandırıyorum ki? Tam olarak kim olduğunu biliyorum. Karnımın derinliklerinde beni ona doğru çeken o çekişten anlayabiliyorum.

Blackwaters.

Kitabı kapattım ve kapıya doğru koşarak açtım.

Bu sabah yatağın ters tarafında uyandım. Çok kızgındım. Bu durum hakkında, bu kız hakkında hiçbir şey bulamamamız hakkında, lanet olası bir çözüm bulamamam hakkında, genel olarak hayatım hakkında.

Hiçbir zaman öğretmen olmak istemedim. Ama benim gibi insanların seçenekleri sınırlıdır. Yetkililerin ve en iyi arkadaşımın babasının teklif yapıldığında bana hatırlattığı bir şey.

Sınıf kapımın önündeki varlığı beni bin kat daha fazla kızdırıyor.

"Ne?" Yüzüne doğru bağıyorum, ürkmesine neden olan şeyi gizleyemediğinde memnun oluyorum.

Güzel, buraya kızın arkadaşı olmaya gelmedim. Bunu açıkça belirtmem gerekiyor.

"Size de günaydın Profesör," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Evet,  ımarıklık sorunun yarısı. Sadece rahatsız edici değil. Aynı zamanda kanımı da ısıtıyor.

"Derslerin ba lamasına daha bir saat var. Bu benim kişisel zamanım ve sen bunu b l yorsun Blackwaters, o yüzden devam e t, ne istiyorsun?"

Yüzü  atladı. Genelde  elik gibi olan yüzü bocalıyor. Ona doğru otomatik bir adım atıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Domuzum."

Domuzu mu? Sabahın sekizinde kapımı çalıyor, aptal domuzu yüzünden dünyası başına yıkılmış gibi görünüyor.

Onu anlamıyorum. Onu anlamak da istemiyorum.

Kapıyı suratına  arpmalıyım ama zayıfım ve bu yüzden sormadan edemiyorum, "Peki ya senin lanet domuzun?"

"O kayıp."

"Muhtemelen ka mı tır. Arrow Hart Akademisi bir domuz için uygun bir yer değil."

Başını sertçe sallıyor. "O bunu asla yapmaz."

"O bir domuz. Mantığı ya da akı yok. Ne yapacağı ya da yapmayacağı hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Bir yıldır onunla birlikteyiz. Sadece ikimiz ve tavuklar. Ne yapıp ne yapmayacağını çok iyi biliyorum."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. Burada, akademide olabilirdi, benden bir şeyler öğrenebilirdi. Bunun yerine, böyle yaşamayı se ti. Saklanarak. Tek başına. Zar zor hayatta kalmayı.

Onun seçimi.

"Sana yardım edemem. Domuzun hangi cehennemde bilmiyorum."

"Sanırım biri onu kaçırdı," diye mırıldanıyor ve aptal hayvanı bu kadar önemsemesi, mantıklı bir sebep olmaksızın içimde öfke kaynatıyor.

"O aptal domuz neden sende?" Kendimi ona saldırmaktan alıkoyamayarak söylüyorum. "Sosyal açıdan beceriksiz ve ilişki kurmaktan aciz olduğun için mi?"

Gözlerini benimkilere dikeyor ve kaşlarını çatıyor. "Konu abiliyorsun! 40 ya ındasın ve karın ve ailen olmadan bir okulda tek başına mı ya ıyorsun?"

"Otuz iki yaşımdayım ve eşcinsel olabilirim."

"Sevgi dolu bir kocayla... bekle, sen eşcinsel misin?"

Benim bir erkekle birlikte olduğum görüntüler kafasının içinde yüzüyor. Neredeyse dizlerimin bağı çözülecek.

Bu kızın fantezilerini sikeyim.

Tanrıya şükür benimkini göremiyor.

"Sence bu profesörüne sormak için uygun bir soru mu?" Bakışları benimkilerden kaçmıyor. "Ben biseksüelim. Ve kirli bir zihnin var. Cinsel olarak hayal kırıklığına uğradığın için mi? Bu konuda bir şeyler yapmalısın." Kaşlarını daha da çatarken ağzım seğiriyor. "Ama domuzla değil." Homurdanıyor. "Gördün mü? Onun gibi konuşmaya başladın bile."

Sert yüzü ikinci kez kırılıyor ve gülüyor, yüz hatlarını bir anlığına güneş ışığı kaplıyor ve karamel gözlerini dans ettiriyor.

Ona bakıyorum, midemde bir gerginlik var, kanım o kadar sıcak ki kavuruyor.

Kapının kenarına tutunuyorum.

"Seni öpmeden çık dışarı," diye dişlerimin arasından hırıliyorum.

Gülmeyi kesiyor ve bana bakıyor. Yanakları pembeleşiyor.

Hava elektrikle çatırdıyor gibi görünüyor ve nefesinin kesildiğini duyabiliyorum.

Kapının pervazını öyle sert kavriyorum ki parmak eklemlerim ağarıyor.

"Belki de beni öpmeni istiyordumdur," diye fısıldıyor kafasının içinde ve zihninde başka görüntüler beliriyor; eğilip ağzımı onunkine bastırdığım görüntüler, onu kaldırıp kapıya dayadığım görüntüler, onu masamın üzerine yatırdığım görüntüler.

Orada durup hepsini izliyorum, kollarım titriyor, kalbim çarpıyor. Sonra kendime hakim oluyorum.

"Çık dışarı!" Ona bağıriyorum, onu geriye doğru itiyorum ve kapıyı çarpıyorum.

Kapı çerçevesi içinde tıkırdıyor ve birkaç uzun dakika boyunca orada durup nefesimi tutarak ahşabın damarlarına bakıyorum.

Sonra kitaplarımın başına dönüyorum.

Bu durumu ne kadar çabuk çözebilirsem o kadar iyi.

Rmerhaba

BİRİ ONU KAÇIRDI. Biri onu *çaldı*.

Bunu karnımdaki çukurda hissediyorum. Kampüste çılgınca koşuşturup aklıma gelen her yerde lanet domuzumu ararken, diğer öğrencilerin ayağa kalkıp bana gülmelerinden anlıyorum bunu.

Bahçede, y a t a k h a n e m d e , Büyük Salon'da ya da spor salonunda değil ve dürüst olmak gerekirse kampüsteki binaların çoğuna zaten birinin yardımı olmadan giremezdi.

Hayır, biri onu kaçırdı.

Birisi benimle uğraşmak için onu aldı.

Ama kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Boş ver. Kim olabileceğine dair birkaç fikrim var.

Sorun da bu zaten. Herhangi bir sayıda insan olabilir. İki haftadır buradayım ve şimdiden benden nefret eden koca bir ordu kurmuş gibiyim.

Nedenini anlamıyorum. Kendim olmaktan başka, onların nefretini kışkırtacak hiçbir şey yapmadım. Belki de bu yeterliydi.

Dolabı tekrar aramak için odamıza döndüğümde Winnie beni sakinleştirmeye çalışıyor, iki elimden tutup ranzasına oturtuyor.

"Muhtemelen öylece dolaşıyordur. Muhtemelen odamızda takılmaktan sıkılmış, bir macera istemiştir. Eminim akşam yemeği için geri gelecektir."

Stone'a söylediğimin aynısını Winnie'ye de söyleyerek başımı sallıyorum. "Pip böyle bir şey yapmaz. O asla bağıboğ dolağmaz. O kadar aptal ki."

Winnie kaşlarımı çatmama aldırmadan, "Kesinlikle," diyor. Evcil hayvanımı eleştirmeye hakkım var, başka kimsenin yok. "Belki de kaybolmuştur. Sınıfa gidelim ve öğle yemeğine kadar dönmezse onu tekrar aramaya çıkarız. Muhtemelen ormana girmiştir ya da-"

"Biri onu kaçırdı!"

"Neden biri onu alsın ki?"

Arkadaşıma sert bir bakış attım.

"Benimle dalga geçmek için."

"Oh," diyor Winnie, yüzünde bir farkındalık belirliyor.

"Ona korkunç bir şey yapmadan önce onu geri almalıyım."

Winnie hafifçe yeşile döner. "Muhtemelen Summer'dı," diyor. "Ya da Tristan. Venüs ortak salonunu denedim, boştu. Ve soyunma odaları da öyleydi."

Keşke büyücüleri takip edebildiğim gibi onu da takip edebilseydim. Keşke ona bir izleme büyüü yerleştirmeyi düşünseydim. Siktir et, keşke ona gerçek bir çip taksaydım. Ama yüz bin yıl geçse de birinin domuzumu çalacağı aklıma gelmezdi.

Ne de olsa buradaki öğrenciler tüm zamanlarını onun ne kadar pis ve kokuşmuş olduğu hakkında küçümseyici yorumlar yaparak geçiriyorlar.

"Profesör York'a gidebilir misin?" Winnie pek ikna olmuş gibi görünmese de öneriyor.

İkimiz de Profesör York'un domuzumu umursamayacağını biliyoruz.

"Profesör Stone'dan yardım istemeye gittim zaten," diye mırıldanıyorum. "İstedin mi?"

"Çaresizdim! Düşündüm ki, zihin okuma konusunda çok iyi olduğu için-"

"Suçluyu teşhis edebilir." Başımı salladım.

"Ve?"

"Kapıyı suratıma kapattı." Beni öpmekle tehdit ettiği kısmı ve bunun kalbimi nasıl bir yük treni gibi hızlandırıldığını söylemeyi ihmal ediyorum. Bunu Ğimdi düĞünemem. Pip'i bulduğumda, o pisliği öpme fikrinin o anda neden bu kadar çekici geldiğini düĞüneceğim.

Winnie elimi sıktı. "Ayrılalım ve burayı ararken metodik olalım."

Hıçkırmamaya çalışıyorum. Kampüs çok büyük ve Pip her yere saklanmıĞ olabilir.

"Diğer bütün öğrenciler yakında derse girecek, böylece aramak daha kolay olacak."

Kabul ediyorum ve Winnie Büyük Salon'a doğru yola çıkıyor, ben de bu sabah ikinci kez spor salonuna doğru yola çıkıyorum.

Ana girişe ulaştığımda, sabah koşusundan kalma şortu ve kapüşonlu tişörtüyle Summer'la yüz yüze geliyorum.

"Ewww Piggie, burada ne yapıyorsun?"

Onu görmezden geliyorum ve yanından geçmek için elimden geleni yapıyorum. Yine de yana doğru adım atarak yolumu kapatıyor.

"Aptal olduğun kadar sağır mısın?" diyor. "Burada ne yapıyorsun dedim?"

"Seni ilgilendirmez."

"Soyunma odalarını karıştıracaksan beni ilgilendirir. Hiç paran olmadığını biliyorum Blackwaters ve eşyalarımızı çalmanı istemiyorum."

Ona doğru bir adım attım. "Bana ait bir şeyi alanın sen olmadığına emin misin?" Tıslıyorum. Pip konusunda kıvrandığımı görme zevkini ona tattırmak istemiyorum. Ve eğer Pip'i alan o değilse, bunu öğrenip benimle alay etmesini de istemiyorum. Ama kendime engel olamıyorum.

Bana masum masum bakıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bir kez olsun mantıklı konuş, domuz kız."

"Nerede o? Domuzuma ne yaptın?"

Burnunu tiksintiyle yukarı kaldırdı. "Ewww senin domuzun. Senin pis, hastalıklı küçük domuzuna bana bir metrelik sopa versen bile dokunmam." Sonra duraklıyor ve başını bir yana eğiyor. "Bekle, kayıp mı?" Bir kahkaha patlattı. "Aman Tanrım, domuz kız, sen çok

Zavallı küçük domuzun bile senden kaçtı. Bu histerik."

"O kaçmadı," diyorum öfkemi bastırmaya çalışarak. Tek yapmak istediğim bu kızın suratına bir avuç sihirle yumruk atmak. Neredeyse damarlarımda cızırdayarak serbest bırakılmayı bekliyor. "Biri onu aldı."

"Kimse senin domuzunu
istememez." "Eğer sen
olsaydın..." Tıslıyorum.

"Ne yapacaksın?" diye saçlarını savuruyor. "Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Profesör Stone haklı. Sen cahil küçük bir domuzsun. Hangi kovuktan çıktıysan oraya geri dönmelisin. Buraya ait değilsin ve Noel'den önce gittiğinden emin olacağım."

Parmaklarım seğiriyor ve yüzümdeki öfkeyi fark etmiş gibi görünüyor. Gülümsüyor ve etrafımdan dolanmaya çalışıyor ama son a n d a üzerime doğru geliyor, omzu omzuma çarpıyor ve arkama doğru uçmama neden oluyor.

"Ooops, üzgünüm," diye mırıldandıktan sonra o sinir bozucu şekilde Büyük Salon'a doğru zıplıyor.

Orada, çamurun içinde oturmuş, ona doğru birkaç isim sayıyorum. İçimden ona doğru bir sihir fırlatmak geliyor. Ama onun istediği de bu. Beni okuldan attırmaya çalışıyor. Yemi yutamam. Henüz değil. Pip kayıpken olmaz.

Bütün günümü Pip'i aramakla geçirdim. Winnie, dersten kaçtığımız için başımızın ne kadar belaya gireceğini mırıldanmasına rağmen bana yardım ediyor. Umurumda değil. Bu okuldaki pisliklerin bilerek ya da bilmeyerek ona zarar vermeyeceklerine güvenmiyorum.

Burada olması benim suçum ve onu güvende tutmak da benim sorumluluğum.

Akşam yemeği vakti geldiğinde ve kampüste üç tur attıktan sonra, sonunda yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım.

Onu bulabileceğim hiçbir yer yok. Farklı bir taktiğe ihtiyacım var. Ben yatak odamızın zeminine yığılırken Winnie bana sarılıyor.

"Belki gidip Summer'a kibarca sorsaydın..."

"Summer'ın Pip olduğundan bile emin değilim. Kölelerinden herhangi biri olabilir. Ya da Tristan. Ya da Spencer. Ya da düello takımının yarısı. Hayır, bekle, muhtemelen düello takımının tamamı." Dizlerimin üzerine çöküyorum. "Ayaklarına kapansam bile onu teslim edeceklerini sanmıyorum."

"Önce sana işkence etmeden olmaz," diye kabul ediyor Winnie. "Belki de Profesör York'a gitmelisin."

"Belki," diyorum parmağımı çiğneyerek, ama diğer öğrencileri ispiyonlamanın popülerliğimi artırmayacağını ve Pip'e zarar verme olasılığını iki katına çıkaracağını düşünüyorum.

Yardım isteyebileceğim bir kişi daha var. Ama gerçekten istemiyorum. Garip ve tuhaf olurdu. Ama bugün zaten bir kez gururumu ayaklar altına aldım; Pip için bunu bir kez daha yapabilirim.

Winnie'ye yemek yiyemeyecek kadar stresli olduğumu söyledim ve o yemeğe gitmek için odadan çıktığında telefonumu alıp numaraya baktım.

Numarasının nasıl ve neden bende olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir gün önce Andrew'un arkadaşlarından birini kişi listemdeki zayıf isim listeme eklerken orada olduğunu fark ettim.

Başka bir şaka olabilir. Belki ararım ve beni bir seks hattına bağlar.

Gerçi biraz çaresizim, o yüzden her şey denemeye değer.

Terli avuçlarımla bağlan tuşuna basıyorum ve telefonu kulağıma götürüp uzun uzun çalan sesi dinliyorum. Yarı cevap vermesini isterken, yarı cevap vermemesini umarak gözlerimi kaçırıyorum.

Tam pes edip bağlantıyı kesmek üzereydim ki zil sesleri aniden kesiliyor ve kulağımda onun sesini duyuyorum.

Bu o.

Siyahlar içindeki adam.

"Rhianna."

"Merhaba,

" diyorum.

Sessizlik.

"Bir sebep için mi aradın?"

Yutkunuyorum. "Evet..."

Tekrar konuştuğunda sesi şaşkınlık dolu geliyor. "Ne?"

"Benim... benim domuzum kayıp. Sanırım biri onu çaldı."

Yine sessizlik.

Kendimi çok aptal hissediyorum. Yer yarılsın ve beni yutsun istiyorum.

Bu yetkililerin İnfazcısı. Kayıp hayvanım için onu aramamalıydım.

Onu hiç aramamalıydım. "Ve?"

Ve... Bilmiyorum. Yardım edebileceğini düşünsem bile neden bana yardım edebileceğini düşündüm bilmiyorum. Muhtemelen şu anda ülkenin öbür ucunda benim gibi başka bir kayıtsızın izini sürüyordur.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, aramayı kesiyorum ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Yüzümü buruşturup yere çöküyorum, bacaklarımı göğsüme çekiyorum ve alnımı dizlerime dayıyorum.

Bunu yapabileceğimden emin değilim. İnsanlarla etkileşim kurmaya ve yolumu bulmaya uygun olduğumdan emin değilim. Sosyal becerileri olmayan bir aptalım ve sihirsel becerilerim de oldukça zayıf.

Bu okula gelebileceğimi, istediğim kadar bilgi edinebileceğimi ve sonra gün batımında kaybolabileceğimi düşünmüştüm. Şimdi ne halt edeceğimi bilmiyorum. Keşke teyzem burada olsaydı. Bana yol gösterebilir ve tavsiyelerde bulunsun. Bana ne yapacağımı söylesin.

Ama anlıyorum ki, tüm hazırlıklarına, tüm öğrettiklerine, beni güvende tuttuğu tüm zamanlara rağmen, yine de beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu dünya hakkında yeterince bilgim yok ve ne halt ettiğimi bilmiyorum.

Ve şimdi tüm bunların üstüne, Pip'i kaybettim.

Şu anda dünyada beni daha iyi hissettirecek, kucağıma tırmanacak, kollarıma sokulacak ve yüzümü yalayacak tek varlığı. Küçük aptal homurtularıyla beni güldürür ve bana bu dünyada beni seven en azından bir varlık kaldığını hatırlatırdı.

Telefonum odanın diğer tarafından vızıldamaya başladı. Yıpranmış halının üzerinde yanıyor ve titreşiyor. Görmezden geliyorum. Büyük ihtimalle siyahlar içindeki adam, saçma sapan konuşmalarımın onu rahatsız ettiğim için beni azarlamak için arıyor.

Tek yapmak istediğim kaçmak. Şu anda buradan kurtulmak için aptal Gece Kurtları'nı riske atabilirim. Ama yapamam. Kapana kısıldım. Pip olmadan hiçbir yere gidemem.

Avularımla yüzümü siliyorum ve telefonumun ışıklarının s nmesini ve bir kez daha yerde hareketsiz yatmasını izliyorum.

Sonra ayağa fırladım. Burada oturup kendime acıyamam. Pip kayıpken olmaz. Onu bulmam gerek.

Doğru düzgün aramadığımız bir yer var. Yatakhaneinin arkasındaki orman.      evcil hayvanımın alındığına ve bensiz korkunç ormana gitmeyeceğine inanıyordum. Winnie de ormanda dolaşmaya pek hevesli değildi.

Çevreyi araştıırken kulağıma, "Cidden tüylerim ürperiyor," diye fısıldamıştı. "Orada olup bitenlerle ilgili bir sürü hik ye var."

O zaman ona gözlerimi devirmiştım ve şimdi de telefonumdaki feneri açıp yurt binasının etrafından ve ormanın ilk birkaç ağacının arasından yürürken yine gözlerimi deviriyorum.

Ağır dalların altına girdiğimde, ayın ışığı gizlenmiş ve kampüsün sesleri kesilmiş olsa da, daha önceki ş pheciliğimden o kadar da emin değilim.

Burası oldukça  rk t c  bir yer. Yıllarca çeşitli ormanlarda yaşadım. Birçok kez kamp kurdum ve saklandım. Daha önce hiç korkmamıştım.

Ama buranın zifiri karanlığı ve  rk t c  sessizliği hoşuma gitmiyor. Ayrıca izlendiğimi hissediyorum. Hatta belki de takip ediliyorum. Birden arkama dönüyorum, telefonumun ışını ağaçların arasında sallanıyor, arkamda biri olduğundan eminim, ayaklarımın altında dalların şakırdadığını duyduğumdan eminim.

Ama orada kimse yoktu.

Bu aptal  niversitenin ve bu insanların zihnime girip benimle oynamasına izin veriyorum.

Elimi ağzıma götürdüm ve Pip'in adını söyledim. Sesim sert ağaç gövdelerinde yankılanarak bana geri dönüyor ve bir an için kendi sesimin teyzeminkine ne kadar benzediğine hayret ediyorum. Sanki birçok kez yaptığı gibi şimdi de beni çağırıyor, yemeğe çağırıyor, ortalığın sakin olduğunu söylemek için beni çağırıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. Ėkisini de kaybedemem. Ne teyzemi ne de Pip'i.

Artık evimle, kaybettiğim ailemle tek bağlantım o.

Ağaçların arasında daha derinlere doğru yürüyorum, ağaçların nasıl sıklaştığını fark etmemeye çalışıyorum, giderek birbirlerine daha da yaklaşıyorlar, ta ki ağaçlardaki boşluklardan geçene kadar.

Ağaç kabukları bacaklarıma sürtünüyor ve dallar saçlarıma takılıyor. Pip'in adını tekrar tekrar söyleyerek ilerlemeye devam ediyorum.

Telefonum elimde iki kez bip sesi çıkarıyor. Büyük olasılıkla Winnie'den bir mesaj. Görmezden geliyorum. Pip'i bulmuş olsaydı, beni araması gerektiğini bilirdi.

Daha derine indikçe, beni boğan sessizlik ormandaki yaratıklar tarafından deliniyor. Başımın üzerinde bir baykuş ötüyor ve ayaklarımin yakınındaki çalılıklarda bir şey tırmalıyor. Bir kuşun kanatları çatırdıyor ve neredeyse bir kurdun uzaktan gelen ulumasını duyduğuma inanacağım.

Duruyorum, ağırlığımı bir ağaca yaslıyorum. Bütün gün bir şey yemedim, açım ve başım dönüyor, adımlarım normalden daha ağır ve daha fazla çaba gerektiriyor.

"Pip," diye sesleniyorum umutsuzca. "Pip, burada mısın?"

Ya yanılıyorsam? Ya onu çalan bir insan değilse?

Ya bu ormanda yaşayan yaratıklardan biriye?

Onu asla dışarıda tek başına bırakmamalıydım. Korumasız, savunmasız, çok saf.

Çaresizlik içinde gücümü kullandım. Domuzumu bulmama yardım etmeyecek. Ama çaresizdim. Belki onu bükebilir, yönlendirebilir, Pip'i benim için bulmaya zorlayabilirim.

Ėzleme gücümü tutan kapıları serbest bırakır bırakmaz, zihnime doluyor ve hemen burada birinin, karanlıkta benimle birlikte birinin olduğunu anlıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan el fenerimi 360 derece döndürüyorum. Işık ağaçların arasında titriyor. Ama bir kez daha orada kimse yoktu.

Ama var. Onları hissedebiliyorum. Çok yakınlar. El fenerimin ışığının onları seçebileceği kadar yakın.

"Orada olduğunuzu biliyorum!" Elimi kaldırarak sesleniyorum, gölgelerin arasında gizlenen her kimse ona gücümü fırlatmaya hazırım.

Anında sertçe bir ağaca çarpıyorum, sırtım ve başım sert ağaç kabuğuna çarpıyor.

Homurdanıyorum ve kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyorum ama sıcak, katı bir beden tarafından kafeslenmiş durumdayım.

Gözlerimi kırıştırıyorum, tek görebildiğim ormanın karanlık ağaçları. Orada kimse yok. Yine de onları hissedebiliyorum, bedenlerinin benimkine baskı yaptığını, varlıklarının büyümden vızıldadığını hissedebiliyorum.

"Bırak beni," diyorum, beni tutan bedene karşı mücadele ediyorum, ama bileklerimi kavrayıp başımın üzerinde sabitliyorlar ve onları büyümlerle patlatmak için ellerimi çeviremiyorum. Kurtulmaya çalışırken keskin bir şey karnımı çekiştiriyor, bileğimdeki parmaklar sadece daha sıkı kavlıyor, etimi kazıyor.

"Kimsin sen?" Hiçlişe bakarak hırıliyorum.

Beden bana doğru eğiliyor, katı et benimkine karşı sıcak, sıcak nefes yanağımda ılık çalıyor.

Artık onları da duyabiliyorum. Nefes alışlarını, kalplerinin gümbürtüsünü.

Beni ağaca doğru sıkıca tutuyorlar.

Orman sessiz. Karanlık bunaltıcı.

Nefes alıyorlar, tam kulağımın dibinde, kokumu içlerine çekiyorlar. Ağızlarından aktığını duyuyorum. Dudaklarını dilleriyle ıslattıklarını duyuyorum.

Kanca midemde uğulduyor, bu his bedenimi titretiyor.

Keskin diş çıkıntıları boğazıma sürtünürken ve sıcak dudaklar tenime bastırırken ürperiyorum. Sonra ıslak bir dil nabzımın attığı noktanın üzerinde kayıyor ve bir ağız nazikçe, şefkatle, neredeyse bir öpücük gibi emiyor.

Başım geriye doğru eğilirken gözlerim kapanıyor, bir çift dudak boğazımın dibine, köprücük kemiğime, üstümün boynuna kadar iniyor.

Mücadele ediyor olmalıydım. Durmalarını talep etmeliyim. Ama utancımından, bu çok iyi hissettiriyor.

İhtiyaç dolu bir iç çekiş ağzımdan kaçıyor.

Ve sonra aniden, özgürüm. Bileklerimdeki tutuş çözülüyor, bedenim uzaklaşıyor.

Hemen ellerimi indiriyorum ve titriyor ve kafam karışmış olmasına rağmen karanlığa doğru büyü gönderiyorum. Cıvatalar uzaktaki bir ağaca çarpıyor, kıvılcımlar saçıyor ve ağaç kabuğunu parçalıyor. Lanet okuyorum, kollarımı açıyorum ve tekrar ateş ediyorum, vahşiliğimin içinde o her kimse onu vurmayı umuyorum.

Büyüm dalların arasından ve tepemden parlıyor ama birkaç dakika sonra yenilgiyi kabul etmek zorunda kalıyorum. Burada kör dövüşü yapıyorum ve karnımdaki o çekiş, sahip olduğum büyülü farkındalık giderek zayıflıyor. O her kimse, gitti.

Rmerhaba

Sersemlemiş, kafam karışmış ve domuzumu elime geçirir geçirmez bu lanet yeri terk etmeye kararlı bir şekilde ormanın içinde GERİ YÜRÜYÖRÖM.

Kısa süre sonra ağaclar seyrelmeye başlıyor ve o ürkütücü sessizlik geri geliyor. Neredeyse kampüse varmıştım. Neredeyse kampüse varmak üzereyken duyularım yeniden karıncalanıyor, midemdeki o çekıştirme beni deli gibi çekiyor.

Ellerimi bu kez onlara karşı hazır bir şekilde kaldırıyorum.

"Eğer bir şey yapmaya kalkarsan seni orospu çocuğu..." Bağırıyorum.

"Yemin ederim-"

"Ne yapacaksın?" diyor derin bir ses. Tanıdık bir ses. Karanlıkta gözlerimi ağır ayak seslerinin geldiğı yöne çeviriyorum.

Sonra siyahlar içindeki adam ağacların arasından hızla geliyor. "Sensin," diye soluyorum, kollarım hâlâ havada.

Onlara küçümser bir bakış attı. "Bana tekrar saldırmayı mı planlıyorsun?"

"Yine mi? Sen miydin?" Kafam karışmış bir şekilde söylüyorum. O olsaydı bilirdim gibi bir his var içimde. Ayrıca, bu onun tarzı gibi görünmüyor. O daha çok yüzünüze saldıran bir adam, size gizlice yaklaşan biri değil.

"Ne?" dedi.

Ama ben daha açıklayamadan bakışlarım kollarına ve kucağındaki kıvranan kundağa kaydı.

"Pip mi?" Nefes nefese, ağaçların arasından ona doğru atılıyorum, bunun birkaç dakika önce bana saldıran adam olabileceğini tamamen unutarak.

"Evet," diyor siyahlı adam ve tiksinti dolu bir bakışla onu bana uzatıyor. Güvenli bir şekilde kollarıma girdiğinde, yüzüme doğru delice burnunu çekerken, siyahlı adam ellerini pelerinine siliyor. "Bu şeyin banyoya ihtiyacı var. Leş gibi kokuyor."

"Onu nereden buldun?" Evcil hayvanımı öpücüklerle boğuyorum, ben vücudunda herhangi bir zarar belirtisi ararken onun da heyecanla yüzümü yalamasına izin veriyorum. Rahatlamış bir şekilde, hiçbir şey olmadığını görüyorum.

"Ben bulmadım.

Stone." Ona bakıyorum.

"Stone mu?"

Başını sallıyor. Sonra kaşlarını çatı. "B u ormanda tek başına ne halt ediyorsun?"

"Onu arıyorum," dedim, yüzümü Pip'inkine gömdüm.

"Burası güvenli değil." Bana doğru yürüdü, dirseğinden tuttu ve beni kalan son ağaçların arasından geçirip kampüse doğru çekti.

Patikaya geri döndüğümüzde ona şüpheyle bakıyorum. "Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Oda arkadaşın orada olmadığını söyledi ve ben de ormanda büyü işaretleri gördüm. Senin büyü markana benziyordu."

"Sihrimin bir markası mı var?"

Sanki dünyanın en aptal insanıymışım gibi başını sallıyor. "Öğretmenlerin hepsi malikanede olduğu için şanslısın. Eğer ormanda büyü yaparken yakalansaydın-"

"Dur tahmin edeyim. Okuldan atılırım. Buradaki herkesin bana bok gibi davranıp hiçbir sonuçla karşılaşmaması ama benim yaptığım her şeyin okuldan atılmakla tehdit edilmesi çok komik."

Pip'i yere indiriyorum ve o da doğruca onun için bıraktığım yemek kabına doğru bakıyor.

"Stone onu nerede buldu?" Siyahlı adamın çenesi sanki bu soruya cevap vermek istemiyormuş gibi sertleşti. Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Onu kaçırın Stone muydu?"

"Stone neden zamanını senin domuzunu saklamakla
harcasın ki?" "Benimle uğraşmak için."

"Yapacak daha iyi işleri var."

"Bundan emin misin?" Ben soruyorum, siyahlı adam ayaklarını
sürüyerek yürüyor.

"Malikanenin mahzeninde bulundu." "Onu kim
kaçırdı?"

"Belli değil. Stone araştırıyor." "Öyle
mi?" Tamamen şaşırılmış bir halde,
"Evet," dedim. "Evet."

Kalçalarımın üzerine çöktüm, bana doğru koğarak gelen Pip'in sırtını
okuyorum.

"Buradan gerçekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

Siyahlı adamın bana baktığını hissedebiliyorum, ağır çizmeleri
görüş alanımın dışında görünüyor. Karnımdaki çekiştirme beni ona
doğru çekiyor ama tüm kaslarımı gererek kendimi hareket etmemeye
zorluyorum.

"Buradan çıkmak mı istiyorsun?" diye fısıldıyor siyahlı adam.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Ne?"

"Dedim ki, buradan çıkmak ister misin? Bisikletimle bir tur at.
Kafanı boşaltırsın."

"Bisikletine binmeme izin vermeyi mi teklif
ediyorsun?" Kıkırdıyor. "Hayır, seni
gezdirmeyi teklif ediyorum."

"Güvenli olduğuna emin misin? Başıma ödül konduğunu duydum,"
diyorum ciddi bir alaycılıkla.

Siyahlı adamın çenesi tekrar sertleşiyor. "Bunu nereden duydun?"

"Stone söyledi. Sanırım buradan ayrılmak için ne kadar çaresiz
olduğumu gördü.
yer."

"Hadi o zaman," diyor adam, elini bana uzatarak. "Hadi gidelim."

Elini tutuyorum, tutuşunun tenimde yarattığı karıncalanmayı
görmezden geliyorum ve beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum.
Uzun bir dakika boyunca onu inceleyerek ne yapacağımı düşündüm.
Üniversite arazisinden kaçmak, onun bisikletinin arkasında gezinmek
çok cazip geliyor. Bunu reddedemem.

Muhtemelen onunla kampüs dışına çıkmak için izin almam
gerekıyor ama bugün derslere girmediğim için zaten başım belada, o
yüzden boş ver.

"Tamam," diyorum ona, Pip'i kollarımın arasına alıp güvenli bir şekilde yurt odama bırakıyorum. Winnie'ye onu gözünün önünden ayırmayacağına dair büyükannesinin hayatı üzerine yemin ettirdim. Omzumun dibinde duran korkunç görünümlü adamla birlikte gitmemden pek memnun olmadığını söyleyebilirim ama endişelerini dile getiremeyecek kadar korkmuş durumda.

Ta ki adam yataktan çıkana kadar. Sonra kolumu tutuyor ve kulağıma fısıldıyor, "Bu... bu siyahlı adam değil, değil mi?"

Ona sadece gülümsüyorum ve kimse bizi durduramadan kapıya varıp onu takip ediyorum.

Motosikletine bindiğimde kaskını zorla kafama geçirmeye çalışıyor, ama onu elimle geri çekiyorum.

"Keyfin bilir," diyor kaskı bir kenara atarak, "ama beynin yolun kenarında omlet olduğunda gelip bana şikâyet etme."

"Kaza yapmayı mı planlıyorsun?" Elimi kalçama dayayarak soruyorum.

Koyu renk gözleri vücudumda geziniyor ve ben bir ürpertiği bastırıyorum. İki haftalık düzenli yemek ve Winnie'nin ailesinin gönderdiği son parti yiyecekler, kemiklerimde daha fazla et olduğu anlamına geliyor. Fark etti mi?

"Çok hızlı gitmeyi planlıyorum. Bana tutunman gerekecek. Sıkıca."

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, bu fikrin beni ne kadar tahrik ettiğini bilmesini istemiyorum.

Teyzem beni erkeklerden uzak tutmakta haklıydı. Görünüşe göre tamamen yanlış olanlardan etkileniyorum. Ve az önce ormanda olanlara bakılırsa, ciddi miktarda özdenetimden yoksunum.

Bisikletin sehpasını tekmeleyerek kaldırıyor, sağ koluyla düzeltiyor ve sol bacağını selenin üzerinde sallıyor. Sonra bana bakıyor ve başını sallayarak ona katılmam için davet ediyor.

Vücudumun her parçası kıpırdıyor. Bana bakışı - kahretsin, bakışı tam anlamıyla - sanki içimde elektrik çarptıyormuş gibi hissetmeme neden oluyor.

Beni izlediğini bilerek bisiklete doğru yürüyorum ve arkasına tırmanıyorum, sırtına yaslanmak için öne doğru kayıyorum ve kollarımı geniş göğsüne doluyorum, kalbi avuçlarımdan altında atıyor.

"Bu gece neden sihrini kullanıyordun? Dışarıda, ormanda?"

"Biri -ya da bir şey- bana saldırdı." "Yaralı görünmüyorsun."

"Bana zarar vermedi... Kaçtım."

"Neydi o?"

"Bilmiyorum."

"O her neyse daha önce hiç görmedin mi?"

"Hayır, işte bu, onu hiç göremedim. Görünmezdi."

"Hmmm," diyor, sonra motoru çalıştırıyor ve uzaklaşıyoruz. Üniversitenin geniş araba yolundan aşağıya, tepeden aşağıya iniyor ve sonra beni iki hafta önce buraya getiren yola çıkıyoruz. Yıldızlar başımın üzerinde parlıyor ve onlara bakmak için başımı arkaya eğdiğimde, gökler parıldayan ışıklardan oluşan bir battaniyeye dönüşene kadar birer birer daha fazlası beliriyor.

Siyahlı adam gaza basıyor ve motor ileri doğru fırlayarak bizi yol boyunca fırlatıyor. Kalçalarımla ve kollarımla onu daha sıkı kavıyorum, tenimde sıcaklığını hissediyorum. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, yüzüme saldırıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor.

Ama umurumda değil. Bu heyecan verici. Yaşadığımı hissediyorum. Sanki hiçbir şey bana dokunamazmış gibi. Hiçbir şey bana zarar veremez. Burada değil. Onunlayken değil.

Virajları dönüyoruz, motor yola doğru eğiliyor, asfalt neredeyse yanaklarımı çiziyor. Gözlerimi kapatıp çılgılık atıyorum, motorunun gürültüsü sesimi bastırıyor.

Bu sürüşün sonsuza dek sürmesini istiyorum. Kafamı kurcalayan tüm sorunları unutmak istiyorum. Teyzemin onun gibi büyücülere, yetkililer için çalışan adamlara güvenilmemesi gerektiği konusunda beni uyardığını unutmak istiyorum.

Sadece hissetmek istiyorum.

Ama çok geçmeden motoru yavaşlatıyor ve yolun kenarındaki bir kenara çekiyor.

Motoru durduruyor ve bir an için ikimiz de orada oturuyoruz, kollarım hala vücuduna yapışmış, göğsü kabarıyor.

Sonra vücudunu döndürüyor, belimden tutuyor ve beni kucağına sürükleyerek önündeki seleye indiriyor.

Kalbim göğsümde zıplıyor, göğüs kafesime çarpıyor.

Çünkü ne yaptığını bilmiyorum. Bunun ne anlama gelebileceğini bilmiyorum.

Tek kelime etmiyor ve gözlerimle buluşmuyor. Onun yerine bakışları ağızma kilitleniyor. Sert elini saçlarımin arasına sokup ensemin kavlıyor ve sonra eğilip ağızını ağızma bastırıyor.

Bunu hayal etmişim. Yatağımda uzanırken bunu hayal etmişim. Sıcak ağız benimkine değiyor, dudakları önce üst dudağıımı, sonra alt dudağıımı okşuyor.

Gözlerimi kapatıyorum, o elektrik hissi içimde şiddetle kıvılcımlanıyor, vücudumdaki her sinir boyunca vızıldıyor.

Ellerim göğsünü buluyor, gömleğinin içinde yumruk oluyor, sanki yapmazsam uçup gidecekmişim gibi ona yapışıyor.

"Sen de beni öpecek misin tatlım?" diye mırıldanıyor ağızma karşı ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Daha önce hiç kimseyi öpmemişim. Sanırım bu da öğrenmem gerekenler listesine eklemem gereken bir başka şey.

"Öp beni," diye tekrar mırıldanıyor, bu sefer daha hırıltılı, yalvarmakla emretmek arasında bir sesle.

Utancımı yutuyorum ve ilk kez onunla tartışmıyorum. Tam olarak söylediği gibi yapıyorum, dudaklarını dudaklarıma değdirme şeklini kopyalıyorum, hareketlerini taklit ediyorum.

Bunu yaptığımda ikinci kez hırlıyor, boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor, öpücüğü daha da sıcaklaşıyor, dili ağızımın içine dalıyor. Benim tadıma tamamen bakıyor. Vücudumun solmasına ve külotumun ıslanmasına neden oluyor.

Belimdeki eli gömleğimin altından kayıyor, vücudumu okşuyor ve sütyenimin üzerinden memelerimi sıkıyor.

İnliyorum, sırtım kamburlaşıyor, bacaklarımin arasında bir ağrı oluşuyor.

Birdenbire her şeyi istiyorum. Onun elleri vücudumda, benim ellerim onunkilerde. Onun her parçasını tatmak, onun da beni tatmasını sağlamak. Hissetmek için

İstenmenin nasıl bir şey olduğunu. Birini geri istemenin nasıl bir şey olduğunu anlamak için.

Kendimi ona daha da yaklaştırıyorum, aramızdaki kotun katmanlarında bile sert ve büyük bir şeyin dış hatlarını hissediyorum.

Bacaklarımın arasındaki ağrı daha da artıyor ve elimde olmadan göbeğimi onunkine sürtüyorum, bir şeyin peşinden koşuyorum - sürtünme mi? Hareket mi? Rahatlama mı?

İnliyor, sütyenimin malzemesini aşağı çekiyor ve ben inleyene kadar sert meme ucumu parmağı ve başparmağı arasında ovuyor. Sonra elleri kıcımlı kavlıyor, beni ona doğru daha sıkı çekiyor, bacaklarımı beline dolamam ve ikinci ve üçüncü kez sürtünmem için beni cesaretlendiriyor. Daha sert. Daha sert. Tüm uzunluğu boyunca.

Ağzı tekrar benimkini buluyor ve beni açlıkla öpüyor, kalçalarımın arasındaki his daha güçlü hale geldikçe boğazımdan kaçan tüm sesleri yutuyor.

Kimse bana bu kadar yakından dokunmamıştı. Kendimi boşaltan tek kişi bendim ve o zaman bile bu konuda o kadar iyi olduğumu sanmıyorum.

Bu tamamen farklı hissettiriyor. Vücudunun sıcaklığı, midemdeki tuhaf vızıltı, güçlü elleri beni kavlıyor, hareket ettiriyor, tüm bu hisleri bedenimden atmaya zorluyor.

Onu öpme yeteneğimi kaybediyorum, beni o kadar uçuruyor ve ben çok yakını. Bacaklarım onun etrafında titrerken ve göbeğim gerilirken tırnaklarımı göğsüne batırıyorum.

"İşte böyle güzel kız," diye fısıldıyor ve gözlerimi açtığımda bana baktığını görüyorum. Utanç ya da mahcubiyet hissetmiyorum. Onun yerine, gece yarısı gözlerinin derinliklerine bakıyorum ve tamamen dağılıyorum, tüm vücudum zevkle şarkı söylerken dudaklarımdan uzun ve bükülmüş bir iç çekiş dökülüyor.

Hiç böyle hissetmemiştim. Her şeyi tüketen. Bu kadar eksiksiz. Yıkıcı.

Kendimden geçmenin artçı şoklarıyla sarsılırken beni tekrar öpüyor ve sonra nefes nefese ona doğru yığılıyorum.

Ona da bu kadar iyi hissettirmek istiyorum. Bana dokunmasını, gerçekten dokunmasını istiyorum. Ellerim kemerinin tokasına gidiyor.

Ama sonra bir şeyler değişiyor. Vücudu kaskatı kesildi. Benden uzaklaşıyor, eli saçlarımdan kayıyor, diğeri ellerimi gömleğinden çıkarıyor.

"Bunu yapmamalıyız."

"Ne?" Başım hâlâ onun baş döndürücü öpücüğünün ve benim dünyayı sarsan orgazmımın etkisiyle dönüyor.

"Bunu yapmamalıyız, Rhianna." "Neden... neden olmasın?"

"Sen benden çok daha gençsin." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne olmuş yani?"

"İşleri karmaşıktırıyorum," diyor sertçe, kaşları çatılıyor.

"Bu nasıl karmaşık olabilir?"

Hiçbir şey hakkında Bu keçe karmaşık. Bu keçe gibi ve haftalardır yaşadığım en az karmaşık şey.

Ama tartışacak durumda değil. Belimi ellerinin arasına alıyor ve beni koltuğuma geri götürüyor.

"Geri dönmek istemiyorum," diyorum ona. "Seninle kalmak istiyorum." Bana hissettirdiklerinin bağımlısı olabilirim.

Omuzları sertleşiyor, sonra yumuşuyor, eli benimkini kapatıyor.

"Başka seçeneğin yok."

"Seninle güvendeyim."

Başını sallıyor. "Hayır, güvende değilsin. Benimle güvende değilsin. Hem de hiç." Ve sözlerinde anladığımdan daha fazlası olduğunu hissediyorum.

Onunla tartışmak, bir pislik gibi davrandığını söylemek istiyorum. Ama yorgunum, kafam karışık ve bu işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikrim yok. Belki de takılmak böyle bir şeydir.

Standı tekmeliyor ve çok geçmeden akademiye doğru dönüyoruz.

Elimde olmadan çenemi omzuna yaslıyor ve eski malikânenin giderek yaklaşmasını izliyorum.

Beni dışarıda bıraktığında, isteksizce bisikletinden kayıyorum ve başparmağımı ısırma isteğimi bastırarak önünde duruyorum.

"Seni tekrar görecek miyim?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor, gözleri dimdik önünde. "Hayır, bunun iyi bir fikir olacağını sanmıyorum."

Ve onun uzaklaşmasını izlerken, kalbimin bir an bu kadar coşkulu ve bir an sonra bu kadar kırık hissetmesinin nasıl mümkün olduğunu merak ediyorum.

Rmerhaba

Daha sonra gizlice yatakhaneye döndüğümde WINNIE sorularla beni bekliyor.

"Aman Tanrım, Rhi, nerelerdeydin?" "Sana söyledim. Gezmeye çıktım."

"Siyahlı adamla mı?"

Gömleğimi başımın üzerinden çekip başımı salladım.

"Uzun zamandır yoktun, nereye gittin?" "Hiçbir yere."

Kot şortumu çıkarıp pijamalarımı giyerken Winnie bana şüpheli bir bakış atıyor.

"Sadece gezmeye çıktık," diyorum.

"Öğrenirlerse seni öldürürler."

Omuz silkiyorum ve ranzama atlıyorum. "Öğrenmeyecekler." Köşede baygın yatan Pip'e bakıyorum. "Pip nasıl?"

"İyi. Vücut ağırlığınca patates cipsi yedi-" "Ona patates cipsi mi yedirdin?"

"Yaşadığı çileden sonra bir ikramı hak ettiğini düşündüm."

"Sana ısınıyor," diyorum yatağımın üzerinden ona bakıp sırtarak.

"Öyle değil. Ancak bu üniversiteye devam eden psikopatların elinden acı çeken herkese sempati duyabilirim."

"O psikopatların hangisi olduğunu öğrendiğimde..." Karanlık bir şekilde söylüyorum.

"Her neyse," diyor Winnie, konuyu değiştirerek. "Zulamdaki cipsleri yedi ve sonra da tuzun etkisiyle kendinden geçti."

"İyi görünüyor muydu?" Bana döndükten sonra onu bu kadar çabuk terk ettiğim için birden kendimi suçlu hissettim. Peki ne için? Siyahlı adamla takılma şansı için. Ben kötü bir arkadaşım.

"O yaptı." Winnie yatağımı aşağıdan tekmeliyor. "Sen nasılsın?"

"İyiyim."

"Siyahlı adamı nereden tanıdığını söylemek ister misin?" "Beni buraya getiren oydu. Beni bulan oydu."

"Ahhh," dedi Winnie, "bunun ondan nefret ettiğin anlamına geleceğini düşünmüştüm." "Sanırım ediyorum," diyorum küçük tırnağımı çiğneyerek. "Ve etmiyorum."

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum.

Winnie başını yatağımın kenarından kaldırıp bana bakıyor. "İkinizin arasında bir şey mi var?" diye soruyor, açıkça skandala uğramış. "Sana bir şey yapmaya çalışmadı ya da seni zorlamadı-"

"Çok fazla soru var." Nefes alıp veriyorum.

"Ama..." Winnie soruyor.

"Ama belki, belki, bilmiyorum, bir şeyler olsaydı hoşuma giderdi." Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Bu beni berbat biri mi yapar? Yani benden en az on yaş büyük."

"Evet, tehlikeli ve gizemli ve acımasızlığıyla ünlü... ha," diyor Winnie.

"Ne?" diye soruyorum. Parmaklarımın arasından ona bakarak soruyorum.

"Onu neden bu kadar seksi bulduğunu anlayabiliyorum. Demek istediğim, adam acayip seksi."

İç çekiyorum. "Öyle." Yüzümü kapatıyorum. "Daha önce hiç aşık olmamıştım. Yani, etrafımda aşık olabileceğim kimse yoktu. Ama güven bana, aşık olmak için en uygunsuz iki erkeği seçebilirim."

"Bekle? *İki* mi?" Winnie soruyor.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Bir demek istedim." "İki dedin."

"Hayır, bir."

"Kesinlikle iki. Çıkar ağzındaki baklayı Rhianna," diyor. "Bugünden sonra bunu bana borçlusun."

Ona bakmak için başımı çeviriyorum ve o da yatağıma tırmanıp yanıma uzanıyor. Ranza gıcırıyor ve umarım ağırlığımızı taşıyabilir.

"Teşekkür ederim Winnie," diyorum elini elime alarak, "bugün benim için yaptığın her şey için." İkinci bir suçluluk dalgası bedenimi sarıyor. Winnie'yi tamamen göz ardı ederek buradaki herkesten yakınıyordum. Winnie, başına geleceklere rağmen bana yardım etmek için gününü feda etmişti. Yalnız değilim. Pip'in yanı sıra ona da sahibim ve bunun için minnettar olmaya başlamalıyım.

"Arkadaşlar bunun içindir," diyor.

"Daha önce hiç arkadaşım olmamıştı," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye gülümsüyor Winnie. "Ya da bir aşık." Daha geniş gülümsüyor. "İki aşk. Hadi, dökül bakalım."

"Stone," diyorum hızlıca ve sessizce.

Winnie bana bilyelerimi kaybetmişim gibi bakıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse, onlara sahip olduğumdan bile emin değilim.

"Stone'dan nefret ediyorsun," diyor sonunda.

"Evet. Herif tam bir pislik. Bana kontrol edemeyeceğim şeyler hissettiren gerçekten ateşli bir pislik."

"Oh," diyor Winnie.

"Bu kötü, değil mi? Gerçekten kötü."

"Hayır, hayır," diyor Winnie başını sallayarak. "Bence sen sadece..."

"Sadece ne?"

"İhtiyaçları olan yirmi yaşında bir kadın." "İhtiyaçları mı?"

"Bence sen sadece azgınsın." Winnie ellerini yanaklarının altına sıkıştırarak arkasını döndü. "Bence sevişmeye ihtiyacın var." İç çekiyor. "Sanırım ikimizin de sevişmeye ihtiyacı var."

"Eminim Trent buna fazlasıyla istekli olacaktır," diyorum kaşlarımı ona doğru sallayarak ve onun pancar kırmızısına dönüşmesini izleyerek.

"Bundan emin değilim," diye mırıldanıyor. "Ama senin benden daha fazla seçeneğin var."

"Hiç sanmıyorum, Winnie. I-"

"Andrew," diyor.

"Andrew mu?"

"Evet, Andrew. Belli ki senden hoşlanıyor."

"Hayır, Andrew ve ben sadece arkadaşız." Andrew her ne kadar iyi biri olsa da, bana Stone ve siyahlı adamın hissettirdiği şeyleri hissettirmiyor. Ve bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyorum.

"Elbette, şimdi öylesin ama daha fazlasını istersen, sanırım o da buna hazır olacaktır."

Başımı sallıyorum. "Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum."

"Ne? Sana iyi davranan ve kesinlikle senden hoşlanan iyi bir adam-"

"O değil!"

"Hayır, daha yaşlı, ulaşılmaz ve hafif psikopat iki adamı tercih ediyorsun."

"Stone'un psikopat olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse, bazen eşliğinde olduğunu düşünüyorum." Gözlerimi tavana dikiyorum.

"Boku yedim."

Winnie kulağıma kıkırdıyor.

"Ne?" diye soruyorum. Kaburgalarına dirsek atarak soruyorum. "Bu senin sorunun. Sen değilsin!"

AMA BEN ÖYLEYİM. Gerçekten. Çünkü dersten kaçma cezam verilmeden önce biraz nefes alabileceğimi düşünüyorsam, bir kez daha yanılıyorum.

Winnie ve ben sabah duşa gitmek için yurt odamızın kapısını açtığımızda, oraya iliştirilmiş bir not buluyoruz. Harfler koyu ve ürkütücü bir kırmızıyla yazılmıştı.

İğnesinden koparıp dikkatlice açıyorum.

"Bu bir celp," diyorum Winnie'ye, katlanmış kâğıt parçasının içindeki daktilo edilmiş metni okuyarak.

"Aman Tanrım," diyor Winnie, yüzü soluyor. "Bunlardan daha önce hiç almadım. Annem öğrenirse..."

"Kötü o zaman?" diye sordum.

"Müdürü görmek için çağrılmak mı? Evet, bu kötü. Ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

Mesajı tarıyorum.

"Saat dokuzda."

Winnie kusacakmış gibi bakıyor.

"En azından Stone'un dersini kaçıracağız," diye hatırlatıyorum ona.

"Ben de senin katılmaya hevesli olacağını düşünüyordum," diyor, yarım bir gülümsemeyle idare ediyor.

Winnie saçlarını açıp yeniden örüyor ve ikimizin de üniformalarını incelemekte ısrar ediyor, benim beremi düzeltiyor ve beni lavaboda ayakkabılarımı fırçalamaya gönderiyor.

"Tertemiz görünmeliyiz," diyor bana ama bence zaten böyle telaşlanıyordu, sadece sinirlerini dağıtmak için. Winnie'nin başının daha önce hiç belaya girmediğini anlıyorum. Başını eğme ve görünmez olma sanatını mükemmelleştirmiş. Şimdi ben geldim ve onu ciddi bir belaya bulaştırdım.

Üniversite malikânesine giden yolda yürürken yüzüncü kez özür diliyorum ve o da yüzüncü kez el sallayarak beni başından savıyor, arkadaşı olduğumu ve ihtiyacım olsa yine aynı şeyi yapacağını söylüyor.

"Belki de bu yargıyı cezamızı öğrenene kadar saklamalıyız," diye tıslıyorum merdivenleri tırmanıp müdürün odasına doğru ilerlerken.

Winnie'nin de benim de buraya ilk gelişimiz ve saat tam dokuzda kapıyı çalıp dışarıda bekliyoruz.

Birkaç dakika geçiyor ve birbirimize endişeyle bakıyoruz, acaba saati falan mı karıştırdık diye.

Müdürün vereceği ceza ne olabilir ki? Pip'in üniversitede bulunması için zorunlu görevim olarak bana zaten bok küreği yaptırıyor. Bizim için başka ne gibi cezalar hazırlamış olabilir? Winnie'nin yüzüne bakıyorum, artık bir hayalet kadar beyaz, teni neredeyse dişleriyle aynı renkte. Umarım kötü bir şey için midesi vardır.

Sonunda, tam kapıyı ikinci kez çalmayı düşünmeye başlamışken, içeriden bir ses "Girin" diye sesleniyor.

Winnie kaskatı kesilmiş gibi görünüyor, ben de uzanıp kolu itiyorum ve kapıyı açıyorum, içeri girip Winnie'yi arkamdan sürüklüyorum.

Müdürün odası büyük ve görkemli; bir duvarını geniş bir şömine, diğer duvarını ise devasa büyüklükte bir manzara resmi süslüyor. Stone'un ofisinden farklı olarak raflarda ve mevcut her yüzeyde istiflenmiş kitaplar yok. Sadece masasında duran bir dizüstü bilgisayar ve köşede kendi ekseninde yavaşça dönen yuvarlak bir küre var. Müdür masasının önünde duruyor ve beni dehşete düşüren bir şekilde yanında sadece Profesör Stone değil, Tristan Kennedy ve Winnie'nin ev başkanı Fiona da var.

Görünüşe göre bu iş beklediğimden milyon kat daha cehenneme dönüşecek.

"Merhaba kızlar, bu sabah bize katılmanız çok güzel. Dün varlığınızı özlemiştik," diyor müdür hiç eğlenmeden. Her zamanki tüvit takımını giymiş, saçları Fransız düğümü şeklinde toplanmış.

Odadaki diğerleriyle göz göze gelmek istemediğim için gözlerimi onun yüzüne kilitliyorum.

"Belki de bana dünkü derslerinizi neden kaçırmayı tercih ettiğinizi açıklayabilirsiniz, ki bu derslere katılmanızın kesinlikle zorunlu olduğunu hatırlatmak isterim."

Winnie'nin gözleri telaşla bana doğru kayıyor ve konuşamayacak kadar korktuğunu anlayabiliyorum.

"Özür dilerim," diyorum. Tristan homurdanıyor ama onu duymazdan gelip devam ediyorum. Davamızı en iyi nasıl ortaya koyacağımdan emin değilim ama gerçekleri açık ve basit bir şekilde anlatmaya karar veriyorum. "Domuzum kayboldu ve biz de onu arıyorduk."

Müdür gözlerini devirdi. "O domuz!"

"Benim için çok değerli," diyorum ciddiyle.

Fiona bir kıkırdamayı bastırdı. Ve göz ucuyla Tristan'ın bana baktığını görüyorum.

Bahse girerim Pip'i ilk çalan oydu.

"Öyle olabilir," diye devam ediyor müdür, "ama onun geçici olarak ortadan kaybolması ikinizin de dersleri kaçırmaya mazeret olamaz."

Burası bir tatil kampı değil kızlar. Neyi yapıp neyi yapamayacağımızı biz seçemeyiz. Dersler zorunludur."

"Evet, Profesör York," diye mırıldanıyor Winnie.

Profesör York'un ayakkabılarına bakıyorum. Mantıklı siyah topuklular. Onlara ihtiyacı yok. Onlar olmadan zaten 1.80'e yaklaşmış olmalı. Bir şey söylemiyorum, gelecek cezayı bekliyorum ama Stone'un bana baktığını hissediyorum, o tanıdık çekimi hissedebiliyorum. Aşık olmak böyle bir şey mi? Birini istememen gerektiği halde istemek. Tamamen uygunsuz ve büyük olasılıkla sınırların dışında olduklarını bilseniz bile. Onlardan nefret etseniz bile.

Bu son düşünce aklımdan geçerken lanet olası profesörün onları okuyabildiğini hatırlıyorum.

Lanet olsun.

Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi kaldırıp kısa bir süreliğine onun gözlerini yakalamaktan kendimi alamıyorum.

"Müdür York, Bayan Blackwater'ın domuzu öylece ortadan kaybolmadı. Kaçırıldı."

"Kaçırıldı mı?" Müdür kaşlarını çatar. "Bu Bayan Blackwater'ın ortalıkta dolaşması için oldukça vahşi bir suçlama."

Konuşmadım. İspiyonlayıp başımı daha da belaya sokacak değilim.

Stone, "Bu bir suçlama değil, bir gerçek," diyor ve burada niyetinin ne olduğunu bilmiyorum. Bana yardım etmeye mi çalışıyor yoksa beni kaçınmaya çalıştığım pisliğin içine mi zorluyor?

"Peki bunu kimin yaptığını biliyor musun?" Müdür York ona soruyor. "Araştırıyorum," diyor.

"Peki," Müdür York ceketini düzeltiyor, "cevapları aldığında bana haber ver."

Stone başını sallar ve sonra dikkatle Tristan'a bakar. Sanki ondan da şüpheleniyormuş gibi. Tristan ise hiç umurunda değilmiş gibi bir esnemeyi bastırır.

"Böyle bir şey olduğu için üzgünüm Bayan Blackwaters. Konuyla ilgileneceğiz." - içimden inliyorum. Müdüre söyleyenin Stone olduğunu kimse bilmeyecek, herkes benim boşboğazlık ettiğimi düşünecek. Harika!

- "Ancak bu yine de derslere girmemenizi mazur göstermez. Ev başkanlarınızı buraya getirdim ki patavatsızlıklarınızın ciddiyetinin farkında olsunlar ve her ikiniz de bir ay boyunca okul binasından çıkmanızın yasak olduğunu bilsinler. Ayrıca ikinizin de önümüzdeki hafta boyunca mutfak işlerine katılmanız gerekecek."

Winnie ciddiyetle başını sallıyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Bu cezaların hiçbiri kulağa o kadar da kötü gelmiyor, özellikle de okula geldiğimden beri katlandığım diğer saçmalıklar düşünüldüğünde.

"Bay Kennedy, Bayan Hayes," diye devam ediyor müdür, "Bayan Blackwaters ve Bayan Wence'in mutfak görevlerini tamamlamalarını sağlamanızı rica ediyorum."

Tristan, sanki müdür ondan kutsal kâseyi korumasını istemiş gibi ciddi bir ses tonuyla, "Tamamlayacağız," diyor.

"Peki, teşekkür ederim, hepsi bu kadar."

Winnie'nin omuzları rahatlayarak çöküyor ve ikimiz de kapıya doğru adım atıyoruz.

"Size bildirmem gereken bir şey daha var, Müdür York," diye söze giriyor Tristan, tam ben kapının koluna uzanırken.

"Evet? Nedir?"

"Bayan Blackwaters ile ilgili."

Müdür York başıyla Winnie ve Fiona'yı işaret ediyor. "Bayan Wence, Bayan Hayes, gidebilirsiniz. Bayan Blackwaters lütfen kalsın."

Omuzları endişeyle yeniden sertleşen Winnie'ye bakıyorum. Ama Fiona onu odadan dışarı çıkarmadan önce bana bir şey söyleme fırsatı bulamadı.

Tekrar diğerlerine dönüyorum ve bu kez Tristan'ın gözlerinin içine bakıyorum. Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama yüzündeki ukala ifadeden hiç hoşlanmadığıma eminim.

"Ne oldu?" Müdür York bu kez sinirli bir ifadeyle soruyor.

"Bayan Blackwaters dün gece kampüsten ayrılırken görülmüş. Mesai saatinden sonra ve izinsiz."

"Yalnız mı?"

Tristan bana ters ters bakıyor, tek kelime etmiyor.

Müdür iç geçiriyor ve Stone'un gözlerini tekrar üzerimde hissediyorum.

"Bu gezi için izin almadınız mı?" diye soruyor müdür Tristan'a.

"Hayır ve ben de izin vermezdim."

Müdür bana tüm bunların doğru olup olmadığını sorma zahmetine girmiyor. Tristan gibi bir meleğin yalan söyleyemeyeceğini düşündüğü çok açık.

Stone homurdanıyor ve o pencereye doğru yürürken ben de ona doğru dönüyorum.

"Bayan Blackwaters," diyor müdür bıkkınlıkla, sandalyesine çökerek. "Ne yapacağımı şaşırdım... Alışılmadık bir yetiştirilme tarzınız olduğunu biliyorum ve kendinizi nasıl hissettiğinizi anlayabiliyorum - gerçekten de sudan çıkmış balık gibisiniz. Ama yetkililer sana gerçekten hoşgörü gösterdiler. Bu akademi sizin için kurallarını esnetti. Ve karşılığında sen..." Başını sallar. "Beni büyük hayal kırıklığına uğrattın Rhianna. Senin için gerçek umutlarım vardı."

Utanç mı yoksa pişmanlık mı hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Ben hissetmiyorum. Sinirlenmiş hissediyorum. Tek yaptığım birkaç dersi asmak ve siyahlı adamın bisikletiyle gezmeye çıkmaktı.

Stone pencereden arkasını dönüyor ve kollarını göğsünün üzerinde sıkıca kavuşturuyor.

"Bunları önemsiz kurallar olarak görebilirsiniz, Bayan Blackwaters," diye hırslıyor, "ama herkes sizin gibi bunları göz ardı etmeyi seçerse, burası kaosa sürüklenir, ülkemiz saldırılara karşı savunmasız kalır."

"Bu aynı zamanda saygıyla da ilgili," diyor Tristan, açıkça bunun her dakikasını seviyor. "Bu okula, bu kuruma saygı duymak."

"Çok doğru," diyor Müdür York, kollarını masasına dayayıp ellerini birbirine kavuşturarak. Yüzümü inceliyor. "Seninle ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum." Konuşmak için ağzımı açıyorum ama beni susturmak için elini kaldırıyor. "Ama şu kadarını biliyorum ki Bayan Blackwaters, artık resmi bir uyarı aldınız. Bir daha böyle bir davranışta bulunursanız daha ciddi sonuçları düşünmek zorunda kalacağım."

"Okuldan atılma," diyor Stone, benim için her şeyi açıkça ortaya koyarak. Tristan kaplanı andıran gülümsemesini gizlemekte zorlanıyor.

"Cezanıza gelince..."

"Bir önerim var," diyor Tristan. Kafamın içinde küfür dağarcığımanın tamamını gözden geçiriyorum. Stone kaşlarını çatır. "Bir önerim var.

Düello ekibimiz son zamanlarda yardım elimizi bırakmak zorunda kaldı. O bu işe uygun değildi. Bence Bayan Blackwaters mükemmel bir yedek olur. Ona daha fazla göz kulak olabilirim ve okul faaliyetlerine daha fazla katılması da yararına olabilir."

Müdür York inceler benim Yüzünü. I dene için tutmak o nötr, damarlarımda fokurdayan tüm öfkeli enerjiyi yüz hatlarımda bastırarak. 'Yardım eli' de neyin nesi? Bilmek istiyor muyum ki?

Müdür York daha sonra Tristan'a bakıyor ve parmaklarını masaya vuruyor.

"Tamam," diye cevaplıyor sonunda, "Bayan Blackwaters, dönemin geri kalanında düello takımının yardımcısı olacaksınız. Bay Kennedy size bunun ne anlama geldiğini ve görevlerinizi anlatacaktır."

"Peki mutfak görevlerimin yanı sıra bunu da mı yapacağım?" Ciddi bir alaycılıkla soruyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor müdür, dikkatini dizüstü bilgisayarının ekranına çevirerek. "Gidebilirsiniz."

Tristan bu kez sırtışını gizlemek için hiçbir hamle yapmıyor. Gülümsemesi geniş. Tıpkı oynadığı avını yakalamış bir kaplan gibi görünüyor.

Stone botlarını öfkeyle yere vurarak odadan çıkıyor.

Ben de onu takip ettim. Ben de oyalanmak istemiyorum. Görünüşe göre Tristan Kennedy ile istediğimden daha fazla zaman geçireceğim. Kesinlikle gerekenden bir saniye bile fazla harcamayacağım.

Rmerhaba

Ona ek cezam hakkında bilgi verdiğimde Winnie'nin yüzündeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Gerçekten yeşile döndü ve sertçe yutkundu.

"O kadar korkunç mu?" Ona fısıldıyorum. Stone'un burnumuzun dibine yerleştirdiği kitaptan bir pasaj okumamız gerekiyordu. Ama profesörümüz şu anda telefonunda mesajlaşmaya dalmış olduğu için, konuşma fırsatını değerlendiriyoruz.

"Daha da kötüsü," diye kulağıma fısıldamak için yaklaşıyor. "Yani, birçok kız düello takımının yardımcısı olmak için sağ kolunu," diye duraksıyor, "ve muhtemelen birkaç cinsel tercihini," yüzümü buruşturuyorum, "verir ama sen aslında onların kölesisin. Onların emrinde, her isteklerine ve sürekli taleplerine cevap veriyorsun."

"Neden biri bunu yapmak için gönüllü olsun ki?"

"Çünkü okulun çoğu düello takımına aşık ve onların dikkatini çekmenin bir yolu da bu. Pek çok kız, o erkeklerden sadece biri onları fark ederse, onlara umutsuzca aşık olacaklarına ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklarına inanıyor gibi görünüyor."

"Bu inanılmaz derecede üzücü."

Winnie sırtarak, "Aşkların sorunu da bu," diyor. "Muhakeme yeteneğinizi ve sağduyunuzu çarpıtmaya meyillidirler."

Kaburgalarına dirsek atıyorum ama gözlerim Stone'a kaymadan edemiyor. Hayal mi görüyorum yoksa bugün özellikle mi seksi görünüyor? Ceketini çıkarmış ve kollarını sıvamış, kollarından aşağı akan mürekkepleri ortaya çıkarmış.

Neredeyse ağzımın suyu akacak. Evet, zihnim kesinlikle çarpıtıyor.

Dün gece onun en iyi arkadaşını öpmedim mi? Neden iki erkeğe aşık oluyorum? Biri yeterli değil mi?

Stone telefonundan başını kaldırıp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor.

Ve bugün ikinci kez zihnimin bu adama açık bir kapı olduğunu hatırlıyorum.

"Gözün kitabında olsun, Blackwaters," diye tersliyor profesör.

Ve eğer tüm boş zamanım zaten yeni çeşitli görevlerimle meşgul olmasaydı, ona parmağımı verirdim. Ama riske girmeye değmeyeceğine karar verdim. Mutfak ve yardım görevlerime bir de tuvalet görevini eklemek istemiyorum.

Bunun yerine önümdeki kelimelere odaklanıyorum ve müdürün odasındaki toplantımı yeniden yaşamamak için elimden geleni yapıyorum, Tristan'ın benim için ne saklayacağını hayal etmemeye çalışıyorum. Muhtemelen terli jartiyerlerini yıkıyordur. Neredeyse öğürecektim.

Görünüşe göre Profesör Stone'un bu sabah bize ders vermek gibi bir niyeti yok ve dersimizin geri kalanını zil çalana kadar kitaptan pasajlar okuyarak geçiriyoruz. Herkesle birlikte ben de çantamı topluyorum ama ayağa kalktığımda profesör yanımdaydı.

"Bir kelime lütfen," diye fısıldıyor ve vücudumda beklenmedik bir ürperti yayılıyor.

Bu onun yakınlığı. Sesinin yoğun hırıltısı. Ve odunsu kokusu.

Kahretsin.

Son öğrenci de sınıftan çıkarken, "Bu sürekli tekrarlanan bir istek haline gelmeye başladı," diyorum.

Ama bu sefer beni ofisine götürmüyor. Sıra denizinin tam ortasında durmuş bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Tristan Kennedy'yi kızdıracak ne yaptın?"

"Bilirsiniz işte, sadece her zamanki neşeli kişiliğimi onunla paylaşıyorum." "Sende güneşli olan hiçbir şey yok, Blackwaters," dedi. Neredeyse beni tekrar titreten karanlık.

Omuz silkiyorum. "Beni yener."

"Bir şeyler yapmış olmalısın. Çocuklar her zaman üniversiteden kaçarlar. Kennedy'nin başkasını ele verdiğini hiç duymadım."

"Ne diyebilirim ki? Öğrenci fakültesinin çoğu benden nefret eder."

"Çünkü kayıtsızdın." Ona ters ters baktım. Bir adım öne çıktı. "Tristan Kennedy hakkında her şeyi biliyorum. Bu okulda ne tür saçmalıklar yaptığını biliyorum. Kızlara nasıl davrandığını biliyorum ve ..."

Ben ona hayretle bakarken sözleri kesiliyor.

"Bana onunla yatıp yatmadığımı mı soruyorsun?"

Hiç irkilmiyor. "Yatmadın mı diye soruyorum ve bu yüzden o pislik sana sıkıntı veriyor." Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Başımı bir yana eğiyorum. "Bana bir şey sormana gerek yok. İkimiz de kafamın içinde gezinip kendin bakabileceğini biliyoruz."

"Zihnin bir lağım çukuru. Senin seks hayatınla ilgili düşüncelerin yanına bile yaklaşmak istemiyorum."

Ne seks hayatı? Düşünüyorum. Sonra kafamın içinde küfrediyorum. Bugün üçüncü kez.

Profesör bana memnuniyetle sırtlıyor, sanki seks hayatım olmadığını duymak uzun zamandır duyduğu en iyi habemiş gibi. Bunun nedenini çok yakından incelemek istemiyorum, özellikle de tam karşımda durup teorilerimin her birini okumaya hazırken.

"Artık gidebilir miyim?" Sesimden küçümseme damlayarak soruyorum.

"Gidebilirsin," diyor, ben arkamı dönüp hışımla spor salonuna doğru giderken o hâlâ sırtlıyor.

Koç son birkaç derste bize sprint koşturdu, bu da diğerlerine katılmama izin verildiği ve Spencer'la tekrar eş olma zevkini yaşamadığım anlamına geliyor.

Ama bugün değil. Bugün dövüş eğitimine ve düello takımı yıldızıyla minderlere geri dönüyoruz. Ancak bugün, umursamadığımı fark ettim. Bugün içimde biriken hüsrânı birinden çıkarma fırsatını çok istiyorum. Özellikle de Spencer gibi bir sik kafalıdan.

Ne yazık ki bu sabah onun ruh hali de benimki kadar karanlık görünüyor. Minderlere doğru aceleyle ilerlerken bana öyle sert bakıyor ki i şaşıyorum.

Burun deliklerinden ve kulaklarından kıvılcımlar çıkmıyor.

Ters çevrilip sırtüstü yatırılmadan önce bir selam bile almıyorum.

Her zamanki gibi rüzgâr ciğerlerime doluyor ama göğsünü sertçe itiyorum, bacaklarına tekme atıyorum ve onu üzerimden itiyorum.

"Pislik herif," diye mırıldanıyorum.

Ellerini şortuna siliyor ve ayaklarının üzerine yuvarlanıyor. Beni minderde tokatlaması ruh halini düzeltmek için hiçbir şey yapmadı, aslında sadece daha da kötüleştirmiş gibi görünüyor.

Ayağa kalkmayı bile başaramadan beni omzunun üzerinden çeviriyor ve bu kez sertçe karnıma indiriyor. Yukarı doğru tırmanmaya çalışıyorum ama vücudunun tüm ağırlığını üzerime vererek beni mindere sabitliyor.

"Kurtul," diye tükürüyor. Hareket etmiyorum. "Kurtul," diye tekrarlıyor, bu sefer daha yüksek sesle.

"İkimiz de yapamayacağımı biliyoruz."

"Yani öylece pes edeceksin," diyor. "Saldırıya uğrarsan yapacağın şey bu mu?"

"Bırak beni," diye mırıldanıyorum.

Kıpırdamıyor ve birkaç saniye boyunca öfkeli nefesinin kulağıma üflediğini duyuyorum.

Onun oyunlarını oynamayacağım. İkimiz de kazanma şansım olmadığını bilirken olmaz.

"Onunla çıkıyor musun?" diye homurdanıyor sonunda. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Kim?"

"O senin iki katın yaşında."

Kalbim göğsümde atmayı bıraktı. Stone. Aşık olduğumu biliyor mu? Etrafımdaki herkes için bu kadar açıksa, bu saçmalıkta cidden kötüyüm. İtiraf edeceğimden değil. Asla!

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Görüldün, Domuz kız. Bu yüzden en yeni yardımcımız olarak senden hoşnutsuzluk duyacağız."

Siyahlı adam.

Siyahlı adamdan bahsediyor.

"Bunun için Tristan'a teşekkür etmelisin," diye mırıldanıyorum.

"İnan bana bu yapmak isteyeceğim son şey."

Spencer kulağıma yüksek sesle homurdanıyor ve üzerimden yuvarlanıyor. Sırt üstü dönüyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Bu iğrenç," diyor spor ayakkabısının burnunu mindere sürterek. "Baban olacak yaşta."

Şimdi homurdanıyorum. "Değil. Benden on yaş falan büyük."

"Onunla ne halt ediyordun?"

Dizlerimin üzerinde yuvarlanıyorum, bir ayağımı minderin üzerine koyuyorum ve sonra ellerimi birbirine sürterek ayağa kalkıyorum.

Birdenbire herkesin ve benim seks hayatımın nesi oldu? Önce Winnie, sonra Stone ve şimdi de Spencer.

Gerçekten birine anlatacak bir şeyim olsaydı endişe verici olurdu, ama olmadığını düşünürsek gülünç. Bir öpücük ve kuru bir sevişmeden başka bir şey yok.

Ellerimi kalçalarımın koyuyorum ve Spencer'ın gözleriyle buluşuyorum. Öfke, karanlık ve okuyamadığım milyonlarca başka duyguyla yüzüyor.

"Neden umursuyorsun ki?"

Bana cevap vermiyor, onun yerine tekrar üzerime geliyor. Minderin üzerine çıktığımda, Spencer Moreau'nun atletinin kayışına elimi atar atmaz acı biber tozu sürmeye yemin ediyorum.

Öğle yemeğinde Pip'i beslemek için döndüğümde yatakhaneimin kapısında beni bekleyen bir not vardı. Tristan'dan geliyor ve mutfak işlerini bitirir bitirmez onunla erkeklerin soyunma odasında buluşmamı söylüyor.

Şimdiye kadar akşamlarım ev ödevleri, Winnie'den biraz sihir dersi ve ardından eski filmleri izlemekle geçti. *Pretty Woman* ya da *Clueless* gibi bir filmi hiç izlemediğimi itiraf ettiğimde tam anlamıyla skandala uğramıştı ve o zamandan beri bana bu filmleri izletiyor. Belki de bu yüzden beynim romantizm fikirleriyle çarpıklaştı. Bana intikamla ilgili, kaçarken hayatta kalmakla ilgili filmler izletmesi için onu cesaretlendirmeliyim. Yakın zamanda film izleyebileceğimden değil.

Mutfak görevleri, akşam yemeğinden sonra Winnie ile mutfakta tencere ve tavaları ovmaktan ibaret. Bir saat geçtikten sonra ellerim kıpkırmızı oluyor. Tristan'ın beni beklediği cezayla kıyaslandığında bunun hiçbir şey olmayacağından şüpheleniyorum.

Yolda Winnie bana uzun uzun sarılıyor ve şans diliyor.

"Senden yapmanı isteyebilecekleri şeylerin bir sınırı var. Sadece..." spor salonuna doğru endişeyle bakıyor, "sadece dikkatli ol."

Korkmadığımı göstermeye çalışarak omuzlarımı dikleştiriyorum. Aslında oldukça tedirginim ama bunu belli etmemeye kararlıyım.

Spor salonuna yaklaştığımda, sahanın ışıyla dolduğunu ve çimlerin üzerinde sadece düello takımının antrenman yaptığını görüyorum. On adam - beşi kırmızı, beşi mavi önlük giymiş - altlarında yarışıyor, dönüyor ve birbirlerinin yolundan eğilerek kaçıyorlarken, her türden, renkten ve boyuttan sihirli cıvatalar havada vızıldıyor.

Diğerlerinden çok daha iri olan Spencer'in rakip oyuncuyu kovaladığını, üzerine atladığını, onu dizlerinden yakaladığını ve ikisini de yere serdiğini görüyorum. Tristan'ın avuçlarından öyle hızlı büyü fırlattığını görüyorum ki başım dönüyor, rakip oyuncuların ikisini gözlerinin ortasından vuruyor.

Sonra Koç Hank'in düdüğünü çalmasını ve adamların donup kalmasını, büyülerinin havada ısıklarla kaybolmasını izliyorum. Spencer ayağa kalkıyor, diğer oyuncuyu da kendisiyle birlikte kaldırıyor ve ikisini de güldüren bir şey söylüyor. Tristan önce önlüğünü sonra da formasını kafasına geçiriyor ve takım arkadaşlarını kapıdan geçirip spor salonuna sokarken gömleğini alnına siliyor.

Her zamankinden daha fazla endişe hissediyorum. Eğer isterlerse, bu adamlardan herhangi birinin beni yok edebileceği çok açık.

Güvenli olduğunu düşündüğümde, erkeklerin soyunma odasına doğru ilerliyorum, birkaç kısık erkek sesi, kahkahalar ve dolap kapılarının çarpma seslerini duyuyorum.

Dışarıda duruyorum. Bir sürü yarı çıplak sporcunun arasına girmek istemiyorum. Biraz meraklı olsam bile.

Kapı açıldığında yaklaşık beş dakikadır oradaydım ve Tristan altın kafasını dışarı attı. O beni fark etti

Hemen.

"Geç kaldın," diye bağıırır.

"Geç kalmadım. Yıllardır buradayım."

"O zaman burada ne halt ediyorsun? Benimle soyunma odasında buluş demiştım." Gömleğimi avu lıuyor ve beni arkasından sürüklüyor. Saçları duŗtan dolayı ıslaktı ve üzerinde bir şorttan baŗka bir şey yoktu. Kaslı sırtını, sol omzunun üzerinden geçen koyu renkli dövmesini görüyorum. Bunun ne olduğunu d ŗ nmekle o kadar meŗgul m ki, beni içeri çekerken bakıŗlarını yere indirmek aklıma gelmiyor. Sonuç olarak istediğimden çok daha fazla erkek teni görüyorum. Kı  yanaklarını ve hayatım boyunca gördüğümden daha fazla erkek cinsel organını içeren et.

Kimi kandırıyorum ki? Hayatım boyunca hiç erkek cinsel organı görmedim.

Tüm çabalarıma rağmen yanaklarım yanıyor ve gözlerimi aŗađı indiriyorum.

Oda ter, sıcak duŗ ve deodorant kokuyor ve havada asılı kalan buhar tenime yapıŗıyor. Tristan yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor.

"Bir yardım elinin ne iŗe yaradığı hakkında bir fikrin var mı Domuz Kız?"

"Hayır," diyorum, gözlerim yüzüne odaklanmış, çünkü daha önceki deneyimlerimden bildiğim göğsünün  nden g r n ŗ ne maruz kalmak istemiyorum, sırtı kadar altın rengi ve iyi yontulmuş bir göğüs.

"Sormak aklına gelmedi mi? Buraya gelmeden önce ev ödevini yapmayı?"

"Hayır," diye tekrarlıyorum.

"Genelde iŗe sakso çekerek baŗlarız," diye bağıırıyor k ŗeden bir adam. "Dizlerinin  zerine çökmek ister misin tatlım, hepimiz sıraya girelim."

Ağzımı açıp, o sallanan sikiyle yanıma yaklaŗırsa sihrimle ikiye b leceğimi söylüyorum ama Spencer benden önce davranıyor.

"Kapa  eneni, sik kafalı." Kafamı kaldırıp baktığımda eliyle diğer adamın kafasının arkasına vurduğunu görüyorum. Göğsümde minnettarlığa benzer bir şey hissediyorum, ta ki o pislik gidip bunu mahvedene kadar. "Sonunda sikinde domuz hastalığı mı olsun istiyorsun?"

"Domuzunu mu emiyor?" Adamlardan biri daha gülüyor.

Tristan bakışlarını yakalıyor. "Fazla umutlanma, Domuz Kız. Sikimi yalamak kadar heyecan verici bir şey yapmayacaksın."

"Bu saçmalığı kesip bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin?"

Bana doğru bir adım attı ve oda sessizleşti. "Biraz daha saygı lütfen, Blackwaters." Öne doğru uzanıyor ve eliyle çenemi kavıyor. Yüzümü çevirmeye çalışıyorum ama o başımı sabit tutuyor. Parmakları nasırlı ve yüzü bana o kadar yakın ki mükemmel tenindeki gözenekleri ve boğazındaki dans eden nabızı görebiliyorum. "Benimle böyle konuşamazsın, tamam mı? Takımdaki kimseyle böyle konuşamazsın. Artık bizimsin, Domuz Kız. Biz ne dersek onu yapacaksın. Sana antrenman yaparken sahada bir bardak taze sıkılmış portakal suyu istediğimi söylersem, bunu gerçekleştirirsin. Spencer sana kaskının tertemiz olmasını istediğini söylerse, bütün geceni ve gündüzünü onu pırıl pırıl olana kadar fırçalayarak ve parlatarak geçirirsin. Joe takımın yeni bağcıklara ihtiyacı olduğunu söylerse, her bir krampona yeni çiftler geçirirsin."

Doğruca gözlerinin içine bakıyorum. Açık sabah gökyüzünün rengindeler. Ama şimdi yakından bakınca irislerini çevreleyen karanlık halkayı görüyorum - gece gibi karanlık.

Nefesi ot ve nane gibi kokuyor. "Bu saçmalıkları yapmayacağım," diyorum basitçe.

"Okuldan atılmak mı istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. Gitmek konusunda pek emin değilim. Bu okulun sevdiğim bazı yönleri var - arkadaş edinmek, sihrimi nasıl kullanacağımı öğrenmek - burada olduğum her gün daha iyi olduğum bir şey. Ancak, sevmediğim başka kısımlar da var. Dürüst olmak gerekirse, beni yedi günün altısında kaçırmaktan alıkoyan tek şey başıma konan ödül.

Yüzümü incelerken mavi gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor. İfadesindeki kötülük eriyip gitmiş ve şimdi sadece merak var. Bunun daha kötü olup olmadığını bilmiyorum. Karnımdaki garip kanca bana bir adım daha yaklaşma isteği veriyor.

"Hadi ama dostum," diye inliyor Spencer soyunma odasının diğer tarafından. "Ver şu lanet olası listeyi ona. Beş dakika içinde Summer'la buluşmamız gerekiyor."

Tristan hâlâ çenemi tutarken elini uzatıyor ve şort ve tişört giymiş olan diğer sporculardan biri ona bir tomar kâğıt uzatıyor.

Tristan onu yüzüme doğru sallıyor. "Bu parşömen senin rolünü ve sorumluluklarını özetliyor. Dikkatlice oku, küçük domuzcuk. Seni yakından izliyor olacağım."

Elime sıkıştırıyor ve beni serbest bırakıyor.

Yüzümü ovma istiyorum, derim beni kavradığı yerden yanıyor, ama ona bu zevki tattırmıyorum. Bunun yerine banklardan birine oturup parşömeni açıyorum ve sanki etrafım yarı çıplak oğlanlarla dolu bir soyunma odasıyla çevrili değilmiş gibi kelimeleri okuyorum.

Benden yapmam beklenen işlerin listesini tararken, düello takımının antrenman ve maçlarda kendi kişisel hizmetçileri gibi davranmamı istediği açık. Listede çok korkunç bir şey yok, ancak sporcu kayışları hakkındaki şüphelerim doğrulandığında içimden inliyorum.

Tristan'a bakıyorum. Sırtı bana dönük ve altın sarısı saçlarını havluyla ovalıyor. Bu resmi rol. Kâğıda dökmeye hazır oldukları rol. Öğretmenler tarafından imzalanmış olan. Zorlamaya çalışacaklarını biliyorum. Tristan, Spencer ve diğerlerinin bana daha fazla işkence etmek için bu fırsatı kullanacaklarını biliyorum. Bırak denesinler. Listede ne yazıyorsa onu yapıyorum, daha fazlasını değil.

Tristan

BOKU YEDİM.

Bu aptal kız yoluma çıktığı anda anlamıştım. Anında ve tamamen biliyordum.

Yine de bu, arkama yaslanıp bu lanet durumu kabulleneceğim anlamına gelmiyordu, değil mi?

Yine de buna karşı ne kadar mücadele edersem, ne kadar geri çekilirsem, boynumdaki ilmik o kadar sıkılaşıyor, uzuvlarım ipe o kadar dolanıyor.

O bir bağımlılık. Sağlıksız bir bağımlılık.

Yetkililerin infazcısıyla yaptığı küçük gece kaçamağını müdüre anlatmak zorunda değildim. Takımın yardımcısı olmasını önermek zorunda değildim.

Ne düşünüyordum ki?

Onu yakınımda istediğimi düşünüyordum. Bu lanet şeyi gittikçe daha büyüleyici bulduğumu düşünüyordum. Nasıl tepki vereceğini görmek için dürtmek istediğim bir şey. Kırılmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için kışkırtmak istediğim bir şey. Parçalamak istediğim bir şey.

Ondan uzak durmalıyım. Çok, çok uzakta. Yollarımızın kesişmesine gerek yok.

Ama kendime engel olamıyorum.

Kendimi soyunma odasında oyalanırken buluyorum, küçük şey ilk işine başlıyor, spor takımlarını ve kirli havluları soyunma odasının etrafından topluyor. Soyunma odası doluyken buraya girmesine kesinlikle izin verilmiyor ama öğretmenler bu kuralları pek uygulamıyor ve bu bir ritüel haline geldi. Yardımcı eli içeri sürüklüyoruz, onlara unutamayacakları, muhtemelen rüyalarında görecekları bir göz zevki yaşıyoruz. Dan oral seksle ilgili kaba şakasını yapıyor ve çoğu zaman küçük yardımcılarımız tek kelime bile şikayet etmeden dizlerinin üzerine çöküyor.

Ama o bunu asla yapmayacaktı. Hepimiz ona Domuz Kız deriz ama o domuzdan çok kedidir. Küçük, kavgacı bir kedi gibi, tıslıyor, pençelerini çıkarıyor, tüyleri uçuşuyor.

"Geliyor musun dostum?" Spencer spor çantasını omzuna atmış bana soruyor.

"Evet," diyorum kayıtsızca, "bir dakika içinde sana yetişirim."

Bakışları benimle Domuz Kız arasında gidip geliyor. Kaşlarını çatıyor. Ona yeni yardımcımız olduğunu söylediğimde söyleyecek bazı sözleri vardı. Bunun bana bağlı olduğunu ona söylemedim. Karasevdalı olduğumdan şüpheleniyor mu bilmiyorum.

Öyle bir şey mi?

Daha önce hiç kimseye aşık olmamıştım. Ya da herhangi bir şeye. Kızlar hep dikkat dağıtıcı olmuştur. Eğlence. Eğlence. Daha fazlası değil.

Benim, Tristan Kennedy'nin, onun gibi bir kıza aşık olabileceğim fikri gülünçtü. Akıl almaz. Saçma.

Ama bu bir karasevda değil. Daha fazlası. Ve asıl sorun da bu.

"Geç kalırsan Summer çok kızacak." "Summer kıcımlı öpebilir."

Spencer sırtlıyor. "Çoktan öptüğünü duydum."

Tembelce gülümsüyorum. Çok da haksız sayılmaz. O kız benim için her şeyi yapar, ona her şeyi yapmama izin verirdi, eğer bu 'Tristan Kennedy'nin kız arkadaşı' olduğunu söyleyebileceği anlamına geliyorsa.

Bu okuldaki kızların çoğu da aynısını yapardı.

Bu unvanın onlara hayal ettikleri her şeyi vereceğini düşünüyorlar. Yüksek sosyete düğünü, Pale Heights'ta bir malikane ve benim kadar yetenekli bir sürü oğul.

Çünkü hayal güçleri de zekâları kadar sınırlı.

Spencer kıza bir kez daha bakarak soyunma odasından çıkarken ben de ayakkabı bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaparak banka çöküyorum. Kısa süre sonra son birkaç kişi de Spencer'ı takip ediyor ve sadece o ve ben kalıyoruz.

Gözlerim vücudunda geziniyor. Eskisi kadar sıska değil. Artık daha etli, daha kıvrımlı. Yanakları o kadar çukur değil ve teninde daha fazla renk var. Şeftali ve krem rengi. Dudakları çilek gibi. Gözleri karamel gibi.

Tam bir tatlı ziyafet. Neredeyse dilimin ucunda onun tadını alabiliyorum.

Onu içime çekiyorum.

Hâlâ burada olduğumun ve onu izlediğimin farkında olduğundan bile emin değilim, ta ki omzunun üzerinden "Bütün gece orada oturup bana mı bakacaksın?" diyene kadar.

Sarsıldım. Keşke bilseydi.

"Tatmin edici bir iş yapıp yapmadığını kontrol etmek istiyorum."

"Yapmıyorum," diye karşılık veriyor. "Bu takımın gelmiş geçmiş en kötü yardımcısı olacağım. Garip çoraplar ve sallantılı atlet askıları bekleyin. Duşlara girerken ve çıkarken dikkatli olmanı öneririm. Yerlerin her zaman kaygan olduğunu görebilirsiniz."

Bir yanımla gülmek istiyor. Onun yerine kaşlarımı çatıyorum. "Sadece dene, Domuz Kız..." Onun yerine hırlıyorum.

Ses tonumdan irkilmiyor bile.

Gerçekten benim kim olduğumu biliyor mu? Neler yapabileceğimi biliyor mu?

Yarı açık dolabından bir havlu çıkarıp çamaşır kutusuna atıyor, sonra dönüp bana bakıyor.

"Neden?" dedi.

"Neden?" Tekrarlıyorum, kaşlarım yukarı kalkıyor.

"Neden müdüre kampüsten gizlice kaçtığımı söyledin? Neden bana işkence etmekten zevk alıyorsun?" Başını bir tarafa doğru eğiyor. "Hayır, yapma."

Buna cevap ver. Dur tahmin edeyim. Zavallı küçük zengin çocuk. Ailen sana yeterince midilli almadı mı? Seni yeterince özel tatillere uçurmadılar mı? Dadın bir gün olsun tüm dikkatini sana veremedi mi?"

Bu sefer sırtıtmayı ağızımdan uzak tutamıyorum. "Bu cümleleri milyonlarca kez duymadığımı mı sanıyorsun, Küçük Domuz? Gerçekten orijinal olduğunu mu sanıyorsun?"

"Belki orijinal değil ama yanlış da değil."

Ayağa kalkıyorum, kendimi tam boyuma çekiyorum ve ona doğru adım atıyorum. Onun küçük bedeninin üzerinde yükseliyorum ama o geri adım atmıyor. Çenesini meydan okurcasına kaldırıyor ve lanet olsun, kızlarımın itaatkâr olmasını, geri çekilmesini, dediğimi yapmasını, adımı mırıldanmasını sevdiğimi sanırdım, ama hayır, bu beni milyonlarca kez daha fazla tahrik ediyor.

Bu meydan okuma beni daha da zorlamak istememe neden oluyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Blackwaters."

"Hayır, bilmiyorum. Çünkü ben seninki gibi bir dünyadan gelmiyorum *Kennedy*," diye tıslıyor adımları, benimle alay ederek. "Ben ayrıcalıklı ve paralı bir dünyada doğmadım, her şey bana pırıltılı gümüş bir tepside sunulmadı. Her günümü hayatta kalmak için çabalayarak geçirdim, bahse girerim senin hiç yapmak zorunda kalmadığın bir şey."

Büyük bir şaşkınlıkla uzanıp ellerimi avuçlarının içine alıyor. Dokunuşu elektrik gibi, vücudumdaki her bir siniri uyandırıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Midemdeki kanca ona doğru geriliyor. Ellerimi ters çevirip avuç içlerimi ortaya çıkarıyor.

"Bahse girerim hayatın boyunca ellerini hiç kirletmemişsindir," diyor.

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerine ellerim onunkilerin içinde, ona bakıyorum. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Sanki serbest kalmak ve ona sahip olmak istiyormuş gibi çarpıyor.

Buradan siktir olup gitmeliyim. Hemen.

Hareket etmiyorum.

Nefesinin ısığını duyabiliyorum. İnce omuzlarının nasıl yükselip alçaldığını görebiliyorum. Teninin ne kadar yumuşak olduğunu fark ediyorum.

Parmaklarımı onunkilerin etrafında kıvrıp ellerini avuçlarımdan içine alıyorum.

"Yanılıyorsun. Yaptım. Sadece senin düşündüğün şekilde değil." Daha yakına eğilip ağızımı kulağına yaklaştırıyorum. "Ve başka bir konuda daha yanılıyorsun, küçük domuz. Senin sahibin biziz."

Ellerini bırakıyorum ve onu geriye doğru itiyorum.

"Hiç kimse bana sahip olamaz," diye tıslıyor. "En azından sen, Tristan Kennedy."

Ona orantısız bir şekilde gülümsüyorum, kızların külotlarını kremlediğini bildiğim bir bakış. "Şımarık olduğumu söylemiştin, küçük domuz. Ve biliyor musun, bu konuda haklısın. İstediğimi elde etmeye alışkınım. Peki bunun neden olduğunu biliyor musun?" Onun şirret cevaplarından birini beklemiyorum. "Ben bu okuldaki en güçlü büyücüyüm."

Bana gözlerini deviriyor. "Çünkü annem ve babam şehrin yarısına sahip-"

Sesimi alçaltıyorum. "Burada nüfuz ve politikadan bahsetmiyorum." Ona neden söylediğimi bilmiyorum. Şüphelendiğim şeyi hiç kimseye söylemedim. Vücudumda çığlık çığlığa dolaşan tüm bu güce sahip olduğumu onlara hiç söylemedim. Sınırsız. Acımasız. Dipsiz. Çiğ.

Gözlerimi tutuyor ve fısıldıyor, "Emin misin?" Ona sırtıyıyorum. "Daha güçlü olmadığımdan emin misin?" O bu sözleri söylerken tenimde bir şeylerin çatırdadığını hissediyorum, havada elektriğin tadını alıyorum. Ensemdeki tüyler diken diken olmakla kalmıyor, kılıyor.

Kısa bir an için merak ediyorum... Acaba...

Sonra onun bir hiç olduğunu hatırladım. Hiçbir yerden. Gerçek bir eğitimi ve resmi bir eğitimi olmayan kayıtsız biri.

İstediği kadar saçmalayabilir. Lanet olası bir ampul kadar gücü var.

"Eminim," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde. Parmakları bükülüyor. Beni odanın öbür ucuna fırlatmak istiyor. Dövüşmek için can atıyor. Tek yapmam gereken onu biraz, biraz daha zorlamak...

O zaman buradan kovulma demenden daha hızlı gidecek.

Gitmiş. Kaybolacak. Sonsuza dek hayatımdan çıkar.

Muhtemelen kızı bir daha hiç görmeyecektim.

Bu sorun, bu baş ağrısı sona erecek. Ama bunu yapamam. Çok bağımlıyım.

Otomatik olarak ondan bir adım uzaklaşıyorum. Ve sonra bir adım daha. Tüm bu süre boyunca onu izledim. Parmakları seğiriyor.

Ona milyonlarca soru sormak istiyorum. Neyle savaşıyordu?
Neden kaçıyordu? Neden kayıtsızdı?

Ama soramıyorum. Ne kadar çok şey bilirsem, o lanet ilmik o kadar sıklaşıyor. Boğuyor, beynimdeki kanı ve ciğerlerimdeki oksijeni tutuyor.

Beni bu şekilde yenemeyecek.

"Lekesiz olmalı," diyorum ona. "O kadar lekесiz olmalı ki akşam yemeğimi yerden yiyebilirim."

SUMMER on dakika sonra bana kapısını açtı. Gözlerinde hoşnutsuzluk dans ediyor ve Spencer haklı: geç kaldığım için kızgın. Arkasındaki karanlık odada bir film oynuyor ve yeni patlamış mısır kokusu bana doğru geliyor. Yine de bir şey söylemiyor. Buna cesaret edemez.

"Hey," diyorum ve o kenara çekilince odasına giriyorum.

Summer'ın ailesi benimki kadar zengin değil ama yine de acayip varlıklı ve kampüsteki en güzel odalardan birine sahip. Aslında tam olarak bir oda değil, daha çok bir yatak odası, bir misafir odası, iki banyo ve geniş bir oturma alanı olan bir daire gibi.

Herkes orada, kanepelerin üzerine yayılmış ve pelüş halı kaplı zeminde uzanıyor. Aslında kimse film izlemiyor. Dan ve Lily öpüşüyor, Spencer'ın boynunu emen bir kız var ve amigo takımından bir grup kız köşede dedikodu yapıyor.

"Patlamış mısır ister misin?" Summer bana bir kâse uzatarak pembe dudaklarının arasına şekerli bir parça yerleştiriyor. Şu anda ona dudaklarını sikimin etrafına dolmasını söylesem, bunu yapardı. Burada toplanan tüm arkadaşlarımızın önünde bile. Ama sinirlerimde uğuldayan elektriğe, kanımda kaynayan sıcaklığa rağmen bunu istemiyorum.

Elimi sıcak mısır kasesine daldırıyorum ve bir avuç alıyorum.

"Ne izliyoruz?"

"Dan'ın istediği bir aksiyon filmi - aslında izlediğinden değil." Başını takım arkadaşıma doğru çeviriyor, tam da o Lily'yi kucağına çekerken. "Bir oda bulun," diye ciyaklıyor Summer bariz bir zevkle. Bazen herkesin onun evinde takılmasından yakınıyor ama bunun planın bir parçası olduğunu biliyorum. Orkestra şefi olmayı, müziği kendi hızına, kendi ritmine göre döndürmeyi, herkesi kendi melodisine göre dans ettirmeyi seviyor.

Benim böyle bir kontrole ihtiyacım yok. Venüs ortak salonunu kullanmalarına izin vereceğim ama bu eziklerin gerçek odama bir adım bile yaklaşmalarına izin vermeyeceğim.

Dan, "Kyle ve Aysha zaten boş yatak odasını kullanıyorlar," diye mırıldandı.

"Senin odanı kullanabilir miyiz, Sum?" Lily yanakları pembeleşmiş bir halde bize bakarak soruyor.

"Hayır, kullanamazsınız," diyor Summer, Lily'nin kafasına bir parça mısır atarak. "Kendi evine geri dön."

Lily Dan'e bakıyor ve Dan bir an sonra onu omzuna atıp ciyak ciyak bağırarak odadan dışarı çıkartıyor.

"Neden bu kadar dramatik olmak zorunda?" Summer, birinin ona bunu yapması için sağ kolunu vereceğine bahse girmeme rağmen, diyor. Lily'nin o milisaniye için tüm odanın dikkatini çekmesinden nefret ediyor.

"Ondan çok hoşlanıyor."

"şimdilik!" Summer kaseyi sehpanın üzerine koydu. "İki hafta önce Petra'yı kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyordu."

Dan'ın kapıyı arkasından çarpmasını ve bunu yaparken bana göz kırpmasını izliyorum. 'Sana deliler gibi aşığım' rutinini bir sanat haline getirmiş. Bir haftalık randevu için her kızı hayatının aşkı olduğuna inandırır. Ta ki onu terk edip bir sonrakine geçene kadar.

"Başka bir şey izlemek ister misin?" Summer bileğimden tutup beni Dan ve Lily'nin boşalttığı kanepeye götürüyor. Uzun tırnakları bileğime batıyor ve pahalı parfümü burnumu gıdıklıyor (iyi anlamda değil), beni minderlerin üzerine çekip yanıma kıvrılıyor.

Ben onun lanet olası erkek arkadaşıyım. Kolumu ondan kurtarıyorum ve öne doğru eğilip kollarımı dizlerimin üzerine koyuyorum.

"Haberler," diyorum parmaklarını televizyona doğru salladığında, ekranda rehber beliriyor.

"Şaka mı yapıyorsun?" Kıkırdıyor, o da öne doğru eğiliyor ve başını omzuma yaslıyor. Saçları parfümden daha kötü kokuyor. İşlenmiş şeker gibi tatlı.

"Hayır." Elimi ekrana doğru kaydırıyorum ve bir masanın arkasında oturan bir haber sunucusu ekranı dolduruyor.

"Antrenman nasıldı?" Summer saçlarımı kulağımın arkasına doğru okşayarak soruyor.

"İyi idi." Sinirle başımı ondan yana eğiyorum, gözlerimi ekrandan ayırmıyorum.

Bana doğru eğilip kulağıma fısıldıyor: "Seni gerçekten kaptan yapmalıydılar."

Onu görmezden geliyorum. Elini kalçama koyup bacağımın üzerinde gezdiriyor, bir yandan da sınır bölgesinin yakınlarında işlenen bir dizi cinayetle ilgili raporu izliyormuş gibi yapıyor. Eli kasıklarım ve eşofmanımın kemerine yaklaşırken sessizce iç geçiriyor. Hepsi rol icabı. Bahse girerim aletimi elinde tutma fikri ona da en az benim kadar çekici geliyordur.

Parmak uçlarını bel bandının altına daldırıyor ve bir an için bunu yapmasına izin vermeyi düşünüyorum.

Neden vermeyeyim ki? Beni boşaltabilirdi. Belki iyi hissettirir.

Yutkunuyorum. O tatlı koku boğazıma takılıyor.

"Yapma," diyorum ona.

"Odama gitmek ister misin?" diye soruyor, bana doğru eğilerek.

"Hayır," diyorum sertçe, bileğini kavırıyor ve elini kendi kucağına geri götürüyorum.

"Peki!" diye tersliyor, sinirli bir tavırla başını savurup uzaklaşıyor.

Ben haberleri izlemeye devam ediyorum. Kendimi kaptırmış gibi gözlerim ekrana kilitlenmiş. Dışarıda neler olduğunu bilmek istiyorum. Bilmeye ihtiyacım var.

Ama görüntü bulanıklaşıyor ve kelimeler uğulduyor. Bu gece aklımda tek bir şey var.

Lanet domuz kız.

Rmerhaba

Tam da sosyal bir hayatım olmaya başlamışken, bu hayatım elimden alındı. Mutfak işleri, düello takımı işleri ve kampüs dışına çıkma yasağı derken sosyal hayatım kalıcı olarak durdu. Topa bir göz attım. Ve şimdi kilerdeki paçavralara geri döndüm.

En azından bu sefaleti paylaşacak Winnie var.

"Bu gerçekten haksızlık," diyorum ona, yüzeyinde tanınmaz hale gelmiş yiyecek maddeleri yanan dev bir tencereyi daha ovarken. "Biri Pip'i domuz gibi kaçırdı ve cezalandırılan biziz."

"Eminim yakalandıklarında onlar da cezalandırılacaklar," diye cevap veriyor Winnie, elleri bir kase baloncuğun içinde kaybolmuş.

"Yakalanacaklarından bile şüpheliyim."

Winnie alaycı bir ses tonuyla, "Stone bu konuyu araştırdığını söyledi," diyor. Onu görmezden geliyorum ve daha sert fırçalıyorum.

Neden zahmet ettiğini bilmiyorum. Gerçekten önemseydiği için değil. Belli ki umurunda. Adam hiçbir şeyi umursamıyor - belki bisikleti ve kitapları dışında. Bunun beni neden sinirlendirdiğini bilmeden daha sert fırçalıyorum.

Winnie kaseden bir kızartma tavası alıyor, tabanında bir sünger gezdiriyor ve süzme tahtasının üzerine bırakıyor. "Annemin bunu duymamış olması içimi rahatlattı. Derse girmediğimi bilse beni saç örgülerimden asardı."

Fırçalamaya ara veriyorum. "Gerçekten yapar mıydı?" Şüpheyile soruyorum. Winnie'nin ailesi son derece sevimli görünüyor, annesinin her hafta postayla ona ev yapımı yiyecek paketleri göndermesi de bunu doğruluyor.

"Şey... hayır," diye itiraf ediyor Winnie, "ama ders oldukça korkunç olurdu ve annemin hayal kırıklığına uğramış surat ifadesi öldürücü."

Süngerimi Winnie'ye fırlatıyorum ve o da başını eğiyor.

"Bu hafta sonu ne yapacağız peki?" İnliyorum. "Tüm hayatımı kendimi eğlendirerek geçirdim." Bu işte çok iyiydim. Başka seçeneğim yoktu. "Ama şimdi daha fazlasının tadına baktım, çoraplarımı örmeye ve kitaplarımı yeniden düzenlemeye geri dönmek hiç de cazip görünmüyor."

"Yapacak hiçbir şeyin olmaması seni gerçekten endişelendiriyor mu Rhi?" Winnie soruyor. "Yapacak o kadar çok işin olacak ki, oturmaya bile zor vakit bulacaksın."

"Ama akşamları..." Mırıldanıyorum. "Diğer herkes dışarı çıkacak."

Geçen seferkinden sonra akşamdan kalmalığım çok kötü olabilirdi ama o gece hiç eğlenmediğim kadar eğlenmişim. Giyinmek bile eğlenceli olmuştu.

"Scrabble oynayabiliriz," diye öneriyor Winnie ve ben inliyorum. "Ya da başka bir film izleriz."

"Evet," diye mırıldandım ve süngerimi bulmaya yöneldim. "Başka bir film."

"BİR AY BOYUNCA YASAKLI MISIN?" Andrew ertesi gün kütüphanede bana soruyor.

"Evet," diyorum suratımı asarak. "Bir ay boyunca kampüsten çıkmak yok." "Bu berbat bir şey."

"Hı hı."

"Cumartesi gecesi bilardo salonunu önerecektim. Bardan daha sessiz ve ben de biraz bilardo severim." Sırıttıyor.

"Ben sana katılmayacağım."

"Başka zaman."

"Evet, başka zaman," diyorum, kitabımı elime alıp okumaya devam ediyorum.

Ancak Cumartesi gecesi, Winnie ve ben odamıza kapanmış herkesin gece dışarı çıkmak için hazırlanmasını dinlerken, kapımız çalınıyor.

Birbirimize baktık ve Pip'in uyuyan başını yavaşça kucağımdan itip kapıya bakmaya gittim.

Gelen

Andrew'du.

"Merhaba,"

dedi.

"Merhaba," diye cevap verdim, onu gördüğüme Gağırımığtım. "Senin bilardo salonunda olman gerekmiyor muydu?"

Omuz silkiyor. "Evet, gitmemeye karar verdik."

"Neden?" Pijamalarımla kapıyı açmamış olmayı dileyerek kazağımı çekiştiriyorum. "Buradan çıkmak için her şeyimi verirdim."

"Mikey'nin parası yok. Bu gece dışarı çıkmaya parası yetmedi. Pizza sipariş ettik, onun yerine video oyunu oynayacağız. Bize katılmak ister misin?" Omzumun üzerinden bakıyorum. "Oh... evet... ve Winnie de."

Burnumu kıvırıyorum. "Daha önce hiç video oyunu oynamadım."

Andrew kapı çerçevesine yaslanıyor. "Hiç oynamadın mı?"

"Hayır. Evde sadece paslı, eski bir dizüstü bilgisayarımız vardı. Bir web sayfasını yüklemek bile bir asır sürüyordu."

"Bu hayat değiştirebilir, Rhi. Gelip denemelisin."

Oda arkadaşşıma dönüyorum. "Winnie, pizza yemek ve video oyunu oynamak ister misin?"

"Tabii," diyor Pip'i yatağına yatırırken.

"Bize beş dakika ver," diyorum Andrew'a. Kapıyı kapatıp kot pantolonumu aramaya koyuluyorum. Ben bunu yaparken Winnie koğarak yanıma geliyor.

"Gördün mü, sana söyledim, senden hoşlanıyor."

Masamın üzerindeki giysi yığınınını karıştırıyorum. "Hoşlanmıyor. Sadece arkadaşşıca davranıyor."

"Erkekler hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun."

"Belli ki," diyorum kot pantolonumu giyerken.

Winnie de aynısını yapıyor ve sonra Andrew'un yatakhanesine doğru yürüyoruz. Onun bloğu diğerleri gibi lüks içinde yüzmüyor ama bizimkinden çok daha iyi durumda. Kendine ait bir odası var ve rutubet lekeleri ya da çatlak pencereler yok. Aslında halı ve tüm mobilyalar oldukça yeni görünüyor ve yakın zamanda birileri burayı temizlemiş gibi görünüyor.

Bizimle birlikte Los Magicos'taki bara gelen birkaç çocuk Andrew'un yatağında oturuyor, ellerinde kontrolörler, gözleri masanın üzerinde duran bir bilgisayar ekranına kilitlenmiş. Yerde birkaç pizza kutusu yığılı duruyor.

"Oturun," diyor Andrew, masa sandalyesini ve bir pufu işaret ederek. Winnie önce sandalyeyi kapıyor ve Andrew yere çökerken ben de pufun içine gömülüyorum.

İlk pizza kutusunu açıyor. "Margarita mı Hawaii mi?"

"Havai ne?" Kutuya doğru bakarak soruyorum.

Çocuklardan biri yataktan, "Tanrım, siz gerçekten de hiçbir yer kasabasının en ucunda yaşıyormuşsunuz," diyor.

"Evet ve biz hiç dışarıdan almadık."

"Jambonlu ve ananaslı bir pizza," diye açıklıyor Winnie.

"Ananas mı?" Burnumu kırıştırıyorum. "Ananas bir pizzaya ait değildir!"

"Aynen öyle!" diyor Andrew. "Ben de hep öyle derim. Ama Dane bayılıyor."

Dane elini uzatıyor ve Andrew büyük, yağlı bir pizza parçasını Dane'in eline sıkıştırıyor.

"Sağ ol, dostum," diyor, pizzayı ağzına tıkarken, gözleri bilgisayar ekranından hiç ayrılmıyor.

"Denemelisin," diyor Winnie bana. "Gerçekten çok güzel." Başımı sallıyorum. "Ben sade yemeye devam edeceğim."

Andrew Winnie'ye Hawaii'li kutuyu uzatıyor ve bir sonrakini açıp kendisi için bir parça alıyor, sonra da bana uzatıyor.

Arkadaşlarının oyununu izlerken dilimimi çiğniyorum, yağ parmaklarımı sarıya boyuyor. Anladığım kadarıyla elfler, troller ve altın arayışıyla ilgili bir oyun. Andrew nasıl oynandığını anlatıyor ve bir on dakika sonra arkadaşlarını yataktan kaldırıp Winnie'yle benim de oynamamız için ısrar ediyor.

Winnie belli ki daha önce oynamış çünkü hemen kafasına bir ok yemiyor.

Ekrandaki büyülü dünyada akıp gidiyor, kendi oklarını fırlatıyor ve altın paketlerini topluyor.

Karakterimi düz bir çizgide yürütebilmek için beş dakikamı harcıyorum.

Bunun ne kadar eğlenceli olabileceğinden emin değilim. Los Magicos'ta ve ötesinde kendi maceralarımı yaşamayı tercih ederim. Burada, yurttan bir maceram varmış gibi davranmayı değil.

"İşte," diyorum Andrew'a, bir çukura düşüp karakterimi arka arkaya onuncu kez öldürdükten sonra kumandayı ona uzatarak. "Sanırım sen devralsan iyi olur. Ben işe yaramazım."

"Bu kadar kolay pes etmemelisin," diyor Winnie, kendisine doğru gelen bir ejderhayı öldürürken. "Bir kez alıştığında gerçekten eğlenceli oluyor."

Başımı sallıyorum.

"Daha basit bir şey denemeye ne dersin?" diyor Andrew. "Winnie, sakıncası var mı?"

"Hayır," diyor Winnie, kumandayı yanındaki şiltenin üzerine koyup yere kayarak Dane ve Mickey'ye katılıyor ve pizzanın geri kalanını mideye indiriyorlar. "Ben bu oyunu çoktan bitirdim."

"Tamamladın mı?" Dane etkilenmiş gibi soruyor.

"Evet." Winnie omuz silkiyor ve sanırım listesine bir hayran daha eklemiş oluyor.

Andrew onun yatağın üzerindeki yerini kapıyor ve bilgisayara yeni bir oyun yüklüyor.

"Bu daha kolay," diyor, "ekranın üstündeki yapboz parçanı görüyor musun? Tek yapman gereken onu aşağıdaki bulmacanın içine yerleştirmek. Sağa sola hareket ettirmek için okları, döndürmek için de şuradaki tuşu kullan."

"Bana teknik gibi geldi."

"Kolay bir seviyeden başlayacağız." O Winnie'nin atılmış kumandasını alıyor, ben de benimkini. Beş dakika içinde gerçekten de bu şeyi kavramış gibiyim. Çok geçmeden kendimi tamamen kaptırdım, puanım yükseldikçe çılgınlık atıyorum.

"Rhi," diye sesleniyor Winnie yerden, gerinerek, "on iki oldu."

"Öyle mi?" Saatime bakarak söylüyorum. Bu kadar çok zaman geçtiğini bilmiyordum.

"Evet, ben yatakhaneye dönüyorum. Sen de geliyor musun?"

Kontrol cihazımı indirmeye başladım.

"İstersen biraz daha kalabilirsin," diyor Andrew. "Zaten saat birden önce yatağa girmiyorum."

Ekrana bir göz atıyorum. Oyun daha da zorlaştı, müzik daha da çalgınlaştı, bulmaca parçaları hızla aşağı iniyor.

"Emin misin?"

Başını sallıyor.

"Biraz daha kalacağım."

Winnie ayağa fırlıyor ve Andrew'a pizza için teşekkür ediyor. İki seviye sonra, Andrew'un arkadaşları onu dışarı kadar takip ediyor.

"Bu işte gerçekten iyisin," diyor Andrew, onu başka bir seviyede yendikten sonra.

"Çocukken yapbozları tamamlamak için çok zaman harcadım." Sırıtiyorum. "Görünüşe göre bu beceriler sonunda işe yaradı."

Başka bir seviyeyi tamamladığımda ekran konfetilerle patlıyor, trompetler çalıyor.

Andrew'un rafındaki saate bakarak havayı yumrukluyorum.

"Kahretsin, saat bir buçuk olmuş. Gitsem iyi olacak."

"Gitmek zorunda değilsin," diyor Andrew. "Biraz daha kalabilirsin."

"Sanırım hazır öndeyken bırakmalıyım. Ayrıca gözlerim şaşı olmaya başladı."

"Evet, benim de."

Andrew oyundan çıkıyor ve makineyi kapatıyor, ekran parlak beyazdan donuk bir griye, sonra da gece yarısı siyahına dönüşüyor.

Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, gerinip açılıyorum ve yatağın kenarına doğru eğiliyorum.

"Piz için teşekkürler-"

Andrew bileğimden tutup beni geriye doğru çekiyor.

"Henüz gitme," diye fısıldıyor.

"Ama ben-"

Sözlerimi bitiremiyorum çünkü ne olduğunu anlayamadan bana doğru eğiliyor ve ağzını ağızıma indiriyor. Nefesini kokluyorum. Peynir ve kekik.

Beni öpecek.

Daha önce sadece bir kez öpülmüştüm.

Merak ediyorum. Siyahlı adamla öpüşmemin özel olup olmadığını ya da tüm öpüşmelerin böyle olup olmadığını bilmek istiyorum.

Ama ikinci öpücüğümün Andrew ile olmasını istiyor muyum? Beni öpmesini istiyor muyum?

Yani, adamdan hoşlanıyorum. O benim arkadaşım. Yine de ondan bu şekilde hoşlanmıyorum.

Başımı çeviriyorum. Islak ağzı bir şaplakla kulağıma iniyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sıcaklık boynumda gezinirken.

"Sorun değil," diye fısıldıyor, çenemi kavlıyor ve ağzımı kendisine doğru çekmeye çalışıyor.

"Hayır," diyorum, eğilip avucumu göğsüne bastırarak. "Senden hoşlanıyorum." Andrew sırtıyor, ağzı boynuma düşüyor ve derimi özensizce emiyor. Hemen ekliyorum, "Ama o şekilde değil."

Bana bakmak için başını kaldırıyor. Sırtışı kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Benden o şekilde hoşlanmıyorsun," diyor ses tonunda hafif bir huysuzluk tıslamasıyla. Hâlâ üzerime bastırıyor, hareket etmek için hiçbir çaba göstermiyor.

Yaltaklanıyorum. "Hayır, o şekilde değil."

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Bu zoru oynamak için bir oyun mu çünkü-"

Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Hayır, hiçbir şeyde oynamıyorum." "Ama başka kimse seninle ilgilenmiyor."

Kaşlarımı daha da çatıyorum. "Ne olmuş yani?"

"Sen frijit falan mısın?" Onu itiyorum, parmaklarım sihirle çatırdıyor.

"Hadi ama, bu kadar namuslu olma. Bu sadece biraz eğlence."

Onu tüm gücümle itiyorum ve yataktan kayıyorum. Ben namuslu muyum? Hiçbir fikrim yok. Daha fazla sıcaklık boynuma tırmanıyor.

Yerden ceketimi alıyorum ama o orada kapıya giden yolumu kapatıyor.

"Gerçekten gitmiyor musun? Sana pizza aldım. Geçen gece bütün o içkileri ben ısmarladım."

"Bunun için teşekkür ederim ama evet, gidiyorum."

Ayağa kalktım, ona doğru yaklaştım. Kuralların ne dediği umurumda değil, eğer daha fazlasını denerse, sahip olduğum her şeyle onu patlatacağım.

"Sana başka şeyler de alabilirim. Düzgün bir çift ayakkabı." Yıpranmış spor ayakkabılarımı işaret ediyor. "Sana gerçekten uyan kıyafetler."

Cidden mi?

"Tam bir pisliksin!" Beni durdurmaya çalışmadan önce etrafından dolaşıp kapıya doğru koşuyorum.

"Ve alacağın en iyi teklif!" diye bağılıyor arkamdan, ben koridorda koşup geceye çıkarken.

Geç oldu ama kampüs uyumuyor. Ne de olsa Cumartesi gecesi. Kahkaha, bağırış ve müzik sesleri duyabiliyorum. Başka yerlerdeki insanlar benden çok daha iyi vakit geçiriyor. Hava tenimi ısıtıyor ve ceketimi omuzlarıma atıp başım öne eğik bir şekilde yataktaneme doğru yürüyorum.

Odamıza girdiğimde hem Winnie hem de Pip horluyorlardı ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladım ama Winnie kıpırdandı, yuvarlandı ve esnedi.

"Hey Rhi," diye fısıldıyor. "Gecenin geri kalanı nasıldı? Tüm oyunu tamamladın mı?"

Karanlıkta gevşek bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Pek sayılmaz."

Winnie yine esniyor. "Geldiğimde odamızın dışında seni bekleyen bir paket vardı. Masanın üzerinde."

"Bir paket mi? Nereden geldi o?"

"Özel teslimat. Gizli bir hayranınız olmalı."

"Bundan çok şüpheliyim." Masa lambamı yaktım ve kahverengi kâğıda sarılmış kare şeklindeki paketi inceledim. Üstünde karalanmış bir el yazısıyla adım, ardından yurt numaram ve akademinin detayları yazıyor. Paketi elimde evirip çeviriyorum. İade adresi yok ve posta pulu bulanık.

"Bunun kimden gelmiş olabileceğini bilmiyorum."

"Belki Konsey'den?" Winnie yastığını başının altına katlayarak öneriyor.

Omuz silkip kahverengi bandı ve karton kapakları yırtıyorum. Kutunun içi parçalanmış düz beyaz kağıtlarla dolu ve biraz tereddütle ellerimi içine daldırıp selofan katmanlarına sarılmış bir şey çıkarıyorum.

"Nedir bu?" Winnie soruyor. Biraz dürtüklüyorum. "Hiçbir fikrim yok."

"Bir not mu var?"

Elimi tekrar içine daldırıyorum ama başka bir şey bulamıyorum. "Hoşuma gitmedi," diyorum tedirginlikle.

"Kötü bir şey olmayacak," diye beni rahatlatıyor Winnie. "Posta servisi büyü, uğursuzluk ve benzeri şeyleri kontrol ediyor."

"Beni daha iyi hissettirmiyorsun." Bu şeyin lanetli olabileceği aklıma bile gelmemişti.

"Sadece aç," diye esniyor Winnie. "Sonra ikimiz de uyuyabiliriz."

Başımı salladım ve yavaşça selofanı açtım. Hemen çürümüş bir şeyin kokusuyla çarpılıyorum. O kadar keskin ki gözlerimi yaşartıyor ve nesneyi bırakıp otomatik olarak uzaklaşıyorum.

Winnie, "İğrenç," diye bağırarak yatakta doğruldu ve elini yüzünün önünde salladı. Koku Pip'i de uyandırdı; öfkeyle homurdanmaya başladı. "Bu da ne böyle?"

"Bilmek istediğimden emin değilim," diyorum ama merakım beni yeniyor ve burnumu kısıtıp nefes almamaya çalışarak selofanı biraz daha sıyrıp yaklaşıyorum. Bu kokuyu daha da kötüleştiriyor ve Pip yüzümden yağlar süzülürken ciyaklayarak odanın içinde koşturuyor.

Nesneyi inceledim.

Jambon.

Bu bir jambon.

Çürümüş bir jambon.

Midem bulanıyor ve Pip'e bakıyorum. "Bunun ne olduğunu söyleyebilir misin?" Winnie söylüyor.

"Evet," diyorum ona, plastiği et parçasının etrafına sarıyorum ve onunla birlikte kapıya doğru yürüyorum.

Yataktan çıkıp binanın etrafından dolaşarak ortak çöp kutularına doğru yürüyorum, ilk kapağı açıp paketi içine atıyorum.

Koku hala havada asılı, beni takip ediyor. Midem bulanıyor ve yurdun içine koşuyorum, doğruca banyoya gidip klozete kusuyorum.

Yüzümü yıkadıktan ve ağzımı suyla çalkaladıktan sonra odama dönüyorum. Winnie tüm pencereleri açmış ve havaya parfüm sıkarak etrafta koşuşturuyor.

"Burası hâlâ leğ gibi kokuyor," diye inliyor, Pip de ciyaklayarak ona katılıyor. "O şey de neydi öyle?"

"Bir jambon," diyorum ve arkadaşım olduğu yerde donup kalıyor. "Jambon mu?"

"Çürük bir jambon."

"Belki de gönderdiklerinde çürük değildi." Arkadaşıma bakıyorum. "Evet, sanırım değildi. Ama biri bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü bu okuldaki insanlar pisliktir - şimdiki şirket hariç."

"Okuldan biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka kim olabileceğini düşünemiyorum." Pip'in başını okşamak için uzandım, onu sakinleştirdim ve yatağına geri götürdüm. Elimi yalıyor ve battaniyesine sarılıyor.

Winnie, "Stone'a söylemelisin," diyor.

Başımı sallıyorum ve kalan kıyafetlerimi silkiyorum. "Hayır, onun yardımına ihtiyacım yok."

Parmaklarımı şıklatıyorum ve lambayı söndürüyorum.

"Gerçekten üzgünüm Rhi," diyor Winnie. "Seni neden rahat bırakamadıklarını anlamıyorum."

"Evet," diye mırıldanıyorum, sırtüstü yatıyorum. Ama nedenini biliyorum. Çünkü ben farklıyım. Çünkü ben kayıtsızdım. Çünkü varlığım için sürünmek ve af dilemek yerine, benim hakkımda ne düşündüklerini, geçmişimi ya da domuzumu umursamadım. Kendimi bir hedef haline getirdim ve bu artık onlar için bir gurur meselesi. Bu savaşı kazanmak zorundalar. Beni yerimde görmek zorundalar. Haddimi bildirene kadar durmayacaklar. Her şey çok yorucu.

Ama ne kadar yorgun olsam da, saat ne kadar geç olsa da ve yarın tamamlamam gereken onca iş olsa da uyku gelmiyor.

Buraya alışmak buraya kadarmış. Buraya ait olabileceğimi düşünmek için çok fazla.

Bir hafta önce kendimi burada kalırken görebiliyordum. Kendimi eğlenirken bile görebilirdim. Tüm bunlar ne kadar çabuk çöp oldu.

Hayat yok. Hiçbir ipucu yok. Ve bir arkadaşım eksildi.

Her şeyi berbat ettim. İnsanlara, arkadaşlara, medeniyete uygun değilim.

Pip ile kimsenin beni bulamayacağı bir yerde tek başıma daha iyi olurum.

Rmerhaba

Ama henüz gitmemin bir yolu yok. Bu aptal akademinin bana öğrettiği bir şey varsa o da büyü hakkında sandığım kadar çok şey bilmediğimdir. Gecenin Kurtları ve yetkililer peşimdeyken dışarıda tek başıma hayatta kalma şansım varsa, kafamı aşağıda tutmalı ve öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmeliyim.

Potansiyelim olduğunu biliyorum. Tristan Kennedy ile soyunma odasında blöf yapmıyordum. Bu gücün kanımda kıvılcımlandığını hissedebiliyorum. Yeterli olabileceğini biliyorum. Eğer onu nasıl kullanacağımı, serbest bırakacağımı, isteğime göre bükeceğimi öğrenebilirim.

Yani artık sosyal bir hayat denemesi yok, şehre gitmek yok, arkadaşlarla takılmak yok. Uyanık olduğum her saati kütüphanede geçireceğim ve derslerimin her birine deli gibi konsantre olacağım.

Beden eğitimi dersinden başlayarak.

Pazartesi sabahı spor salonuna erkenden varıyorum, minderlerin yanındaki yerimi alıyorum ve Spencer'ı bekliyorum. Diğer öğrencilerin yanımdan geçerken yaptıkları küçümseyici yorumları görmezden geliyorum. Özellikle bugün çok acımasızlar, düello takımının yarısı ya bana bakıp

ya da imalı sözler söylüyorlar. Şaşırtıcı bir şekilde jambonla, özel teslimatımla ya da kötü kokularla ilgili hiçbir şey yok.

Belki de gönderen kişi henüz arkadaşlarına bundan bahsetmemiştir. Tüm alaylarını görmezden geliyorum, çenem dik, omuzlarım kaskatı.

Sanırım kararlılığım yüzümden okunuyor çünkü Spencer minderlere doğru yürürken iki kez bakıyor.

"Saçmalamayı bırakıp bana gerçekten öğretmeni istiyorum," diyorum o yaklaşırken kollarımı kavuşturarak.

"Bunun bir anlamı yok. Herkesin çok gerisindesin, asla yetişemeyeceksin."

"Bana gerçekten öğreseydin yetiştirdim," diye sinirleniyorum. "Bu şeyler bir gün boynumu kurtarabilir, bunu hiç düşündün mü? Bana yardım etmeyerek hayatımı riske attığını hiç düşündün mü?"

Kazağını silkiyor, yeleği kalkıyor ve bana karın kaslarını gösteriyor. Bakışlarımı kaçırıyorum. Karın kasları sadece taş gibi değil, mermer gibi.

"Bu konuda gerçekten endişelendiğine inanmamı mı bekliyorsun?" diye çıkışıyor ve ilk kez onun ruh halinin de benimki kadar karanlık olduğunu fark ediyorum.

Onu her zaman etrafta dolanırken görüyorum, neredeyse her gün tüm küçük futbol arkadaşlarını kahkahalara boğuyor. Yine de ne zaman benimle mindere çıksa, sanki kişilik nakli geçirmiş gibi oluyor. Sanki okuldaki şakacının yerini karanlıklar prensi almış gibi. Neden bana onun bu özel yönünü gösterdiğini anlamıyorum.

"Neden?" diye soruyorum. Kaşlarını kendi kaşlarımla çatarak ona soruyorum.

Bana doğru hamle yapıyor ve ben irkilerek bir tarafa sıçrayıp onun elinden kurtuluyorum.

Bu sefer oyun oynamıyorum. Beni bir patates çuvalı gibi fırlatıp atmasına ve bana tam olarak sıfır öğretmesine izin vermeyeceğim.

Homurdanıyor ve ikinci kez bana doğru hamle yapıyor. Ondan yine kaçıyorum ama bu sefer parmak uçları karnıma değiyor ve orada açıklanamayan kıvılcımlar patlıyor.

Başımı sallıyorum.

"Kes şunu!" Bağırıyorum. "Kes şunu ve bana öğret."

"Sana  ğretiyorum Domuz Kız, sana ne kadar umutsuz olduğunu öğretiyorum."

Kırmızı bayrak görmüş bir boğa gibi başını eğerek bana tekrar saldırıyor.

Dönüp kaçıyorum. Dediğim gibi. Oyun oynamıyorum.

Ama o pes etmiyor. Beklediğim gibi durmuyor. Benim için gelmeye devam ediyor.

Topuklarımı kaldırıp koşmaya devam ediyorum. Ayak seslerimiz koridordaki diğer öğrencilerin dikkatini çekiyor.

Diğerleri yuhalayıp tezahürat yaparken Summer'ın "Y r  Spencer," diye seslendiğini duyuyorum.

Gürleyen adımları yaklaşıyor gibi görünüyor.

Nefes nefese kalıyorum, bacaklarımı ve kollarımı daha da g lendiriyorum. Beni yakalayamayacak. İmk nı yok.

Kurallar umurumda değil. Ders umurumda değil. Zaten hiçbir şey  ğrenmiyordum.

Koşmaya devam ediyorum, spor salonunun kapısından girip sahaya ıkıyorum. Dışarıda kimse yoktu; çimenler ve tribünler boştu.

Sahanın ortasına doğru koşuyorum, uzaktaki evre itini görüyorum. Eğer vazgeçmezse, doğruca üzerinden atlayacağım.

Ama o boşuna düello takımının yıldızı değil. İri olabilir ama çok hızlı.

Ayaklarının gümbürtüsünü duyuyorum. Nefesinin soluğunu duyuyorum.

Dişlerimi sıkıyorum ve tüm gücümle koşuyorum. Ama işe yaramadı. Kolunu ortama sıkıca doladı ve beni kolaylıkla yere yapıştırdı.

Sert çimlere bir gümbürtüyle çarpıyorum, yüzüm toprakla buluşuyor ve vücudunun ağırlığı beni bir kez daha yere yapıştırıyor.

"Bırak beni!" Vücudumdaki her kemiğin acı içinde bağırmasına rağmen, altında kıvranarak bağırıyorum.

Beni sadece kuru otların içine daha da bastırıyor.

"Nereden bildiğimi biliyor musun?" diye hırlıyor.

"Neyi bildiğimi?" Ben de hırlıyorum.

"Bunların hiçbirini ciddiye almadığını." Ona cevap vermedim. Zaten bunun retorik bir soru olduğuna eminim. "İlk olarak

yetkililerin uygulayıcısı. Şimdi de Andrew Playford." Donup kaldım. "Ha?"

Neden bahsediyor bu?

"Önce siyahlı adamla takılıyorsun. Ve şimdi bir hafta sonra Andrew Playford," diye kulağıma tükürüyor.

"Dalga geçmiyorum."

Boş boş gülüyor. "Ve sende bunu kabul edecek cesaret bile yok. Eğer okulun sürtüğü olmak istiyorsan, en azından bu boku gururla giy."

"Kadın düşmanı bir pisliksin," diye tıslıyorum. "Kim olduğumdan utanmıyorum. Ama senin gibi pisliklerin hakkımda dedikodu yaymasına da izin vermeyeceğim. Andrew ve ben, biz sadece arkadaşız." En azından öyleydik. Hâlâ öyle miyiz emin değilim. "Ve ben ve siyahlı adam..." Neyiz biz? Arkadaş mı? Hiç sanmıyorum.

"Buna inanmamı bekliyorsun!"

"Neye inanıp inanmadığın umurumda bile değil. Ben gerçeği söylüyorum!"

Vücudu kaskatı kesildi. Sessizleşti, ağır nefes alıp veriş kulağımın dibinde bir fısıltıya dönüştü.

"Eğer doğru değilse," diyor uğursuzca, "o zaman Andrew neden tüm soyunma odasına Cumartesi gecesi onun odasına gittiğini, seni masasında becermeden önce seni yemesine izin verdiğini anlatıyordu?"

Şimdi vücudumun gerilme zamanı, sonraki kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "O... o öyle bir şey söylemedi."

Söylemezdi. Bu doğru değil. Neden böyle bir şey uydursun ki?

Spencer yine sessiz. Spor salonunun kapısının rüzgârda çarptığını ve spor salonundaki ayakların yaylı zemine vurduğunu duyabiliyorum.

"Yaptı," diyor sonunda, şimdi daha sessiz.

"Yapmadı. Her zamanki gibi benimle kafa bulmaya çalışıyorsun." Andrew benim arkadaşım. Cumartesi gecesi bana kızgındı ama bu onun duygularını incittiğim içindi. Eminim düzelecektir. Benim hakkımda böyle şeyler söylemeyeceğini biliyorum... söyler mi?

Bu sabah çocukların bana nasıl baktıklarını düşünüyorum. Birkaçının beni masalarını görmeye nasıl davet ettiğini düşünüyorum.

Spencer üzerimden kalkıp çimlerin üzerinde sırt üstü yatıyor. Bulutsuz gökyüzüne bakıyor ve sonra dönüp bana bakıyor. Gözlerinin irisleri ışıktan bir okyanusta yüzen iki karanlık küre gibi. Bu his içimin derinliklerine işliyor.

"Seninle taşak geçmiyorum, Rhi. O da böyle söyledi."

Doğruyu söylediğini biliyorum.

Boğuluyorum. Çünkü canım acıyor. Burada bana yaptıkları onca şey, onca acımasız aptalca saçmalık arasında en çok bu acıtıyor. Gözlerimde yüzen suyu görmemesi için başımı Spencer'dan uzağa çeviriyorum.

Orada öylece yatıyoruz, rüzgâr sahayı çevreleyen pistteki toprağı savuruyor, güneş enseme ısıtıyor, ta ki Spencer ayağa fırlayana kadar.

"Doğru düzgün koşamıyorsun bile, Domuz Kız,"

diye tersliyor. Ve ben daha fazla dayanamıyorum.

Dayanamıyorum!

Büyüm bedenimi sarıyor, tıslıyor ve köpürüyor, karanlık ve öfkeli. Bedenim onunla titriyor.

Elimi kaldırıyorum ve onu patlatıyorum.

Tam karnının ortasına isabet ediyor. Geriye doğru uçup bir gümbürtüyle yere çarparken gözleri tencereden daha geniş açılıyor.

Dizlerimin üzerine yuvarlanıyorum, ellerimi kaldırıyorum, karşı saldırıya hazırım.

Vücudu seğirip sarsılırken, kemikleri vücudunun içinde geriliyor gibi görünürken, şekli gözlerimin önünde bozulup yeniden şekillenirken şok içinde karnına bakıyor.

Homurdanarak ve başını sallayarak sendeleyerek ayağa kalkarken, elleri bükülüp yumaklaşırken, bu her ne haltsa onunla savaşırken nefesim kesiliyor.

Sonra başladığı gibi aniden durdu. Nefes nefese ayağa kalkıyor ve bakışlarını benimkilere dikeyiyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırıyor, "aklını mı kaçırdın? Kendini okuldan attırmak mı istiyorsun?"

İstemek mi? Çünkü az önce yaptığımdan oldukça eminim. Sihrimi başka bir öğrenci üzerinde kullandım. Bir daha üzerime gelirse daha fazlasını da kullanırım.

Ben buradan gidiyorum.

"Umurumda değil," diye tükürdüm. "Müdür York'a ne söyleyeceğin umurumda değil. Beni kovsa da umurumda değil. Hiç umurumda değil."

Benimle alay ediyor, yüzü ekşiyor. "Ben Kennedy değilim. Muhbir değilim. Seni ispiyonlamayacağım." Karnını ovuşturuyor, şaşkınlıkla aşağıya bakıyor. "Siktir, bu gerçekten acıtıyor." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Bunu kimse görmediği için şanslısın, Piggie."

"Ne?" "Ne?" dedim. "Kıçını kırbaçladığımı mı gördüler?"

Tembelce bir kaşını kaldırıp bana baktı. "Her neyse. Biliyorsun, istesem o sıska kıçını ikiye ayırabilirim, sihrim olsun ya da olmasın." Bana doğru bir adım attı. "Bir kereliğine, Domuz Kız. Bana bir kez böyle vurabilirsin. Tekrar dene ve..."

"Ne? Beni geri mi patlatacaksın? Beni ispiyonlayacak mısın?" Umurumda değil. Umursamanın ötesindeyim.

Tehdidini bitirmesini beklemek yerine yanından hışımla geçip spor salonuna ve soyunma odasına giriyorum.

Yol boyunca gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Benim hakkımda fısıldaştıklarını duyabiliyorum ve keşke buradan başka bir yerde olsaydım diyorum.

Mutfak işlerine ve bir tur daha tencere yıkamaya kadar Winnie'yi GÖRMEDİM. Ömür boyu tavuk yetiştirip sebze tarlamızda çalıştıktan sonra ellerim yumuşamaya başlamıştı. Şimdi ise ellerim kıpkırmızı ve her seferinde sıcak su dolu bir başka kaba daldırdığımda acı veriyor.

Bu benim kötü ruh halime yardımcı olmuyor.

Yüzümün her yerinden belli olan bir ruh hali.

"Kötü gün?" Winnie sorar, dikkatlice Kaldırma ve pan Süngeri ovmadan önce ellerimi ovuyorum.

"Öyle de diyebilirsin."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor.

"Hayır" diyorum, bir sonraki tencereyi alırken suratımı asıyorum.

Bitmiş balık kokuyor ve midem bulanıyor.

"Konuşmak yardımcı olur."

"Nasıl olur anlamıyorum."

"Peki, bunu şişeleyip aşçı kıyafetlerini yok etmek," diyor, bu tencereyi de elimden kaparak, "kesinlikle yardımcı olmuyor."

İçimi çekiyorum, kalçamı lavaboya yaslıyorum. "Andrew arıyor."

"Oh," diyor Winnie, yüzünü nötr tutmak için elinden geleni yapıyor. Cumartesi gecesi odasından çıktıktan sonra olanları ona anlatmamıştım. Bir yanım ona karşı bir sürtük olduğumu onaylayacağını düşünüyor. Diğer yarım ise odasına gidip ona ağzının payını vereceğinden şüpheleniyor. Hangisinin doğru yarısı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"O..." Gözlerimi kaçırarak başının üstündeki noktaya bakıyorum. "Cumartesi gecesi beni öpmeye çalıştı."

Winnie yüzümü inceleyerek "Ah," diye tekrarlıyor. Başka bir şey eklemediğimde, "Ve..." diye soruyor.

"Ben de ona, ondan bu şekilde hoşlanmadığımı söyledim. Arkadaş olmak istediğimi söyledim."

"Tamam," diyor, kaşlarının arasındaki deriyi çimdikleyerek. "Bu haberi nasıl karşıladı?"

Başparmağımı çiğniyorum. "Pek iyi sayılmaz."

Winnie gözlerini deviriyor ve homurdanıyor. "Pislik herif."

"Gerisini duyana kadar bekle."

Winnie ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırıyor. "Diğer şeyleri duymuş olabilirim."

Ona bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?" "Herkes senin-"

"Onunla yattım, biliyorum." Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Arkadaşım olduğunu sanmıştım. Çok aptalmışım."

"Aptal değildin. Erkekler bu tür saçmalıkları her zaman yapar, inan bana. Arkadaşınmış gibi davranırlar, sana saygı duyuyormuş gibi yaparlar, iyi adamlardan biriymiş gibi davranırlar. Sonra da asla külotunun içine giremeyeceklerini a n l a d ı k l a r ı anda, bam!" diyerek tavayı tezgâhın üzerine vuruyor, "ağaçtan düşen bir elmadan daha çabuk ekşirler."

"Ama benim hakkımda böyle şeyler söylemek! Sonra da Spencer bugün spor salonunda bana sürtük diye saldırdı."

"Oh," diyor Winnie parmaklarımın arasından ona bakmama neden olacak şekilde.

"Ne?"

"Sen... ona tüm bunların yalan ve saçmalık olduğunu söyledin mi?"

"Tabii ki söyledim, bu onu ilgilendirmez, doğru olsaydı utanmazdım ama değil ve bu... ne?" En iyi arkadaşım alt dudağını çiğniyor.

"Andrew okulda morarmış bir göz ve kırılmış bir burunla dolaşıyor. Onu revire giderken gördüm."

"Güzel!" Şak diye söyledim. Winnie'nin kaşları yine çatıldı. "Onun için üzülmeceğim... ne için?"

"Tahmin et ona o mor gözü kim verdi?"

"Bilmiyorum ama keşke ben olsaydım."

"Spencer Moreau."

"Andrew'un gözünü Spencer Moreau mu morarttı?" "Bundan şüphelenmiyorsun çünkü-?"

"Hayır," diye çıkıştım, "hayır. Spencer Moreau da en az Summer kadar benden nefret ediyor. Bunu başka bir nedenle yapmış olmalı."

Yine de hâlâ buradayım, değil mi? Müdürün odasına çağırılmadım. Sanırım Spencer Moreau sözüne sadık olabilir. Beni ispiyonlamayacak.

Bundan ne anlam çıkarabilirim ki?

Rmerhaba

KÜTÜPHANEYE ÇEKİLME PLANIM BİLE BİTTİ GİBİ GÖRÜNÜYOR, çünkü Andrew büyük ihtimalle oradadır ve ben şu anda onunla karşılaşmayı gerçekten ama gerçekten istemiyorum. Bugün zaten bir pisliği büyümlle patlatarak paçayı kurtardım, ikinci kez bu kadar şanslı olacağımdan emin değilim.

Bu akşam düello eğitimi yok, bu yüzden soyunma odasına gitme zilletinden kurtuluyorum. Winnie başka bir film öneriyor ama ben kapalı kalmaktan bıktım. Sinir vücudumda spiraller çiziyor ve onu yakmam gerekiyor.

Mutfaktan çıkıp kampüs yollarına adım attığımızda Winnie'ye "Ben yürüyüşe çıkıyorum," diyorum.

"Nereye?" diye soruyor, yine kaçıp gideceğimden endişelendiği belli.

"Kampüs çevresinde."

Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. "Sana eşlik etmemi ister misin?" diye soruyor, biraz emin olmadan.

"Hayır, düşünmeye ihtiyacım var ve yürümek iyi geliyor."

"Bu konuda biraz daha konuşmak istemediğine emin misin?"

Başımı sallıyorum. "Sonra yurttta görüşürüz."

Bana sarılıyor ve ben de ters yönde bir patika seçmeden önce onun patikadan aşağı doğru yürüyüşünü izliyorum. Daha sessiz yollardan birini çünkü buradaki pisliklerden biriyle daha karşılaşma fikrini midem kaldırmıyor.

O kütüphanede elime geçen her şeyi çalışıyor olmalıydım. Bunu en başından yapmalıydım. Bilmediğim, anlamadığım o kadar çok şey var ki. Ve işte hepsini öğrenme şansım. Elbiseler, video oyunları ve bunun gibi saçmalıklarla dikkatimi dağıttığıma inanamıyorum.

Siyahlı adam beni bulup yetkililere teslim ettiğinden beri herkes bana aynı şeyi soruyor: Teyzen seni neden saklıyordu?

Buna verecek bir cevabım yok. Küçük yaştan beri saklanmamız ve hareket etmemiz gerektiğini biliyordum. Nedenini sorgulamayı hiç düşünmedim. Ailemi sormak hiç aklıma gelmedi.

Şimdi, patikalardan birinde dolaşırken, ayaklarımın altında çakıllar çıtırdarken, ay yere gümüş bir ışık saçarken, nedenini merak ediyorum.

Bilmek istiyorum.

Neden herkes gibi okula gönderilmediğimi bilmek istiyorum. Neden herkes gibi yaşamadığımızı. Neden annem ve babam burada değil.

Kütüphaneye doğru bakıyorum. Belki cevaplar oradadır, bir kitabın içinde gizleniyordur. Belki ailem bir tarih kitabında ya da bir gazete makalesinin sütunlarında kayıtlıdır. Belki onlara ne olduğunu bilseydim, teyzemin beni neden sakladığını da bilirdim.

Ama kütüphane yasak bölge. Ve midemdeki huzursuzluk daha da artıyor. Bilmek istiyorum. Cevaplar istiyorum.

Başımı çevirip konağa bakıyorum. Bana cevap verebilecek tek bir kişi olduğundan eminim.

Arkamı dönüp konağa doğru yürüyorum. Geç oldu, Büyük Salon tamamen kapandı ve koridorlar karanlık.

Orada olup olmayacağını bile bilmiyorum. Nerede yaşadığına dair hiçbir fikrim yok.

Kampüste mi? Hiç sormayı düşünmediğim bir soru daha.

Ama sınıfına giden koridor boyunca yaklaştıkça, midemde o çok tanıdık çekişi hissediyorum. Ve orada olduğunu biliyorum.

Kanca çekiyor. Artık o kadar tanıdık ki farkına bile varmıyorum. Uzun listemde sorgulamayı başaramadığım bir şey daha.

Kapısını çaldım ve bekledim. Kimse cevap vermiyor. Kulaklarımı açıp sesleri dinliyorum. İçeride olduğunu biliyorum. Belki de uyuyordur. Zor iş.

Daha sert
vuruyorum.

"Stone!" diye
bağırıyorum.

Biraz zaman alıyor ama sonunda mobilyaların gıcirtısını ve kapıya yaklaşan ayak seslerini duyuyorum.

"Saat neredeyse on oldu," diye mırıldanıyor kapının diğer tarafından. "Yarın sabah tekrar gel."

"Seninle konuşmam gerek. Şimdi."

"Benimle yarın konuş," diyor sinirli bir şekilde.

"Hayır," diyorum. Bekliyorum. Kapı kolunu tıkırdatıyorum. Bir dizi küfür mırıldandığını duyuyorum. Sonra kapı gıcırdayarak açılıyor. Sadece bir parça. Boşluktan onu gördüm. Ceketsiz, kravatsız, gömleğinin yakası açık, kolları kıvrılmış. Ayakları çıplak.

Bakışları midemi bulandırıyor. "Ne istiyorsun, Blackwaters?"

"Konuşmak." Alay ediyor ve kapıyı kapatmaya başlıyor. "Yalan söyledim," diyorum çabucak.

Yüz hatları değişmeden bana bakıyor. "Bana her zaman yalan söylüyorsun."

"Sana o nesneler hakkında yalan söyledim. Parmak izlerini görebiliyordum."

Bakmaya devam ediyor ve sakalındaki farklı renklerin çokluğunu fark ediyorum. "İçeri gel," diyor sonunda, kapıyı geri çekip kenara çekilerek.

Pencereden giren ay ışığı ve ofisinden yere düşen ışık dışında sınıf karanlık.

Kapıyı kapatıyor ve tırnaklarını çenesine sürtüyor, sert bir ses çıkıyor. İçimden aynı şeyi yapmak, parmaklarımı sakallarında gezdirmek geliyor.

Bana kaşlarını çatıyor ve ellerini indiriyor. "Neden yalan söyledin?"

Başımı sallıyorum ve masalardan birine yaslanıyorum. Sonra hakkımda dolaşan dedikoduları hatırlayarak doğruluyorum.

"Bu okuldaki çocuklar acınası pislikler. Bunu sana söyleyebilirdim."

"Bunu konuşmaya gelmedim," diye çıkışıyorum.

Gözleri yüzümden geziniyor ve başını sallıyor. "Neden yalan söyledin?" diye tekrarlıyor.

"Çünkü... çünkü gerçeği saklamak daha güvenli geldi."

"Bana güvenmiyorsun."

"Kimseye güvenmiyorum... Pip ve Winnie hariç." "Bu çok üzücü, Blackwaters."

Omuz silkiyorum. Kendime acımdan sıkıldım. Cevap istiyorum. Cevapları istiyorum ki buradan defolup gidebileyim.

Stone bir sandalyeye çöktü, kollarını dizlerine dayadı. "Yine mi bu?"

"Ben buraya ait değilim. Bu çok açık."

"Evet," diyor, istemsizce tekrar çenesini ovuşturarak. "Evet, bence de değilsin." Bana tokat atmış gibi geriye doğru bir adım atıyorum ve o da en az benim kadar şaşırmış bir şekilde başını kaldırıyor. "Ne? Sana nasıl yaptığınla ilgili bir sürü saçmalık söyleyeceğimi mi sanıyorsun?"

Spor ayakkabılarıma bakıyorum. Ayak parmaklarımdan birinde bir delik oluşmuş ve bağcıkları yıpranmış.

Hayır, Stone saçmalıklarla uğraşmaz. Ama derinlerde, çok derinlerde, gömülü bir yerde bir yere ait olmak istediğimi fark ettim. Uyum sağlamak istedim. Tavuklardan ve bir domuzdan daha fazlasını istiyorum. Sadece bir sonraki potansiyel tehdide kadar hizmet eden bir evden daha fazlasını. Güvenlik ve aidiyet istiyorum. Bunu cevaplardan daha çok istiyorum.

"Hepimizin bunları istemediğini mi sanıyorsun?" diyor. "Herkes bunlara sahip. Sende de var!"

"Ben mi?" Gülüyor. "Sence ben buraya mı aidim?"

"Sen bir öğretmensin."

"Çünkü kullanabilecekleri lanet olası bir yeteneğim var. Ben de en az senin kadar buraya ait değilim Blackwaters." Elimi tutuyor.

göz. "Biz onlar gibi değiliz."

Alnım şaşkınlıkla kırışıyor. "Sen de mi kayıtsız olduğunu söylüyorsun, çünkü bu bana çok zor geliyor-"

"Boş ver," diye tersliyor. "Mesele şu ki, buraya ait olsanız da olmasanız da, tıpkı benim gibi burada sıkışıp kaldınız. Bu yüzden işleri kendin için zorlaştırmayı bırak, düşman edinmeyi bırak, yanlış insanlarla arkadaş olmayı bırak, dur..." Hayal kırıklığı içinde kolunu kaldırıyor. Bakışları formumun üzerinde geziniyor. Kaşlarını çatı. "Öğretmenlere yalan söylemeyi bırak."

"Bu neden önemli?" Ona sordum. Çünkü öyle olduğunu hissetmişim, büyülü parmak izlerini görme gücüne sahip olduğum için duyduğu hevesi tadabiliyordum. Bu yüzden bunu ondan saklamışım.

"Bu nadir bir güç, Rhi. Çok nadir. Beni yanlış anlama, yetenekli büyücülerin zaman içinde öğrenebileceği bir güç. Ama eğitimsiz biri, çok az resmi eğitim almış biri... Bunu daha önce hiç duymamıştım."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Bunu sana teyzen mi öğretti?"

"Hayır," diyorum.

Tereddüt ediyor.

"Seni neden saklıyordu, Rhianna?" "Bilmiyorum,"

diyorum, "ama öğrenmek istiyorum." Yavaşça

başını sallıyor. "Ve sana söyleyebileceğimi mi

düşünüyorsun?" "Söyleyebilir misin?"

"Hayır, ama... bu konuyu araştırıyoruz."

"Yetkililer mi?"

Tereddüt ediyor, sonra ikinci kez başını

sallıyor. "Peki ne buldunuz?"

"Bu noktada, hiçbir şey."

"Bir şey bulmuş olmalısınız."

"Anne ve babanızın isimlerini bile tespit etmekte zorlanıyoruz."

"Bilmiyorum-"

"İ Biliyorum. Sen düşünmek İ yapmadım Yivli
aracılığıyla senin Zihin cevaplar için, Blackwaters?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Büyülü parmak izleri konusunda zihnimin içini göremedin, değil mi?"

"Hayır, sonunda lanet olası kontrolü öğreniyorsun." Sandalyesinde arkasına yaslanıp bana bakıyor. "Zihninin henüz açamadığım başka bölümleri de var."

Ağırlığımı rahatsız edici bir şekilde ayaklarımın üzerinde kaydırıyorum, tenimi bir huzursuzluk kaplıyor. "Ne... ne demek istiyorsun?"

Yakın zamana kadar zihnimin onun için açık bir kitap olduğunu, istediği zaman alıp sayfalarını karıştırabileceğini düşünüyordum.

"Zihninin derinliklerinde nüfuz edemediğim bazı anılar var."

Güzel, sanırım. Sonra tekrar değiştim. "Hangi anılar?"

"Hangi anılar olduğunu bilmiyorum, onları göremiyorum." Bakışlarımı tutuyor. "Onlara sahip olduğunuzun farkında olduğunuzdan bile emin değilim."

"Ben... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum..."

Ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, tam önümde durduğunda duraksıyor. Başımı geriye eğip yüzüne bakıyorum. Karnımdaki kanca onun yakınlığıyla titriyor.

"Eğer izin verirsen, onları açabilirim. İstediğin cevabı bulabilirsin."

"Ve yetkililerin istediği cevapları da." Omuz silkiyor.

Kafamın içinde gerçekten kilitli anılar var mı? Farkında bile olmadığım anılar? Ve eğer bu doğruysa, ne tür anılar bunlar? Kendimden sakladıklarım mı?

"Belki de. Ya da teyzenin senden sakladıkları."

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırarak söylüyorum, solgun gözleri tekrar odaklanıyor.

"Teyzeniz bu anıları bir gün bulmanız için zihninize depolamış olabilir. Ya da..." Gözleri yüzümde geziniyor. Vücudunun sıcaklığını ve yüzümde nazıkçe dolaşan nefesinin gıdıklayıcılığını hissedebiliyorum. Bu çekim beni ona doğru çekiyor. Ona bunu da soracaktım. Ama şimdi, bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Ya da?"

"Ya da... seni onlardan korumak için kendi anılarını senden saklamış olabilir."

Yutkunuyorum. Aileme ne olduğunu bilmiyorum. Onlarla ilgili tek bir şey bile hatırlamıyorum. En eski anım teyzemle ilgili. Yüzünü, gülüşünü, sesini.

"Çünkü acı veriyorlar," diye fısıldıyorum.

"Belki de, ya da her ne iseler senin için bir tehlike oluşturdıkları için. Bir tehdit."

Gözlerimi kapatıyorum. Kafamın içinde bir Pandora'nın kutusu var. Açılması son derece cazip olacak bir kutu. Ama bunun Pandora için nasıl sonuçlandığını biliyorum. Kalbimde yeterince acı, omuzlarımda yeterince şüphe, başımın üzerinde yeterince balta var. Bunlara yenilerini eklemek istiyor muyum? Gerçekten bilmek istiyor muyum?

"Onları açmayacağım," diyor Stone usulca, "sen istemedikçe açmayacağım."

Gözlerimi açıyorum. Karnımdaki bu kanca her neyse, sanırım onu da kendine bağlamış. Üzerime eğiliyor, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta.

"Eğer sana izin verirsem... eğer o anıları açmana izin verirsem, içinde ne olduğunu kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?"

Bakışlarını tutuyorum. Aramızdaki bağın gücü çok yoğun, sanki onun gücünün benimkiyle birleşmek için can attığını hissedebiliyorum. Nefesimi tutuyorum.

Başını sallayarak uzaklaşıyor.

"Hayır, Rhi, hayır, sana bunun sözünü veremem. Teyzenin neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Ailenin kim olduğunu bilmiyorum. Sana bu sözü veremem."

Çünkü hayal ettiğim - aptalca hissettiğime inandığım - tüm o bağa rağmen ben sadece bir hiçim, bir hiç. Bunu bana buradaki ilk günümde söylememiş miydi?

"Evet, söylemiştim. Sırf geçmişini merak ettiğim için sana karşı herhangi bir ilgi duyduğum izlenimine kapılma, Blackwaters." Kaşlarını çattı. "Senin için taviz vereceğimi ve izin vereceğimi sanma. Öğrencilere söz vermek gibi bir alışkanlığım yok. Kim olurlarsa olsunlar."

"Yine de geç saate rağmen bana kapınızı açtınız. Neden bunu herkese yapmadığınızdan şüpheleniyorum Profesör?" Alay ediyor. "Ve ayrıca," diye devam ediyorum, "bana karşı ilgisizliğinize rağmen beni öpmekle tehdit ettiniz. Yoksa bütün öğrencilerinize asılıyor musunuz?"

"Cevap istiyorsun, Blackwaters. Onları size verecek olan ben değilim."

Tsiyahlı adam

Stone bara ulaştığında gece yarısı olmuştu. Ama kimi kandırıyorum ki? Son birkaç haftadır pek uyuduğum söylenemez. Lanet vücudum ve lanet aklım bana izin vermiyor. Huzursuzum ve buna çare olacak tek bir şey olduğunun farkındayım.

Stone'un yanıldığını düşünmeye başlıyorum. Bu görmezden gelebileceğimiz bir şey değil. Unutabileceğimiz bir şey değil. Tersine çevirebileceğimiz bir şey olmadığı da kesin.

Ama belki de bu gece yarısı buluşma isteği yanıldığımı kanıtlayacak. Belki de sorunlarımızın cevabını bulmuştur.

Tanrım, umarım öyledir. Karşı koymak zorlaşıyor. Görmezden gelmek zorlaşıyor.

Zaten bir kez bocaladım. Tekrar yapabileceğimi biliyorum.

Ancak, aynada içki şişelerinin arkasında bana doğru yürüdüğünü görür görmez, bunu yapmadığını anlıyorum.

O da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor. Gözleri koyu halkalarla kaplı, sakalı dağınık.

Bir tabureye yığıldı.

"Bir ay içinde iki kez. Bu bir alışkanlık olmaya başladı."

Şakalaşma ve havadan sudan konuşma havasında değil. Bıramı eline alıyor, uzun uzun yudumladıktan sonra barın üstüne çarpıyor.

"Bu gece beni görmeye geldi," diyor tırnaklarını sakalının kıllarına sürterek.

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor ve göğsümü dürtten kıskançlık hissini görmezden g e l m e y e çalışıyorum.

"Öyle mi yaptı?" Diyorum ama kelimeler ağzımdan agresif bir hırıltıyla çıkıyor.

Stone'un gözleri benimkilere kayıyor. "Öyle değildi, göt herif." Gözleri kısıldı. "Onu bisikletime bindirecek değilim."

"Emin misin? Gittikçe güçleniyor, biliyorsun gittikçe güçleniyor."

Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Cevap istiyordu."

"Cevaplar mı?"

Kız anlamıyor, çok az farkındalık belirtisi gösteriyor ve hiç merak etmiyor. Başka türlü olsaydı, uzun zaman önce Stone'un ofisine gelir, cevaplar isterdi... ve daha fazlasını. Ama bu sadece bir zaman meselesiydi. Eninde sonunda bunu çözecekti.

"Kim olduğunu, ailesinin kim olduğunu, neden saklandığını bilmek istiyor."

Yani o değildi. Rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı hissettiğimden emin değilim.

Tabureme yaslandım. "Sence ciddi miydi? Bunları gerçekten bilmediğini mi düşünüyorsun?"

"Düşüncelerini saklamakta biraz daha iyi olmaya başladı," diye kaşlarını çatıyor, "ama sadece biraz. Dürüst davranıyordu."

"Neden şimdi? Neden şimdi soruyorsun?"

Omuz silkiyor ve barmene kendi içkisini getirmesini işaret ediyor. "Mutlu değil. Gitmek istiyor."

Öne doğru eğildim. "Başına ödül koyarak mı?"

"Evet, başına ödül koyarak."

"İki dakika bile dayanamaz."

Arkadaşım bana yan gözle bakıyor. "Senden kaçtı."

"Benden kaçmasına *izin verdim*."

"Yaşlandıkça yumuşuyorsun."

Ona bakıyorum. İkimiz de biliyoruz ki yumuşamamın nedeni yaşımdan değil.

"Ona göz kulak olmalısın Stone. Gitmediğinden emin olmalısın."

Barmen önündeki bira şişesine **v u r u p** kapağını kapatıyor ve Stone'a bir yudum alıyor.

"Bilmiyorum. Eğer giderse, er ya da geç ölür. Belki de bu boktan kurtulmanın yolu budur."

Gömleğini avuçladım. "Onun ölmesini mi istiyorsun?" Yüzüne tükürdüm.

Vücudu titriyor, bakışları utançla yere düşüyor. "Hayır," diye fısıldıyor.

Ona sertçe bakıyorum. "Ben de seni lanet bir profesör sanıyordum. O lanet ofisinde o kitaplardan herhangi birini gerçekten okuyor musun? Ne olacağını biliyorsun..."

Başını kaldırıyor ve bana dik dik bakıyor. "İlk elden gördüm," diye hırslanıyor dişlerini sıkarak, "hatırladın mı?"

Suçluluk duygusu bedenimi kaplıyor ve gömleğini bırakıyorum. "Kahretsin! Phoenix, özür dilerim. I-"

"Bizim için öyle olmazdı," diyor, elleri şişeyi o kadar sıkı kavlıyor ki kırılmamasına şaşırıyorum. "Bundan emin olurdum."

Başımı sallıyorum. Özel olduğumuzu mu düşünüyor? Farklı olduğumuzu mu düşünüyor?

Belki bazı açılardan öyleyizdir. Belki de kimsenin bilemeyeceği kadar çok yönden.

Ama bu konuda? Olmayacağız.

"Ben Ciddiyim, Stone. Bu antik Sihir. Varolmakberi zamanın başlangıcından beri."

"Onun gitmesini istiyorum."

"Elbette istiyorsun," diyorum, sesimde alaycı bir ton var.

"Tam bir baş belası."

"Kadınlar her zaman öyledir," diyorum ama şakam boşa çıkıyor.

Şişeyi elinde döndürüyor. Sonra iç geçiriyor, omuzları yenilgiyle çöküyor.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Bunu biliyorsun. Ama iyi davranmayacağım." Kaşlarını çatıyor. "Ve o kendi başına savaşabilir."

lanet olası savaşlar."

Bu benim için yeterince iyi.

"Peki ona hangi cevapları verdin?"

Stone ellerini açıyor. "Ne cevaplarım var?"

Devam eden soruşturmamıza rağmen hiçbir řey bulamadığımız doğru. "Konseyin elinde benimle paylaşmadığı bilgiler olduğunu dūřünmeden edemiyorum." Bira şişemi dudaklarıma götürüyorum ve kalan sıvıyı bitiriyorum.

"Sana bunu dūřündüren ne?"

"Onu akademiye göndermeleri, o aptal domuzu tutmasına izin vermeleri. Konseyin daha önce hiç bu kadar hoşgörülü olduğunu görmemiştim."

"Her sihirli şey değerlidir. Güç için bir başkasını eğitme fırsatını boşa harcamazlar."

"O sadece bir kız ve şansölye örnek olmayı seviyor. Her anne kıymetli çocuğunu asker olması için teslim etmek istemez. Onların herhangi bir fikre kapılmasını engellemesi gerekiyor."

"Yani hoşgörü gösterdiler. Bu neden onun hakkında bilgi sahibi oldukları anlamına gelsin ki?"

Omuz silkiyorum. "Aklım almıyor," diyorum sıkıntıyla. "Bu sadece bir teori."

Stone göz ucuyla bana bakıyor ve daha fazlası olduğunu anlıyorum.

"Nedir o?"

"Zihninde erişemediğim anılar var. Var olduklarının farkında değildi." Birasından biraz daha yutkunuyor ve ardından dilini alt dudağında gezdiriyor. "Sanırım başka bir büyücü tarafından oraya kilitlenmişler."

"Sen girebilir misin?"

Homurdanıyor. "Tabii ki."

"Peki sen girdin mi?" Vücudum geriliyor. Kızın zihninin derinliklerinde gömülü olan anılar, onunla ilgili var olan tüm gizemlerin yanıtlarını barındırıyor olabilir.

"Hayır. Amamı isteyip istemediğini sordum ve hayır dedi."

"Neden?"

"Değil mi güven Ben değil için el onu sırlar üzerinde için yetkililer."

Donup kalıyorum, başımı yavaşça ona doğru çeviriyorum. "Böyle bir şeyi saklayamazsın-"

"Biliyorum. Biliyorum." Elindeki bira şişesini çeviriyor. "Ama o izin vermezse içeri giremem ve çok merak ediyorum."

Barmen başının üstündeki saati işaret ediyor. Yakında kapatmak istiyor.

Arkadaşımı inceliyorum. Onu çok uzun zamandır tanıyorum. Rahat bir profesör gibi görünebilir, kariyerinden memnun, hırsı yok, azmi yok. Bunların hepsi saçmalık. Stone hırslı biri. Bu kadar çok kitabı olan bir adam boşa kürek çekmez. Bazen zor seçimler yapılması gerektiğini, bazen daha büyük bir iyilik için vicdansızca şeyler yapabileceğimizi biliyor. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemişti.

"Ona yalan söyleyebilirdin. Sırf kafasına girmek için kimseye söylemeyeceğini söyleyebilirdin. Hâlâ yapabilirdin."

"Akıma gelmişti." "Peki seni durduran neydi?"

"Bu... bilinçli bir karar değildi." Başını çevirip bana bakıyor ve tüm kabadayılığına ve somurtkanlığına rağmen kızı önemseydiğini anlıyorum. İtiraf etmek istediğinden daha fazla. "Bu duruma güvenmiyorum," diye devam ediyor. "Bu kızın ya da ailesinin hiçbir kaydı olmadığına güvenmiyorum. Teyzesinin onu bu kadar iyi saklamasına güvenmiyorum. Onun gibi bir kızın sahip olmaması gereken güçlere sahip olduğu gerçeğine güvenmiyorum. Kahretsin, kafasında ne olduğunu bilmek istiyorum. Ama pişman olmaktan çok korkuyorum."

Vedalaşp yollarımızı ayırırken sözleri zihnimde ağırlık yapıyor.

O haklı. Bunların hiçbiri doğru kokmuyor. Ve ben de haklı olduğumdan oldukça eminim. Konsey bu kız hakkında bir şeyler biliyor.

Los Magicos sokaklarında bisikletimle dolaşırken nereye gittiğimi ancak oraya vardığımda fark ediyorum.

Konsey binasına.

Muhafızlar tek kelime etmeden kapıdan geçmeme izin verdiler. Geç oldu ama işimin doğası gereği sık sık garip zamanlarda gelip gidiyorum.

Bisikletimi park ediyorum ve arka girişlerden birini kullanıyorum.

Konsey binası karanlık ve sessiz. Gecenin bir yarısı ve etrafta dolaşan tek insanlar muhafızlar, sayılarına bakılırsa konsey üyelerinden hiçbirisi bu gece binada değil. Güzel.

Geniş merdivenin dibindeki bir grup muhafızın yanından geçiyorum ve hepsine başımı sallıyorum. Gözlerini bile kırpmadan geçmeme izin veriyorlar. Merdivenlerin tepesinde onlara bakıyorum. Gözleri önlerinde, kendilerine doğru gelebilecek herhangi bir tehlikeyi arıyor, arkalarında yaptığım olası yaramazlıklardan habersizler.

Koridor boş. Şansölye'nin kişisel korumaları bu gece burada değil; büyük olasılıkla şehrin lüks bir bölgesindeki kişisel konutunda onunla birlikteler.

Ofisinin kapısına bakıyorum, kapı kolundaki zümrüt kristali inceliyorum.

Bu kapıyı kilitli tutan ve davetsiz misafirleri dışarıda tutan her türlü tılsım ve büyü olacaktır. Bu yüzden o muhafızlar neyin peşinde olduğumla ilgilenmiyorlar. Girmemem gereken bir yere girebileceğimi düşünmüyorlar.

Yanılıyorlar.

Avucumu kapının önünde gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıp oradaki büyüleri okuyorum. Bu yetenek işimde bu kadar iyi olmamın nedenlerinden biri. Aynı zamanda Stone dışında kimseye göstermediğim bir yetenek. Babama bile. Bunu bir sır olarak saklamak onu normalde olabileceğinden çok daha kullanışlı hale getirdi.

Tahmin ettiğim gibi, iki farklı elden çıkmış birkaç büyü var. Şansölye'nin kendisi ve güvenlik şefi Janice Pierce. Bunlardan ikisi kapıyı zorla açmaya çalışan herkese zarar vermek üzere tasarlanmış büyüler.

Bunlar kolayca kaldırılır, fısıldanan birkaç kelimeyle büyü havaya karışır.

Bir sonraki daha zorlayıcı. Biri büyüü kurcalarsa çalmak üzere tasarlanmış bir alarm. Zihnimle büyüünün inceliklerine bakıyorum, her açıdan inceliyorum. Her büyü parçasının bir zayıflığı vardır. Bir giriş yolu, onu yok etmenin bir yolu.

Sonunda bunu da buluyorum, yaratıcısı tarafından gerektiğinde alarmı devre dışı bırakmak için ortasına gömülmüş bir anahtar. Alarm çalarsa koşmaya hazır bir şekilde nefesimi tutarak düğmeye basıyorum.

Hiçbir şey yok, sadece sessizlik ve kendi nefesim kulaklarımda yeterince yüksek.

Başımı sallıyorum. Alnımda ince bir ter tabakası oluşuyor.

İ eş aşağı at ve Gardiyanlar. Onlar konuşmak yumuşakça Ne yaptığımın farkında olmadan kendi aralarında.

Büyünün son iki parçası en karmaşık olanları. Birbirlerine dolanıyorlar ve kapıyı kilitli tutmak için birleşiyorlar.

Elbette bunları çözmenin bir yolu olmalı, aksi takdirde Şansölye asla kendi ofisine giremezdi.

Büyüyü tekrar inceliyorum. Daha yakından incelediğimde, büyüün ilk görüldüğü kadar sofistike olmadığını görüyorum. Dayanıksız ve basit.

Alay ediyorum. Tıpkı Şansölye'nin kendisi gibi: gösteriş var, öz yok.

Dikkatle büyüü çözüyorum, her seferinde bir iplikçik çözüyorum, nasıl dolandığını zihnime not ediyorum. İşim bittiğinde bu büyüleri değiştirmem gerekecek. Aksi takdirde burada olduğumu anlayacaklar.

Sonunda büyüün son teli de çözülüyor ve kapı tıkırdayarak açılıyor.

Alnımı silip gözlerimi ovuşturuyorum. Sonra muhafızları son bir kez kontrol ederek içeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Köşede yanıp sönen bir güvenlik kamerası var, ama ona doğru bir büyü dalgası göndererek kaydettiği tek görüntünün boş bir ofis olmasını sağlıyorum. Sonra bakışlarımı etrafa çeviriyorum.

Ay ışığı odayı gümüş rengine boyuyor ve burayı olduğundan daha yaşlı ve hayalet gibi gösteriyor.

Şansölye'nin dizüstü bilgisayarını burada değil ve boşa kürek çektiğimi fark ediyorum. Şansölye neden ofisinde herhangi bir kayıt tutsun ki? Başka bir yerde, arşivlerde ya da bir yöneticinin dosya dolabında kilitli duruyor olmalı.

Yine de artık buradayım. Bakabilirim.

Şansölye'nin masasının üzerinde bir yığın kâğıt duruyor, ben de oradan başlayıp sayfaları teker teker karıştırıyorum. Hepsi özenle daktilo edilmiş brifingler ve toplantı tutanakları. Konular Doğu Adaları ile ticaret anlaşmasından okul müfredatında yapılması önerilen değişikliklere kadar uzanıyor. Çorak topraklardan gelen cılız, kayıtsız bir kız hakkında kesinlikle hiçbir şey yok.

Koku, büyü ya da parmak izlerimi silmek için elimi sallayarak yığını düzeltiyorum.

Sonra raflara bakıyorum. Deri sırtlı eski kitaplar ve ayak parmakları üzerinde dönen küçük bir peri heykeli dışında pek bir şey yok. Kitaplara göz gezdiriyorum. Blackwaters için dizini kontrol ediyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Bu boşuna bir ziyaretti. Daha iyi planlamalıydım.

Alnımı ovuşturdum. Bana neler oluyor böyle? Ben böyle düşüncesiz değilim. İtibarımı zedeleyecek, kariyerimi bitirecek ve beni

Kuzey'deki çalışma kamplarına düşürecek riskli hareketler yapmam.

Ama burada olmamın sebebi bu. Ben kendim değilim. Ve eğer tekrar öyle olmayı umuyorsam, bunu anlamam gerek.

Gözlerim masanın üzerindeki büste kayıyor. Büyükbabamın soğuk gözleri bana bakıyor. Onu zar zor hatırlıyorum, ünlü isimleri ve yüksek itibarları olan uzun bir soydan sadece bir başka ata.

Ona doğru bir adım daha yaklaşıyorum.

Acımasızdı, Doğu'da bir ayaklanmayı bastırmıştı, kopup kendi cumhuriyetini kurmak isteyen bir devleti. Stone'la aynı fikirde olurdu. Sadece kızın kaçmasına izin vermekle kalmaz, onu bunu yapmaya teşvik ederdi.

Büst, bu abartılı ofisteki diğer her şey gibi ceviz ağacından yapılmış ama gözleri kahverengi değil, benimkiler gibi koyu renkti. Annem bir keresinde babama bağırarak onlara ruhsuz demişti.

Bakışlarımı büyükbabamın yüzünden ayırıyorum ve gözlerim masanın altındaki çekmecelere takılıyor.

İçlerinde ilgimi çekecek bir şey yok ama yine de dizlerimin üzerine çöküp üst çekmeceleri açıyorum. Altın kaplama kalemler, bir pul ve bir kol saati.

İkinci çekmecedeki daha fazlası var ama bunlar masanın yüzeyinde duranlara benzer brifingler.

Üçüncüsü de hemen hemen aynı.

Dördüncüsünde ise... dördüncüsünde bir yığın dosya var.

Duruyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor.

İlkini kaldırıyorum ve klasörü çevirerek açıyorum. Sayfalar, notlar ve bilgilerle dolu, hepsi de bir büyücü hakkında. Ne yüzünü tanıyorum ne de

ama her ikisini de zihnime not ediyorum, kalbim daha hızlı atıyor.

İkinci, üçüncü ve dördüncü dosyalar da aynı. Başka bir yüz, başka bir isim. Hiçbiri tanıdık değil.

Umutsuzluğa kapılıyorum.

Çekmecede bir dosya daha var. Onu kaldırıp dizimin üzerine koyuyorum.

Kapağını çeviriyorum.

Genç bir kadının resmi bana bakıyor. Fotoğraf soluk ama ayrıntılar net.

Uzun bir an için o olduğunu düşünüyorum. Gözlerinin rengi, çenesinin açısı. Ama sonra yavaş yavaş o olmadığını anlıyorum. Burnu yanlışı, saçları çok açık, alnı çok geniş, dudakları çok ince.

Bu Rhianna değil. Ama bunlar onun gözleri.

Rmerhaba

BEN KİMİM?

Artık bu soruyu sormama izin verdiğime göre, bu beni rahat bırakmayan bir soru. Yatağımda uzanırken, Winnie ve Pip birlikte horlarken kafamın içinde vızıldıyor ve uyumama izin vermiyor.

Teyzemle yaptığım her konuşmayı, bana aktardığı her bilgi kırıntısını tekrar tekrar anlatıyorum. Hatırlamak için çok zorlanıyorum. Tam kelimeleri. Kesin ifadeler. Bana gösterdiği ve göstermediği her şeyi zihnimde canlandırmaya çalışıyorum. Yatağının yanında tuttuğu fotoğrafı, hafızasından çizdiği haritayı, boynundaki madalyonu...

Madalyon. Onu hep takardı. Hiç çıkarmazdı. Orada asılı dururdu, gümüş oval köprücük kemiğine yaslanmıştı. Hiç açıldığını görmedim ve onu gömmek söz konusu olduğunda, bana almamı söylemiş olmasına rağmen onu ondan ayırmaya dayanamadım.

Sinirle yan döndüm. Ne kadar aptal olabilirdim ki?

İstediği gibi madalyonu saklamadım. Tenekedeki para ve kavanozlardaki otlar dışında bana başka hiçbir ipucu bırakmadı. Ne günlük, ne hatıra defteri, ne de mektup. Hiçbir şey bırakmadı. O kolye benim tek ipucumdu.

O madalyonu hayal ediyorum. Çevresinde soluk çiçeklerden oluşan bir desen işlenmiş gümüş. Şuna benzeyen çiçekler... Alnımı kırıstırıp anıyı geri getirmeye zorluyorum. Ama çok gömülü ve ben onu var olmaya zorladıkça değişiyor. Ona hiç doğru dürüst bakmadım, hiç elime alıp incelemedim, başparmağımı oymaların üzerinde gezdirmedim.

Winnie'nin kol saati karanlıkta tik tak ediyor ve dışarıda rüzgâr uzun ağaçların arasından hızla geçiyor. Yorganımın altına gömülüyorum.

Açıklığı ve ormanı özlüyorum. Özgürlüğü özlüyorum. Teyzemi özlüyorum.

Sesini neredeyse kulağımda duyabiliyorum, koridordaki ayak seslerini, kapı kolunu çeviren elini ...

Donup kaldım.

Kapı kolu mu? Bunu gerçekten duyuyor muydum yoksa rüya mı görüyordum?

Nefesimi tutuyorum, yata Khanemizin kapısının gıcırdayarak açıldığını duyduğumdan eminim. Ses zayıf, zor duyuluyor. Karanlığın içinden bakıyorum.

Kapı aralık duruyor ama içeride kimse yok. Kapı boş.

Gerçekten uyanık mıyım?

Boşluğa, boş odaya, karanlığa bakıyorum ve yemin ederim döşeme tahtalarının gıcirtısını, bir yabancıнын nefesinin fısıltılarını duyuyorum.

Ormanı hatırlıyorum. Bana görünmeden saldıran şeyi.

Nefes alıyorum, bir koku, herhangi bir işaret ya da ipucu arıyorum, parmaklarım çarşafın altında gergin, gerekirse kendimi savunmaya hazır.

Ama yine sadece sessizlik var. Sessizlik ve karanlık.

"Burada olduğunu biliyorum," diye fısıldıyorum ama cevap yok. Kapı kapanana kadar başka bir ses yok ve ben orada aklımda dönen daha fazla soruyla kalakalıyorum.

Sonunda karanlık çekilip oda yavaşça aydınlandığında hâlâ uyanığım. Gerçekten bir şey duyduğumdan ya da gördüğümünden şüpheliyim. Hâlâ o soruya bir cevap bulamadım.

Ben kimim?

Winnie'nin alarmı nihayet çaldığında yataktan çıkmayı KESİNLİKLE İSTEMİYORUM. Ama bana fazla seçenek bırakmıyor.

Arkadaşlarım beni yanağımdan dürtüklüyor.

"Pisliklerin kazanmasına izin veremezsin, Rhi. Hadi, kalk."

İnleyip örtüyü başımın üzerine çektiğimde, doğruca zayıf noktama dalıyor ve Pip'i benimle birlikte yatağa bırakıyor. Domuzum yorganın altına sokuluyor, yüzümü yalıyor ve yüksek sesle ciyaklıyor.

"Gördün mü, senin de kalkmanı istiyor. Yatağında saklanarak ona iyi bir örnek olmuyorsun."

Pip, Winnie'nin söylediği her Çeye katılıyormuş gibi bana öfkeyle homurdanırken, "Peki," diyorum.

Winnie ve ben üniformalarımızı giymek üzereyken kapımız çalındı.

Birbirimize baktık, Winnie biraz telaşlanmıştı. Ne düşündüğünü biliyorum: Müdür York'a başka bir celp daha.

Haklı olabileceğine dair şüphelerim var. Akşam geç saatlerde ateşli öğretmenleri ziyaret etmek muhtemelen yasaktır.

"Kim o?" Yine de soruyorum, umarım bir not değil de bir ziyaretçimiz vardır.

"Andrew."

Winnie kapıya bakakalıyor. "Git buradan!" diyor, ben daha ağzımı açamadan. "Sana söyleyecek bir şeyimiz yok."

"Rhi'yle konuşmak istiyorum... Özür dilemek istiyorum."

Winnie alay eder. "Rhi senin zavallılığını duymak istemiyor..." Kapıya doğru yürüyüp tutamağa uzandığımda sözünü kesiyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor sertçe.

"Onu dinliyorum," diye fısıldıyorum.

Winnie onaylamaz bir ifadeyle başını sallıyor ve beresini kafasına geçiriyor.

Kapıyı çekip açıyorum ve Andrew'u kolunda büyük, özenle hazırlanmış bir papatya buketi ve yüzünde morarmış bir gözle dışarıda dikilirken buluyorum.

Kollarımı kavuşturup ona ters ters bakıyorum.

"Bunlar senin için," diyor utangaç bir tavırla. Hiçbir şey söylemiyorum. Bu adam benim hakkımda dedikodu yayıyor. Bunu onun için kolaylaştırmayacağım. "Özür dilemek için."

"İçin..." Soruyorum.

Yüzündeki ifade daha da utangaç bir hal alıyor ve gözlerini ayakkabılarına dikeyyor. "Özür dilerim," diye tekrarlıyor. "Soyunma odasındaki şakalaşma kontrolden çıktı ve-"

"Kontrolden çıkmak mı?!" Winnie tıslayarak yanıma geldi. "Bütün erkek arkadaşlarına hava atıyordun. Rhi hakkında o kadar şey s ö y l e d i n ama doğru değildi."

Andrew telaşla başını sallıyor. "Hayır, öyle değildi. Benimle alay ediyorlardı. Birisi seni odamdan çıkarken görmüş. Herkes sonuçlara atlamaya başladı, neyin peşinde olduğumuzu tartıştılar ve-"

"Onları düzgün koymamışsın."

Andrew gözlerimin içine baktı. "Yeterli güçle değil, hayır. Özür dilerim Rhi. Onu hemen kapatmalıydım. Yapmalıydım-"

"Ona tamamen saygısızlık ettin, ahbap," diyor Winnie. "Onu çöpe attın. Çünkü o senin onun hakkında hissettiklerini hissetmiyor."

"Hayır," diyor, "öyle değildi. Sana ve kararına saygı duyuyorum... şey... o adamların nasıl olabileceğini bilmiyorsun!"

İçimi çektim. "Biliyorum. Nasıl olabileceklerini biliyorum." "O zaman anlıyorsun."

"Pek sayılmaz," diyorum sertçe, "bunu bir arkadaşşıma asla yapmam."

"Haklısın. Her şeyi berbat ettim. Ama seni önemsiyorum Rhi ve hâlâ arkadaş olmamızı istiyorum."

"Sen de bana çok kötü şeyler söyledin."

"Biliyorum. Pisliğin tekiydim ve özür dilerim. Beni affedebilir misin?"

Başparmağımı çiğnerken yüzünü inceliyor, samimiyet işaretleri arıyorum. Yüzünü okumak zor.

"Bunu düşüneneğim," diyorum sonunda.

"Muhtemelen bu kadarını hak ediyorum," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Sınıfta görüşürüz," diye ekliyorum ve konuşmayı bitirmek için kapıyı kapatıyorum.

Kapı kapanmadan önce Winnie kollarını aralıktan içeri sokup çiçekleri kapıyor ve içeri çekiyor.

Kapı kapanıyor.

"Onu gerçekten affetmeyecek misin?" diye soruyor, çiçekleri masama taşıırken.

"Dediğim gibi, bunu düşüneneğim."

Sonraki birkaç dersim boyunca hep bunu düşündüm. En azından bu bana kimliğim dışında düşünenecek bir şey veriyor.

Akşam yemeğine kadar, yapabilir miyim diye merak ediyorum.

"Gerçekten mi?" Winnie çatalını patates püresi olması gereken ama daha çok gri bir balçık topağına benzeyen bir şeye batırırken başını sallıyor.

"Bana neden gerçek, düzgün yiyecekler yaratamadığımızı hatırlatır mısın?"

Winnie bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Bu büyüünün temelleri, Rhi. Bazı şeyler vardır ki mümkün değildir. Yiyecek ve değerli metaller yaratmak, birini aşık etmek-"

"Yine de büyüyle birini öldürebilirsin." Sesimi alçaltıyorum. "Onlara delirene kadar işkence edebilirsiniz."

"Yapmaya gücümüzün yetmediği bazı şeyler var. Suyu şaraba, taşı ekmeğe, samanı altına dönüştürmek mümkün değil."

Yüzümü buruşturuyorum ve balçığı ağızıma götürüyorum. Tadı karton gibi.

"Taş havadan kahve yarattı."

Winnie alaycı bir tavırla, "Taş özeldir," diyor.

"Humph."

Winnie balçığı ağızına götürüyor, sonra fikrini **d e ğ i ş t i r i p** çatalını indiriyor.

"Yani Andrew'u gerçekten affetmeyi mi düşünüyorsun?"

"Bence o gerçekten üzgündü." Winnie homurdanıyor. "Geldiğimden beri pek çok insan bana kötü davrandı," diye devam ediyorum.

"Ama bu-"

"Gerçekten özür dileyen tek kişi o. Yaptığı şey için pişmanlık duyan tek kişi. Bana çiçek getiren tek kişi."

"Sanırım öyle."

"Ayrıca, düello takımındaki o pisliklerle nasıl olduğunu görebiliyorum."

"En azından artık herkes onun söylediklerinin saçmalık olduğunu anlamış görünüyor. Bir sürü çocuk uydurduğu şeyler için ona gülüyor." Kaşlarımı çattım. "Bunu hak ediyor!"

"Evet," diyorum, "sanırım hak ediyor."

Onu affetmeye karar vermiş olmama rağmen, bunu ona gerçekten söyleyene kadar Andrew'u birkaç gün daha bekletiyorum.

Perşembe öğleden sonra birlikte kütüphaneye gidiyoruz. İçeri girip ayrı bir masaya oturduğumda, kitabının üstünden bana endişeyle bakıyor. Onu fark etmemiş gibi davranıyorum, kendi kalın kitabımı açıyorum ve kelimelere odaklanmak için eğiliyorum.

Yarım saat sonra, sayfamın üzerine bir gölge düşüyor ve yukarı baktığımda Andrew'u görüyorum, ağzının kenarları aşağı doğru dönmüş, yüzü yorgun.

"Rhi," diyor, "konuşabilir miyiz?"

Masanın etrafındaki sandalyelere doğru işaret ediyorum ve o da oturuyor. "Gerçekten üzgünüm-"

"Biliyorum," dedim. "Ve seni affediyorum."

Ağzı açık kalıyor ve sanki onunla evlenmeyi kabul etmişim gibi bana bakıyor.

"Sen... kabul ediyor musun?"

"Evet, eğer bana ya da başka bir kıza bir daha asla böyle aptalca bir şey yapmayacağına söz verersen."

Elini kalbinin üzerine koyuyor, kalbini bir rahatlama kaplıyor. "İnan bana, asla yapmayacağıma söz veriyorum."

Kalemimi ona doğru sallıyorum. "Yine de yemin ettiğini duymak isterim."

Bana utangaçça gülümsüyor. "Bir daha asla böyle saçmalıklar uydurmayacağıma yemin ederim."

"Güzel, eğer arkadaşlığımıza bir daha böyle ihanet edersen-" "Beni ikinci kez affetmeyeceksin."

Ona karanlık bir şekilde bakıyorum. "Seni affetmeyeceğim ve seni ve gelecekteki tüm çocuklarını lanetleyeceğim."

"Daha azını beklemesdim."

Omuzları gevşiyor ve sandalyesine geri gömülüyor.

"Düşünüyordum da," diyor, "sana ne kadar üzgün olduğumu göstermenin başka bir yolu olarak..."

Kalemimin ucunu çiğniyorum. "Ha?"

"O çok sevdiğin video oyununu sana ödünç verebileceğimi."

"Gerçekten... ama oynayacak bir şeyim yok."

"Dane'in eski bir konsolu var, onu aşırabilirim. Sorun etmez."

Sırıttım. Çiçekler güzel bir "özür dilerim hediyesi "ydi. Bu inanılmaz. O oyuna bayılmışım.

"Teşekkürler," diyorum gülümseyerek. "Bu hoşuma giderdi."

Andrew ve Dane o akşam gelip yeni konsolu odamıza kurduklarında, Andrew bulmaca oyununu yüklediğinde Winnie inliyor.

"Biliyorsun bu oyun cidden berbat, Rhi," diye mırıldanıyor.

"Hoşuma gitti," diyorum ona, kabloları takarken iki çocuğun etrafında dolanarak. "Hem bu hafta sonu yine kampüste mahsur kaldığımızda yapacak bir şeyimiz olur."

"Belki annemden evdeki oyunlarımdan bazılarını göndermesini isteyebilirim."

Çocuklar gittikten sonra oyunu açtım ve oynamaya hazır bir şekilde yere çöktüm.

Winnie, Pip'i tellerden uzaklaştırmak için, "Biliyorsun, bu bizi hayatı olmayan resmi inekler yapar," dedi. "Herkes dışarıda eğlenirken biz evde oyun oynuyoruz."

"İznimiz olsaydı biz de dışarıda parti yapardık."

"Sanırım," diyor, "zaten en başından beri harika bir üne sahip değildim."

Yanıma çöküyor ve diğer kumandayı alıyor.

Omuzlarımdan bir ağırlık kalkıyor. Kim olduğum sorusu başımın üzerinde bir yağmur bulutu gibi asılı dursa da kendimi daha hafif hissediyorum.

Cezamızın son iki haftası tencere fırçalamak, çamaşır yıkamak ve hafta sonları bahçivana yardım etmekle geçti. Derslerimin ve video oyunlarımdan arasında, zamanımın çoğunu kütüphaneye kapanarak ya da Winnie ile yurt odamızda büyü yaparak geçiriyorum.

Winnie kütüphanede ders çalışma ihtiyacımı sorgulamıyor gibi görünüyor. Ne kadar geride olduğumu görebiliyor ve bunun için elimden geleni yaptığımı düşünüyor.

yetişmek.

Kimliğimle ilgili cevaplar bulmak için oradaki her kitabı taradığımı bilmiyorum.

Modern tarih bölümünden başlıyorum, ben ve teyzemle ilgili herhangi bir ipucu bulmak için benim hayatımda meydana gelen olayları okuyorum. Hiçbir şey bulamayınca daha da geriye gidip ailem hakkında ipuçları arıyorum. Hiçbir şey bulamadım.

Eski büyümlü aileler hakkında bazı eski kitaplar buluyorum, Blackwaters hakkında herhangi bir şey arıyorum, sonra bu isim listelenmediğinde her sayfayı okumaya başvuruyorum.

Sahip olduğum ve Stone'un çok ilgisini çeken bu güç hakkında daha çok şey okudum. Parmak izlerini ve diğer büyüleri takip etme gücünün bir zamanlar yaygın olduğunu, ancak yüzlerce yıl boyunca yavaş yavaş kaybolduğunu ve şimdi sadece bir avuç bilginin gerçek uzman olduğunu öğreniyorum. Ayrıca benim gücüme sahip bir kızın Gecenin Kurtları gibi çeteler için neden bu kadar çekici olduğunu da anlamaya başlıyorum.

Kütüphaneciden bu güçle ilgili eğitici kitaplar istediğimde, okulun bu konuda sahip olduğu tüm kitapların Stone tarafından uzun süreli ödünç alındığını öğreniyorum.

Onun yardımını tekrar istemeyeceğime karar veriyorum ve bunun yerine zihin okuma ile ilgili kitapları çıkarıyorum. Stone'un becerisinin benimki kadar benzersiz ve diğerlerinin söylediğinden daha zor olduğunu öğreniyorum. Yine de düşüncelerimi nasıl koruyacağımı okuyorum ve sabahları giyinirken Winnie ile pratik yapıyorum.

"Okuduklarıma göre birinin düşüncelerini okuyabilmek oldukça güçlü bir beceri," diyorum arkadaşşıma kahvaltıda ne istediğimi zihnimden seçerken.

O başını sallıyor. "Herkes denerse birazcık yapabilir," diye alçakgönüllü olmaya çalıştığını hayal ediyorum arkadaşşımin, "ama bunu düzgün bir şekilde yapmak için gerçek bir güç ve beceri gerekir. Stone bunu yapabilen tanıdığım tek büyücü."

"Etkilenmem mi gerekiyor?" Gözlerimi devirerek soruyorum. "Ben de tam seni etkilediğini düşünüyordum."

Koluna vuruyorum. "Onunla ilgili bazı şeyler beni etkiliyor-" "Pazuları, göğüs kasları ve-"

"Winnie! Hayır, onunla ilgili çoğu şey beni s i n i r l e n d i r i y o r ."
Kaşlarımı çattım. "Aslında neredeyse her şey."

Özellikle de kimliğimle ilgili bilmeceyi çözecek çözümün o olabileceği gerçeği. Eğer kafamın içine girmesine izin verirsem... Eğer o anı kutusunu açmasına izin verirsem...

Çok cezbedici. Ama şimdiye kadar bu cazibeye karşı koydum. Kafamın içinde bulduklarımızı bana karşı kullanmayacağına güvenmiyorum.

Aslında, kullanacağından neredeyse eminim.

Hayır, cevaplarımı aramak için kütüphaneyi taramaya devam etmem gerekecek.

Spencer

BAZEN Tristan Kennedy'yi boğabilirim.

Çoğu gün onu boğabilirim.

Kendimi bildim bileli en iyi arkadaşımdı, annelerimiz yüksek sosyete çevreleri ve yakın tanıdıkları aracılığıyla birbirlerine bağlıydılar. Arkadaşlığımız teşvik edildi. Rekabetimiz de öyle. Kendimi bildim bileli rekabet halindeyiz. Yine de ihtiyacım olduğunda arkamı kollayacağına güvendiğim başka kimse yok.

İşte bu yüzden kızla yaşadığım berbat olay on kat daha kötü.

Beden eğitimi derslerimin yarısının bu küstah küçük şey tarafından bölünmesi yetmiyormuş gibi, şimdi de her düello maçında ve antrenmanda orada.

Ve kafamın içinde. Beni sahanın ortasına fırlattığı anı tekrar tekrar yaşıyorum.

Dan bir türlü oyun kuramadığı için olması gerekenden otuz dakika daha uzun süren bir antrenmandan sonra soyunma odasının zeminini silerken onu izliyorum. O mankafa kafasını kedi çevirmiş ve odaklanamıyor. Onunla konuşmam gerekecek. Yeni kız arkadaşını becermenin önceliği olmadığını görmesini sağlayacağım.

Nefesimin altında Tristan'a "Bunu biz gittikten sonra yapması gerekmiyor mu?" diye homurdanıyorum.

Tristan gözlerini ondan ayırmıyor. "Eğer işini düzgün yapmıyorsa, o zaman bu konuda onunla konuş," diyor kaşlarını çatarak.

"Cassie'yi ve bize pişirdiği küçük kekleri özlüyorum." "Eğer kıza bağırmasaydın, o hâlâ burada olurdu." "Tişörtüm ıslaktı. Maç günü," diye homurdanıyorum.

Tristan ellerini kaldırdı. "Hey, sadece söylüyorum."

"Ben de diyorum ki, başka birine ihtiyacımız var."

Tristan parmaklarını altın sarısı saçlarında gezdiriyor, gözleri tekrar ona kayıyor. "Onu görebileceğim bir yerde olmasını seviyorum," diyor alçak bir sesle ve ona bakmak için başımı çeviriyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" "Onunla ilgili bir şey var..."

Alay ettim. "Ciddi olamazsın dostum. Kızın kıcı yok ve-"

"Demek istediğim bu değil," diyor sinirli bir şekilde, ancak çenesi, sinirlerime dokunduğumda olduğu gibi geriliyor. "Onun güçleri ..."

Gömleğinin yakasından tutup onu dolabımın açık kapısının arkasına çekiyorum.

Etrafta sadece birkaç takım üyesi var ama bunu duymalarını istemiyorum. Onun da duymasını istemiyorum. "Bu ne anlama geliyor?" Tıslıyorum ve Tristan yüzüme bakıyor O tembel haliyle. Bu bir rol. Gözlerinin ne kadar uyanık olduğunu görüyorum. Onu maskenin ardındaki ifadeleri görece kadar uzun zamandır tanıyorum.

"Sahip olduğum bir his... güç."

Tereddüt ediyorum, ona söyleyip söylememeyi tartıyorum.

Ama biz her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Bir gün birlikte cephede olabiliriz. Bilmesi gerekiyor.

"Bana saldırdı," diye fısıldadım. "Geçen gün sahada. Beni sahanın ortasına fırlattı."

Bana gülmesini, en azından sırtmasını bekliyorum. Onun yerine gözleri her zamankinden daha tetikte.

"Şanslı bir atış mıydı?"

"Belki, biraz. Beni hazırlıksız yakaladığı kesin. Kendimi savunacak zamanım olmadı. Ama..."

"Ama..."

"Onun gücü..."

Gömleğimi kaldırıyorum ve ona karnımın ortasında duran yumruk büyüklüğündeki koyu lekeyi gösteriyorum.

Tristan bana bakıyor, sonra tekrar yaraya dönüyor.

"İyileştiremedin mi?"

"Denedim. Bir gün önce bunun iki katı

büyüklüğündeydi." "Hemşireye gösterdin mi?"

Göz kırpiyorum. "Göstermiş olsaydım, sorular olurdu

ve..." "Onun gitmesini istediğini sanıyordum."

"Soyunma odasından çıkmasını, evet, ama ..." Sözümü kesiyorum. Kimi kandırıyorum ben? Bu kararı neden verdiğime dair hiçbir fikrim yok. Neden ona söylememeye karar verdim. Neden kalmasına izin verdim.

Belki de Tristan kadar benim de ilgimi çekiyor olması dışında hiçbir fikrim yok.

"Sanırım onunla ciddi bir konuşma yapmamızın zamanı geldi," diyor Tristan, gözlerindeki merak ve o rahat tavır dağılıyor ve onu tanıdığım hesapçı adam kendini gösteriyor.

Gömleğimin eteklerini indiriyorum. "Evet, sanırım yapmalıyız."

Soyunma odasında bizden ve ondan başka kimse kalmayana kadar bekliyoruz.

Temizlik malzemelerini toplamakla meşguldü ama ikimizin yaklaştığını fark edince kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Ne?" diye soruyor şüpheyle.

"Biliyorsun, bize yardım eden diğer herkes senden çok daha neşeli ve misafirperverdi."

Omuz silkiyor. "Ben bu işi hiç istemedim. Kitlerinizin yıkanmasını size devretmekten oldukça mutluyum."

Tristan başını sallıyor ve banklardan birine oturuyor. "Nereden geliyorsun Domuz Kız?" Ona soruyorum.

İrkiliyor, zar zor fark ediliyor ama irkiliyor. Bakışlarımı Tristan'a yöneltiyorum ve o da kaşlarını çatıyor.

Kız sinirlenerek lastik eldivenlerini çıkarıyor ve Tristan'a dik dik bakıyor. "Hatırladığım kadarıyla bunu daha önce konuşmuştuk."

"Evet," diyor kızların bayıldığı o tembel gülümsemesiyle. "Ama hatırladığım kadarıyla bana her şeyi anlatmıştın."

"Bu seni ilgilendirmez. Siz benim arkadaşım değilsiniz."

"Hayır, değiliz," diyor Tristan karanlık bir sesle. Yemekleriyle oynamaktan her zaman keyif almıştır. Sanırım ben de öyle. Ama bu gece cevap istiyorum.

"Saçmalamayı kes ve soruya cevap ver."

Eldivenleri diğer temizlik malzemeleriyle birlikte kovaya dolduruyor.

"Çorak topraklardan gelen kayıtsız biriydi," diyor Tristan sessizce.

Bu sefer kadın irkilmiyor, sanki Tristan az önce lanet bir bomba fırlatmamış gibi hiçbir tepki göstermiyor.

"Kayıtsız mı?"

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor, bunun bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama ikisinin de yüzünde mizah göremiyorum, tek gördüğüm yansıtılmış bir gerginlik. Hava bununla dolu.

Tristan onun gücünü hissedebildiğini söylüyor ve şaka yaptığını sanmıyorum.

Ben de hissediyorum. Havada kıvılcımlanıyor ve köpürüyor. "Bu hiç mantıklı değil," diyorum.

"Onu herhangi bir derste gördün mü Spencer?" Tristan diyor ki. "Kız hiçbir şey bilmiyor. Ne eğitim almış ne de eğitilmiş. Kendi ayakkabı bağcıklarını bağlamayı bile zar zor biliyor."

"Ben gayet iyi eğitildim," diye hırlıyor.

"Kim tarafından?" Tristan tersler.

Gözlerini ondan kaçırır. "Seni ilgilendirmez." "Sen bizi ilgilendiriyorsun."

Başını bize doğru çeviriyor, çenesi şaşkınlıkla açılıyor. "Sen ciddi misin? Siz et kafalılarla hiçbir şey yapmak istemiyorum-"

"Dikkatli ol," diye uyarıyor Tristan yine eğlenen bir gülümsemeyle.

"Hayatıma burnunu sokan, beni rahat bırakmayan sizlersiniz."

Arkadaşıma bakıyorum. Bu doğru mu? Domuz Kız'dan ilk kez bahsediyoruz. O bir hiç. Bir baş belası. Neden rahatsız olalım ki?

Bu skandal bilgiyi gizli tutması dışında. Kayıtsız. Eğer okuldaki diğer öğrenciler bunu bilseydi, şu anda olduğundan daha da dışlanmış olurdu. Genelde böyle bilgileri tüm okula yayardı. Genellikle, ilk söylediği kişi ben olurum. Neden bu kadar sessiz kaldı?

"Bize bir şey söylemiyorsun," diyor Tristan. "Bir anda ortaya çıkıyorsun. Lanet bir domuz ve bir tavırla. Hiçbir şey bilmiyorsun ama ..."

"Ve yine de, ne?"

Tristan bana doğru işaret ediyor. "Göster ona, Spencer."

Ona kaşlarımı çatıyorum ama dediğini yapıyorum, bu kez onun görmesi için gömleğimi kaldırıyorum.

Karnımdaki koyu morluğa bakıyor, gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Bunu ben yapmadım," diye mırıldanıyor.

"Ne yani? Sırf seninle dalga geçmek için mi yaptım sanıyorsun?"

Öfkeli gözlerini benimkilere kaldırıyor. "Beni defalarca mindere vurduğun için vücudumda oluşan morlukları sana göstermemi ister misin?"

"Soyunmak istiyorsan Domuz Kız, hiç durma."

"İyileşmeyecek," diyor Tristan, benim oyunlarıma tahammülü yok. "Denedi ve iyileşmeyecek."

"O zaman belki de" diyor, "büyüde sandığı kadar iyi değildir."

Başımı arkaya atıp gülüyorum, Tristan'ın kıkırdamaları da benimkilere katılıyor. "Bir şeyde sandığın kadar iyi olmayabileceğin düşüncesi O koca kafan sana bunun eğlenceli olduğunu mu düşünüyor?" "Hayır, cehaletin öyle."

Bu cevaptan hoşlanmadı. Muhtemelen hedefi vurduğu içindir. Biz her zaman bu cılız küçük kızdan daha fazlasını bileceğiz. Prestijli okullarda, ülkenin en iyi öğretmenleri tarafından verilen düzgün bir eğitimin size kazandıracağı şey budur.

Ağzını kapatıyor ama gözlerinde bilmek, anlamak için ne kadar çaresiz olduğunu görebiliyorum.

Onu kendi cehalet havuzunda debelenirken bırakmaya hazırım ama Tristan'ın başka fikirleri var.

"Senden çok daha büyük birine bunu ancak derin kızıl büyü yapabilir."

Çenesi seğiriyor ama zihninde döndüğü belli olan bir sonraki soruyu sormayı reddediyor: Kızıl büyü nedir?

Tristan onu tekrar şımartmadan önce, "Araştır bakalım," diye çıkışıyorum.

"Bunu nereden öğrendin," diyor Tristan, "çünkü akademide herkese öğrettikleri bir şey değil bu?"

"Belki ben şanslı olanlardan biriyimdir, belki bana öğretmişlerdir."

"Dediğim gibi, kendi ayakkabı bağcıklarını bile bağlayamıyorsun, sana bunun gibi son derece karmaşık ve potansiyel olarak ölümcül büyüleri öğretecek değiller."

Omuz silkiyor, ancak bu bilginin onun için ne kadar ilginç olduğunu söyleyebilirim.

"Bunu sana kim öğretti?" Sinirle homurdanıyorum. "Hiç kimse," diyor.

Ona doğru yaklaşıyorum. "Yaptığın şeyi onlara söylersem sana ne olacağını biliyorsun."

"Evet," diyor. "Okuldan atılırım, daha önce de k o n u ş m u ş t u k Spencer."

Tristan başını sallıyor. "Eğer Spencer onlara o çürüğü gösterirse, Domuz Kız, seni okuldan atmaktan fazlasını yaparlar."

Gözleri önce onun, sonra benim yüzümde geziniyor, blöf yapıp yapmadığımızı anlamaya çalışıyor.

"Öyleyse," diyorum, onun üzerinde yükselerek, "eğer gidip Müdür York'a göstermemi istemiyorsan, konuşmaya başlamanı öneririm."

"Sana bu sihri kim öğretti?" Tristan ekliyor.

"Sana zaten söyledim, kimse yok."

"Burada dalga geçtiğimi mi sanıyorsun, Domuz Kız-"

"Sana sadece bilmek istediklerini söyledim. Kimse bana bir şey öğretmedi. Ben... ne yaptığımı bilmiyordum... kasıtlı değildi. ... sadece ..."

"Sadece ne?" Tristan söylüyor ve sesinin tonu, hevesli ama gergin, heyecanlı ama temkinli, ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

"Bir anda oldu."

"BUNA INANIYOR MUSUN?" Odalarımıza dönerken karanlık patika yolda yürürken Tristan'a soruyorum.

"Hayır," diyor, "hayır, inanmıyorum. Böyle bir sihri öylece havadan yaratamazsın. Öylece 'hissedemezsin'. Bu saçmalık. Bir şeyler saklıyor."

Omzumdaki spor çantasını ayarlayarak bir süre bunu düşündüm. "Bilmiyorum dostum. Bence doğruyu söylüyordu."

"Spencer, bu mümkün değil."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"O Venüs'te, dostum. Evinize katılan her öğrenciyi araştırdığınızı biliyorum."

"Dosyaları boş."

"Boş mu?" Kuşkuyla, benden neden bir şeyler sakladığını merak ederek söylüyorum.

Başını sallıyor. "Oradaki saçmalıkların hepsi zaten bildiğimiz şeyler."

"Ve bu senin ilgini çekmedi mi?" En iyi arkadaşımı tanırım. Olacağını da biliyorum.

"Babam için çalışan birinden onu araştırmasını istedim." Başımı salladım, yapmasını beklediğim şeyden başka bir şey değildi.

"Ve?"

Tristan odalarımızın bulunduğu apartmanın önündeki yolda durdu. Elini kapının tokmağına dayadı. "Lanet olsun."

"Bu adam, o herhangi-"

"İyi mi? Sektörün en iyilerinden biri."

"Anlamıyorum." Karnımı ovuşturuyorum.

"Benim de denememi ister misin?" diye soruyor, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Benden birazcık, aptalca bir z e r r e kadar daha iyi olmasına bayılıyor.

"Anlamı yok."

"İltihap kapabilir."

Nefesimin altında küfrediyorum. "Peki."

"Hadi odama çıkalım."

Kapısına iliştirilmiş bir düzine not var, çoğu tanıdığım bir el yazısıyla yazılmış. Aynı notlar her gün benim kapıma da iliştiriliyor, kızlara odalarında katılmam için davetiyeler.

Hepsini görmezden geliyor, elini sallayarak kapısının kilidini açıyor ve içeri giriyor.

Alçak bir lamba yanıyor ve ben odanın etrafına bakıyorum. Buraya nadiren birini alır, beni bile ve bu yer beni her zaman büyüler.

Kampüsteki diğer odalara benzemiyor. Odaya asılmış posterler yok, raflarda duran kupalar yok, masanın üzerine dağılmış kitaplar bile yok. Bomboş. Bomboş. Sanki bu odanın kendisiyle ilgili hiçbir şeyi açığa vurmasını istemiyor.

"Tişrtn çıkar ve yatağa uzan," diyor bana, bir yer lambasına doğru yürüyor, onu açıyor ve bana doğru parlaması için sürüklüyor.

Işık emberi tenimi aydınlatıyor ve morluğu daha da koyu hale getiriyor. Karnımın tam ortasında lanet olası bir kara delik gibi.

Daha yakına eğiliyor, sarı saçları yüzüne dklyor ve rğ inceliyor.

"şunu halledebilir misin?" Hasta olmaktan hiç hoşlanmadığımı söylüyorum. Başkalarının ellerinin tenimde olması beni çok rahatsız ediyor. İçimdeki canavar serbest kalmak, bu zayıf ve acınası halden sıyrılıp daha sert, daha güçlü, daha görkemli bir şeye bürünmek için kaşınıyor.

Bir kızla birlikte olduğumda bile bana dokunmasına izin vermiyorum. Ellerini sıkıca kendilerine saklayabilirler.

şimdi kılانıyorum, içimdeki canavar kıpırdanıyor, gözlerim Tristan'ın eline kilitlenmiş. Bana dokunmasa iyi olur.

Homurdanıyorum ve gözleri benimkilerle buluşmak için tembelce yukarı kalkıyor. "Bana rk gibi görünmedi," diyor.

"Hayır, o pıslığı tanıyorum. Bu kızıl büyü, bunu biliyoruz."

Tristan başını sallıyor. "Hayır, daha yakından bak." Elini uzatıyor ve ben kaçıyorum.

"Yapma," diye uyarıyorum onu.

"Sanki... sanki derinin bir katmanını yırtmış gibi..."

Başımı sallıyorum. Sıkılmış rolünü bıraktığında ortaya çıkan bir diğer şey de bu. Kelimeleri şiirsel bir şekilde kullanıyor. Bu

Çocukken beni büyülemişti, şimdi ise sinirlendiriyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Yaraya baktım. Ve görüyorum. Ne demek istediğini anladım.

Sanki içimde gizlenen karanlığı ortaya çıkarmak için derimi yırtmış gibi.

Rmerhaba

RESMEN ceza ayımızın sonu ve özgürlüğümüzün ilk akşamı. Güneş ılık ve gökyüzünde alçakta, bu yüzden akşam yemeğinden sonra Winnie ve ben çim alanımıza uzandık, Pip ayaklarımızın etrafında homurdanıyor ve ışınların yüzümüze düşmesine izin veriyoruz.

Winnie, "Hayatımda bir daha tencere görmezsem, çok erken olacak," diye homurdandı.

"Sporun cazibesini hiç anlamamıştım ama artık hepsinden resmen nefret ettiğimi söyleyebilirim. Peki erkeklerin nesi var? Ne kadar kötü koktuklarını biliyor musun? Ve tuvaletleri ne halde bıraktıklarını?" Öğürüyorum.

"O zaman erkeklerden uzak duruyorsun?" "Hiçbir zaman erkeklerden 'hoşlanmadım'."

"Aşık mı oldun?"

"Sadece aptalca bir dönemdi. Aştım artık."

"Hmm," diyor Winnie, bir papatyanın yapraklarını koparıırken. "Yani Kurucular Gecesi'ne kimseyi davet etmeyeceksin."

Dirseğimin üzerinde dinleniyorum. "Kurucular Gecesi nedir? Okul dansı mı, çünkü o tür şeylerin filmlerde nasıl oynandığını gördüm.

Ya bir dangalak tarafından kalbin kırılıyor ya da zombi katliamında katledilenlerden biri oluyorsun."

"Yüzyıllardır hiç zombi görülmedi." Arkadaşıma bakakaldım. "18. yüzyılda diriltme büyülerinin kullanımını yasakladıklarından beri görülmedi."

"Şaka mı yapıyorsun? Ölüleri diriltmek için büyülerimizi kullanabilir miyiz?"

"Evet, eğer bir zombi salgını başlatmak ve/veya hayatınızın geri kalanını Kuzey Çalışma Kampları'nda geçirmek istiyorsanız."

"Gerçi Kuzey'de zombilere karşı güvende olacağınızı varsayıyorum," diye düşünüyorum.

"Her neyse, Kurucular Gecesi öyle bir şey değil. Aslında çok eğlenceli."

"*Pretty Woman*'ın eğlenceli olacağını söylediğin gibi eğlenceli." "O filme bayılırım, favorilerimden biridir."

"Aşkın ilgi alanı bir pislik." "Senin olayın bu sanıyordum."

"Benim olayımın ne olduğuna henüz karar vermedim... ve bu benim miyim? Yoksa birçok erkek pislik gibi mi görünüyor? İyi görünenleri bile," diyorum Andrew'u düşünerek.

Winnie iç geçiriyor. "Hepsi pislik değil," diyor hüzünle ve Trent'i düşündüğünü anlıyorum.

"Peki bu Kurucular Gecesi'nin nesi eğlenceli?"

"Sterling Hart ve Morgan Arrow tarafından okulun kuruluşunu kutlamak için düzenleniyor. Her Ev bir partiye ev sahipliği yapıyor - her biri diğerini geçmeye çalışıyor. Oldukça çılgınca. Venüs'ün bu yıl tema olarak ne seçtiğini biliyor musun?"

"Hayır, böyle bir şey olduğundan haberim bile yoktu."

Winnie bana sempatik bir bakış attı. "Fiona yarın sabah hazırlık için herkese iş dağıtmak üzere bir toplantı düzenliyor. Umarım yine dekorasyon komitesinde yer alırım."

"Ev işlerimizi daha yeni bitirdik ve şimdi daha fazlasını mı yapacağız?"

"Ama bunlar eğlenceli."

"Senin eğlence anlayışın benimkinden farklı Winnie."

Yüzüme bir avuç yaprak fırlatıyor. "Bunu *Puzzle Masters* bağımlısı olan ve birkaç ay öncesine kadar sebzelerini sulamayı gününün en önemli olayı olarak gören kız söylüyor."

"Tamam, beni yakaladın." Kıkırdıyorum.

Ellerimi yanağımın altına sıkıştırarak yan dönüyorum. "Peki, Trent'i Kurucular Gecesi'ne davet edecek misin?"

Winnie'nin yüzü pancar gibi kızardı. "Ben mi?" "Evet, sen."

"Oh... Ben..."

istemiyorum..." "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Belki... belki... tamam, evet, büyük ölçüde." "O zaman ona çıkma teklif et."

Panikle nefesini içine çekiyor. "Düşüncesi bile kusma isteği uyandırıyor bende."

"En kötü ne olabilir ki?"

"En kötüsü ne mi? Yüzüme güler, sonra da benden milyon kat daha güzel bir kızı seçer ve kalbimi paramparça eder." Avuçlarını dramatik bir şekilde göğsünün üzerine koyuyor.

"Bu dansa kırık kalp yok demiştin."

"Her dans bazı kırık kalpler içerir. Bu işler böyledir."

"Beni sayma."

"Birlikte gidebiliriz."

"Ve herkesin kafasında çıktığımızı kesinleştiririz." "Bu umurumda değil."

"Hayır, sanırım benim de umurumda değil."

Başımı kaldırıp güneş batarken yavaşça mora dönen gökyüzüne bakıyorum.

"Winnie, kızıl büyü hakkında ne biliyorsun?"

"Muhtemelen şimdiye kadar senin bildiğin kadarını - zamanının çoğunu kütüphanede geçiriyorsun."

"Evet, ama daha önce bu tür bir büyüyle karşılaşmamıştım."

"Sanırım bunun nedeni oldukça nadir olması."

"Ben de öyle duydum."

"Bu bir tür eski büyü - eski zamanlarda çok kullanılmış, ancak bilgi yok olmuş."

"Yok mu olmuş?" Profesör Stone'un bana büyülu parmak izlerinin takibi hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Bu aynı şey mi yoksa farklı bir şey mi?

"Evet, bazı büyücüler bunu hâlâ yapabiliyor ama çok fazla eğitim ve çalışma gerektiriyor ve oldukça tehlikeli. Kullanımı, ölümlerin dirilmesi gibi, son derece düzenlidir, bu yüzden çoğu insan bunu kullanmaz. Yine de her yıl bir ya da iki öğrencinin bu konuda eğitilmek üzere seçildiğine dair söylentiler dolaşıyor. Şahsen ben bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum." Bir papatya başını burnuna götürüp kokluyor. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Oh, sadece birinin bundan bahsettiğini duydum ve ne olduğunu bilmiyordum."

"Profesör Stone'a sormalısın," Winnie kaşlarını sallıyor, "ve hazır başlamışken onu Kurucular Gecesi'ne davet edebilirsin."

"Sanki buna izin varmış gibi."

"Doğru... Okul kurallarında öğrencilerle öğretmenler arasındaki ilişkilerin kesinlikle yasak olduğunu okudum."

"Tüm kuralları okudun mu?" "Evet, okudun, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

Winnie bana gözlerini deviriyor. "Demek bu yüzden hepsini çiğneyip duruyorsun."

Arkadaşıma dilimi çıkarıyorum.

"Süslemeler için de gönüllü olmayı düşünüyor musun?" Winnie soruyor. "Eğer gönüllü olursan birbirimize yardım edebiliriz."

Gülüyorum. "Tristan ve çetesinin beni partilerine yakın bir yerde isteyeceklerinden şüpheliyim."

Ertesi sabah kapıma bir not iliştiliyor ve bu konuda yanıldığımı öğreniyorum. Venüs ortak salonunda bir planlama toplantısına katılmam emrediliyor ve ses tonundan toplantıya katılmanın zorunlu olduğu anlaşılıyor.

Yolda yollarımız ayrılırken Winnie, "Unutma, eğer sana bir seçenek sunarlarsa, dekorasyona git," diyor - o Neptün ortak salonuna gidiyor, ben Venüs'e.

Bahçeye girdiğimde seslerin mırıltısını duyabiliyorum, ortak odaya yaklaştıkça sesler daha da yükseliyor. Kapıya ulaştığımda, içerisinin kalabalık olduğunu söyleyebilirim. Tüm sandalyelerin, minderlerin ve yerlerin dolu olduğunu görünce tahminim doğrulanıyor. Arka tarafa sıkışıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ters dönmüş bir sandığın üzerinde duran Tristan Kennedy ile göz göze geliyorum, Aysha da onun yanında bir sandığın üzerinde duruyor.

"Domuz Kız sonunda bize katılmaya tenezzül etti, artık başlayabiliriz," diye anons ediyor, birkaç kafa bana bakmak için dönüyor. Aysha yüzündeki çatık kaşları silip yerine inci gibi beyaz dişlerini gösteren heyecanlı bir gülümseme yerleştirmeden önce bana doğru bakıyor.

"Teşekkür ederim, Tris," diyor elini onun üst koluna koyarak. "Organizasyon komitesi ev başkanımızla görüştü ve kendisi bu yılki Kurucular Gecesi tamamızı onayladı." Heyecanla kalabalığa bakıyor. "Bu gece

..." nefes almak için duraklıyor, "Melekler ve Şeytanlar!" diye bağılıyor ve ellerini birbirine vuruyor. Etrafındaki birkaç kız da ciyaklıyor ve alkışlar ortak salonda dalgalanıyor. Odanın arka tarafında benimle birlikte duran birkaç kişi nefeslerinin altında inliyor.

"Ortak salonu Cehennem olarak dekore edeceğiz, tabii ki Ev Başkanımız da Şeytan'ın ta kendisi olacak." Tristan hepimize göz kırparak küçük bir selam veriyor ve ayaklarının etrafında oturan kızlardan birkaçının bayıldığına yemin edebilirim. "Ayrıca bahçeleri kendi cennetimiz olarak dekore etmemiz için de izin verildi."

Tristan sözünü keserek, "Çok güzel olacak," diyor. "Diğer Evleri sudan çıkaracağız ve akademi tarihindeki en iyi partiye ev sahipliği yapacağız!"

Mübalağa karşısında gözlerimi deviriyorum ama ortak salonun çoğu, hatta daha önce homurdananlar bile buna bayılmış görünüyor. Çok sayıda tezahürat ve yumruk pompalama var.

"O yüzden herkes elini taşın altına koymalı," diye devam ediyor Aysha, "bunu başarmak istiyorsak hepimizin çok çalışması gerekecek."

"Ve o amcıklara vurun!"

Aysha kıkırdıyor. "Ortak salonun dört bir yanına asılmış, herkese parti için sorumluluklar ve görevler veren bildiriler bulacaksınız."

"Seçme hakkımız yok mu?" diye soruyor biri odanın ortasından.

"Hayır," diyor Aysha neşeyle, "hepsi Tristan ve organizasyon komitesi tarafından atandı."

Etrafımdakiler tekrar homurdanmaya başlıyor ve bu sefer ben de onlara katılmaya meyilliyim. Tristan ve Aysha rolleri belirlediyse, 'tuvaletlerin temizlenmesi' ya da 'çöplerin atılması' ya da aynı derecede göz alıcı bir şeyin başına geçmem kaçınılmaz.

Odanın arka tarafında sabırla kalabalığın odanın etrafında dönmesini ve her bildirimde durmasını bekliyorum. Zıplayan tavşanlardan çok daha heyecanlı ciyıklamalar geliyor. Görünüşe göre Aysha tüm arkadaşlarına en iyi işleri vermiş.

İlk öğrenciler ayrılmaya başladığında Tristan, "Hey," diyor. "Partimizin temasının çok gizli olduğunu söylemeye gerek yok. Temayı diğer evlerin üyelerine açıklarken yakalanan herkes ciddi şekilde cezalandırılacaktır." Bunu söylerken gözleri beni değerlendiriyor, ki bu ilk kez yeterince adil görünüyor. Winnie'ye her şeyi anlatmak istiyordum.

Nihayet ortak salonda etrafta dolaşabileceğim kadar yer olduğunda, görevimi bulmak için her ilanı tarıyorum. Ne de olsa temizlik ve çöp işinde değilim, eğlence ya da yiyecek ve içecek işinde de değilim. Dekorasyona yardım etmesi gereken tüm öğrencilerin listelendiği son ilanın önünde duruyorum. Benim adım listenin başında.

Göz kırpıyorum. Bu doğru olamaz. Tristan ve Aysha böyle bir şey için beni seçmezdi, hele ki bu partiyi beni aşağılamak için başka bir yol olarak kullanabilecekken.

"Bir sorun mu var Domuz Kız?"

Başımı çeviriyorum ve Tristan'ı tam arkamda buluyorum. "Hayır mı?" Biraz emin olmadan söylüyorum.

"Güzel. Çünkü bu partinin harika olmasını istiyorum." Gözlerinde bir şey parlıyor ve zaten bilmesem, Tristan Kennedy'nin kazanmaktan ne kadar hoşlandığını anlayacaktım.

Keşke çöp görevine atanmış olsaydım demem için üç gün geçmesi gerekti.

Aysha ve arkadaşları krep kâğıtları ve flamalarla uğraşırken onlarla takılmak bir tür işkence, özellikle de Tristan Kennedy arka planda gizlenip her şeyi eğlenceli bulurken. Yatağın üzerine y a y ı l m ı ş pozisyonundan kendi kendine sırtıttığını görüyorum, tıpkı bir kralın hizmetkârlarını telaş içinde izlemesi gibi. Eğlencesini Ayşa'ya ve diğerlerine göstermiyor. Ne zaman bir konuda fikrini sorsalar, ölümcül derecede ciddi bir ifade takınıyor, sanki gerçekten umurundaymış gibi vereceği cevabı düşünmek için duraklıyor. Gözlerinde dans eden muzipliği bir tek ben mi görüyorum?

Gerçek fiziksel süslemelerin yanı sıra, Aysha 'olaya biraz cazibe' katmak için özel büyüleri efektler yaratmamızı istiyor.

Hayatımın nasıl olup da ıssız bir yerde toprak küreklemekten havasız bir ortak odada oturup fenerlerin mi yoksa sihirli kürelerin mi daha iyi görüneceğini tartışmaya dönüştüğünü merak ediyorum.

Aysha ve arkadaşları ortak odayı gerçek cehennem zindanlarına benzetmek için yaratacakları büyüleri efektleri tartışırken sohbete kulak tikiyorum ve ancak Aysha'nın bana hitap ettiğini fark ettiğimde tekrar kulak veriyorum.

"Domuz Kız!" diyor parmaklarını yüzüme doğru şaklatarak. "Beni dinliyor musun?"

"Ha?" Gözlerimi kırptırarak cevap veriyorum.

Ayşa kızgınlıkla saçlarını savuruyor. "İlahi büyüleri etkileri senin ellerine bırakıyorum." Arkadaşının kulağına fısıldamak için eğiliyor. "Cehennem olduğu yerde olacak, kimse dışarıyı umursamayacak."

İçimden gözlerimi deviriyorum. "İyi," diyorum.

Ayşa'nın gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Bütün planlarını önce bana anlatmalısın."

"Doğru."

"Ciddiyim, bunu berbat etmeni istemiyorum. Tristan bize güveniyor."

Bu da beni cenneti olabildiğince boktan bir yer haline getirmeye itiyor.

Ancak yataktan giden yola çıktığımda kafamda bir sürü fikir dönmeye başlıyor; bahçeyi nasıl cennet gibi bir yer haline getirebileceğime dair fikirler. Aslında bu ihtimal beni heyecanlandırıyor.

Son birkaç haftadır o kadar çok çalışıyorum ki, ev işleri, kütüphanede geçirdiğim zaman ve pratik yapmak, belki de yaratıcı olmak için bir şans gerçekten eğlenceli olabilir.

Yolda başka kimsenin olmadığını kontrol ederek parmağımı havada gezdiriyorum ve burnumun hemen önünde asılı duran pamuk şekeri beyazı bulutlar yaratıyorum. Sonra elimi süpürüyorum ve havada bir gökkuşağı çiziyorum.

Sihrimi daha önce hiç böyle kullanmamıştım. Her zaman kendimi savunmak için ya da sınıfta daha ciddi kavramlar üzerinde çalışırken ve pratik yaparken kullandım.

Gülüyorum, ellerimi birbirine vuruyorum ve hem gökkuşağının hem de bulutun eriyip gitmesini izliyorum.

Belki de bahçede uçup gökyüzüne ok atan küçük aşk tanrısı yaratabilirim. Belki ağaçların dallarına küçük gümüş yıldızlar asabilirim.

Belki bu eğlenceli olabilir.

Spencer

YOL BOYUNCA KOŞUYORUM, kulaklıklar takılı, müziğin ritmi kulaklarımda çınlıyor.

Kendimi iyi hissediyorum. Koç, vücudumun her parçasını zorlayan ve beni sınırlarıma kadar zorlayan bire bir antrenmanla beni zorladı. Kanımda kaynayan tüm o huzursuzluğu yatıştırdı.

Bu duygunun sürmesini istiyorum. Bu yüzden henüz bitirmedim. Bacaklarımdaki titremeye ve kaslarımdaki yorgunluğa rağmen burada koşuyorum. Daha sert ve daha ileri. Belki de ihtiyacım olan tek şey budur.

Haftalardır hissettiğim en huzurlu an, haplar işe yaramadığından ve kız akademiye başladığından beri hissettiğim en huzurlu an. İçimi kemiren, beni tırmalayan, içimi kazıyan hiçbir şey yok. Sadece huzur.

Bu huzur patikayı dönene kadar sürüyor, çakıllar ağırlığımın altında çatırdıyor ve onu hissediyorum, içimdeki o çok tanıdık çekişi.

Anında tüm o huzur rüzgârdaki duman gibi kayboluyor. Vücudumdaki her lif geriliyor. İçim farkındalık ve ilgiyle uyandı.

Bok

Domuz Kız.

Her şeyi mahvetmek zorunda mı?

İçgüdülerim ona doğru koşmamı istese de ayaklarımı durmaya zorluyorum.

Bu kötü oldu.

Geri dönüp geldiğim yöne doğru koşmalıyım. O sakinlik hissini yeniden tesis etmeye çalışmalıyım.

Müzik kulaklarımda gümbürdemeye devam ediyor ve bir an için bunun gerçekten bas notaları mı yoksa kendi kalbim mi olduğundan emin olamıyorum. Kulaklıklarımı çıkarıyorum ve olduğum yerde kalıyorum. Hareket etmiyorum. Çünkü duyabiliyorum. Onun gülüşünü duyabiliyorum.

Ses gerçek ve özgür ve içimi vızıldatıyor. Ne oluyor lan?

Kaşlarımı çatıyorum, gömleğimi kaldırıp karnımdaki çürüğe bakıyorum. Tristan'ın el işi yardımcı oldu. Eskisi kadar büyük ya da canlı değil. Ama hâlâ orada. Bana hatırlatıyor. Onu hatırlatıyor. Bu boktan durumu. Gerçekte ne olduğumu.

Gömleğimin eteğini bırakıp yukarı bakıyorum.

Tam önümdeki patikada duruyordu. Yaklaştığını duymamıştım ve o da beni henüz görmemişti. Yaptığı şeye kendini kaptırmış, ellerini yüzünün önünde sallayıp kabarık beyaz bulutlar ve parlak kıvrımlı gökkuşakları yaratıyor. Küçük çocukların sihir okuluna ilk başladıklarında yaptıkları türden şeyler.

Bu onu daha önce gülümsediğini görmediğim bir şekilde gülümsetiyor. Kıvrık yanaklar ve parlak gözler. İfadesinde heyecan ve zevk titreşiyor.

Ona bakıyorum. Sanki özel bir şeymiş gibi.

O gülümsemeyi yüzünden söküp almak istiyorum. Onu havaya fırlatmak ve sertçe yere çarpmak istiyorum.

Ellerimin boğazına sıkıca sarılmasını istiyorum.

Ne yaptığımı anlamadan ayağa kalkıyorum, tekrar koşuyorum, ona doğru koşuyorum. O daha farkına varmadan tam önündeydim, yüzünü telaşla bana doğru kaldırdı.

"Yapma-" diye başlıyor, bulutlar uzaklaşıyor.

Sağ elimle boğazını kavriyorum, parmaklarım tam olmak istedikleri yerde, içimdeki şey zevkle mırıldanıyor.

Yüzüne doğru bakıyorum. İfadesi öfke ve şüpheyile doluydu.
Elimle boğuşmasını bekliyorum. Kıpırdamadan duruyor, nabzı avucuma çarpıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye hırlıyor.

"Bunu," diyorum ona ve sonra kızı öpmek için eğiliyorum.

Öp onu! Öpüşmeyi sevmiyorum bile. Çok yakın, çok samimi.
Ama şu anda tek yapmak istediğim bu. Tüm içgüdülerim, tüm arzularım.
O gülümsemeyi tatmak istiyorum. Hissettiği her şeyi tüketmek. Onu benim yapmak istiyorum.

Benim olsun.

Naneli sakız ve sade kahve tadı var. Ağzı

sıcak. Dudakları yumuşak.

Pofuduk bulutlar ve gökkuşağı gibi kokuyor.

Göğsüme bastırıyor ve dokunuşu beni itmiyor.

Hiç itmedi.

Elimi boğazında tutarak geri çekiliyorum.

"Ne oluyor lan?" diyor, o kadar şaşkın bakıyor ki çok sevimli. "Ne yapıyorsun?"

"Seni öpüyorum. Bunun ne olduğunu bilmeyecek kadar cahil misin?"

"Ve sen de rıza diye bir şey duymayacak kadar cahil misin?" Bana kaşlarını çatı. "Önce sormayı hiç düşündün mü?"

Kaşlarımı çatı. Genelde sormam gerekmez. Ben alırım. Bana verilir.

Ama sesindeki sinirli tonu fark etsem de beni itmediğini de fark ediyorum.

Ve bu cidden berbat bir durum olsa da, onu biraz daha öpmek istiyorum.

"Seni öpebilir miyim?"

Mırıldanıyorum. "Neden? Neden

istiyorsun?"

"Bu bir evet mi yoksa hayır mı?" Vücudunun bana bu kadar yakın olması başımı döndürüyor, doğru düşünemiyorum. Onu yere çarpmak ve öpmekten daha fazlasını yapmak istiyorum. Onu yok etmek istiyorum.

Parmaklarım boynuna saplanıyor ve belki de o küçük domuz kız - üstün tavırlarıyla, farklıymış gibi davranmasıyla, hepimizden daha iyiymiş gibi davranmasıyla- sadece aynı, çünkü onun

Göz bebekleri genişçe üflüyor ve nefesi o küçük külotu döndürüyor.
Bunu duyabiliyorum.

Onu öpmemi istiyor. "Evet mi hayır mı?" Daha kararlı bir şekilde söylüyorum.

"Hayır!" diyor, vücudu benimkine doğru erirken bile.

"Hayır," diye hayretle tükürüyorum.

Artık onda daha fazlası var. Daha az kemik, daha fazla kıvrım. Daha yumuşak et.

Daha fazla meme.

"Sen bir pisliksin," diyor.

"Ve sen de kayıtsız bir veletsin."

"Yani dün beni minderlerin etrafına fırlattığın ve bana öğretmeyi reddettiğin ve bugün aniden beni öpmek istediğin için minnettar mı olmalıyım?"

"Çoğu kız onları oradan oraya fırlatmamdan hoşlanır."

İddia ettiği kadar nefret etmediğini gösteren bir şekilde yutkunuyor.

"Bunun sistemimden çıkmasını istiyorum," diye homurdanıyorum.

"Neyin sisteminden çıkmasını?"

Bakışlarım yüzünde, boğazından göğüs dekoltesine doğru geziniyor.

Son derece ateşli bir bakış.

Hepsi bu kadar mı? Şehvet mi? Sırf bana bir tabakta sunulmadığı için mi istiyorum?

Eğer ona sahip olsaydım, tüm bunlar biter miydi?

Hâlâ beni kendinden uzaklaştırmadı, o büyüyle beni çarpmadı.

"Sen cidden boku yemişsin," diyor. Evet, yarısını bile bilmiyor. Ne kadar berbat durumda olduğumu bilmiyor.

Elimi geri çekiyorum.

"Gerçekten de söyledikleri kadar frijitsin." "Sadece seni öpmek istemediğim için."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Çünkü seni öpmemi istiyorsun ama bunu kendine itiraf etmiyorsun." Bir adım uzaklaşıyorum. "Merak etme, değerli bakire itibarın tehlikede değil. En azından benden değil."

Kulaklıklarımı kulaklarıma geri takıyorum, böylece bana doğru gelen iğneleyici cevabı duymak zorunda kalmıyorum. Sonra dönüyorum ve

koşuyor.

Tüm o huzur gitti. İçim hiç olmadığı kadar yüksek sesle çığlık atıyor ve bu sadece bir zaman meselesi. Sadece zaman meselesi.

Rmerhaba

Akademnin düello kahramanının geri çekilişini izliyorum. Erkekler böyle midir? Kafa karıştırıcı mı? Kararsız? Berbat mı?

Bir an seni görmezden geliyor, sonra senden nefret ediyor ve en sonunda seni öpmeye çalışıyor.

Dudaklarıma dokunuyorum.

Teyzemin onlardan uzak durmak istemesine şaşmamalı. Hepsi deli. Siyahlı adam bile. Beni cennete götürüyor, bir şeyler hissettiriyor, sonra da ortadan kayboluyor. O zamandan beri ondan tek bir s e s duymadım.

Hepsi onlar için bir oyun mu? Spencer'la olmalı çünkü benden nefret ediyor, gerçekten nefret ediyor. Adam gözlerinden nefret fışkırmadan bana zar zor bakabiliyor. Yine de o öpücük benden nefret ediyormuş gibi hissettirmede.

Kahretsin, sarhoş edici hissettirdi. Kesinlikle çok iyi hissettirdi, zihnimden atmam gereken bir şeydi, yeniden yaşamamalıyım. Vücudumun kıpırdanmasına neden olacak şekilde yeniden yaşamamalıyım.

Yurt binasının girişinden geçip odamıza varıyorum.

Hemen bir tedirginlik kemiklerimi titretiyor, diğer tüm hisler uzaklaşıyor.
Kapı açık duruyor, oda karanlığın ötesinde. "Winnie,"
diyorum elimi savunmak için kaldırarak.

Cevap gelmiyor.

Bir adım öne çıkıp ayağımla kapıyı iterek açıyorum. "Kim
var orada?"

Hiçbir şey yok.

Parmaklarımı şıklatıp ışığı açıyorum.

Çığlık atıyorum.

Yatağımın kenarına bir şey tutturulmuştu.

Organik bir şey ve yere damlıyor.

Koku ekşimişti ve öğürmemek için kolumla yüzümü kapatıyordum.

Yaklaşıyorum.

Bu da ne böyle?

Öne doğru
eğildim.

Pembe ve etli, kaba tüyleri var. Koyu kırmızı kan. Kemiğin beyaz
bulanıklığı.

Beynimin işlemesi, karmaşayı çözmesi, nesnenin ne olduğunu görmesi
biraz zaman alıyor.

Bir domuz paçası.

Tekrar çığlık atıyorum, zıplayarak
uzaklaşıyorum. "Pip!" "Pip!" diye
bağırıyorum.

Yapmazlar. Yapamazlar.

Yapamazlar mı?

Yapabilirler

mi? "Pip!"

Hıçkırıyorum

Kolumu sertçe ısıyor, kalbime acı saplanırken gözlerimi kapatıyorum.
"Pip!"

Homurdan.

Bir mil havaya zıplıyorum.

Homurdan, homurdan.

Başımı umutsuzca çeviriyorum. "Pip?"

Domuzum Winnie'nin yatağının altından kıpırdanarak çıkıyor, sürekli homurdanıyor.

Yer küçük ve yeni yuvarlaklaşan karnıyla ancak sığıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp onu çekiştiriyorum. Bir patlamayla ortaya çıkıyor ve ben arkama doğru yuvarlanıyorum, Pip de benimle geliyor, homurdanıyor, homurdanıyor ve yüzümü yalıyor.

"Sen iyi misin?" Çaresizce bacaklarını kontrol ettim ve dördüne de dokunulmadığını görünce rahatlayarak iç çektim.

Ona sarılıyorum.

"Saklandın mı? Yatağın altına mı saklandın?" Domuzum cevap olarak homurdandı. "Aferin oğluma. Akıllı çocuk."

Kopan uzvuna bakmamaya çalışarak onu sıkıca kavriyorum. "Kimdi o? Onları gördün mü?" Tekrar homurdanıyor, yüzüme bakıyor. kendi boncuk gibi siyah gözleriyle baktı. "Önemli değil. Öğreneceğim. Kim olduğunu bulacağım."

Bu sözleri söylerken Spencer'ın da bunun bir parçası olduğunu fark ettim. Bu yüzden beni yolda durdurdu. Bu yüzden beni öptü. Başka bir şey değildi. O sadece beni geciktiriyor, odama çok erken dönmemi engelliyordu.

Rmerhaba

PIP'İ YATAĞINA YERLEĞTİREK, Ğekli bozulmuğ uzvuna doğru dikkatle ilerliyorum. Pip ciyaklıyor ve başını battaniyesinin altına eğiyor. Ben de aynısını yapmayı düşünüyorum. Ama bunu kimin yaptığını bilmem gerekiyor ve belki de bunu öğrenmenin bir yolu vardır.

O Ğeye dikkatle yaklağarak ve kusmamaya çalığarak bir adım daha yaklağıyorum. Elimi uzatıyorum, paçanın üzerinde gezdiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Zihnim bomboş duruyor ve sihrimle bir anıya, bir ipucuna ulaşıyorum.

Stone'un sınıfındaki nesneleri bulmak kolay, neredeyse anlık olmuştu. Büyülü parmak izleri ben hiç uğraşmadan kafamın içinde belirmişti.

Ama bu sefer hiçbir şey yok.

Belki de bu sefer kullanılan büyü iz bırakacak kadar güçlü olmadığı içindir.

Gözlerim açık.

Ya da belki de nesneye dokunmadığım içindir.

Yutkunuyorum.

Dokunmak istemiyorum.

Gerçekten ama gerçekten dokunmak istemiyorum.

Daha önce de ölü hayvanlarla uğraşmışım. Tuzaklardaki fareler. Kesildikten sonra tavuklar. Bu farklı bir şey. Karnım mide bulantısıyla çalkalanıyor.

Ama benimle kimin oynadığını bilmek istiyorum, bu yüzden yutkunuyorum ve korkup kaçamadan uzanıp kola dokunuyorum.

Soğuk ve hem sert hem de yumuşak. Kendimi bunu düşünmemeye zorluyorum ve bunun yerine parmak izlerine ulaşmaya çalışıyorum.

Zihnim yine bomboş ve sinirimden oflayıp pufluyorum, bir şey, herhangi bir şey bulmak için sihrimi zorluyorum. Yavaşça gözlerimin önünde bir görüntü belirliyor. Ama öncekinden farklı olarak, net değil, canlı değil. Bulanık, puslu, zar zor görülebiliyor.

Daha sert bastırıyorum, resmi odaklanmaya zorlamaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. Resim basitçe parçalanıyor, düşüyor ve lanetliyorum.

Bu bir eldi. Sanırım bir adamın. Yine de emin olamadım. Her parmağında ağır halkalar vardı. Deri boyunca mürekkepler. Tanıdığım bir el değil. Hiç tanımadığım bir el.

Winnie dekorasyondan döndüğünde domuz paçasını yataktan kaldırmış ve dışarıdaki çöp tenekesine atmışım. Ama hala yıpranmış halıyı fırçalıyorum.

Winnie zıplayarak odaya girdi ve beni dizlerimin üzerinde, Pip'i de etrafımda sinirli sinirli dolanırken görünce durdu.

"Neler oluyor?" diye sordu Pip ona gıcırdarken.

Elimdeki kirli bezi yere bırakıp bileğimi nemli alnımda dolaştırarak kalçalarımın üzerine çöküyorum.

"Bir kan lekesini çıkarıyorum."

Winnie en yakın sandalyeye çöküyor. "Ne-ne-ne? Kan mı? Sen iyi misin? Pip iyi mi?"

Arkamı dönüp arkadaşşıma baktım. "İkimiz de iyiyiz. Ama hasta herifin biri yatağıma kanlı bir domuz paçası iğnelemiş."

Winnie yüzündeki tüm rengi kaybediyor ve bana hızla göz kırpmıyor.

"Sanırım bir tür eşek şakasıydı." Tekrar fırçalamaya başladım. "Ya da... ya da bir tehdit," diyor Winnie titrek bir sesle.

"Tehdit mi?" Alay ederek söylüyorum. "Bir mesaj yoktu, Winnie. Duvara kanla yazılmış hiçbir kelime yoktu."

Pip gıcırıyor ve paçalarıyla başını örtüyor. "İyi olduğuna emin misin?"

Elimle Pip'in başını okşayıp kulaklarını kaşıyorum.

"Buradaydı, saklanıyordu," diye fısıldıyorum, evcil hayvanımın boncuk gözleriyle buluşarak. Saklanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ne kadar korkutucu olduğunu. Ne kadar yalnız olduğunu. "Sanırım her kimse onu korkutmuş."

"York'a söylemelisin."

"Hayır, kazanmalarına izin vermeyeceğim Winnie. Beni bu şekilde korkutabileceklerini düşünmelerini istemiyorum."

"Ama bu iğrenç," dedi Winnie, "gerçekten iğrenç. Ve bir dahaki sefere Pip'e gerçekten zarar verebilirler."

Pip'i kollarımın arasına alıp ona sarılıyorum. "Yapabileceklerini biliyorum. Ama bunu yapmalarına izin vermeyeceğim. Şu andan itibaren ben nereye gidersem o da oraya gidecek."

Winnie bana kuşkuyla baktı. "Pip'i sınıfa götürmene izin vermeyecekler."

"Umurumda değil.

Gitmeyeceğim." "Ve York

seni okuldan atacak."

Omuz silktim.

Winnie sandalyesini bırakıp benim ve Pip'in yanına, yere oturdu ve kan lekesine tiksintiyle baktı. "Rhi seni seviyorum ve" Pip'in kulaklarını gıdıklıyor, "Pip'i de sevmeye bağladım. Gitmeni istemiyorum. Sen benim tek gerçek arkadaşımısın."

Bütün bunlar olurken Winnie'nin duygularını hiç düşünmediğim için kendimi suçlu hissederek iç geçiriyorum. Başımı onun omzuna yasladım. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim." Ve bu doğru. Winnie'nin dostluğu ifade edebileceğimden çok daha fazla şey ifade ediyor. Beni bu okula bağlayan tek şey başıma konan ödül, daha fazla büyü öğrenebilme yeteneği değil. Onun arkadaşlığı da öyle. O olmasaydı, bu deneyim milyonlarca kez daha kötü olurdu.

"Ama Pip konusunda ciddiym, Winnie." Dudağımı çiğniyorum. "Geçen gece odamızda birinin olduğunu hissettim. Ve bu daha önce de oldu."

Winnie ellerini ağızına götürdü. "Bizim odamızda mı? Gece mi? Rhi, York'a anlatmalısın."

Başımı ikinci kez sallıyorum ve Winnie bana sıkıca sarılıyor. "O zaman York olmazsa Stone'a ne dersin?"

"Stone mu?" Neredeyse gülecektim. "Neden umurunda olsun ki?" "Geçen sefer Pip'i kimin kaçırdığını araştırıyordu."

"Ve hiçbir şey bulamadı. Hepsi saçmalıktı. Umurunda değil."

"Yine de ona söylemen gerektiğini düşünüyorum."

"Hayır, Winnie. Onun bu işe karışmasını istemiyorum." Zaten olmasını istediğimden daha sık aklıma giriyor. Her şeyi bilmesini istemiyorum. "Ayrıca, bunu yapan o olabilir."

"Stone mu?" Winnie benden uzaklaşıyor ve ciddi olup olmadığımı anlamak için yüzüme bakıyor. "O bir öğretmen."

"Benden nefret eden bir öğretmen." "Stone senden nefret etmiyor."

Beni şehre getirdiklerinde bisiklete nasıl zincirlediğini, motelde bana o jambonlu sandviçi nasıl fırlattığını, bahçede başımdan aşağı gübre döktüğünü düşünerek gülüyorum. "Benden nefret ettiği doğru."

"Hmmm," diyor Winnie, "öyle olduğunu sanmıyorum. Bazen sana öyle bir bakıyor ki..."

Yine güldüm. "Tanrım, benim aşkımla çok fazla ilgileniyorsun Winnie."

Gözlerine tam olarak ulaşmasa da gülümsüyor. "Belki... Her neyse, insanların odamıza girip böyle sürprizler bırakması fikri hoşuma gitmiyor. Kapımızın kilidini açamamalılar. Bunu yapmak için bir tür büyü kullanıyor olmalılar."

"Evet."

Winnie bir örgüyü parmağının etrafında döndürerek düşünüyor. "Kullanabileceğimiz başka bir büyü biliyorum. Küçük kız kardeşimi odamdan uzak tutmak için kullanıyorum. Burada hiç kullanmadım çünkü ihtiyacım olduğunu düşünmedim," elini eski püskü odamızda gezdiriyor, "çalacak bir şeyim yok ki."

"Sence işe yarar mı?"

Winnie sırtıyor. "Kız kardeşim bu büyüye bozmak için çok zaman harcadı, hatta büyükannemi bile yardım etmesi için kandırdı."

hiç girmedir."

"Bu Pip'i güvende tutar m ?"

Winnie, "Evet," dedi, "bence korur."

Arkadaşıma sırtıyorum ve sonra ona sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim," diyorum, "her Şey için."

"Arkadaşlar bunun içindir, Rhi. Şimdi söyle bana, Venüs' n Kurucular Gecesi için teması ne?"

ALAYLARI BEKLIYORUM. Sosyal medyadaki paylaşımları bekliyorum. O domuz paçasını yatağıma iliştiren her kimse, bu iğrenç numarasından faydalanmasını bekliyorum. Ama jambon gibi, sadece sessizlik var. Belki de hepsi arkamdan g l yordur. Ama bundan Şüpheliyim. Bu kişisel bir Şey.

Tristan. Spencer. Summer. Stone bile. Hepsi benden nefret ediyor. Hayatımı zindan etmek için ellerinden geleni yaptılar.

Sınıfın arkasından onları izliyorum. Onları izliyorum. Ama ilk defa bana aldırış etmiyorlar. Bir kez olsun tek bir kötü bakış ya da alaycı bir söz yok.

Anlamıyorum. Beni kıvranırken izlemenin keyfini çıkaracaklarını sanıyordum. Beni rahatsız etmekten. Ama yine de umurlarında değil gibi görünüyor.

Derslerin sonunda Winnie beni kaburgalarımдан d rt kledi. "Bakman bitti mi?"

Kalemimi parmaklarımanın etrafında döndürüyorum. "Hangisi olduğunu bulmaya çalışıyorum."

Winnie kitaplarını çantasına bırakıyor. "Belki suçlu hissediyorlar, utanıyorlar. Belki de kimsenin bilmesini istemiyorlar."

Bir kaşımı kaldırıyorum. Bu Tristan, Spencer ya da Summer'ın yapacağı bir Şey değil. Hiçbirinin hayatları boyunca en ufak bir pişmanlık duyduklarından bile Şüpheliyim.

Yemek saatinde elimden geldiğince hızlı bir Şekilde a zıma yemek tikiştirirken hâlâ bu konuyu düşünüyorum. Winnie'nin büyüsüne rağmen Pip'i uzun süre yalnız bırakma konusunda gerginim ve ona geri dönmek istiyorum. Aslında, zıplayan tavşanların masasına yan gözle bakmakla o kadar meşgulüm ki

Büyük Salon'da, Trent'in bizim masaya yaklaştığını tamamen kaçırıyorum ve ancak "merhaba" dediğinde Winnie'nin yanında gezindiğini fark ediyorum.

Winnie anında salatasındaki domateslerin rengine bürünüyor ama parlayan rengine rağmen ciyak ciyak bir "Merhaba" demeyi başarıyor.

"Bu koltuk boş mu?"

Winnie ona bakakalıyor ve ben de ağzımdaki lokmayı zorla yutup başımı sallıyorum. "Evet, bedava."

Elindeki tepsiyi masaya bırakıyor ve Winnie'nin yanındaki banka tırmanıyor.

"Telefon nasıl?" diyor soruyor bana, saçları yüzüne dökülürken eğilip eriştesini kurcalıyor.

"Gerçekten iyi çalışıyor. Tekrar teşekkür ederim," diyorum Winnie salatasına bakarken.

Onu masanın altından tekmeliyorum ve ciyaklıyor.

Trent ona doğru bakıyor ve sonra devam ediyor: "Eğer herhangi bir sorun yaşarsan, odama getirmen yeterli. Çoğu şeyi tamir edebilirim."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar, Winnie'ye ters ters bakarak. Bana şaşkın şaşkın bakıyor ve ben de ona 'konuş onunla' diyorum.

"Ee... erişteler nasıl?" diyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra.

Trent çatalıyla onları dürtüyor. "Yulaf lapasından daha iyi."

Homurdanıyorum. "O kadar da zor değil."

"Yemekleri nasıl bu kadar kötü yapabildiklerini çözebildin mi?" diye soruyor, başını çevirip saç perdesinin ardından Winnie'ye bakarak.

"Ha?" diye sorar.

"Sen mutfak görevinde değil miydin?" diye soruyor, kulaklarının tepesi Winnie'nin yanaklarına benzer bir renk alıyor.

"Evet, ama sadece bulaşık yıkamamıza izin verdiler. Yemek yaparken neler olduğunu hiç görmedik."

"Yemin ederim iğrenç yapmaya çalışıyorlar," diyor Trent ve Winnie kıkırdıyor.

"Bir keresinde marulumun üzerinde bir sümüklüböcek vardı," diyor çatalının ucunda bir yaprak tutarak.

Trent kıkırdıyor ve sessizce tepsimi alıp parmak uçlarımda uzaklaşıyorum.

Gittiğimi fark etmediler bile.

Winnie neredeyse bir saat sonra döndüğünde, Pip kucağımda kıvrılmış, masamda kitap okuyordum, biraz ĞaĞırmıĞ görünüyordu. Odaya girdi ve ağzı açık, gözleri **k o c a m a n** , yatağına çöktü.

"Uzun bir akşam yemeğiydi," diye takılıyorum. "İkinci ve üçüncü kez mi yedin?"

"Bana çıkma teklif etti," diye mırıldandı.

"Kim, Trent mi?" Dudaklarım bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Evet, Trent beni Kurucular Gecesi'ne davet etti."

Kitabımı indirip başımı iki yana eğiyorum. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun. Ne cevap verdin?"

"Evet."

Kıkırdıyorum. "Peki neden hayalet görmüş gibi görünüyorsun?"

"Gerçek olamaz, değil mi? Bir numara olmalı. Ya da belki rüya görüyordumdur." Kolunu çimdikliyor.

"Rüya görmüyorsun. Ve bu bir numara değil. Adam açıkça senden hoşlanıyor, Winnie."

"Bilmiyorum."

"Hadi ama, derslerde yanına gelip sana soru sormak için her zaman bir neden buluyor."

"Çünkü yardımına ihtiyacı var."

"Adam kendi bilgisayarını yaptı, Winnie. Alınma ama senin yardımına gerçekten ihtiyacı yok."

"Oh," der Winnie. Yüzünde vahşi bir gülümseme belirmeden önce bir süre sessizce oturuyor. "Gerçekten benden hoşlandığını mı düşünüyorsun?"

"Evet, tabii ki!"

Yatağına geri dönüyor, sonra bacaklarını tekmeleyerek ve kollarını göğsüne sararak çığlık atıyor.

"Bu mutlu bir çığlık mı?" Ona sordum.

"Aman Tanrım, Trent beni Kurucular Gecesi'ne davet etti."

"Tabii ki istedi," diyorum gözlerimi devirip kitabıma dönerek. "Sanki hiç şüphe yokmuş gibi."

ARTIK NADİREN RÜYA GÖRÜYÖRÜM. Çocukken kafam onlarla doluydu. Geceleri çığlık atarak uyanırdım, vücudum dehşetten titrerdi.

Bu çok komik. Korkuyu hatırlıyorum, ne kadar korktuğumu. Ama bugünlerde, beni bu kadar dehşete düşüren o rüyaların içeriğini hatırlamıyorum. Beni neden bu kadar korkuttuklarını hatırlamıyorum.

Rüyalar uzun zaman önce sona erdi ve bunca zamandır iyi ya da kötü bir rüya görmedim.

Ama bu gece işler değişti.

Yıllardır ilk kez rüya görüyorum.

O eli hayal ediyorum. Hala bulanık, hala değişken, hala soluk. Yine de o el olduğunu biliyorum. Parmaklardaki yüzükler. O siyah mürekkepler derinin üzerine karalanmış.

El yüzümün önünde asılı duruyor ve sonra parmaklar yavaşça esniyor, bükülüyor ve sonra bana uzanıyor, çenemin çizgisini takip ediyor, yanağımın kıvrımını okşuyor, dudaklarımın çizgisini izliyor. Parmak uçlarının dokunuşu sıcak ama soğuk, yumuşak ama sert. Korku ve özlem midemde çarpışıyor.

Bu eli uzaklaştırmak için kendi elimi kaldırıyorum ve parmaklar tekrar esniyor. Esniyor ve boğazıma doğru ilerliyor. Boynumun etrafında kıvrılıyor, parmaklar etimi kesiyor.

El sıkıyor.

Çekmek için çabalıyorum, onu yerinden çıkarmak için dönüp duruyorum. Nefes nefese kalıyorum.

Nefes nefese uyanıyorum.

Tenim ince bir ter tabakasıyla kaplı. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Vücudum korkudan felç oldu.

Bu gerçek değildi. Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüya.

Hiçbir anlamı yoktu.

Yine de ertesi gün aynada kendime baktığımda, boğazımda en hafif morlukları gördüğüme yemin edebilirim.

Yaklaşıyorum. Bu bir ışık oyunu.

Gerçek değil. Sadece bir rüya.

Üzerinde durmamalıyım.

Yine de, paçayı kimin bıraktığı sorusundan daha çok canımı sıkıyor. O kadar gerçekçiydi ki. Boğazıma bastıran parmakları neredeyse hissedebiliyorum.

Winnie'nin önerdiği gibi Stone'a gitmeyi düşünüyorum. Ona paçadan, elden ve rüyadan bahsedip bahsetmemeyi düşünüyorum.

Ama Stone beni umursamıyor. Her ne kadar içimden bir ses umursamasını istese de, umursamıyor. Bunu açıkça belirtti. Ben bir hiçim. Önemli biri değilim.

Ona söylesem, yüzüme güleceğinden şüpheleniyorum.

Bana "Sen aptal hayalleri olan aptal bir kızsın." derdi.

Keşke buna inanabilseydim. Bunun yerine, bunun bir uyarı olduğu hissinden kurtulamıyorum.

Rmerhaba

PIP bana mutsuzca bakıyor, kaşlarını çatmış gibi görünüyor.

"Ne?" "Ne?" diyorum. "Seni burada yalnız bırakmamı bekleyemezsin." Winnie'nin büyüünün istenmeyen ziyaretçileri odamızdan uzak tuttuğundan emin olsam da, risk almıyorum. Pip fırsat buldukça bana eşlik ediyor. Kimse onun bahçedeki varlığından şikâyet edemez.

"Ayrıca," diyorum ona, "çok güzel görünüyorsun."

Pip önce bağıını, sonra da arkasını sallıyor, ona giydirdiğim haleyi ve ona uygun bir çift kanadı çıkarmaya çalışıyor.

"Bak," diyorum parmağımı ona doğru sallayarak. "Eğer benim aptal bir kostüm giymem gerekiyorsa, sen de giymelisin."

Winnie'den ödünç aldığım beyaz bir gecelik, Pip'inkine uygun bir hale ve kanatlar giydim. Venüs'teki diğer tüm kızların sürtük iblis kıyafetlerini tercih ettiklerini biliyorum - payetli seksi pantolonları ve şeytan boynuzlarını gördüm - ama Aysha birinin melek olarak gitmesi gerektiği konusunda ısrar etti ve Tristan da onu destekledi.

Yani ben doğum oyunundaki bir kız öğrenci gibi görünürken diğer herkes seksi görünecek.

Neyse ki Winnie Neptün'ün ortak salonuna son dakika süsleri asmak için çoktan çıktı, yoksa eminim kıyafetimi seksileştirmeye çalışacaktı.

Pip'e, "Gel," diyorum, eğilip onu kollarıma çağırarak. "Aysha bana kimsenin Cennet'i umursamayacağını hatırlatıp duruyor, nasıl olsa ikimiz saçma kostümlerimizle takılacağız. Yine de söylemeliyim ki dostum, bu görünüşü benden çok daha iyi çıkarıyorsun."

Pip bana tiksintiyle homurdanıyor ve kanadından bir parça koparmaya çalışıyor.

Onu kollarımın arasına alıp bahçeye doğru ilerliyorum.

Kampüs bu akşam heyecanla dolup taşıyor. Her yurt odasından ve okul binalarının birçoğundan sohbet, kahkaha, müzik ve şarkı sesleri geliyor. Yolların hepsi rengârenk fenerlerle aydınlatılmış ve çakıllar ayaklarımın altında parlayacak şekilde büyülenmiş.

Pip bile kıpırdanmayı bırakıp ışıklara bakarken gerçekten etkilenmiş görünüyor.

Patikadan çıkıp bahçelere girdiğimizde memnuniyetle homurdanıyor. Dekorasyonu yaptığım süre boyunca hep yanımdaydı ama ikimiz de karanlıkta yaptığım işi görmedik.

Kabul etmeliyim ki oldukça iyi görünüyor. Eminim Venüs'ün ortak odası kadar iyi değildir - orada yanan meşaleler ve dipsiz bir kuyudan bahsediliyordu - ama yaptığım işle gurur duyuyorum.

Dallarda asılı yıldızların yanı sıra ağaçların dibini çevreleyen parlayan ay çiçekleri ve çiçek tarhlarının üzerinde uçuşan, melek gibi aşk tanrısı tarafından kovalanan ışıltılı ateşböceklerini tercih ettim. Bulutlar ayaklarımın etrafında dolanıyor ve başımın üzerinde havada asılı duruyor ve çitleri inci gibi bir kapıyla süsledim.

Eğer gerçek Cennet bu kadar büyülü görünüyorsa, sanırım orada mutlu olabilirim.

Müzik komitesi Cennet için bir çalma listesi planlamakla ilgilenmedi, tüm dikkatlerini Cehennem için melodilere odakladılar. Bu yüzden bazı sevgililerim arpçı olarak ikiye katlanıyor.

'Kimsenin süslemeleri bozmadığından emin olmak için' akşamları Cennet'te kalmam gerektiği söylendi ki sanırım bu iş bana bu nedenle verildi. Gerçek partiyi kaçıracam. Burada içecek ya da yiyecek bile yok.

Ama Pip güvende ve sağlam, kendime ait bir cennet parçam var. Umursadığımdan emin değilim.

İlk birkaç öğrencinin Venüs ortak salonunu aramak için bahçeden aceleyle geçip gelmesine yarım saat vardı. Süslemelerime pek dikkat etmiyorlar, ancak biri Pip'i gösterip gülüyor.

Evcil hayvanım, "Sana söylemiştim," der gibi kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Sevimli görünüyorsun," diye hatırlatıyorum ona, yeni telefonumu çıkarıp huysuz ifadesine rağmen bir fotoğrafını çekiyorum.

Bundan sonra, öğrencilerin ortak salona giriş çıkışları oldukça sabit ve diğer evlerin seçtiği temaları görmeye başlıyorum.

Süper kahramanlar, Alice Harikalar Diyarında, korsanlar ve sirk.

Winnie, Trent'le Neptün ortak salonunda buluşmayı ayarladı ve sadece Andrew ve Dane yaptıklarını hayranlıkla seyretmek ve benimle konuşmak için duruyor, çıkarken de bana bir fincan sıcak bira getiriyorlar.

Saat 10'a doğru müzik daha da şiddetlenirken ve yoldan geçen insanlar daha da sarhoş olurken, bunun gerçekten berbat olduğunu kendime itiraf ediyorum.

İlk gerçek partim ve ben dışarıdan bakmaya mahkumum. Başımın üzerindeki kabarık buluta bakıyorum ve onu Venüs'ün ortak salonuna yıldırım düşürebilecek öfkeli bir fırtına bulutuna dönüştürmeyi düşünüyorum.

"Denemeni görmek isterim," diyor Stone arkamdan bir yerden.

Bakışlarımı indiriyorum ve onu çimenlerin üzerinde, ayaklarının etrafında dans eden bir aşk tanrısıyla buluyorum. Bakışlarımı takip ediyor ve küçük meleğe tekme atıyor. Melek de misilleme olarak ona küçük bir ok fırlatıyor.

"Ne oluyor lan?" diyor, elini oka doğru sallayıp buharlaşmasını izleyerek.

"Ondan hoşlanıyor musun?"

"O küçük goblin tehdidini sen mi yaptın?" "O bir cin değil. O bir melek."

"Hiç öyle görünmüyor." Melek dilini profesörüme uzatıyor ve tekme yemeden önce uçup gidiyor.

"Neden burada gizleniyorsun..." Gözleri vücudumda geziniyor.

"Büyükannenin geceliğiyle."

"Ben bir meleğim."

Stone Pip'i işaret ediyor. "O melek değil."

Pip homurdanıyor, profesöre sırtını dönüyor ve bir bulutun içinde burnunu çekiyor.

"Peki, neden burada gizleniyorsun?"

"Süslemeleri korumam gerekiyor."

"Kim tarafından?"

Gözlerimi deviriyorum ama cevap vermiyorum.

Profesör yıldız ışığında bir adım öne çıktı. Koyu renk chino pantolon ve gömlek giymişti.

"Görüyorum ki bu geceki şenlikleri benimsiyorsunuz."

Profesör homurdanıyor, bir ağaç gövdesine yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Bir grup sarhoş ve azgın öğrenciyle takılmak benim eğlence anlayışıma uymuyor."

"Hmmm," diyorum. "Bu partide ne var böyle? Herkes feromonlar ve aşk iksirleriyle kafayı bulmuş gibi görünüyor." Şimdiden beş farklı çift ve bir üçlü için kaba bir uyanış oldum ve bu çiftlerin bahçeye gizlice kaçıp buluşmayı umduklarını tahmin edebiliyorum.

Stone alnını ovuşturuyor. "Söylentilere göre tüm boş zamanını kütüphanede geçiriyormuşsun ama yine de hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Küçük arkadaşın sana hiçbir şey anlatmıyor mu?"

"Süslemelerle oldukça meşguldü." Ve Trent ona çıkma teklif ediyor.

Stone kaşını kaldırıyor ve ben de uyguladığım yetersiz savunmayı hemen bırakıyorum. Winnie'nin aşk hayatı hakkında profesörümüze bilgi vermemden hoşlanacağından emin değilim.

Stone, zayıf girişimlerimden etkilenmediğini belli eden bir tavırla başını sallıyor.

"Şey," diyor, "bir erkek bir kızdan hoşlandığında, ya da bir kız bir erkekten hoşlandığında, ya da belki bir erkek bir erkekten ve bir kızdan hoşlandığında, ve bir kız bir kızdan hoşlandığında..."

Gölmekten kendimi alamıyorum. "Tanrım lütfen, çoğu zaman yeterince kötü bir öğretmensin, senden cinsel eğitim dersi almaya ihtiyacım yok!"

Profesörün gözleri kararıyor ve sıcaklığın ensemden yukarı tırmandığını hissediyorum. "Yani... düşündüm ki... düşündüm ki sen Dolunay ve gelgitlerin etkisi insanların davranışlarını etkiliyordu."

"Hayır, sadece ve düzenli eski etki . alkol ve ergenlik hormonları."

"Hayal kırıklığı."

"Hayal kırıklığı mı?" Dudaklarında bir gülümseme geziniyor.

"Dolunay olayı daha romantik olurdu." "Öyle değil."

"Tecrübelerinize dayanarak konuşuyormuşsunuz gibi geliyor."

Başını bir yana eğiyor. "Yine aşk hayatım hakkında bilgi mi arıyorsun, Blackwaters?"

"Hayır, bulacağım şeyin hoşuma gideceğinden emin değilim."

Başını geriye atıp gülüyor, sesi midemi bulandırıyor. "Evet," diyor sonunda, "pek hoş değil."

"Kalbini kıran kadın ve erkeklerden oluşan bir iz mi?" Ona sırtıyorum. "Hayır bekle, bunun için bir kalbe sahip olman gerekir."

Avucunu sol göğüs kafesinin üzerine koyuyor ve gözlerim otomatik olarak oraya kayıyor, kaslı göğsünün gömleğinin kumaşını nasıl zorladığını fark etmekten kendimi alamıyorum. "Blackwaters, beni yaraladın."

Ben gülüyorum ve o da bana gülümsüyor, yıldız ışığı solgun gözlerine vuruyor.

"Ya sen?" diyor usulca.

"Ben mi?"

"Hiç kalbin kırıldı mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum. Hayır, kırılmadım, en azından onun kastettiği şekilde. Yutkunuyorum ve yüzüme daha neşeli bir ifade vermeye zorluyorum. "İkimiz de dışarıda bir yerlerde ikimizi de bekleyen bir eş olduğunu ummak zorundayız."

Dudaklarındaki gülümseme, kendini kontrol eder gibi olmadan önce duraksıyor. "Bu şeylere inanıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Çoğu zaman neye inanacağımı bilemiyorum." Spencer'ın karnındaki o derin çürüğü ve bana kızıl büyü hakkında anlattıklarını düşünüyorum.

"Ne?" diyor profesör, birden tam önümde, bileğimi tutarak. "Neydi o?"

"Hiçbir şey," diyorum, tüm zihinsel enerjimi kalkanlarımı yükseltmeye odaklarken onun elinden kurtulmaya çalışıyorum.

"Hiçbir şey değildi. Anlat bana."

"Dürüst olmak gerekirse, sadece bir kitapta okuduğum bir şeydi."

"Bir anı gibi görünüyordu." Yüzümü inceliyor, bileğimi sıkıca kavıyor, parmakları tenimi çimdikliyor. "Bunu sen mi yaptın?"

"Canımı yakıyorsun," diye tıslayarak kolumu çevirmeye çalışıyorum. "Rhianna, burada dalga geçmiyorum. Bana söylemen gerek-" "Sana söyledim. Bir kitapta okudum."

"Yalan söylüyorsun."

Midemdeki kanca bükülüyor ve bir an için kusabileceğimi düşünüyorum.

"Bırak beni," diye tıslıyorum. "Çığlık atmadan önce bırak beni!"

"Bağırsan bile kimse seni duymayacak. Kimse seni özlemiyor bile. Bunu görüyor musun?" Başını ortak salona doğru salladı. "Hepsi orada. Ve sen buradasın."

"Eğer bana buraya ait olmadığımı söyleyecekse, bunu zaten sayısız kez söyledin." Ona ters ters baktım. "Ama kararını vermeni isterdim. Kalmamı mı istiyorsun yoksa gitmemi mi?"

"Bana lanet olası gerçeği söylemeni istiyorum!" Beni kendine doğru çekiyor ve karnındaki çengel heyecanla dönüyor. Vücudunun sıcaklığını, kulağımın dibindeki nefesinin fısıltısını hissedebiliyorum. Kokusunun tadını alabiliyorum. Erkeksi. Odunsu. Derin.

Zihnimdeki kalkanı zorladığını, onu indirmeye çalıştığını hissettiğimde nefesim kesiliyor.

"Yapma!" Nefesim kesiliyor, acı kafatasımı delip geçiyor. "Lütfen yapma." "İstemiyorum," diye pantolonunu indiriyor. "Ama bunu bilmem gerek Rhianna."

Gözlerimi kapatıyorum, başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum, tüm gücümle kalkanlara tutunuyorum.

Ona neden söylemek istemediğimi bilmiyorum. Neden gerçeği görmesini istemediğimi. Ama her parçam onu dışarıda tutmak için çığlık atıyor.

"Hayır, lütfen, hayır," diye sızlanıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. Başımdaki baskı azalıyor ve parmakları açılarak kolumu serbest bırakıyor. Tökezleyerek benden uzaklaşıyor.

"Ben... Ben özür dilerim," diye kekeliyor. "Rhi... Ben... özür dilerim." Başımı ellerimin arasına alıyorum, beynim hâlâ kafatasıma sertçe çarpıyor.

"Siktir git," diye tıslıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Siktir git!"

Pip'in öfkeyle homurdandığını, çenesini kıldığını duydum ve nihayet gözlerimi açabildiğimde profesör gitmişti.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum, rimelimin çoğunun yüzüme bulaşmış olması gerektiğinin farkındayım, birden taktığım halenin başımdan düştüğünü fark ediyorum.

Acı kafamın içinde şarkı söylüyor ama o kadar şiddetli değil. Suya ihtiyacım var. Boğazım kavruluyor.

Bahçedeki yerimden ortak salona doğru sendeleyerek yürürken Pip'e, "Burada kal," diye mırıldandım.

Yaklaştıkça partinin gürültüsünden şakaklarımı tutuyorum ama o kadar susamışım ki yürümeye devam ediyorum, açık kapılardan geçip cehennem çukuruna giriyorum.

Ateş her yöne doğru kükrüyor ve bas sesleri o kadar şiddetli ki vücudumda yankılanıyor.

Mekan temanın duyurulduğu günden bile daha dolu. Sıcak ve terli bedenler birbirine çarpıyor. Birlikte sallanıyor ve dönüyorlar, eller ve ağızlar sıcak teni keşfediyor.

Kızlar da dahil olmak üzere Venüs Evi'nin çoğu üstsüz, vücutları titreyen ateş ışığında kan gibi parlayan kırmızı boyaya bulanmış. Bazılarının başlarında boynuz gibi kıvrılan muhteşem boynuzlar var. Ama en görkemlisi elbette Tristan'ınkiler. Jet gibi siyah, ölümcül noktalara kadar törpülenmiş. Gözleri delici bir kızılığa sahip ve pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, siyah bir koyunun derisinden yapılmış, kürkü ince ve sıkıca kıvrılmış.

Yükseltilmiş bir tahtta oturuyor, etrafını inceliyor, her iki dizinin üzerinde bir kız dengede duruyor, biri boynunu emiyor, diğeri vücudunu miniciklıyor.

Bir an için öylece durup ona bakıyorum.

Dünya dışı bir şeye benziyor. Belki de gerçekten karanlıklar prensidir. Her kadının fantezisi ve kâbusu bir arada gibi görünüyor.

Ben donmuş bir şekilde dururken, kafasını yavaşça çeviriyor ve gözlerimle buluşuyor, kızıl bakışları kanımdaki zehir gibi. Başımdaki ağrı daha da şiddetleniyor.

"Eğer bu düşmüş bir melek değilse," diye kıkırdıyor, sesi bir şekilde gürültünün üzerinde yükseliyor.

Başka biri duyduysa bile fark etmemiş görünüyor. Müziğe ve etraflarındaki bedenlerin salınımına kendilerini kaptırmış durumdalar.

Sadece ben duyuyor gibiyim.

Ayağa kalkıyor, iki kızı kucağından indirip altındaki dansçı kalabalığının içine atıyor.

"Ne istiyorsun, düşmüş melek? Kayıp mı oldun?"

Bir rüyadaymışım gibi hissediyorum. Görüşüm dalgalanıyor. Sesler kulaklarımda yükselip alçalıyor.

"Su," diye soluyorum, "suya ihtiyacım var."

Bana bakıyor, yüz ifadesi okunmuyor.

"Su mu istiyorsun Domuz Kız, o zaman su içeceksin."

Elini sallıyor ve çok geç, bir kovanın yerden yükselip bana doğru uçtuğunu görüyorum. Geri sıçrayıp kaçmaya çalışıyorum. Ama çok geç kalmıştım. Kova başımın üzerine devriliyor ve buz gibi su başımdan, yüzümden ve vücudumdan aşağı akararak üzerime düşüyor.

Soğuktan nefesim kesildi.

Müzik durdu. Şimdi herkes sanki translarından kurtulmuş gibi dönüp bakıyor.

Beni orada, Winnie'nin ince gece elbisesi vücuduma yapışmış halde, sırlıslıklam dururken görüyorlar.

Önce bir sessizlik oldu. Sonra ilk gülümseme bir yüze yayılıyor. Sonra bir başkası ve bir başkası, okyanusu aşan bir dalga gibi. Biri kıkırdıyor. Biri kıkırdıyor. Önce bir tane. Sonra iki. Sonra üç. Ta ki oda patlayana kadar. Gürültülü ve kaba.

İşaret ederler. Biri fotoğraf çeker. Diğerleri takip ediyor.

Vücuduma bakıyorum.

Geceliğim transparan, tamamen transparan.

Her şeyi görebiliyorlar.
Bakışlarımı kaldırıp Tristan'a dik dik bakıyorum.
Elimi kaldırıyorum. Artık neler yapabileceğimi biliyor. Neler yapabileceğimi biliyor. Tekrar yapabilirim. Tekrar yapabileceğimden eminim.

Boyalı bir kaşını kaldırıyor, denemem için bana meydan okuyor, bunu yapmam için bana meydan okuyor. Öfke bedenimi yalayıp geçiyor, yapmam için yalvarıyor. Bana emrediyor.
Sihir parmak uçlarımda çatırdıyor. Karnımdaki kanca içimi tırmalıyor. Ona göstereceğim. Beni bu şekilde incitemeyeceğini göstereceğim. Alnım sertleşiyor, boynumdaki tendonlar sertleşiyor.
Parmaklarım cızırdıyor.
Bunu yapacağım. Sonuçları umurumda değil. Ama sonra bacağıma bir şey çarpıyor.
Sıcak bir şey.
Ardından bir homurtu.
Sarsıldım.
Sanki bir rüyadan uyanmışım gibi sarsıldım. Ayaklarıma doğru baktım.
Bu Pip'ti, burnunu baldırıma çarpıyordu. "Pip," diye fısıldadım.
Kalabalığı daha çok güldürüyor.
Ama umurumda değil,
Onu kucağıma alıyorum ve kapıyı arkamdan çarparak ortak salondan çıkıyorum.

Rmerhaba

Ertesi sabah uğultu sesiyle erkenden uyandım.

Bir göz kapağımı gıcırdatarak açtım.

Başım dün geceki kadar ağrııyor ama yine de acıyor, özellikle de parlak güneş ışığıyla karşılaştığımda.

"Winnie, perdeleri mi açtın?" Gözlerimi kapatarak soruyorum.

"Oh, evet üzgünüm, çok güzel bir gün."

Perdeleri kapattığını duyuyorum ve gözlerimi tekrar açmaya yelteniyorum.

"Bu sabah keyfin yerinde," diye gözlemliyorum odanın içinde gezinip kıyafetleri toplarken ve kitapları yeniden düzenlerken. Başını sallıyor ve kendi kendine gülümsüyor.

"O zaman dün gecenin iyi geçtiği sonucuna varabilir miyim?"

"Beni öptü!" diye ağzından kaçırıyor. "Aslında ben onu öptüm. Ya da belki daha çok ikimiz de aynı anda yaptık."

"Ve?" En iyi arkadaşşıma daha iyi bakabilmek için dirseğıme dayanarak soruyorum.

"Ve," karnını tutuyor ve etrafında dönüyor. "Çok iyiydi. Cidden çok iyiydi."

"Ne kadar süre öpüştünüz?" Gülüyorum. "Gerçekten geç geldin."

O kıpkırmızı renk yüzüne yayılıyor. "Sadece öpüşmek değildi," diye itiraf ediyor. "Odasına geri döndük... ve bu adamın elleri konusunda çok yetenekli olduğunu söyleyelim."

"Winnie," diye bağıyorum, yastığımı başımın üzerine atarak. "Bilmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum kaz tüyleri arasında, midemi kemiren kıskançlık acısını görmezden gelerek.

Gerçekten kıskanıyor muyum? Gerçekten umursuyor muyum? Bunu istemiyorum, değil mi? İstiyor muyum?

Siyahlı adamla olanlar dikkat dağıtıcıydı. Bir hataydı. Başka bir şey değil.

Ve Spencer'la olan öpüşmeye gelince.

Başımı yastığın altından çıkarıyorum. "Aslında bilmek istiyorum."

Winnie sırtarak yatağıma tırmanıyor ve telefonunun bip sesiyle bölünene kadar her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatıyor.

"Arayan o," diyor neredeyse telefonunu düşürerek. "En az üç gün boyunca benimle iletişime geçmemesi gerekiyordu."

"Neden?" Kaşlarımı çatarak soruyorum.

"Boş ver," diyor elini sallayarak. "Bu gece onunla takılmamı istiyor."

"Eminim istiyordur!" Görünüşe göre ikisi dün gece çok iyi vakit geçirmişler. Winnie birden fazla kez.

İçimden bir ses en iyi arkadaşımın onun uzun süreli aşkının artık bir şey olabileceğini söylüyor.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Taco yapacak. Sen de gelebilirsin, bizimle takılırsın."

"Trent'in aklındaki şeyin bu olduğunu sanmıyorum, Winnie."

"Bunun bir önemi yok. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Seni bir erkek için terk edecek ve bir Cumartesi gecesi tek başına bırakacak değilim."

"Winnie, sorun değil. *Puzzle Master* ve Pip'i hatırlıyorum. Ben çok iyi olacağım."

Winnie dudağını çiğniyor. "Ona saat onda orada olacağımı söylerim, böylece-"

Telefonu elinden kaptım.

"Hayır, yapmayacaksın. Bu adamdan uzun zamandır hoşlanıyorsun, değil mi?" Başını sallıyor. "O zaman benim yüzümden işleri berbat etmeyeceksin."

"Trent iyi bir adam, Rhi. Seni anlayacaktır."

"Winnie, gidip ikimiz için de biraz almalısın, tamam mı? Senin aracılığıyla yaşamaya ihtiyacım var."

Winnie kıkırdıyor. "Sonrasında sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum." "Anlatsan iyi olur," diyorum dirseğimi onunkine vurarak.

Sabahın geri kalanını Winnie'nin annesinin bu hafta gönderdiği kurabiyeleri yiyerek ve akşam hakkında dedikodu yaparak geçiriyoruz. Sonunda ona kova olayını anlatıyorum, ancak bir şey beni Stone'la karşılaşmamı açıklamaktan alıkoyuyor. Winnie'ye Spencer'a yaptığım saldırıdan, yarasından ya da Spencer ve Tristan'ın bana kızıl büyü hakkında anlattıklarından bahsetmedim.

En iyi arkadaşşımdan sakladığım sırlar üst üste yığılıyor, yığın giderek büyüyor. Ama ona en başında söylemedim ve şimdi ondan bu kadar çok şey sakladığımı öğrendiğinde nasıl tepki vereceği konusunda endişeliyim. Kızıl büyüü kullandığımı duyduğunda benim hakkımda ne düşüneceğinden bahsetmiyorum bile.

Winnie benim ilk arkadaşım - Pip ve tavuklar dışında - ve onu kaybetmek istemiyorum. Özellikle de benimle ev yapımı çikolatalı kurabiyeleri paylaşmaya hazırken.

"O pislüğün sana bunu yaptığına inanamıyorum," diyor kaşlarını çatarak.

"Gerçekten mi? O sik kafalılar bana işkence etmek için yaşıyor gibiler. Domuz paçasını unuttun mu?"

Winnie yeşilin bir tonuna döner.

"Sosyal medyayı kontrol etmemi ister misin?" Winnie usulca sorar. "Muhtemelen birisi kova olayını filme almıştır."

İnledim. "Kahretsin," diye mırıldandım, "Bunu düşünmemiştim."

Winnie telefonunu eline alıyor ve birkaç dakika kaydırma yaptıktan sonra yüzünü buruşturuyor.

"Kötü bir şey mi?"

"Sütyen giymiyordun."

"Hayır, geceliğin altında pek işe yaramadı."

"Eh," diyor Winnie neşeyle, "en azından çok güzel göğüslerin var."

İkinci kez inliyorum. "Ve şimdi sanırım tüm akademi onları gördü."

"Buna hiç şüphe yok." "Bir bakayım."

Winnie telefonunu göğsüne doğru tutuyor. "Emin misin? Yorumlar oldukça iğrenç."

"Benim hakkımda ne söylediklerini bilmeyi tercih ederim."

Winnie yavaşça telefonu bana uzatıyor, ben bir göz atarken bakışları yüzüme kilitleniyor. Görünüşe göre birden fazla kişi transparan geceliğimle sırlıslıkla bir fotoğrafımı paylaşmış. Sürpriz, sürpriz, Aysha'nın gönderisi en çok beğenilen ve en çok yorum alan gönderi gibi görünüyor - hepsi de aşağılayıcı ve kaba.

Pek fark edilmiyor. En çok dikkatimi çeken şey yüzüm. Ölümcül derecede solgun, gözlerim kırmızı çerçeveli. Sanırım çoğu insan bunun başımdan aşağıya atılan bir kova dolusu dondurucu soğuk suyun şokundan kaynaklandığını düşünecektir ama ben öyle olmadığını biliyorum. Stone'un zihnime girmesinden kaynaklandığını biliyorum.

Yutkunuyorum, başımdaki acı hâlâ uğultulu bir hatırlatıcı olarak orada duruyor.

Bir an için onu Müdür York'a ihbar etmeyi düşündüm. Kurallar kitabının yürüyen bir örneği olmayabilirim, onu gerçekten okumamış olabilirim ama öğrencilere bu şekilde işkence etmesine izin verilmediğinden oldukça eminim. Gerçi bu aptal akademide işkence her gün yaşanan bir olay gibi görünüyor.

Bununla birlikte, onu ihbar edersem, Müdür York zihnimde ne aradığına dair sorular soracaktır ve Stone'a söylemeye hazır değilsem, bu bilgiyi kesinlikle müdüre ifşa etmeyeceğim.

Hayır, bu benimle Stone arasında kalsa daha iyi olur.

Öğleden sonra erken saatlerde Winnie'nin Trent'le randevusu için kıyafet seçmesine yardım ettim.

"Gergin misin?" Başına rahat bir siyah elbise geçirirken ona soruyorum.

"Ne için?"

"Bilirsin işte... yapacağım için."

Dün gece sonuna kadar gitmediklerini biliyorum. Winnie'nin bu durumu düzeltmeye çok hevesli olduğunu da biliyorum.

"Biraz, sanırım." Dar kumaşı vücudundan aşağıya doğru çekiştiriyor ve gözleri tekrar benimkilerle buluşmadan önce aynada kendine hayranlıkla bakıyor. "Oh

... bekle... düşünmedin... Rhi, ben bakire değilim."

"Ah," diyorum, yanaklarımın Winnie'nin sık sık yaptığı gibi kızardığını hissederek. "Varsaymak istememiştim. Özür dilerim... gerçekten mi? Kimden?"

"Evdeki şu adam. Akademiye gitmeden önce. Aşık falan değildik ama merak ettik ve... şey... pratik yapmanın iyi bir fikir olabileceğine karar verdik." Gülümsüyor. "Sonunda oldukça fazla pratik yaptık. Sanırım bu yüzden Trent ile yapmak için bu kadar çaresizim. Ne kadar iyi olabileceğini biliyorum. Ve Tanrım, sevişmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki."

Başını arkaya attı ve inledi.

Winnie'yle birbirimize benzediğimizi sanırdım. Konu erkekler ve seks olduğunda aynı derecede bilgisizdik. Arkadaşımı yanlış değerlendirmişim ve her zamanki gibi hiçbir şey bilmeyen cahil olan benmişim meğer.

Winnie bunu yüzümden okumuş olmalı. Çünkü elimi tuttu.

"Bir erkeğe ihtiyacın yok, Rhi. Ama eğer istersen bir tane alabilirsin. Yani eğer ben-"

"Winnie sakın buna cüret etme," diye uyarıyorum onu.

"Bu arada sana bir vibratör alabiliriz."

Belki de ihtiyacım olan şey bir vibratördür. Belki de insanlar hakkında hissetmemem gereken şeyleri hissetmemi engeller. Stone gibi insanlar.

O şerefsiz zihnimi işgal etmeden önce yaşadığımız o an heyecan vericiydi, tenimi canlandırmış, içimdeki her şeyin dönmesini sağlamıştı.

Tabii sonra gidip her şeyi mahvetmek zorunda kaldı. Bana tam olarak neden onun bana göre bir erkek olmadığını hatırlattı.

"Bir vibratör kulağa ilginç geliyor," diye girişimde bulundum. Stone gibi bir sikiciye kesinlikle tercih edilir. "Belki sen dışarıdayken biraz araştırma yaparım."

Daha sonra yanımdan ayrılıyor ve ben de yemekhanede yalnız kalmamak için daha fazla kurabiye yemeyi düşünüyorum.

Sonunda, bundan daha cesur olduğuma ve çok fazla parası ve büyük egoları olan bir grup çocuk tarafından korkutulmayacağıma karar verdim.

Ancak endişelenmeme gerek yoktu. Salon neredeyse boştu. Görünürde zıplayan bir tavşan yoktu. Aslında, her zamanki masaları tamamen boştu.

Herkes hâlâ akşamdan kalmalığını atmaya çalışıyor olmalı. Ya da benim gibi bir gece önce yaşadıkları rezilliklerden sonra dikkatlerden kaçmak istiyorlar. Sosyal medyaya biraz göz attığımda, fotoğrafımı ve adımlı alay konusu yapmak için asan tek kişinin ben olmadığımı görüyorum.

Bir tabak makarna alıp köşedeki her zamanki yerimize gidiyorum. Yemeğimi yarılamiştım ki, masanın diğer tarafındaki bank zemine sürtündü.

Kafamı kaldırıyorum ve Andrew'un karşıma oturduğunu görüyorum. "Hey Rhi," diyor biraz temkinli bir ifadeyle.

Yeniden konuşuyor olmamıza rağmen, her şey eskisi gibi değil.

"Hey Andrew, sen de mi tek başınasın?"

"Evet, Dane hâlâ kusuyor. Gıda zehirlenmesi geçirdiğini iddia ediyor ama bence bunun ekşimiş yemekten çok dün gece içtiği bira fıçısıyla ilgisi var." Sırıtarak başını sallıyor. "Winnie de acı çekiyor mu?"

"Hayır," diye omuz silkiyorum, "sadece bu gece başka planları var." Winnie'nin yeni ilişkisini ne kadar alenileştirebileceğimden emin değilim.

"Trent?" Andrew başka bir sırtıyla soruyor. "Hmmm, sen nasıl-"

"Neptün ortak salonunun tam ortasında öpüşüyorlardı."

"Gerçekten mi?" Bu Winnie'nin yapacağı bir şey değil ama onun adına sevindim. Spagettiye çatalımın etrafında döndürüyorum. "Senin gecen nasıldı?"

"Evet, fena değildi. Seninki nasıldı?" Yaltaklanıyorum. "Ahhh... evet ... üzgünüm."

"Gönderiyi gördün mü?"

"Evet, eğer seni daha iyi hissettirecekse, birçok kişiden biriydin."

"Biraz hissettiriyor."

"Tristan Kennedy pisliğin teki."

"Sus," diye gülüyorum. "Bunu söyleyemezsin. Buralarda kutsal şeylere saygısızlık gibi bir şey."

"Ama doğru!"

"Evet, kesinlikle doğru."

Andrew çatalını bırakarak bankta arkasına yaslanıyor. "Bazen burası berbat oluyor."

"Burayı eski okuluna tercih ettiğini sanıyordum."

"Evet, öyle. Orası da berbattı."

"Belki de bütün okullar öyledir."

"Evet." Çatalını eline aldı ve tabağındaki şişman görünümlü bir sosisi dürtükledi. "Buradan gitmek ister misin?"

"Şimdi mi?"

"Evet, Los Magicos'a gitmeyi düşünüyordum, ama eğer hoşuna gitmezse-"

"Hmm," diyorum teklifi değerlendirirken. Bu kampüsten çıkmama izin verilmeyeli haftalar oldu ve kesinlikle kabin humması belirtileri göstermeye başladım. Ayrıca, Los Magicos'a sadece bir kez girdim ve orayı keşfetmeyi hâlâ merak ediyorum. "Buradan çıkmayı gerçekten çok istiyorum ama şu anda Tristan Kennedy'nin gözlerini oymadan ve izin belgesi olmadan onu görmeye gidebileceğimden emin değilim. ..." Başımı salladım.

"Ahhh, bunun için endişelenmene gerek yok. Okulun çoğu - öğretmenler de dahil - komada. Bugün mutfağı basıp kütüphaneyi tahrip edebilirsin ve kimse farkına bile varmaz."

"Hmmm," diyorum, ciddi bir Çekilde cazip geliyor. "Pip'i bırakamam." Bana kaşlarını çatıyor. "Domuzun mu?"

"Evet." Ona domuzun paçasından bahsediyorum. Tıpkı Winnie'nin daha önce yaptığı gibi, yeşilin bir tonuna dönüştü.

"Dane'den ona bakmasını isteyebiliriz. Adam odasından çıkmayacaktır."

"Sence yapar mı? Ve gerçekten de dikkatini verecek kadar bilinçli olduğunu düşünüyor musun?"

"Adamın bana bir iyilik borcu var. Dün gece onu yatağına yatırdım ve kendi kusmuğunda boğulmadığından emin olmak için oturdum."

"Ewww," diyorum.

"Evet." Andrew yüzünü buruşturuyor. "Bunu yapacaktır ve o iyi bir adamdır. Senin için önemli olduğunu biliyorsa, o domuzu bir şahin gibi izleyecektir."

"Şahinler küçük domuzları yer," diye belirtiyorum. "Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Çiğniyorum, düşünüyorum.

"Tamam," diyorum. "Aklında neresi vardı? Giyinip kuşanacak kadar enerjim olduğundan emin değilim." Üzerimdeki kıyafeti gösteriyorum: kot pantolonum ve eski kapüşonlu tişörtüm.

"Bilardo salonu mu?"

"Hiç oynamadım."

"Ben sana öğretirim."

Yüzünü inceliyorum. Hâlâ bana karşı bir şeyler hissediyor mu bilmiyorum. "Kulağa eğlenceli geliyor ama aynı noktada buluşalım diye söylüyorum, bu bir-"

"Randevu mu? Evet, evet, biliyorum," diyor ve eliyle endişelerimi yok sayıyor. Kol saatine bakıyor. "Kampüs otobüsü otuz dakika içinde şehre gidiyor. Yetişebilir misin?"

"Kolayca," diyorum ona, omuzlarım şimdiden hafiflemiş ve kafam rahatlamış hissediyorum.

Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Tsiyahlı adam

Bir kaçak hakkında bilgi arıyorum. Yasaklı büyülü maddeleri cumhuriyete soktuğu için kendisini tutuklamaya gelen yetkililerden kaçan bir adam.

Şehrin bu kısmında, rıhtımın aşağısında yaşayanların ağzı sıkıdır. Bana hiçbir şey söylemek istemiyorlar. Eski bir atasözünü bilirler: Muhbirler dikiş yer. Ama her zaman konuşmaya istekli birileri vardır. Bir kese altın için dayak yemeyi göze alan ya da sonunda intikamını alabileceği bir kin besleyen biri.

O kişiyi bulmak biraz zaman alabilir. Genellikle, kendilerini bana tanıtırlar. Tek yapmam gereken kendimi görünür kılmak. Çoğunluğun bana yanlış bilgi vereceğini ya da sanki onlarla farklı bir dilde konuşuyormuşum gibi boş boş bakacağını bilerek olağan soruları sormak.

Bu yüzden rıhtımda geziniyorum, pelerinim sudan yayılan soğuk sise karşı kapalı, tek tük barlara giriyorum, bir bira sipariş ediyorum ve etrafımdaki insanların tedirgin bir şekilde yer değiştirmesini izliyorum.

Çoğu insan bu işi yapamaz, fiziksel olarak zor olduğu için değil - aylarca yollarda, bu dünyadaki en kötülerini kovalamak. Tehlikeler yüzünden değil. Birden fazla

Güçlü insanlar beni ölü görmek ister. Hayır, bunu yapamazlar çünkü insanlar varlığıma tepki veriyor. Benden uzaklaşmaları. Ayaklarının üzerinde tedirgin bir şekilde kaymaları. Çoğu insan dışlanmış gibi hissetmeye dayanamaz. Nefret edilmeye dayanamazlar. Çoğu insan sevilme ister.

Pelerinin kapüşonunu düzeltiyorum, soğuk sis burnumu ısıtıyor ve kalan birkaç balıkçının teknelerini, bazıları okyanus ötesine giden, bazıları oradan gönderilen kasalarla dolu devasa tankerlerin arasına boşalttığı rıhtımın kenarına gidiyorum.

Bu bölgede genellikle bir ya da iki denizciden iş kapmayı uman birkaç kadın ve genç erkek dolaşır. Onlar da genellikle herkes gibi ağzı sıkıdır. Ama bugünün kaçağı kadınları kum torbası olarak kullanmakla ünlü ve onu sokaklarda görmekten çok mutlu olabilirler.

Bir köşeyi dönüyorum, denizden gelen tuz kokusunu alıyorum, uzun metal gemilerin suda çıkardığı iniltileri dinliyorum.

Rıhtım boyunca yürüyorum, insanların bana yan gözle bakmasına aldırmadan, beni görmemiş gibi davranarak, günlük işlerine devam ediyorum. Bir varil yığınının etrafından dolanıyorum ve duruyorum.

Varillerin hemen arkasında bir bisiklet duruyor, benim geldiğim yönden gelenlere görünmüyor.

Şık, modern bir şey. Siyah ve kırmızı. Yan tarafında koşan bir kurt resmi var.

Bu bisikletin kime ait olduğunu biliyorum.

Kahretsin, muhtemelen şehrin bu kısmındaki herkes biliyor. Asıl soru şu: O neden burada?

KAÇAĞI SIKTIR ET. Görevimin canı cehenneme. İşverenimle başımın belaya gireceği gerçeğini siktir et.

Hepsini siktir et.

Ayak parmaklarımda üzerinde dönüyorum ve ters yöne doğru hızlı adımlarla yürüyorum, keşke kendimi bu kadar belli etmeseydim diyorum.

Önemli değil. Renzo onu aradığımı düşünmeyecektir.
Daha küçük bir balığın peşinde olduğumu duymuştur.

Kendimi koştuktan alıkoymaya çalışarak rıhtımın ara sokaklarında hızlı adımlarla ilerliyorum. Siyahlı adam koşmaz. Peşinde olmadığı sürece. Eğer şimdi koşturmaya başlarsam, dillere düşerim.

Bu yüzden kendi bisikletime kadar tempomu hızlı ama kısıtlı tutuyorum. Üzerine oturur oturmaz gaza basıp hızla uzaklaşıyorum, artık kimin bana baktığını umursamıyorum, hız sınırını umursamıyorum, Arrow Hart Akademisi yönüne doğru gidiyorum.

Kırk beş dakika sonra Stone'un kulübesinin kapısını yumrukluyorum. Kampüsün çevresindeki bu yeri ona görevi kabul etmeye ikna etmek için bir çeşit tatlandırıcı olarak vermişler. Hem okul yönetimi hem de yetkililer Stone gibi bir sihirbazın okulda öğretmenlik yapmasının ne kadar faydalı olacağını görmüşler. Ona kur yapıyormuş gibi davrandılar ama Stone'un başka seçeneği yoktu. Ve diğer öğretmenlerin sahip olmadığı mahremiyete sahip olduğu için ona bir tür lüks olarak satılan kulübe, harap ve cidden berbat.

Burada mı olacak yoksa malikanedeki ofisinde mi kilitli kalacak bilmiyorum.

Tekrar vuruyorum.

"Stone! Stone! Orada mısın?"

İçerideki döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyuyorum ve sonra kapıdaki kilitlerin geri tıkladığını ve kapının açıldığını duyuyorum.

"Kahretsın!" Arkadaşıma baktığımda mırıldanıyorum. Gözlerinin etrafında koyu halkalar var, saçları dağınık ve çenesi kesilmemiş sakallarla kaplı. Ayrıca leş gibi içki kokuyor. Elimi yüzümün önünde sallıyorum, bir elinde tuttuğu viski şişesine ve ayaklarının üzerinde sallanışına dikkat ediyorum. "Ne oldu sana böyle?"

"Kötü bir gece," diye mırıldanıyor, bana ters ters bakarak.

"Dün gece Kurucular Gecesi değil miydi?" Şüpheyi soruyorum. "Ne istiyorsun?" diye soruyor şakaklarını ovuşturarak.

Gözlerimi etrafta gezdirerek kamerasına giriyorum. "Blackwaters nerede?"

Stone şişenin ağzından bir yudum alıyor. "Burada değil. Ciddi ciddi geleceğini düşünmüyordun-"

"Kız nerede?"

"Ben nereden bileyim?" diyor saldırgan bir tavırla ve şu anki durumunun kızla bir ilgisi olduğuna dair şüphelerim daha da pekişiyor. Yine de ne olduğunu anlamaya çalışmakla uğraşacak zamanım yok.

"Onu bulmamız gerek."

Stone viski şişesini masanın üzerine koyuyor ve ona yaslanıyor. "Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Renzo Barone."

Stone gözlerini kırıştırıyor ve yüzünde bir ciddiyet ifadesi beliriyor.

"Sence..." "Başka neden burada olsun ki?"

"Birçok nedenden dolayı, dostum."

"Son iki gündür şehir merkezinde dolaşıyordum. Yüzümü gösteriyorum. Yerel halkın orada olduğumu bilmesini sağlıyorum. Burada olduğumu bildiği halde herhangi bir iş için şehre geleceğini mi sanıyorsun?"

"Ve bu işin özel olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki öyle, Phoenix. Bu kişisel bir iş."

Stone ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! York'a haber vermeliz."

"Vakit yok. Kızı bulmamız gerek. Nerede olacağını biliyor musun?"

"Telefonunda takip cihazı var sanıyordum."

"Kapalı. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Senin aksine, onu okulda takip etmiyorum," diyor ters bir şekilde ve ben de ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Siktir git," diye mırıldanıyor, çünkü ikimiz de öyle olduğunu biliyoruz.

Lavaboya doğru yürüyor ve musluğu açıyor. Avuçlarını akan suyun altına tutuyor ve öne doğru eğilerek soğuk sıvıyı yüzüne ve kafa derisine sürüyor. Sonra ayağa kalkıyor, başını sallıyor, su damlacıkları havada uçuşuyor. "Hadi, olabileceği birkaç yer var."

Önce onun yatakhanelerini deniyoruz ama ışıklar sönük ve ne ondan, ne oda arkadaşından ne de lanet domuzdan bir iz var.

"O domuzla hangi cehenneme gitti?" Phoenix mırıldanıyor.

"Kütüphaneyi kontrol etmemiz gerektiğini söylemiştin."

"Domuzların oraya girmesi yasak."

"Yine de denemeliyiz."

"Tamam. Sen oraya git. Ben gidip birkaç kapı çalacağım. Bakalım yatakhanelerden birinde takılıyor mu?"

Başımı sallıyorum ve patika boyunca koşuyorum. Buraya geri dönmek her zaman garip olmuştur. Sanki hiç ayrılmamışım gibi. Sanki zaman hiç geçmemiş gibi. Sanki hâlâ burada okuyan genç adamım da, dönüştüğüm adam değilim.

Bu beni ürpertiyor ve bu hissi üzerimden atıp elimdeki işe odaklanıyorum. Lanet olası Renzo Barone'dan önce kızı bulmak.

Kütüphane tamamen ıssız - kütüphaneci bile her zamanki yerinde oturmuyor. Bu pek şaşırtıcı değil. Kurucular Gecesi'ni çok net hatırlıyorum. Anlamsız ve gürültülü davranışlarla dolu bir geceydi. Kampüsün bu gece ölümcül derecede sessiz olmasına şaşmamalı. Bu da beni daha da huzursuz ediyor. Neden bu kız da diğer öğrenciler gibi akşamdan kalma bir halde yatakhanesinde değil? Hangi cehennemde o?

Yine de kütüphane yığınlarına doğru yürüyorum ve üst kattaki balkonun etrafında dönüyorum. Belki bir yerlerde saklanıyordur diye.

Ama saklanmadığını biliyorum. Burada olsaydı bilirdim.

Hissederdim. Stone'u aradım.

"Şansın yaver gitti mi?"

"Hayır, sanırım sen de bulamadın." "Kütüphane boş."

"Oda arkadaşını buldum." "Ve

..."

"Nereye gittiğini bilmiyor. Bildiği kadarıyla Rhi'nin bu gece onların odasında kalacağını söyledi."

"Sence o..."

"Bütün eşyaları hâlâ odasında."

"Ama domuz yok," diye belirtiyorum. O domuz, Rhi kaçarsa yanına alacağını düşündüğüm tek şey. Buraya neredeyse hiçbir şey getirmemişti. Giderken de bir şey alacağından şüpheliyim. "Arkadaşına onu aramasını söyle."

"Aradım bile, hâlâ telesekretere düşüyor."

"Lanet olsun Stone," diye çıkışıyorum, "sırta kadem basmış olamaz!"

"Sakin ol dostum," diyor Stone, nasıl sakın olabildiğine dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen. Renzo Barone. Ölmüş sayılır. Hiç şansı yok. Neden daha dikkatli olmadık ki? Neden onu korumadık?

Çünkü Marcus Lowsky'nin böyle bir hamle yapacağını hiç beklemiyordum. Lanet olası aptal.

"Birkaç arkadaşı daha var. Şimdi oraya gidiyorum." "Acele et lan!"

Telefonu kapattım.

Belki de Stone haklıydı. Belki de doğruca York'a gitmeliydik. Şimdiye kadar tüm fakülte onu arıyor olabilirdi. Çok geç olmadığına karar verdim.

Kütüphaneden ayrılıp koridor boyunca koştum. ve yukarı ve MERDİVEN Başlık doğru ve müdürün Dörtte bir. Cep telefonum çaldığında kapısına bir adım mesafedeydim.

Açtım.

"Evet?" diye bağırdım.

"Bingo," diyor Stone sonda. "Bu da ne-"

"Domuzu buldum. Onu izleyen öğrenci, başka bir öğrenciyle şehre gittiğini söyledi. Arkadaşı kampüs otobüsünü yakaladıklarını söylüyor. Şansımız varsa önlerini kesebiliriz. Hâlâ otobüsteyken onları yakalarız."

"Güzel," diyorum. "O zaman gidelim."

Benimkine ulaştığımda arkadaşım bisikletiyle beni bekliyor.

"Otobüsün gittiği güzergâhı biliyor musun?" Bisikletime atlayıp motoru çalıştırarak ona soruyorum.

"Ana yol," diye cevap veriyor ve akademi arazisinden çıkıp köy yollarına doğru uçuyoruz.

En son bu yolu - akademiden şehre - bisikletimin arkasındaki kızla, kolları belime dolanmış, kalçaları benimkilerle aynı hizadayken sürdürdüğümü düşünmemeye çalışıyorum. Onun diğer insanlardan ne kadar farklı olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Benden uzaklaşmıyor, geri adım atmıyor. Hayır, aksine o da bana çekiliyor, tıpkı benim ona çekildiğim gibi.

Bu aptalca. Herkes gibi o da bana karşı temkinli olmalı. Benim ne olduğumu biliyor. Ne yaptığımı. Beni öldürürken gördü.

Bana olan tepkisi gerçek mi? Yoksa kontrolü dışında bir şey mi? Farkında olmadığı bir şey mi? İstese bile durduramayacağı bir şey mi?

Önümdeki yola odaklanıyorum. Denizden gelen sis buraya kadar gelmemiş ve gece berrak, yıldızlar gökyüzüne kuşlar için pilav gibi dağılmış ve ay neredeyse hiç yok, sadece gümüş bir kayma. Ama farlarımın ışıkları yolu hayalet gibi bir beyazla yıkamaya yetiyor.

Yollarda çok hızlı ilerliyoruz, virajlarda savruluyor ve çitlere doğru sapıyoruz; gidonu kavırıyor ve dosdoğru önüme bakıyorum. Nerede bu otobüs? Hangi cehennemde bu otobüs?

Yol daha sağlam hale geliyor. Genişliyor. Diğer trafikle karşılaşıyoruz. Başka bir bisiklet. İki araba. Şehrin dış mahallelerindeki ilk evler beliriyor. Sonra daha fazlası. Gittikçe yoğunlaşıyor, düzgün sıralar oluşturacak şekilde diziliyorlar. Finans bölgesinin kulelerini, rıhtımdaki vinçleri, Konsey binasının büyük kubbesini görüyorum.

Saatin geç olmasına rağmen trafik yoğun. Cumartesi gecesi. Yol taksiler ve tramvaylarla dolu. Görünürde bir tane bile otobüs yok.

Şimdiye kadar yakalamış olmalıydık. Sağ salim arkama tünemiş olmalıydı. Sıcak vücudu benimkine yapışmış. Onun o tuhaf kokusu duyularımı dolduruyor.

Stone'a doğru bakıyorum ve eldivenli eliyle yolun aşağısını işaret ediyor. Uzakta, iki kamyonun arasına sıkışmış, göstergesi yanıp sönen bir kampüs otobüsü var; yan tarafında akademinin adı lanet bir neon reklam gibi boyanmış. Daha ihtiyatlı olmalıydı. Şehirdeki her serseriye bir otobüs dolusu masumun geldiğini duyurmamalı.

Ona başımla selam veriyorum ve trafiği hızla geçiyoruz, araya girip çıkıyoruz ve otobüsün iki yanına yanaşıyoruz. Otobüsün yan tarafına vurarak şoförün dikkatini çekiyorum.

Kornaya basıyor ama ben dönüp ona ters ters bakınca koltuğuna yaslanıyor. Benim kim olduğumu biliyor.

Ona kenara çekmesini işaret ediyorum ve Stone ile ben de onu takip ederek otobüsün önüne park ediyoruz.

Sonra birlikte kapıya doğru yürüdük. Kapılar bizim için açıldı.

"Sorun ne?" diye başlıyor şoför endişeyle.

Cevap verme zahmetine girmiyorum, içeriye tırmanıyorum, bakışlarım koltuk sıraları boyunca sallanıyor ve orada tüneyen öğrenciler

ağızları açık. Çok fazla yok. Dört ya da beş.

Onlara bakıyorum. Onlar da bana bakıyor, koltuklarında kayıyorlar. "O burada değil!" Stone mırıldanıyor.

"Rhi," diye bağıyorum, yanılıyor olma ihtimalini umarak. Yanıldığımı. Orada, tam önümdeki koltukta oturuyor. Güvende. "Rhi Blackwaters."

Kimse cevap vermiyor ve kan kulak zarlarıma çarpıyor.

Güm. Güm. Güm.

"Aranızda Rhianna Blackwaters'ın nerede olduğunu bilen var mı?" Stone homurdanıyor.

Öğrenciler sanki bu şimdiye kadar kendilerine sorulan en zor soruymuş gibi birbirlerine bakıyorlar.

"Peki, biliyor musunuz, bilmiyor musunuz?" Bir kızın koltuğunda sıçramasına neden olacak şekilde havlıyorum.

"Domuz Kız?" diye soruyor yüzünden çok sivilceleri olan bir çocuk, kaşları çatılıyor.

Stone yine hırılıyor. "Ona böyle mi diyorsun?"

Çocuk yutkunur ve bu soruya cevap vermemeye karar verir. "İlk durakta indi."

Dönüyorum ve şoföre doğru yürüyorum. "Nerede indi?"

"Şehir merkezinde."

Stone'a bakıyorum.

Onun orada ne işi var?

Rmerhaba

"BURANIN ŞEHRİN BOKTAN KISMI OLDUĞUNU VARSAYIYORUM," diyorum kazağımın kapüşonunu çekiştirerek. Havada bir ısırık var ve yıkık dökük görünümlü binaların etrafında bir deniz sisi asılı duruyor.

"Evet, sanırım öyle," diyor Andrew, etrafına bakarak. "Neden? Senin standartlarına uygun değil mi?" diye soruyor, biraz savunmacı bir mizahla.

"Hayır, yaşadığım bazı yerleri görmeliydin. O kasabaların bazısına kıyasla burası cennet gibi," diyorum gülümseyerek. Gerçi, dürüst olmam gerekirse, o yerler yıkık dökük olabilir, paradan ve zevkten yoksun olabilirler, ama üzerlerinde bu tehdit havası yoktu. Kötü aydınlatılmış ara sokakları ve uzaktaki makinelerin ürkütücü gıcirtısı olan bu yerin aksine. "Bilardo salonu ne kadar uzakta?"

Andrew sorumu duymazdan gelerek bakışlarını sallamaya devam ediyor. "Kayıp mı olduk?" Alay ediyorum. "Senin müdavim olduğumu sanıyordum."

"Ne?" diye tersliyor.

"Sıradan biri olduğumu sanıyordum," diye tekrarlıyorum. "Kayıp mı olduk?"

"Hayır, yani, evet, ben müdavimim. Hemen şu köşede."

"Orada mı?" Çıkmaz sokak gibi görünen bir yeri işaret ederken kaşlarımı çatıyorum. "Girişi göremiyorum Andrew. Doğru anladığınızdan emin misiniz? Belki de adımlarımızı geri izlemeliyiz ya da birine sormalıyız ya da-"

"Hemen şurada," diyor ve beni karanlık sokağa doğru itiyor.

"Andrew?" "Andrew?" diyorum.

Bu hiç hoşuma gitmiyor. Büyüm parmaklarımda karıncalanıyor. Birdenbire bundan hiç hoşlanmadım.

Güvenilmez olduğunu çoktan kanıtlamış bir adamla ıssız, karanlık bir sokakta ne işim var?

"Beni korkutuyorsun Andrew," diyorum ellerimi kaldırarak.

Andrew başını sallıyor ve birden onun da benim kadar tedirgin olduğunu görüyorum; yüzünün rengi solmuş.

"Korkman gereken o değil, küçük fare," diyor arkamdan uğursuz bir ses.

Yerimden sıçradım.

Andrew uzaklaşıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Andrew, "Gerçekten özür dilerim Rhi, başka seçeneğim yoktu."

"Ahh şuna bak. Özür diliyor," diyor ses, şimdi alaycılıkla damlıyor. "Defol git çocuk, ben ..."

Arkamda duran adam her kimse, tehdidini bitirmesine gerek yok. Andrew topuklarının üzerinde dönüyor ve koşarak uzaklaşıyor, kısa süre sonra gölgelerin ve dönen deniz sisinin içinde kayboluyor, ayak sesleri kaldırımında kayboluyor.

Arkamı dönüyorum.

Arkamdaki adam gölgelere gömülmüştü ama uzun boylu ve geniş olduğunu görebiliyordum. Kolaylıkla benim iki katım.

"Kimsin sen?" Garip bir sakinlikle sordum. "Ve ne istiyorsun?"

Adam kıkırdıyor ve üstündeki titrek lambanın ışığına doğru adım atıyor. "Bilmiyor musun?"

Derin sesinin gösterdiğinden daha genç. Belki yirmili yaşlarının ortalarında. Saçları simsiyah, yüzünden geriye doğru taranmış ve teni zeytin renginde. Yüzünde birkaç yara izi var; biri yanağını boydan boya geçiyor, diğeri kaşını ikiye ayırıyor.

Boynunda ağır gümüş bir zincir var ve zincirin altından ellerinin derisine kazınmış çok sayıda dövme çıkıyor

ve kolları. Kulaklarının lobları boyunca bir sıra halinde çemberler sarkıyor ve parmakları ağır gümüş yüzüklerle kaplı.

"Marcus Lowsky," diyorum ve adam başını sallayıp kıkırdıyor.

"Hayır, küçük fare. O değil. Tekrar tahmin etmek ister misin?" "Hayır, istemem."

"Yazık." Bir adım öne çıkıyor, bakışları bedenimde geziniyor, dili alt dudağının kenarında kayıyor. "Oyun oynamayı severim. Senin de sevdiğini umuyordum."

"Kimsin sen?" Geriye doğru kararlı bir adım atarak tekrarlıyorum. "Ve ne istiyorsun?"

Gözlerimin ucuyla etrafımı değerlendiriyorum. Bulduğum yol çıkmaz sokak; önümdeki adam çıkışımı engelliyor. Gerçi bu sokakta iki kapı var, yolun iki yanında birer tane. Eğer onu patlatabilirsem, belki de kaçmak için yeterli zamanım olur. Ama geldiğim yoldan mı kaçsam daha iyi, yoksa o kapılardan birini mi tercih etsem?

"Ahhh kaçacaksın," diyor adam başını iki yana eğerek, dudaklarında heyecanlı bir gülümseme. "Kaçmalarına bayılıyorum. İşleri çok daha ilginç hale getiriyor."

"Kim olduğunuzu bilmiyorum ama sizinle herhangi bir oyun oynamakla ilgilenmiyorum. Arkadaşlarım her an burada olabilir ve-"

"Rhianna Blackwaters," diyor adam bir adım daha öne çıkarak, "bir süredir seni izliyorum. Hiç arkadaşın varmış gibi davranmayalım. Seni az önce bana teslim eden kişiyi saymazsak tabii."

"Beni mi izliyordun?"

Bir adım daha yaklaşıyor, böylece aramızda sadece bir adım var.

"Seni izliyordum," diyor, başını önce bir yana, sonra diğer yana eğerek, "sana hediyeler gönderiyordum."

"Hediyeler mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hediyelerimi beğenmedin mi, küçük fare?" Suratını asmış gibi yapıyor. "Ben de onlar için çok düşündüm. Domuzları ne kadar sevdiğini biliyorum, o yüzden..." Bana genişçe sırtıyor ve ağzının uzak girintilerinde altın bir diş parlıyor.

"O sendin," diye fısıldıyorum, korku yavaşça omurgamdan aşağı kayıyor. Jambon, domuz paçası. Winnie haklıydı. Okuldaki hiç kimse değildi. Bu adamdı.

Ben ona bakarken, bir elini kot pantolonunun cebine daldırıyor ve bir nesne çıkarıyor. Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Sonra lamba ışığı onu yakalıyor ve bir bıçak gümüş renginde parlıyor. Benim bıçağım.

"Gecenin Kurtları için çalışıyorsun, Marcus Lowsky için."

"Ben Gecenin Kurtları'yım." Bana doğru bir adım daha atıyor, bıçağı parmaklarının arasında döndürüyor ve olduğum yerde donup kaldığımı, sözlerinin ben farkına bile varmadan etrafıma bir büyü ördüğünü ve şimdi burada tutulduğumu, hareket edemediğimi, kaçamadığımı, savaşamadığımı fark ediyorum. "Ben onların bıçağıyım, geceyi keserim, sessiz ve ölümcül. Ben onların ölüm meleğiym, intikamlarını hızlıca ve ... şey..." diye kıkırdıyor, tırnağını bıçağa vurarak, "bazen o kadar da hızlı değil. Bazen acele etmemeyi severim."

Dilini alt dudağında ikinci kez gezdiriyor, sanki benimle alay ediyormuş gibi yavaşça ve olduğum yerde donup kalsam da midemdeki kancanın beni çektiğini hissediyorum.

Adam kaşlarını çatıyor.

"Lowsky senin ölmeni istiyor, küçük fare."

"Biliyorum," diyorum.

"Küçük kardeşini öldürdüğünü söylüyor." Bakışları üzerimde geziniyor ve alay ediyor. "Senin gibi cılız bir şey için bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum."

"Belki de görüldüğümünden daha güçlüyümdür," diye tıslıyorum ona, beni sarmaladığı bu büyüünün sınırlarına karşı mücadele ediyorum.

Tekrar kaşlarını çatıyor ve boştaki elini yumruk yaparak bağları sıkılaştırıyor. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Güçlü ve sağlam.

"Şimdi öyle misin?" diyor. "O zaman oynamak istiyor musun, küçük fare?"

Benimle oynuyor. Beni yakaladığını sanıyor ve avını yakalamış bir kedi gibi kaçmama izin veriyor, sonra da kuyruğuma basıyor.

Ama yeterince oyun oynadım. Bu dönem yaşadığım onca saçmalığa, karanlık bir sokaktaki bir psikopatın oyuncağı olmak için katlanmadım.

Hayatta olmaz.

Gözlerimi kapatıyorum, bir nefes alıyorum ve tüm gücümle odaklanarak, sahip olduğum her şeyle onun büyüsunü patlatıyorum.

Bunun gücü bizi ayırıyor, ikimiz de geriye doğru tökezliyoruz.

Eğer güç gösterimden şok olduysa, herhangi bir şekilde etkilendiyse, bunu yüzünde göstermiyor. Aksine psikopat heyecanlı görünüyor, sanki tam da beklediği şey buymuş gibi.

"Ahhh, kahretsin, küçük fare, belki de sende daha fazlası vardır. Ve bunu benim için kolaylaştırmayacak mısın?" Sırıttı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Hadi o zaman küçük fare, bakalım sende daha neler varmış."

Onun güçlü bağlarını kırmak için büyümün önemli bir kısmını kullanmam gerekti ve şimdi ciddi şekilde tükenmiş durumdayım; bacaklarım jöle gibi hissediyor ve dün geceki saldırıdan dolayı başım yine zonkluyor.

Ama pes etmiyorum. Savaşmadan pes etmeyeceğim. Teyzem beni güvende tutmak için tüm hayatını verdi. Bir insanın katlanabileceğinden çok daha fazla acıya katlandı.

Şimdi bu adama boyun eğerek onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Andrew'a güvenmekle yaptığım aptallığın çöküşüm olmasına izin vermeyeceğim.

Hayır. Olmaz.

Hayatta olmaz.

Vücudumun derinliklerine iniyor, her sınırdan ve her hücreden toplayabildiğim tüm enerjiyi çağırıyorum. Tüm gücümle dışarı çekiyorum, karşımdaki adama doğru gönderirken acıyla kükrüyorum.

Gözleri şoktan büyüyor ama bu uzun sürmüyor. Saldırının bir kısmından kaçmayı başardı, büyülerimden bazıları omzuna sertçe çarptı ve tıslamasına neden oldu. Gözleri ve yüzü kararıyor ve misilleme olarak bana doğru bir yaylım ateşi gönderiyor.

Kollarımı yüzümün önünde tutarak ve kendimi koruyarak bazılarını engelliyorum. Büyüsü sekip koluma saplanıyor ve etim yanarken çığlık atıyorum.

"Görünüşe göre sende tahmin ettiğimden daha fazlası varmış," diye alay ettiğini duyuyorum dönen sisin içinden. "Belki de Marcus senin ölmeni isteyecek kadar aptaldır. Belki de onun yerine senden faydalanabilir."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum!" Kollarım iki yanıma düşüyor, gevşek bir şekilde sarkıyor. Bacaklarım titriyor. Yere yığılmak, bir topun içine kıvrılmak ve uyumak istiyorum.

"O halde dövüşmene gerek yok," diye fısıldıyor, sözleri havada yüzüyor ve etrafımda kıvrılıyor gibi görünüyor. "Çabucak **h a l l e d e b i l i r i m** . Bıçakla. Hiçbir şey hissetmezsin."

Gözlerim kapanıyor. Sözleri bir ninni gibi, yatıştırıcı ve baştan çıkarıcı, beni uyutuyor.

Gözlerimi açmak için çabalıyorum ve onun bana doğru yürüdüğünü, aramızdaki boşluğu kapattığını görüyorum.

Parmaklarımı kaldırıyorum, sahip olduğum her şeyle büyüü bedenimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Havaya birkaç kıvılcım saçılıyor, tıslıyor, köpürüyor ve ayaklarının dibinde ölüyor.

Hâlâ yaklaşıyor ve bu sefer büyüünün soğuk dokunaçlarının bedenimin etrafında kıvrıldığını hissediyorum. Yüzüme bakıyor, gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı doğru zorlanıyor.

"İyi mücadele ettin küçük fare," diyor sırtarak. "Şimdi yalvarmak, hayatın için yalvarmak ister misin? Yalvarmalarına her zaman bayılırım."

"Siktir git," diye mırıldanıyorum, bedenim o kadar bitkin ki dik durmakta zorlanıyorum.

İşaret parmağını çenemin altına geçiriyor, yüzüğünün metali tenime soğuk geliyor.

"Bu hiç hoş değil, değil mi? Ben de sana iyi davranacağıma söz veriyordum. Bunu acısız yapmak için. Fikrimi değiştirebilirim."

Başparmağını çenemin hizasında gezdiriyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor. Bir gözü daha yeşil, diğeri daha kahverengi. Onun gözlerinin içine bakıyorum ve düşüyormuşum gibi hissediyorum. Karnımdaki o kanca beni yere bağlayan tek şey.

Gözbebeklerinin genişleyerek sayısız rengi yutmasını izliyorum.

Ölmek istemiyorum. Bu şekilde ölmek istemiyorum. Ama bedenimin verecek bir şeyi kalmadı. Açıklıkta diz çökmüş, silahını şakağına dayamış siyahlı adamı hatırlıyorum. Ölümüne hazır bir şekilde gözlerini kapatışını, onun gelişini kabullenişini. Gözlerini nasıl kapattığını hatırlıyorum.

Ne yaptığının farkına bile varamadan, düşünecek zamanım olmadan bıçak elimden uçup gitmişti.

Tek bildiğim onu kurtarmam gerektiği idi. Ölmesine izin veremezdim.

Beni kurtaracak kimse olmayacak. Bir zamanlar vardı. Ama o artık yok. Beni yapayalnız bıraktı.

Acaba onu tekrar görebilecek miyim? Beni bekliyor olacak mı?

Siyahlı adamın yaptığı gibi gözlerimi kapatıyorum, darbeyi bekliyorum. Bıçağımı bekliyorum.

"Bu mümkün değil," diyor beni öldürecek olan adam. Ve sonra sihir bedenimle çarpışıyor.

Rmerhaba

Geriye doğru savrulup sırt üstü yere düştüğümde homurdanıyorum.

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Bir an nefes alamıyorum. Sonra oksijen ciğerlerime doluyor, kalbim göğsümde atıyor. Hâlâ hayattayım.

Üstümdeki havada büyü gürliyor, parlak kıvılcımları karanlığa çarpıyor. Neler olup bittiğini görmek için başımı kaldırmaya çalışıyorum ama acı çok büyük ve başım sert kaldırıma düşerken haykırıyorum.

"Rhi!" Gözlerimi kırıştıtararak açıyorum ve Stone'un endişeli yüzüne bakıyorum. Başını çeviriyor. "O burada. Yaralı ama hayatta."

Botlar yerde gümbürdüyor. Binalara daha fazla büyü çarpıyor. Erkek sesleri gürültünün üzerinde bağırıyor ama kelimeleri çıkaramıyorum.

Stone eğiliyor, sonra elini kaldırıp havada kükreyen bir ateş akımı gönderiyor, sıcaklığı tenime vuruyor.

Sonra başladığı kadar hızlı bir şekilde duruyor. Sokak aniden sessizleşiyor.

"Azlan!" Stone tökezleyerek ayağa kalkıp bağırıyor. "Azlan." Ellerini havaya kaldırmış, saldırmaya hazır.

"Buradayım," diye gürlüyor bir ses ve ardından siyahlar içindeki adam bo ucu dumanın arasından  ne doğru adım atıyor.

"Barone?"

"Gitti."

"Lanet olsun." Stone arkadaşına doğru adım atar, avuçlarını omuzlarına dayar. " yi misin?"

Siyahlı adam onu silkeliyor. " yyim. Kız mı?"

Stone bana bakıyor, k   msemi yüzüne yayılıyor. "Ya ayacak."

Bu adam içinde siyah y r r do ruBen, çömelme a a ı ve kolunu omzumun altından geçirerek oturmama yardım ediyor.

"Rhi," diyor usulca. "Yaralandın mı?"

"Ben... Bilmiyorum."

Bakışları yüzümde ve vücudumda geziniyor, sanki bir yaralanma belirtisi arıyormu  gibi.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Her şeyi berbat etti, olan bu," diye tersliyor Stone. Ellerini kalçalarına dayamı , omuzları inip kalkıyor. "Ona söyledim, ona defalarca söyledim. Akademide kal."

"Stone," diye uyarıyor siyah  adam.

"Arkadaşım Andrew'la birlikteydim."

"Arkada ın mı? O  imdi nerede?"

Başımı sallıyorum. "Beni burada bıraktı. Bu... bu bir tuzaktı."

"Andrew mu? Andrew kim?" diye soruyor siyah  adam.

"Andrew Playford."

"O kişiyi tanıyorum," der Stone karanlık bir sesle.

" sim benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diyor siyah  adam. "Aradaki bağlantı ne?"

"Bilmiyorum." Hayal kırıklı ıyla ba ını sallıyor, sonra bana ters ters bakıyor. "Ne yaptığını sanıyordun sen? Kamp sten ayrıldığını mı? Lanet  ehrin bu kısmında dola tı ını mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, sözleri kafama acı veren bir yayl m ateşi gibi iniyor. "Stone," diye h rlıyor siyah  adam.

"O bir yük," diye mırıldanıyor, şimdi volta atıyor,   kesi vücudundan dalga dalga yayılıyor. "Yapacaktı... Çok yakındı-"

"Stone, biliyorum."

Profesör arkadaşına ters ters bakıyor, sonra ikimizi geride bırakarak dumanın içinde kayboluyor.

Kendimi siyahlı adamdan uzaklaştırıp yan tarafıma dönüyorum. Vücudum titriyor, midem bulanıyor.

"Ben iyiyim," diyorum, vücudumu saran acıya karşı dişlerimi sıkarak, her parçam acı içinde.

"İyi değilsin," diyor siyahlı adam, avucunu sırtımın küçük kısmına dayayarak. Dokunuşundan yayılan sıcaklık vücudumda yüzüyor ve beni rahatlatarak inletiyor. "Büyü rezervlerin neredeyse tükendi ve senin..." Çirkin bir açıyla bükülmüş sağ bacağıma bakıyorum. Öğürüyorum.

"Düzeltebilir misin?" Sesim titreyerek soruyorum.

"Evet," diyor, "eğer kalıcı bir topallık yaşamak istemiyorsan. Profesyonelce yapılması gerekiyor. Seni hastaneye götüreceğim."

İnledim. "Hastaneye gidecek param yok."

Siyahlı adam aldımıyor, yaralı bacağıma sarsmamaya dikkat ederek beni olabildiğince nazikçe kollarına alıyor. Zahmet etmesine gerek yoktu. Kucaklamasında bir şey var, sıcaklığı, gücünün sağlam koruyucu duvarı, acının sızıp gitmesini sağlıyor. Onun karşısında eriyorum, gözlerim her zamankinden daha ağır, başım omzuna düşüyor.

"Artık güvendesin, Rhianna."

"Kimdi o?"

"Önemli değil," diye fısıldıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, sıcak ağzını ağzımda hissediyorum, beni anlamadığım bir şefkatle öptüğünü hissediyorum, dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissediyorum, dilinin ağzımda gezindiğini hissediyorum, onu tadıyorum, gittikçe daha da içine batıyorum.

Beni şehirde nasıl gezdirdiğini BILMIYORUM çünkü gözlerimi tekrar açtığımda bir şiltenin üzerinde, parlak güneşin altında yatıyordum.

Bir kliniğin ışıkları, burnumda güçlü antiseptik kokusu ve siyahlı adamın eli elimde.

Öne doğru uzanıp yüzümdeki bir tutam saçı okşuyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Hâlâ yorgunum," diye mırıldanıyorum, bir esnemeyi bastırarak. Vücudumda acı belirtisi arıyorum ama her şey uyuşmuş ve mutlu hissettiriyor. Uyuşuk ve mutlu ve sihirle uğulduyor. "Benim sihrim," diyorum şaşkınlıkla. "O... o geri döndü."

Daha önce sihrimi hiç bu kadar zorlamamıştım, hiç son zerresine kadar kullanmamıştım, ama büyük bir kısmını kullandığımda, yenilenmesi hep günler ve biraz uyku almıştı. Bu nasıl mümkün olabilir?

Siyahlı adam başını sallıyor. "Doktor bacağını düzeltmek için yakında burada olur. Kötü kırılmış Rhi, ama yeni gibi olacağını söylediler."

Bacağıma bakıyorum, anında irkiliyorum ve bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Gözlerim onun yüzüne takılıyor. Bitkin görünüyor. Yanağında is izleri ve alnında bir kesik var.

"Yüzün," diyorum.

Boştaki elini kaldırıyor, yarığa dokunuyor ve parmaklarındaki kana bakıyor. "Ahhh evet," diye mırıldanıyor.

"Düzeltilmen gerekmez mi?" Ona gülümsüyorum. "Bu basit bir büyü, biliyorsun."

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Ben de büyü konusunda oldukça tükenmiş durumdayım," diye itiraf ediyor.

"Öyle mi?" Şaşırarak söylüyorum. "Peki o zaman, izin ver. Ne de olsa sana borçluyum."

Elimi kaldırıyorum ve o da kendi eliyle tutuyor.

"Enerjini saklamalısın," diye sırtıyor, "ayrıca yüzümde yara izi kalmamasını tercih ederim."

"Aslında akademide bazı şeyler öğrendim," diyorum kaşlarımı hızla çatarak. "O adamın yüzü yara izleriyle kaplıydı. Neden, yapabilecekken-"

"Sanırım onları bir onur nişanı olarak takıyor," diyor siyahlı adam, dudakları tiksintiyle kıvrılıyor.

"Kimdi o?" Tekrar soruyorum. "Gerçekten bilmiyor musun?"

"Tahmin edebilirim. Bıçağım ondaydı. Gecenin Kurtları'na ait, değil mi? Marcos Lowsky için çalışıyor."

"Evet, onun suikastçısı." Elimi sıktı. "Onun yolundan geçip de hikayeyi anlatacak kadar yaşayan çok az insan vardır."

"Sen olmasaydın yaşayamazdım," diye bakışlarını tutuyorum, elim hâlâ onunkinde sıcak, "sen olmasaydın yaşayamazdım."

"Ve Stone," diye düzeltiyor.

İkinci kez kaşlarımı çatıyorum. Şu anda Stone hakkında düşünmek istemiyorum. Stone ve onun sert sözleri. Zihnime zorla girmeye çalışan Stone'u.

"Nasıl bildin? Beni nasıl buldun?"

"Bugün erken saatlerde Barone'un bisikletini gördüm. Şehirde olduğunu biliyordum. O olduğuna dair şüphelerim vardı."

"Beni arıyor."

"Evet. Burada olduğumu bildiği halde genellikle şehre gelme riskini almaz."

Siyahlı adamın gözleri karardı.

"İkinizin bir geçmişi var."

"Öyle de denebilir."

"O öldü mü?" Siyahlı adamın gözlerinin içine bakarak soruyorum. Onu daha önce de öldürürken görmüştüm.

"Hayır." Başını sallıyor. "Üzgünüm, Rhi. Kaçtı." "Üzülmene gerek yok-"

"Geri dönecek," diyor, çenesi geriliyor.

Bir an için bu sözleri düşünüyorum. Bunca zamandır bu bedel başımın üzerindeydi. Orada asılı duruyordu. Ama benim için kimin geleceğini, nasıl saldıracaklarını hiç bilmiyordum. Artık bir ismim ve yüzüm var. Nedense bu beni daha az korkutuyor.

"İyi," diyorum kararlı bir şekilde, "çünkü bıçağımı geri istiyorum."

Siyahlı adam cevap vermek için ağzını açıyor, ama yatağımın etrafına çekilmiş perde tıkırdıyor ve sonra geri sallanıyor. Genç bir doktor içeri giriyor, arkasından bir hemşire geliyor.

"Azlan, konuşabilir miyiz lütfen?" diyor doktor, sarışın başını perdedeki boşluğa doğru uzatarak. Güzel bir kadın, uzun sarı saçları topuz yapılmış, gözleri parlak yeşil.

Ve onun adını biliyor.

Azlan.

Bu muydu? Onun adı mı?

Azlan. Bu isim kulaklarımda uğulduyor. "Bu gerekli mi Lucinda?"

"Evet," diyor, gözleri beni huzursuz edecek şekilde birleşiyor, derim diken diken oluyor ve boğazımda safra düğümleniyor.

Onun sadece adını bilmiyorum. Onu tanıyorum.

Siyahlı adam ayağa kalkıyor, başımın tepesini öpmek için öne doğru eğiliyor. Dudaklarının baskısı kısa, ancak bir saniye sürüyor ama yine de midemde keleklerin uçuşmasına neden oluyor. Ki bu aptalca. Gerçekten aptalca. Sadece babacan bir ilgi gösteriyor. Başka bir şey göstermiyor.

Ve o öpücüğe gelince... öpücük mü? Beni öptü mü? Yoksa rüya mı görüyordum?

Eli benimkinden kayıyor ve kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde sallanan doktorun peşinden kayboluyor.

Boğazımdan bir hırıltı kopuyor ve kaldırımda vücuduma çarpan tüm acılar tekrar içime çöküyor.

Yatakta kıvranıyorum, karnımı tutuyorum, gözlerim acıya karşı kapanıyor.

Serin bir el alnıma dayanıyor ve bir ses havada süzülüyor. "Neyin var?"

"Hayır!" Nefes nefese kaldım,

"Hayır, lütfen." "Neren ağrıyor?"

"Karnım!" Hemşireye bakmak için gözlerimi zorla açarak haykırıyorum.

Bana şefkatle bakıyor. "Karnın mı?"

Boynumdan aşağı ter akıyor, inleyerek dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum ona. "Acıyor."

Daha önce hiç olmadığı kadar acıyor.

daha önce hiç yaşamamıştı.

"Tanrım!" dedi, elleri ağzına gitti, "söylemedi... fark etmedik... ama büyü aktarımıyla... Tanrım, şu anda sizi bu şekilde ayırmamalıydık. Hemen gidip onu getireceğim," diyor kolumu okşayarak, "sorun değil, gidip eşini getireceğim."

Elini tutuyorum, yüzü gözyaşlarımdan arasında yüzüyor.

"Eşim mi?" Mırıldanıyorum, sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor.

"Evet, sorun değil, gidip kader arkadaşını hemen buraya getireceğim. Seni asla ayırmamalıydık."

Parmaklarını serbest bırakıyorum ve o da kolunu çekerek perdelerin arasından kaçıyor.

Bu Kanca içinde benim mide bükülmüş derin ve
acımasız olarak sanki içimi kazımaya çalışıyormuş
gibi.

Acıdan nefes nefese kalıyorum.

Sözlerini anlamlandırmaya çalışıyorum.

Dünya tehlikeli bir şekilde kontrolden çıkıyor, bilinçsizlik beni ele geçirmek için yalvarıyor.

Ve sonra o yine orada. Siyahlar içindeki adam.

Elini omzuma koyuyor ve her şey eriyip gidiyor. Tüm o acı yok oluyor.

Bu sihirden de öte. Ne

oluyor be?

Ona ters ters bakıyorum, gözyaşlarım
yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Kader
arkadaşı mı?" Kekeliyorum.

Tsiyahlı adam

Sanki bir hayalet görmüş gibi bana bakıyor, yüzü ölümcül derecede solgun, gözyaşları yanaklarından süzülüyor, koyu renk saçları şakaklarında nemli.

Kelimeler yine dudaklarından dökülüyor. Yarı soru. Yarı suçlama.

"Kader arkadaşı mı?"

Gözlerimi kapatıyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Midemdeki çengel titriyor. Onun büyüğü benimkine karşı titriyor.

Kader arkadaşı.

Belki de evinin o barakasinda onun kokusunu aldığım ilk anda anlamıştım bunu. Ya da belki de onu ilk kez gördüğümde. İçimin derinliklerindeki o çekimi ilk kez hissettiğimde. Daha önce hiç hissetmediğim. Bir daha asla hissetmeyeceğim bir şey.

"Doğru mu?" diye sordu ben bir şey söylemeyince. Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi açıyorum.

Bakışları benimkilerle birleştiğinde gözlerinin koyu renk gözbebekleri parlıyor.

"Evet," diyorum. "Evet, bu doğru."

Yatakta ayaklarını sürüyerek yürüyor ve üzüntüyle avucumu omzundan çekiyorum.

"Nereden biliyorsun?"

Bu soruyu sormanın ona acı verdiğini söyleyebilirim. Cehaleti onu rahatsız ediyor. Gururlu küçük bir şey.

Elimi karnımın üzerine koyuyorum. "Karnımda."

Başını sallayarak alay ediyor. "İçgüdülerin sana bunu söylüyor."

"Hayır, söylediğim bu değil. Midemin çukurunda bir his var, beni sürekli sana doğru çekiyor, ne zaman ayrı kalsak beni zorluyor."

Yüzünde kalan azıcık kan da gözlerimin önünde akıp gidiyor.

"Sen de mi hissediyorsun?" Cevabı yüzünün her yerinde yazılı olmasına rağmen ona soruyorum.

"Ne zamandır biliyorsun?" Fısıldarken sesi titriyor.

Cevap vermiyorum.

"Bildiğim kadarıyla..." diyor, yüz hatlarında anlayış belirdikçe kelimeleri dağılıyor. Kaşlarını çatıyor. "Ama sen hiçbir şey söylemedin."

"Sen de söylemedin."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamadım." "Ve bunu bilmiyordum."

"Yani sadece ne düşündün? Görmezden geldiğimi mi?"

"Ne düşüneceğimi bilemedim, Rhianna. Bu beni çok şaşırttı. Kader arkadaşları nadirdir. Ve sen benden daha gençsin. Bunun gerçek olup olmadığını bilmiyordum."

"Ya da," diyor bakışlarını tutarak, "onun ben olmamı istemedin. Kaderindeki eşin olmamı istemedin."

Utanç bedenimden taşıyor ve midemdeki o çengel ağrıyor.

"O zaman seni tanı mıyordum," diye fısıldıyorum.

"Beni hâlâ tanı mıyorsun." Yatağın üzerinde öne doğru eğiliyor. "Bana adını bile söylemedin."

"Azlan," diyorum ona. "Benim adım Azlan."

"Biliyorum," diyor gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, "çünkü diğer kadının sana öyle dediğini duydum." Elimini yüzüne doğru kaldırıyorum ama o elimi savuşturuyor. "Yapma. Dokunma bana."

Elimi ondan çekemiyorum, bu yüzden elim aramızda havada asılı kalıyor.

"Lütfen git buradan," diye fısıldıyor.

"Yapamam," diyorum kararlılıkla.

"Neden? Beni daha önce de terk ettin. Beni defalarca terk ettin."

"Acı çok fazla olur." Başımı eğip tekrar onun bakışlarını buluyorum. "Senin için."

Vücudu kıpırdamıyor.

"Ne yaptın sen?"

Tereddüt ediyorum. Bunu neden yaptığımı hâlâ bilmiyorum. Kollarımda zayıflıyor, zayıflıyor, gittikçe zayıflıyordu, büyüsü o kadar azalmıştı ki onu bulamıyordum. Ve o anda korkunun soğuk parmakları boğazımı daha önce hiç olmadığı bir şekilde kavradı. Onca zaman ölümle korkusuzca yüzleşmişim. Hiç korkmamıştım. Asla korkmamıştım. Hiçbir zaman kaybedecek bir şeyim olmamıştı.

Yine de onu kaybetme fikri, kollarımda sürüklenip gitmesini izlemek beni dehşetle felç etmişti.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Lanet olası sonuçlara lanet olsun.

"Sana gücümü verdim."

Alını kırıştı. "Bu ne anlama geliyor? Bana sihrini verdin de ne demek?"

"Bu, aramızdaki kader bağının mühürlendiği anlamına geliyor." Hâlâ hissedemeyecek kadar zayıf, bizi birbirimize bağlayan iplik canlı ve diri. "Ve şimdi kırılmaz."

Sıradaki İkinci Kitabı Oku, [Çarpık Bağlar](#)

Sinsi önizlemeler, spoilerlar ve en son haberler için [Hannah'nın okuyucu grubuna](#) katılın

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bir yorum veya puan bırakmayı düşünün - benim gibi bağımsız yazarlar için büyük bir yardım!

AYRICA HANNAH HAZE TARAFINDAN

Hepsi Amazon ve Kindle Unlimited'ta mevcut.

Paranormal RH Romantizm

Ok Hart Akademisi

Parçalanmış Kaderler

Bükülmüş Bağlar

Çağdaş RH omegaverse

Sürüyle Birlikte

Derinlerde - Rosie'nin

hikayesi Başı Belada -

Connie'nin hikayesi

Düğünler İçinde Altında

- Alexa'nın hikayesi

Şüphe İçinde Kontrol -

Giorgie'nin hikayesi -

Sophia'nın hikayesi

Rockview Omegaverse

Pack Rivals Bölüm I

Pack Rivals Bölüm II

Pack Choices

Çağdaş MF omegaverse serisi

Alfa _____ 'sı _____ Alfa

Tarafından

SarsıldıRock Yıldızları

Rock YıldızOmeganın

Alfa ile Dördüncü Üs

Çağdaş MF omegaverse standalones Oxford Heat

Alfa Eskort Ajansı Omega'nın

Yasak Ateşi

Çağdaş MF omegaverse romanları Omega

Kovalamacası

Çevrimiçi Isı Noel Isısı

Uzaylı omegaverse MF romantizm serisi

Astia'nın Alfa Prensi

Yabancı Arzu

Yabancı Tutku

YAZAR HAKKINDA

İyileşmekte olan bir alaycı olan Hannah, asla evlenmeyeceğine yemin ederek büyümüş. Sonra 2001'de kocasıyla tanıştı ve o zamandan beri romantik bir kadın oldu. Hannah, hevesli bir yazar ve okuyucu olmasına rağmen, mantıklı olanı yapıp üniversitede fen bilimleri okumaya karar verdi ve yazarlık fikirlerini bir kenara bıraktı. İyi bir aşk kitabının keyfini keşfettiğinde ve aşk hikayelerinin her zaman en iyileri olduğunu anladığında her şey değişti.

Artık kitaplarının kıvılcımlarla dolu olmasını sağlamak için kimyasal bağlar ve reaksiyonlar hakkındaki bilgisini kullanıyor. Aslında karakterleri arasındaki elektriğin nabzınızı hızlandıracağı ve kalbinizi çarptıracağı kesin.

Hannah üç çocuğuna kitap okumayı seviyor, buna tüm aptal sesleri çıkarmak da dahil ve kırsalda uzun yürüyüşlere çıkmayı (ne kadar çamurlu olursa o kadar iyi). Kafası her zaman yeni hikaye fikirleriyle doludur ve büyük olasılıkla onu hepsini yazmaya çalışırken çok yaramaz kedisinin taleplerinden kaçınırken bulabilirsiniz.

Haber bültenime kaydolun:

www.hannahhaze.com/about

Okuyucu gruplarıma katılın:

<https://www.facebook.com/groups/hannahhazehotromancereads>

<https://www.facebook.com/groups/softandsteamymegaverse>

Web sitemi ziyaret edin:

www.hannahhaze.com

Beni TikTok'ta yakalayın:

www.tiktok.com/@hannahhaze_author

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, her zaman olduğu gibi, okuyucularıma çok teşekkür ederim. Bu kitap benden biraz farklı ve ona bir şans verdiğiniz için çok memnunum. Umarım gerçekten beğenmişsinizdir!

Yardımları için teşekkür etmem gereken çok büyük bir beta okuyucu ekibim var - Jessica, Chelsea, Leandri, LeeAnne, Tara, Jenna, Aimee, Sara, Courtney , Alanys, Nancy, Naomi, Jessica, Sara, Lili, Melissa, Morgan ve Kiki. Tüm düşünceleriniz, yorumlarınız, fikirleriniz ve teşvikleriniz için minnettarım.

Bu harika kapak için Christian'a, Rhi ve Pip'e hayat verdiği için Marie'ye ve harika düzenleme işi için James'e teşekkür ederim.

Bay D ve Stephy'ye - cesaretlendirmeleriniz için her zaman minnettar olacağım. Yazmak korkutucudur ve bazen birinin elinizi tutmasına ya da kışınıza tekme atmasına ihtiyaç duyarsınız. İkinize de kucak dolusu öpücükler.

Ve son olarak, harika çocuklarıma: her gün muhteşemliğiniz ve çılgın hayal gücünüzle bana ilham veriyorsunuz. Hepinizi seviyorum!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

